

Giới thiệu Kiếm Đạo Độc Thần

Nhóm dịch: Nghịch Thiên Cung

Kiếm giả phải có khí thế của kiếm!

Nắm kiếm trong tay, lòng vững như thạch, vượt qua mọi chông gai, thà gãy không cong, dù đứt đoạn vẫn bất khuất, không sợ hãi bất cứ trở ngại nào.

Kiếm Đạo Độc Thần mang đến cho người đọc một thế giới kiếm tu đầy màu sắc. Ở đây có hằng hà sa số các loại kiếm, muôn hình muôn vẻ các thể loại kiếm tu, những trận tranh chấp nảy lửa của các thiên tài quái nhân, tất cả chỉ để hướng đến đỉnh phong kiếm đạo, tranh chấp địa vị tối cao!

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đại sư kiếm thuật trọng sinh (1)

Đột nhiên, Sở Mộ mở bừng hai mắt, trong đầu không có bất kỳ ý niệm nào, tay trái ấn nhẹ trong vô thức mượn nhờ phản lực để nhảy dựng lên, tay phải thì chụp vội về phía hông trái hồng rút kiếm ra.

- Nơi này nguy hiểm, phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Ngay khi hắn hành động lập tức ý niệm trốn chạy liền hiện ra trong đầu. Một khi rơi vào trong vòng vây lộp lộp, với thân thủ của hắn đúng là có khả năng giết chết mấy người nhưng cuối cùng bản thân hắn cũng ngã xuống mà thôi.

Thế nhưng một trào rút kiếm thuần thục lại nắm vào khoảng không, hơn nữa hắn cảm thấy độ cao khi hắn vọt lên dường như không thể khống chế. Cơ thể chưa kịp phản ứng với sự kinh hãi bất ngờ này thì hắn lại rơi xuống một lần nữa.

Một tiếng "phanh" khô khốc vang lên. Cả thân thể đập mạnh xuống. Lúc này hắn mới phát hiện thì ra mình đang nằm trên một phản gỗ cứng, âm thanh "cột kết" vang lên từ tấm ván gỗ giường nghe thật chói tai.

Hắn vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh mới phát hiện ra hoàn cảnh hiện tại của bản thân: một căn phòng rộng chừng 30 mét vuông, vách tường làm bằng gỗ bản chắc chắn màu nâu. Dường như căn phòng này còn chưa hoàn thiện, một căn phòng đơn giản. Ngoài trừ tấm phản mà hắn đang nằm ra còn có hai tấm phản nữa, ở đầu mỗi tấm phản đều có một chiếc ghế, trên đầu giường còn treo một thanh kiếm, ngoài ra còn có một nhà vệ sinh ở ngay cạnh.

Hơn nữa, càng làm cho Sở Mộ khiếp sợ là bản thân hắn không bị thương, ngoại trừ cú ngã vừa rồi có gây ra chút đau nhức bên ngoài thì hắn hoàn toàn lành lặn bình thường.

- Đây là nơi nào? Không phải là ta đang bị đuổi giết sao? Tại sao ta lại ở chỗ này?

Hàng loạt câu hỏi không thể nào giải thích hiện ra trong đầu hắn.

Đột nhiên, Sở Mộ cảm thấy đầu tê rần, dường như có đồ vật nào đó đang từ bên ngoài không ngừng nhét vào trong đầu hắn. Thân thể hắn không tự chủ được không ngừng run rẩy, cơ bắp toàn thân căng cứng, Sở Mộ cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch, hai tay đúng sức ôm đầu, cả người hắn cong lại như con tôm.

Hai mươi năm khổ luyện kiếm thuật khiến ý chí của hắn vô cùng kiên cường, nếu đổi lại là người bình thường khác sợ rằng không chịu nổi sự đau đớn dầy vò thân thể này mà đi đòi nhà ma.

Dường như đã trải qua cả một đời người vậy, cuối cùng thì cảm giác đau đầu cũng giảm bớt.

Trên thực tế, cả quá trình cũng chỉ diễn ra trong mấy phút đồng hồ mà thôi, cả người Sở Mộ ướt đầm mồ hôi khiến cho quần áo của hắn dính sát vào người. Hơn nữa cũng vì cơ bắp toàn thân căng cứng cho nên hiện tại cả người Sở Mộ cảm giác nhức buốt.

Thế nhưng, hiện tại Sở Mộ không quan tâm một chút nào đến hoàn cảnh xung quanh mà hắn chỉ quan tâm đến một số "đồ vật" mới xuất hiện trong đầu không thuộc về trí nhớ của hắn.

...

Sở Mộ là một gã kiếm thuật sư, hơn nữa còn là một tay kiếm thuật ưu tú, được mọi người nhất trí phong là "Đại sư kiếm thuật trẻ tuổi nhất".

Sáu tuổi luyện kiếm, mười tuổi được một đại sư kiếm thuật thu đồ. Từ đó về sau dưới sự dạy bảo tận tình của sư phụ, tạo nghệ kiếm thuật của Sở Mộ không ngừng tăng cao.

Lão sư của Sở Mộ chỉ dạy cho hắn một bộ kiếm thuật: Cơ Sở Kiếm Thuật hay còn gọi là Cơ Sở Kiếm Pháp, tổng cộng có mười hai động tác, là mười hai động tác mà lịch đại những vị đại sư kiếm thuật tổng kết ra tạo nên cơ sở cho bất kỳ một người nào muốn học kiếm.

Mười hai tuổi thông qua khảo hạch học đồ kiếm thuật của hiệp hội kiếm thuật trở thành một gã học đồ kiếm thuật, phá vỡ kỷ lục tồn tại rất lâu của toàn vùng.

Mười tám tuổi thông qua khảo hạch kiếm thuật sư của hiệp hội kiếm thuật, trở thành một gã kiếm thuật sư chính thức, đánh vỡ toàn bộ ghi chép của tỉnh.

Hai mươi ba tuổi thông qua khảo hạch đại sư kiếm thuật của hiệp hội kiếm thuật, trở thành một gã đại sư kiếm thuật, phá vỡ kỷ lục cả nước.

Hai mươi sáu tuổi tạo nghệ kiếm thuật trở nên tinh thâm, đánh bại sư phụ. Kể từ ngày đánh bại lão sư của mình, Sở Mộ đi khắp cả nước, báỉ phỏng tất cả đại sư kiếm thuật, từng bước lãnh giáo từng bước vượt qua.

Sư phụ nói hắn vì kiếm mà sinh.

Một năm sau ngày đi khiêu chiến, hắn báỉ phỏng một vị đại sư kiếm thuật, nguyên lão của hiệp hội kiếm thuật. Sau khi giao chiến nửa giờ hắn thắng hiếm nửa chiêu. Lúc đó dường như thể lực của hắn hao hết, hắn chỉ nghỉ ngơi một chút rồi rời đi trong đêm khuya vắng. Khi đi đến một hẻm nhỏ hắn gặp phải mười tên cầm khảm đao (dao bầu) liều mạng vây công.

Mục đích của những người này là giết chết hắn vì hắn đã đánh bại vị nguyên lão kia. Vị đại sư kiếm thuật kia từ lúc đạt được danh hiệu đại sư kiếm thuật thì không thua một trận nào, thanh danh hiển hách, dường như được mọi người công nhận là đệ nhất nhân dưới tông sư kiếm thuật. Khi Sở Mộ đến lĩnh giáo hắn cũng chỉ xem là đang chỉ điểm hậu bối mà thôi, hắn không ngờ rằng vậy mà mình lại thua nửa chiêu.

Không cách nào tiếp nhận thất bại, vị nguyên lão cấp đại sư kiếm thuật này biết rằng một khi tin tức hắn thất bại truyền ra lập tức sẽ tổn hao đến uy danh, sẽ trở thành đá kê chân của Sở Mộ. Vì vậy trong hắn sinh lòng ác ý, sai một gã đệ tử xuất mã, thuê hắc bang vây giết Sở Mộ.

Mặc dù thân thù Sở Mộ cường hãn, kiếm của hắn cũng không ngừng giết những kẻ đang bao vây thế nhưng hắn càng giết thì người lao đến càng đông. Bản thân hắn cũng đã xuống sức rất nhiều sau khi chiến cùng vị nguyên lão kia cho nên hắn chỉ còn cách cắn răng vùng kiếm cố gắng đột phá vòng vây.

Sau khi đánh bật hơn mười tên, hắn không còn giữ được thế thủ bị trúng mấy đao, máu tươi không ngừng chảy, đau nhức vô cùng.

Cuộc chiến đẫm máu!

Sau khi giết ba mươi mấy tên, dọa lui đám người liều mạng kia, giết ra vòng vây ló ló nhưng vì mất máu quá nhiều Sở Mộ không kịp chạy xa liền hôn mê ngã xuống. Và sau khi tỉnh dậy thì hắn phát hiện mình đang ở chỗ này.

...

"Kiếm giả... Khai Dương Thành... Sở gia... Vương gia... Thanh Phong kiếm phái..."

Sau khi tinh thần phục hồi, Sở Mộ lảo bẫm vài từ, ánh mắt từ trong mờ mịt chậm rãi trở nên thanh triệt, cuối cùng trong mắt hắn bắn ra thần quang.

- Hắn đây là nhân họa đắc phúc? Hay là ban thưởng của ông trời dành cho ta? Ông trời cho ta đến một thế giới như thế này, hơn nữa lại còn cho ta một thân thể mới cũng tên là... Sở Mộ... Ha hahaha...

Hóa ra, vừa rồi đầu hắn đau như búa bổ là do trí nhớ của "Sở Mộ" trước đây không ngừng nạp vào trong đầu hắn. Hiện tại hắn đã hấp thu hoàn toàn trí nhớ đó thậm chí sau khi hấp thu trí nhớ kia hắn cảm giác đầu óc của mình càng trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Năng lực tiếp nhận của Sở Mộ rất mạnh, hơn nữa khi biết được tin tức của thế giới hiện tại hắn còn cảm giác hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào.

Chủ nhân cũ của khối thân thể này cũng tên là Sở Mộ, do đó cũng giảm bớt đi phiền toái cho hắn,

Đại lục Cổ Kiếm chủ tu kiếm đạo đã đạt đến mức thịnh thế đỉnh phong, thiên tài kiếm đạo tầng tầng lớp lớp, cường giả kiếm đạo mọc lên san sát như rừng, những người luyện kiếm đều được xưng hô thống nhất là: Kiếm giả.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đại sư kiếm thuật trọng sinh (2)

Ở thế giới này, Sở Mộ vừa qua sinh nhật mười sáu xong, là lớp trẻ của Sở gia - một trong ba đại gia tộc của Khai Dương Thành thuộc vương triều Đại Khôn. Cha hắn là Sở Hành Vân - dòng chính Sở gia, đảm nhiệm chức vụ chấp sự trong gia tộc, coi như là thuộc tầng lớp có thực quyền.

Hắn còn có một thân đại ca Sở Thiên, lớn hơn hắn 2 tuổi, có thiên phú tu luyện thất phẩm, đứng trong hàng ngũ nhân vật top 3 đệ tử trẻ tuổi dưới 20 của Sở gia, bá nhập kiếm phái trung phẩm Lưu Vân kiếm phái, trở thành đệ tử nội môn.

Về phần Sở Mộ, ngược lại có chút bất tranh khí, thiên phú tu luyện cửu phẩm Kỳ thật, thiên phú cửu phẩm cũng không đến mức nào, dù sao trong Sở gia thiên phú tu luyện thập phẩm cũng còn có khối người, cho nên thiên phú tu luyện cửu phẩm cũng thuộc vào hàng bình thường đại chúng.

Thế nhưng vấn đề nằm ngay trên người Sở Thiên.

Thiên phú tu luyện của Sở Thiên là thất phẩm, trong hàng ngũ hậu bối Sở gia có thể đứng trong top 3, được xưng tụng là thiếu niên thiên tài của Sở gia thế nhưng thân đệ đệ của hắn lại khác xa. Tự nhiên Sở Mộ trở thành kẻ bị so sánh, dần dà ngay cả những kẻ thiên phú tu luyện thập phẩm cũng có chút coi thường hắn.

Dựa theo thuyết pháp của những người này, thiên phú tu luyện thập phẩm của bọn hắn là do trời sinh không cách nào thay đổi, cho dù huynh đệ tỷ muội do cha mẹ bọn hắn sinh ra cũng như thế. Còn Sở Mộ thì khác biệt, hắn có một đại ca được xưng là thiên tài, hình thành một nét đối lập rõ rệt.

Trong đó người xem thường hắn nhất chính là Sở Hồng, con gái nhị bá Sở Hành Phong. Thiên phú tu luyện của Sở Hồng cũng là thất phẩm, đặt song song cùng Sở Thiên, thực lực hai người dường như là cân xứng, tranh đoạt vị trí thứ hai trong thế hệ trẻ tuổi Sở gia.

Mặc dù như thế, Sở Mộ dường như có điểm không tìm không phổi, không thêm để ý đến người khác nói ra nói vào, mỗi ngày ngoại trừ thời gian tu luyện kiếm khí và kiếm thuật hắn cũng chỉ đi dạo loanh quanh trong huyện,

Bởi vì do thiên phú tu luyện nên Sở Hành Vân cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với Sở Mộ, chỉ hi vọng hắn có thể sống vui vẻ là tốt rồi.

Khai Dương Thành ngoại trừ Sở gia còn có Vương gia và Lâm gia.

Một lần đi dạo, hắn gặp nhị tiểu thư Lâm Lạc Thủy của Lâm gia, dường như hắn gặp được mối tình sét đánh liền lớn mật truy cầu. Ngay từ đầu, Lâm Lạc Thủy cũng không có chút ác cảm nào với hắn, thỉnh thoảng cũng cười cười nói nói với Sở Mộ. Tuy nhiên khi nàng biết rõ thân phận của Sở Mộ liền lập tức thay đổi thái độ, sinh lòng ác cảm, trở nên lạnh lùng với Sở Mộ.

Đúng lúc này, tam thiếu gia Vương gia là Vương Lâm đi ngang qua, gặp Lâm Lạc Thủy cũng đem lòng mến mộ, đến một câu cũng không thêm nói với Sở Mộ đã quật ngã hắn xuống đất.

Lâm Lạc Thủy đã sinh lòng ác cảm, hận không thể khiến Sở Mộ ném thêm chút đau khổ nên càng thêm mắm thêm muối làm hại Sở Mộ bị Vương Lâm đánh thêm một hồi đến mức hôn mê rồi được đưa về Sở gia. Từ đó về sau, Sở Mộ mang thêm xú danh là đứa giỡn con gái nhà lành còn Vương Lâm thì lại được tiếng thơm anh hùng cứu mỹ nhân.

Tuy Sở gia không chút nào vừa mắt Vương gia nhưng từ trước đến nay cũng chỉ là tranh chấp của lớp trẻ, hơn nữa nếu xét về thực lực tổng thể Vương gia có phần nhỉnh hơn Sở gia vì vậy chuyện của Sở Mộ cuối cùng cũng không ai hỏi đến.

Sau khi tỉnh lại, Sở Mộ trầm mặc hai ngày rồi sau đó tức giận phẫn nộ, dốc sức luyện tu luyện, suốt một tháng không bước chân ra khỏi nhà, nhưng đúng là thiên phú của hắn không tốt cho nên cũng không có tiến triển thêm được mấy.

Lòng cha mẹ đều mong con hơn người, chỉ là vợ chồng Sở Hành Vân bận việc quản lý sinh ý Sở gia cho nên cũng không có nhiều thời gian để quan tâm đến Sở Mộ. Vì vậy, Sở Hành Vân xuất ra đại lượng tích súc, tìm chút ít quan hệ đưa Sở Mộ vào trong Thanh Phong kiếm phái một kiếm phái hạ phẩm, nhưng cũng chỉ là một gã đệ tử ngoại môn mà thôi.

Cho dù chỉ là kiếm phái hạ phẩm nhưng thực lực Thanh Phong kiếm phái so với Sở gia thì cường đại hơn rất nhiều cho nên Sở Hành Vân tin rằng ở kiếm phái sẽ tốt hơn cho Sở Mộ.

Sở Mộ cũng nghĩ như vậy, hắn cảm giác khi mình trở thành đệ tử Thanh Phong kiếm phái nhất định thực lực có thể tăng lên, sau khi tu luyện thành công hắn sẽ trở về tính sổ với Vương Lâm.

Chỉ là, rất nhanh Sở Mộ phát hiện, sự tình cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng, hắn mới bá nhập Thanh Phong kiếm phái một tháng liền có phiền toái tìm đến cửa.

Vương Lỗi, đệ tử ngoại môn có uy tín nhiều năm trong Thanh Phong kiếm phái, tu vi kiếm khí cảnh ngũ đoạn, hắn còn có thân phận khác là nhi tử của một gã chấp sự của Vương gia trong huyện Khai Dương. Sau khi biết rõ Sở Mộ bá nhập Thanh Phong kiếm phái Vương Lâm liền giao cho Vương Lỗi một yêu cầu là hảo hảo chiêu đãi Sở Mộ, khiến cho Sở Mộ không ngóc đầu nổi trong thkp.

Cho nên, Vương Lỗi liền dẫn theo tùy tùng Vương Trường Vương Nghĩa tìm đến nhục mạ Sở Mộ bức bách hắn ra tay. Nhưng Sở Mộ chỉ có tu vi kiếm khí cảnh tam đoạn, tu luyện nhập môn kiếm thuật Thanh Phong kiếm phái không đến một tháng thì làm sao có thể là đối thủ của Vương Lỗi. Mới chỉ mấy chiêu Vương Lỗi đã đánh Sở Mộ đến mức hôn mê và dĩ nhiên việc đó vừa vụn vặt nghỉ cho Sở Mộ đại sư kiếm thuật xuyên việt mà đến, dung hợp linh hồn đạt được trí nhớ của khối thân thể cũ tiến hành tân sinh.

- Sở Mộ, chúng ta trùng tên, hiện tại lại cùng một thể, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi. Ở kiếp ta có thể trở thành đại sư kiếm thuật trẻ tuổi nhất, ở kiếp này đồng dạng ta cũng có thể trở thành cường giả kiếm đạo.

Sở Mộ lẩm bẩm, trong giọng nói tràn ngập tự tin.

- Tất cả những việc mà ngươi phải chịu đựng cũng là ta phải chịu đựng, bất kể là Vương Lỗi hay là Vương Lân thậm chí là Lâm Lạc Thủy, ta đều sẽ tính toán sổ sách với bọn chúng rõ ràng, kể cả những kẻ đã từng châm chọc ngươi ta cũng sẽ để cho bọn chúng biết bọn chúng ngu muội đến cỡ nào!!!

Thanh Phong kiếm phái có quy định rất rõ ràng, toàn bộ đệ tử có tu vi dưới kiếm khí cảnh thất đoạn đều là đệ tử ngoại môn, hơn nữa những đệ tử nào dưới kiếm khí cảnh tứ đoạn thì cứ ba người ở một phòng, ở khu vực phía Nam, không những thế mỗi ngày còn phải gánh chịu nhiệm vụ sinh hoạt như xuống núi gánh nước hoặc là trồng rau hoặc là giặt quần áo hoặc nhóm lửa nấu cơm....

Tu vi của Sở Mộ chỉ là kiếm khí cảnh tam đoạn cho nên mỗi ngày hắn đều phải hoàn thành nhiệm vụ sinh hoạt. Nhiệm vụ mà hắn được phân phối là gánh nước, chỉ có điều lúc này hắn bị Vương Lỗi đánh đến bất tỉnh cho nên nhiệm vụ của hắn đã được chấp sự tạp vụ đường phân phối lên đầu hai gã cùng phòng. Đoán chừng hiện tại hai bạn cùng phòng của Sở Mộ đang ra sức gánh nước.

Sau khi Sở Mộ xuống giường hắn liền lau mồ hôi, thay bộ quần áo khác rồi cầm thanh kiếm treo trên đầu giường và lập tức lao nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Luyện kiếm thuật, đột phá tu vi (1)

Kiếp trước hắn yêu kiếm thành si, đến ngay cả lúc ngủ cũng ôm kiếm, hiện tại cũng thế, ý thức đó đã ăn sâu vào trong người hắn, chưa kể ý thức của Sở Mộ cũ điệp gia thêm thôi thúc hắn phải lập tức đi luyện kiếm.

Thanh Phong kiếm phái nằm ở núi Thanh Lan, dựa theo trí nhớ của Sở Mộ thì sau khi ra khỏi nơi ở của đệ tử ngoại môn chỉ cần đi vài dặm là đến chỗ sườn núi có vách đá dựng đứng.

Nơi này cách đây nửa tháng Sở Mộ vì tìm một chỗ yên tĩnh không bị quấy rầy để làm nơi tu luyện đã phát hiện ra. Địa điểm này khá kín đáo, phải đi qua một bụi cỏ rậm rạp rồi lại thông qua một vách đá cao vài mét rồi lại chui qua một lỗ nhỏ hơn 1m mới có thể đến. Cả sườn núi dựng đứng giống như là một đầu lưỡi đao ra phía ngoài, cũng không lớn lắm chỉ chừng khoảng 40-50m².

Cả sườn núi không có một bình địa nào cả, chỉ có một gốc tùng già xuyên từ trong lòng núi ra, cây tùng xanh um tươi tốt, cành lá rậm rạp. Bên cạnh sườn núi là vãn hải vô tận.

Chỉ mất một phút đồng hồ, Sở Mộ đã lướt qua bụi cỏ đi vào trong sườn núi. Đứng ở trên sườn núi, hai mắt Sở Mộ nhìn về phía bầu trời vô tận, nhìn xuyên qua những biển mây cảm giác dường như đang bao dung cả thiên hạ.

Dù chỉ một phút đồng hồ lao với tốc độ cao thể nhưng cũng giúp cho khí huyết toàn thân Sở Mộ vận hành nhanh hơn, thân thể cũng đã sẵn sàng vận động mạnh, cảm giác giống như cả thân thể hắn tràn ngập lực lượng. Thậm chí, Sở Mộ còn cảm giác toàn bộ thân thể, tứ chi như có một cỗ khí lưu âm áp đang chạy dọc xua tan tất cả mệt mỏi trước đây.

- Đây là đại lục Cổ Kiếm, tất cả kiếm giả đều tu luyện ra kiếm khí a.

Sở Mộ âm thầm nói, thần sắc thoáng lộ vẻ kích động:

- Quả nhiên là rất thần kỳ, nhóm kiếm thuật sư ở Địa Cầu chỉ đơn thuần tu luyện Cơ Sở Kiếm Thuật, tố chất thân thể tốt hơn một chút so với người bình thường. Nghe nói chỉ có khi tu luyện tới cảnh giới tông sư kiếm thuật mới có thể kích phát kiếm khí, thế nhưng tông sư kiếm thuật không biết trên đời có mấy vị.

Hồi tưởng lại lúc còn ở Địa Cầu, sư phụ của hắn từng dẫn theo hắn đến bái phỏng một vị tông sư kiếm thuật, là một lão giả 90 tuổi. Tuy mái đầu của lão giả đã bạc trắng nhưng sắc mặt lại nhuận hồng phơn phớt làn da láng mịn giống trẻ con, hơn nữa từ thân thể lão giả toát ra một loại khí chất khiến cho những ai nhìn vào đó đều cảm giác như bị đắm vào mắt, theo như sư phụ hắn nói thì đó là kiếm khí.

Chỉ có đạt đến cảnh giới tông sư kiếm thuật mới có thể sinh ra kiếm khí, mà cỗ kiếm khí đó giúp thân thể được cải thiện, kéo dài tuổi thọ.

- Mới gần đây thôi còn rất hâm mộ kiếm khí, không ngờ rằng hiện tại thân thể này mới 16 tuổi có được kiếm khí.

Sở Mộ mừng thầm.

Thân thể 16 tuổi và 26 tuổi hoàn toàn khác nhau, thân thể 16 tuổi còn rất dẻo dai, chưa kể hắn còn mang theo trí nhớ đại sư kiếm thuật có kiến thức cũng như thiên phú về kiếm đạo kinh người. Sở Mộ tin chắc rằng nhất định hắn sẽ có thành tựu cực cao trên kiếm đạo.

- Thôi không nghĩ linh tinh nữa, tu luyện a.

Nghĩ là làm, trên sườn núi vang lên âm thanh du dương, Sở Mộ để võ kiếm sang một bên, một tay cẩn thận dò xét thân kiếm.

Để trở thành một gã kiếm thuật sư hợp cách thì trước khi luyện kiếm thuật cần phải tìm hiểu rõ kiếm trong tay, cảm nhận cân nặng, chiều dài, độ sắc bén... Trên tất cả các phương diện đều phải tường tận, rồi dùng tâm cảm nhận mới có thể phát huy hết uy lực thanh kiếm trong tay.

Kiếm trong tay hắn là tinh cương kiếm được đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái sử dụng rộng rãi, cẩn thận xem xét vài lần Sở Mộ đã ước lượng được chiều dài, độ rộng và sức nặng của thanh kiếm.

Bỗng nhiên, kiếm vào vỏ, rồi lại rút kiếm ra, sau khi rút kiếm thu kiếm 100 lần hắn lại rút kiếm ra lần nữa, tay phải cầm kiếm, đầu mũi kiếm chỉ xéo lên mặt đất, bước chân Sở Mộ khẽ động bày ra thức mở đầu trong Cơ Sở Kiếm Thuật. Sở Mộ nhắm hai mắt lại cả thân thể bất động như núi, rồi đột nhiên hắn mở bừng hai mắt, hai đạo tinh quang sắc bén từ trong ánh mắt bắn ra ngoài, cùng lúc đó Sở Mộ khẽ quát lên, kiếm trong tay vung lên, kiếm quang lập lòe.

Lại đâm ra một kiếm, một kiếm thẳng tắp, kiếm quang ác liệt, bước chân theo kiếm, người theo kiếm đi, từng bước chân, ánh mắt như hợp nhất cùng thế kiếm, kiếm trong tay, tâm thay mắt, thân hình nhảy lên, kiếm uốn lượn như Phượng múa giữa trời cao.

Nửa canh giờ sau, Sở Mộ đã luyện qua 30 lượt Cơ Sở Kiếm Thuật.

Sở Mộ thu kiếm, điều hòa khí tức, tay cầm kiếm sừng sững bất động, hai mắt nhìn thẳng về biển mây phía trước.

- Cơ Sở Kiếm Thuật là căn bản của mỗi kiếm thuật sư, cho dù ta xuyên việt đến thế giới này đã không còn có kiếm thuật sư chỉ có kiếm giả thế nhưng thực chất ta vẫn là một gã một kiếm thuật sư, không thể quên mình.

Sau khi dung hợp trí nhớ, hắn biết rõ ở đại lục Cổ Kiếm còn có rất nhiều kiếm thuật uy lực cường đại hơn hẳn Cơ Sở Kiếm Thuật, bất kỳ một kiếm phổ nào lưu lạc ở Địa Cầu đều có thể tạo nên một cuộc tranh đoạt tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Nhưng khổ luyện Cơ Sở Kiếm Thuật hai mươi năm đã trở thành bản năng, đã khắc sâu trong linh hồn Sở Mộ, cho dù là xuyên việt đã đổi sang một thân thể khác nhưng cũng không thể nào thay đổi được thói quen này. Ít nhất, Cơ Sở Kiếm Thuật càng vững chắc, căn cơ kiếm thuật lại càng được trui rèn, khi tu luyện kiếm thuật khác càng thêm thuận lợi.

- Tiếp tục thôi, ngoài việc luyện kiếm còn phải luyện "nghe kiếm" nữa.

Sở Mộ thu kiếm vào vỏ, mặt hướng về phía biển mây, tinh mang trong hai mắt lưu chuyển, nhìn không chớp về phía trước. Càng quan sát tỉ mỉ Sở Mộ lại càng cảm giác được từng sợi mây trôi phía trước càng giống như từng thanh kiếm vũ động, hắn nhìn đến khi hai mắt cảm giác cay xè mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sở Mộ nghiêng tai lắng nghe, hết sức chăm chú lắng nghe từng tiếng vang rất nhỏ trong không khí, tiếng gió thổi, thanh âm cảnh từng lác lác trong gió, hắn cố gắng phân biệt từng loại âm thanh, cố gắng liên tưởng đến tiếng kiếm vang lên.

Quan kiếm, thị kiếm, thính kiếm, xúc kiếm! Là những pháp môn bắt buộc trong Cơ Sở Kiếm Thuật, bất kỳ một kiếm thuật sư nào cũng phải nắm vững.

Cái gọi là "Quan kiếm" chính là đánh giá một thanh kiếm, giới kiếm thuật trên Địa Cầu có truyền lưu một câu: đánh giá kiếm như đánh giá con người.

Mà "Thị kiếm" là huấn luyện hai mắt, truy tìm quỹ tích của kiếm, luyện đến mức độ cao thâm thậm chí chỉ cần nhìn đối phương rút kiếm đã có thể biết được điểm đến cuối cùng của thế kiếm.

"Thính kiếm" có độ khó còn cao hơn "thị kiếm", "thính kiếm" là chỉ thuần túy dựa vào thính giác phân biệt ra âm thanh rất nhỏ trong không khí như tiếng con muỗi bay trong không khí, tiếng lá cây đang rơi xuống thậm chí là tiếng chổi non đang hề nhè để làm ra phán đoán hướng đi của kiếm. (DG: Không biết có nghe ra tiếng thay y phục biết là nam nữ, biết thay đến đâu không nữa...)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Luyện kiếm thuật, đột phá tu vi (2)

"Xúc kiếm" là cảnh giới cao thâm vượt lên trên hết, không còn là khái niệm hữu hình mà dường như hướng đến vô hình, chuyển sang cảm giác của thân thể. Mỗi tác da thịt trên cơ thể phải cảm nhận ra được những chấn động rất nhỏ trong không khí truyền đến để làm ra phán đoán. Luyện đến cảnh giới cao thâm thậm chí có thể thông qua cảm giác để phát hiện ra địch nhân ẩn dấu cách 10m hơn nữa còn dự đoán được quỹ tích xuất chiêu, thời gian xuất chiêu của địch nhân. (DG: cái này giống như đoạn Đường Tiên đại sư truyền Thông Bối Quyền cho Hoàng Phi Hồng quá)

Căn cứ theo lời sư phụ Sở Mộ thì từng có một vị tông sư kiếm thuật đã luyện xúc kiếm đến cảnh giới cực kỳ cao thâm sớm dự đoán được quỹ tích viên đạn cách đó 10m để tránh đi.

Hắn còn nghe nói ngoài xúc kiếm còn có kiếm ý trong truyền thuyết và truyền thuyết về nó có phần mơ hồ.

Quan kiếm, thị kiếm, thánh kiếm, xúc kiếm, ý kiếm là năm cảnh giới mà mỗi kiếm thuật sư ở Địa Cầu đều tu luyện.

- Lại luyện tiếp, bây giờ luyện Phi Vân Kiếm Thuật.

Lúc này trong đầu hắn đã hiện ra toàn bộ động tác Phi Vân Kiếm Thuật.

Phi Vân Kiếm Thuật có phẩm cấp nhập môn kiếm thuật uy lực còn cao hơn Cơ Sở Kiếm Thuật, có rất nhiều đệ tử ngoại môn lựa chọn làm nhập môn.

Một kiếm đâm ra!

Một kiếm này có nhiều điểm khác với Cơ Sở Kiếm Thuật, nhìn về phía trên không phải đi theo đường thẳng tắp mà giống như một đám mây đang uốn lượn trôi đến, biến ảo, không ngừng tụ tán, dần dần hình thành một đóa hoa mây.

Phi Vân Kiếm Thuật còn gọi là Phi Vân mười ba thức, mười thức đầu không có tên riêng mà chỉ gọi tắt là cơ thức, động tác nối liền thứ tự theo thức thứ nhất đến thức thứ mười động tác liên tục, giống như đang cầm kiếm thay bút, biến hư không thành bức vẽ tạo thành hình dạng một đóa hoa. Mười thức đầu tiên tu luyện thành công đồng nghĩa với việc đóa hoa vẽ ra cũng ngưng tụ rõ ràng. Lúc đó mới có thể chuyển sang tu luyện ba thức cuối cùng.

Thức thứ mười một Vân Sinh Vân Tự thức thứ mười hai Phi Vân Động thức mười ba Vân Tán Vân Diệt.

Sở Mộ trở thành đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái không đến một tháng, tiếp xúc Phi Vân Kiếm Thuật cũng mới hai mươi mấy ngày, mỗi một ngày ngoại trừ thời gian gánh nước đều là khổ luyện Phi Vân Kiếm Thuật. Mới hai mươi mấy ngày Sở Mộ cũng mới nắm giữ thuần thục 5 thức đầu tiên, khoảng cách đại thành Phi Vân Kiếm Thuật còn rất xa xôi.

Lần này, Sở Mộ vừa mới ra tay vậy mà không có chút trở ngại nào, động tác liên tục sử dụng 10 thức đầu tiên, tất cả đều nối liền tự nhiên giống như hắn đã luyện qua hàng trăm lần vậy,

Sau khi hoàn thành 10 thức đầu tiên, ở hư không trước mặt Sở Mộ dường như xuất hiện hình dạng một đóa hoa. Hắn đã nắm giữ 10 thức đầu tiên Phi Vân Kiếm Thuật thuần thục.

- Thành quả này rất tuyệt vời là do ta có thiên phú kiếm thuật hay là do ta khổ luyện Cơ Sở Kiếm Thuật hay là do sau khi hai linh hồn dung hợp trở nên cường đại hơn... hay là do cả ba lý do đó.

Sở Mộ cảm thấy kích động, hắn cảm thấy dường như tốc độ mình nắm giữ Phi Vân Kiếm Thuật quá nhanh, nhanh hơn hắn dự kiến nhiều.

- Tiếp tục tu luyện.

Lại tu luyện lần nữa, từ thức thứ nhất đến thức thứ mười, cứ như vậy Sở Mộ liên tục diễn luyện.

10 lần, 20 lần, 30 lần, càng về sau đóa hoa hiện ra càng rõ ràng hơn.

- Tốt, lúc này ta đã chính thức nắm giữ hoàn toàn 10 thức đầu Phi Vân Kiếm Thuật, có thể luyện ba thức cuối.

Tình huống kiếm chấn động, thức thứ mười một Vân Sinh Vân Tự trong Phi Vân Kiếm Thuật lập tức được Sở Mộ thi triển, chỉ thấy kiếm quang lập lòe, từng dấu vết để lại trong không khí như từng sợi mây uốn lượn, trong chớp mắt đã hình thành từng đóa hoa nở rộ.

Kiếm quang lại phóng ra lần nữa, thức 11 qua đi thức 12 Phi Vân Động theo đó sử dụng, từng đóa hoa được ngưng tụ trước đó liền theo một tiếng thét dài của Sở Mộ phóng về vách núi.

Không dừng lại ở đó thế kiếm tiếp tục biến chuyển, đóa hoa lao ra vài mét đột nhiên tán ra hóa thành từng đạo kiếm khí bắn về bốn phía.

Âm thanh "xiu xi" vang lên, sau khi kiếm thế đi qua để lại từng dấu vết nhàn nhạt trên vách núi.

Lúc này, Sở Mộ cảm nhận thấy nội kiếm khí trong tứ chi bắt đầu khởi động, không thể khống chế, phóng toàn bộ về mọi phía trong thân thể, giống như nội giao đang thét gào rồi lại tập trung về phía đan điền, sau khi những con "nội giao" lao về phía đan điền thì lập tức trở nên "dịu dàng" hơn.

Sở Mộ nhắm mắt tập trung tư tưởng suy nghĩ, ý thức của hắn chuyển động cấp tốc, hắn như đang chứng kiến từng đợt kiếm khí rót về phía đan điền, từng đợt kiếm khí đang dần dung hợp chuyển động xung quanh đan điền.

- Kiếm khí cảnh tứ đoạn.

Đại hi! Không ngờ chỉ một lần tu luyện Phi Vân Kiếm Thuật lại có thể đột phá tứ vi, tiến vào kiếm khí cảnh tứ đoạn, thật là ngoài mong đợi a.

- Đa luyện thành Phi Vân Kiếm Thuật, hơn nữa còn đột phá kiếm khí cảnh tứ đoạn, trước tiên ta đến tập vụ đường đăng ký, từ nay không cần làm nhiệm vụ sinh hoạt nữa, sau đó đến Kiếm Các tìm một môn kiếm thuật mới để tu luyện.

Sở Mộ nghĩ là làm, hắn thu kiếm vào vỏ xoay người rồi đi.

Một đạo thân ảnh bước đi như bay, sau khi rời khỏi vách núi, Sở Mộ chạy vội đi không dừng bước.

Kiểm khí cảnh tứ đoạn, thực lực chính thể tăng lên rõ rệt, hần cảm giác thân thể nhẹ như chim yến, cảm giác thuận lợi hơn rất nhiều.

Tập vụ đường nằm trong khu vực ngoại môn Thanh Phong kiểm phái, gần phía cư ngụ của đệ tử ngoại môn, diện tích cũng không quá lớn, bên ngoài sơn màu xám trắng, tuy so với các đường khác được gọi là diện tích không quá lớn nhưng so với khu vực đệ tử ở thì không hề nhỏ, bên trong có một gã chấp sự tọa trấn.

Mỗi một ngày, đệ tử ngoại môn tu vi dưới kiểm khí cảnh tứ đoạn đều phải đến tập vụ đường báo danh báo cáo nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ phải được tập vụ đường xác nhận mới được ghi nhận.

Bởi vậy, mỗi một ngày, đều có rất nhiều đệ tử ngoại môn ra ra vào vào tập vụ đường khiến cho nơi này náo nhiệt mườì phần.

Không bao lâu, Sở Mộ cũng đến bên ngoài tập vụ đường.

Thanh Phong kiểm phái có hơn một ngàn đệ tử ngoại môn, trong đó sáu bảy thành là có tu vi dưới kiểm khí cảnh tứ đoạn. Sở Mộ cũng mới đến nơi này không lâu đã vậy hần lại không giao tiếp với người khác cho nên hần cũng không có biết người nào.

Tuy hần không biết người khác nhưng không có nghĩa là không người nào biết hần.

- Ô, hình như tên kia là quý xui xẻo mới bị sư huynh Vương Lỗi trêu đùa hỷ lộng một phen rồi còn đánh ngất xỉu hôm qua sao? Tên hần gọi là gì ấy nhỉ?

- Hình như gọi là Sở Mộ a, thật sự là không may, nghe nói hần mới đến kiểm phái chúng ta không đến một tháng mà đã đắc tội sư huynh Vương Lỗi, thật là đáng thương a, về sau còn chịu khổ dài.

- Nhắc đến ta mới nhớ, mấy tháng trước có người đắc tội sư huynh Vương Lỗi liền bị sư huynh và mấy tùy tùng trêu đùa mấy lần, chịu không nổi đành rời khỏi Thanh Phong kiểm phái, không biết gia hỏa đáng thương kia có thể chịu được mấy ngày?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bổng nhiên nổi tiếng (1)

Tuy tiếng nghị luận không lớn nhưng từ sau khi dung hợp linh hồn, ngũ giác Sở Mộ dường như tăng vọt cho nên hần vẫn loáng thoáng nghe thấy mấy lời đó.

- Xem ra trong đệ tử ngoại môn Vương Lỗi cũng là kẻ hung danh a.

Trong lòng Sở Mộ cười lạnh:

- Tuy nhiên, dọa không nổi ta, món nợ của hai ta, ta sẽ tìm người tính toán.

- Quên mất, vừa rồi ta còn thấy sư huynh Vương Lỗi và hai tùy tùng vào bên trong tập vụ đường không biết là làm chuyện gì, người nói xem, nếu gia hỏa xui xẻo này đụng độ sư huynh Vương Lỗi không biết có kết cục thể nào?

- Nhất định là rất thảm, đi, chúng ta đi xem náo nhiệt.

- Thì ra là thế, Vương Lỗi và bảy chó săn đều ở chỗ này, rất tốt, trước hết thu chút tiền lãi trên người bọn chúng đã.

Hai mắt Sở Mộ hiện lên tinh mang, khoe miệng khê nhếch lên tạo ra nụ cười lạnh.

Vừa lúc Sở Mộ bước chân lên bậc thang vào tập vụ đường thì có hai người cũng đang đi xuống, biểu hiện trên mặt cũng khác nhau.

- Sở Mộ, sao người lại đến đây?

Triệu Thiết Mộc bước nhanh về phía Sở Mộ, thần sắc có chút khẩn trương, vội vàng nắm lấy cánh tay hần, kéo Sở Mộ ra phía ngoài hơn nữa còn nhỏ giọng nói:

- Chó săn Vương Lỗi đang ở bên trong, ngàn vạn lần không nên đi vào, tranh thủ thời gian rời khỏi đây, nếu không để bọn chúng nhìn thấy nhất định sẽ động thủ đánh người.

Triệu Thiết Mộc là một trong hai người bạn cùng phòng của Sở Mộ, hần gia nhập Thanh Phong kiểm phái trước Sở Mộ mấy tháng, là một người tốt.

- Hừ, có ít người thật sự là mệnh tốt, ngu kỹ rồi đi đạo, không cần làm chút nhiệm vụ nào, đâu có giống như chúng ta, vốn nhiệm vụ của bản thân đã đủ nhiều lại còn phải san sẻ hộ người khác...

Thanh âm âm dương quá khí vang lên, đó là giọng của thành viên thứ ba trong phòng Sở Mộ, hắn không dám cự tuyệt lại chấp sự tạp vụ đường khi phải làm thêm phần Sở Mộ nhưng trong lòng là rất bất mãn với Sở Mộ.

- Cảm ơn Vệ huynh, cảm ơn Triệu huynh.

Sở Mộ cũng không bắt nắn mà chấp tay, khách khí nói câu cảm ơn.

- Hừ!

Sắc mặt Vệ Tiền biến ảo thoáng một chút, thái độ Sở Mộ làm cho hắn có cảm giác một quyền đánh lên túi bông, hắn cũng đã làm xong thủ tục, liền hừ lạnh bước nhanh qua rồi đi.

- Vương Lỗi và hai tên tùy tùng đang ở bên trong, nếu không muốn lại bị đánh bất tỉnh thì tốt nhất nên rời đi, bằng không nhiệm vụ của ngươi lại rơi trên đầu ta.

- Sở Mộ, tâm địa của Vệ Tiền cũng không xấu, chỉ là lời nói có chút khó nghe, đừng để ở trong lòng.

Triệu Thiết Mộc vừa giải thích vừa dùng sức lời Sở Mộ:

- Chúng ta tranh thủ thời gian rời khỏi đây.

- Ngươi đi về trước đi.

Thân hình Sở Mộ giống như một ngọn núi bất động dù Triệu Thiết Mộc có lời kéo thế nào cũng dịch chuyển, điều đó làm Triệu Thiết Mộc cảm giác rất ngạc nhiên nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều.

- Sở Mộ, đi nhanh, nếu ngươi không đi thì không kịp mất.

Triệu Thiết Mộc liều mạng rồi, vừa thúc giục vừa sốt ruột lo lắng.

- Đã đến thì đừng mong rời đi.

Đúng lúc này một đạo âm thanh tràn ngập ý trêu tức vang lên, sắc mặt Triệu Thiết Mộc thoáng cái trở nên trắng bệch, cũng đành buông tay Sở Mộ ra.

- Hắc hắc, chúng ta đang định qua "thăm" ngươi đây, không ngờ ngươi lại chủ động đưa đến cửa.

- Đi nhanh, có trò hay để xem.

Xung quanh đang tụ tập khá đông đệ tử dưới kiếm khí cảnh tứ đoạn, toàn bộ đều mang theo thái độ xem trò vui.

Vệ Tiền đang rời đi nghe thấy vật cũng dừng bước, từ xa xa nhìn lại, sắc mặt thay đổi liên tục.

Triệu Thiết Mộc khề cán môi, đi lên phía trước một bước chấp tay nói:

- Hai vị sư huynh, Sở Mộ cũng chỉ vừa mới tỉnh lại, hắn còn cần nghỉ ngơi. Nếu bị tổn thương lần nữa, vạn nhất gặp chuyện không may, hai vị sư huynh cũng khó mà bàn giao.

Một trong những môn quy quan trọng của Thanh Phong kiếm phái đó là đệ tử ngoại môn có thể tỷ thí với nhau nhưng không được xuất hiện tử vong hoặc gây ra trọng thương, nếu không môn phái mà truy cứu nhẹ thì trục xuất kiếm phái, nặng thì chém giết.

- Hừ, Triệu Thiết Mộc, ngươi cũng muốn ra mặt hộ hắn sao? xem ra ngươi cũng muốn đối nghịch với ta sao? đã như vậy ta cũng tiện tay thu thập ngươi luôn.

Vương Trường, một trong hai tên chó săn của Vương Lỗi uy hiếp, vẻ mặt khinh thường cười lạnh.

- Hai vị sư huynh, thỉnh giờ cao đánh khề.

Vệ Tiền khề cán môi, bước đến, đứng bên cạnh Triệu Thiết Mộc, chấp tay hướng Vương Trường Vương Nghĩa nói.

- Tình cảm các ngươi thật là tốt a, quả nhiên không hổ là bạn cùng phòng, tuy nhiên chỉ bằng hai tên các ngươi, thực lực chỉ là kiếm khí cảnh tam đoạn cũng mơ tưởng ngăn cản bọn ta, thật sự là không biết sống chết.

Sắc mặt Vương Nghĩa trở nên âm trầm, vẻ mặt dần trở nên hung ác.

- Triệu huynh, Vệ huynh, các người cẩn thận, ta cảm kích tấm lòng của hai người nhưng mà chuyện này không liên quan đến hai người, cứ mặc ta xử lý.

Giọng nói Sở Mộ không nhanh không chậm, bình thản tự nhiên, thể hiện khí độ đặc biệt. Hắn tiến lên phía trước, lướt qua hai người Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên, đối diện với Vương Trường, Vương Nghĩa:

- Hai người cũng chỉ là chó săn của Vương Lỗi

mà thôi, muốn động thủ liền nhanh một chút đi, trước tiên ta thu chút tiền lãi trên người các người rồi sẽ gặp Vương Lỗi tính toán một lượt.

Sở Mộ vừa nói xong khiến mọi người xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cây kim rơi xuống. Tất cả đều há hốc mồm nhìn chăm chăm vào Sở Mộ đến mức có thể nhét vừa quả trứng vào mồm, trông mắt như lồi ra ngoài.

- Không biết tốt xấu.

- Quá cuồng vọng.

- Hắn bị đánh đến ngốc rồi.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Vương Trường và Vương Nghĩa chỉ là chó săn của Vương Lỗi mà thôi thể nhưng không có một tên đệ tử ngoại môn nào dám ngay mặt bọn chúng nói như vậy. Sở Mộ là người thứ nhất hơn nữa hắn còn khẩu xuất cuồng ngôn muốn tính toán với Vương Lỗi.

Cuồng vọng đến mức nào a!

- Xong, Sở Mộ coi như xong, hắn bị Vương Lỗi đánh thành kẻ ngốc rồi.

Sắc mặt Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên trắng bệch như xác chết, trong đầu đều nghĩ mọi việc thế là xong.

- Ha ha ha ha...

Vương Trường Vương Nghĩa giận quá thành cười, đây là lần đầu tiên bọn chúng bị người khác nói như vậy, hơn nữa còn là kẻ mới bị bọn chúng sỉ nhục xong. Sắc mặt hai người Vương Trường tái lại, gân xanh nổi lên, hung quang trong mắt bạo phát, lửa giận trong lòng bùng cháy, lồng ngực phập phồng, lửa giận khiến bọn chúng như mất hết lý trí.

Hai âm thanh chói tai vang lên, Vương Trường Vương Nghĩa đồng thời rút kiếm, hai đạo hào quang lóe lên, lửa giận khiến bọn chúng mất hết lý trí, ra tay không lưu tình chút nào.

- Sát!!!

Vương Trường quát to một tiếng, lập tức thân kiếm tạo thành một đóa hoa.

- Sát!!!!

Vương Nghĩa cũng không hề kém cạnh ngưng tụ Phi Vân lao nhanh về phía Sở Mộ.

- Hết!!!!

Về mặt Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên đều hiện lên sự tuyệt vọng.

Khoảng cách gần như vậy lại là công kích bất ngờ, chưa kể tu vi hai tên kia đều là kiếm khí cảnh tứ đoạn lại còn đồng thời ra tay, vừa ra chiêu là thức thứ mười một và thức thứ mười hai Phi Vân Kiếm Thuật, trong sự giận dữ bọn chúng ra tay không chút lưu tình. Thế công như vậy cho dù là một người có tu vi kiếm khí cảnh tứ đoạn cũng tuyệt đối không có cách nào né tránh. Huống hồ Sở Mộ chẳng qua chỉ có tu vi kiếm khí cảnh tam đoạn, nhập môn còn không đến một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bổng nhiên nổi tiếng (2)

- Là Phi Vân Kiếm Thuật thức thứ mười một và thức thứ mười hai.

- Thật là lợi hại, sớm nghe nói bọn họ am hiểu liên thủ bây giờ mới được nhìn thấy tận mắt, hai người liên thủ không đơn giản là một cộng một.

- Chiêu thức như vậy liên thủ độ khó rất cao a, chắc hẳn bọn họ phải rất ăn ý mới được.

- Đổ máu rồi.
- Tai nạn chết người.
- Đại sự rồi.
- Hồng hét...

Chấp sự tạt vạt đường Nghiêm Khoan nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào xôn xao liền chạy ra xem có chuyện gì vừa đúng lúc nhìn thấy một màn tấn công của Vương Trường Vương Nghĩa. Lập tức, sắc mặt hắn trở nên đại biến, thân hình cấp tốc lao đến lướt nhanh về phía trước, sử xuất thức mười ba Phi Vân Kiếm Thuật hồng cứu Sở Mộ.

Mặc dù hắn có tu vi kiếm khí cảnh thất đoạn nhưng khoảng cách quá xa nên trong mắt hắn dường như đã xác nhận chứng kiến cảnh toàn thân Sở Mộ đều nhuộm máu ngả xuống. Đương nhiên cũng vì chuyện này mà hắn vô duyên vô cớ chọc phải phiền toái không đáng có, tự nhiên hắn sinh ra hận ý cực độ với hai tên Vương Trường Vương Nghĩa.

Khuôn mặt hai người Vương Trường Vương Nghĩa dường như trở nên vẩn vơ, vô cùng dữ tợn, hai mắt lộ ra hung quang, lý trí bọn hắn đã bị lửa giận chiếm hết, hoàn toàn không có nửa điểm bản khoản, ngược lại chỉ còn sót một chút khoái cảm khi sắp giết chết Sở Mộ.

Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên nhắm mắt lại còn toàn bộ đệ tử xung quanh lại cố gắng mở to hai mắt như sợ bỏ qua bất kỳ tính tiết nào.

- Sơ hở chông chết.

Khóe miệng Sở Mộ hiện lên nụ cười lạnh, trong mắt hắn thế liên hợp của hai tên kia giống như trò trẻ con vậy.

Đúng lúc này, mọi người dường như nghe thấy âm thanh du dương khiến cho linh hồn dường như khẽ run lên vậy. Cùng lúc với âm thanh vang lên là một cực quang xuất hiện đột ngột khiến hai mắt mọi người vô thức khẽ nhắm lại.

Sở Mộ xuất kiếm, ánh kiếm liên tục lóe lên, liên tục điểm về phía trước, thần thái như chỉ điểm giang sơn. Một màn quỷ dị xuất hiện tức thì, hai đóa hoa kiếm đang lao đến Sở Mộ dường như bị không chế quay ngược lại về phía Vương Trường Vương Nghĩa.

Hai mắt Nghiêm Khoan đột nhiên trừng lớn không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

- Tán!!!

Sở Mộ quát lên một tiếng, tinh cương kiếm chấn động thi triển Vân Tấn Vân Diệt quét về phía đối thủ.

- Không... Ah ah... Ah...

Vương Trường Vương Nghĩa phát ra tiếng kêu thảm thiết không ngừng, chỉ cảm thấy thân thể đau nhức vô cùng giống như đang bị phanh thây xé xác vậy. Tinh cương kiếm rơi trên mặt đất, hai người bọn họ cũng gục xuống, trên người xuất hiện hơn mười đạo vết thương, máu tươi từ đó tuôn ra đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, tứ chi run rẩy không ngừng.

Nghiêm Khoan ngốc trệ, hai mắt lồi ra ngoài, mặt khác đệ tử ngoại môn xung quanh và Triệu Thiết Mộc cùng Vệ Tiên đều không kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì. Mọi người chỉ kịp thấy Sở Mộ hoàn hảo không chút tổn hao, động tác thu kiếm vào vô cực kỳ tiêu sái. Rồi lại chuyển mắt sang hai người Vương Trường Vương Nghĩa đang run rẩy bên cạnh, đầu óc mọi người dường như ngừng lại.

Rất nhanh, hai người Vương Trường Vương Nghĩa được người đưa đi cứu chữa mà Sở Mộ cũng nói rõ ý đồ đến với Nghiêm Khoan. Lúc này Nghiêm Khoan thi triển Quan Khí Thuật xác nhận Sở Mộ xác thực đạt tới kiếm khí cảnh tứ đoạn liền tuyên bố từ nay về sau hắn không cần làm nhiệm vụ sinh hoạt nữa.

Mặt khác, khi thực lực Sở Mộ đạt đến kiếm khí cảnh tứ đoạn đã bắt đầu đủ tư cách để Thanh Phong kiếm phái bồi dưỡng, Sở Mộ có thể chuyển ra nhà gỗ ở riêng ở khu vực phía Bắc.

Tu vi dưới kiếm khí cảnh tứ đoạn thì cứ ba người một nhà nhưng một khi đột phá đến kiếm khí cảnh tứ đoạn liền có quyền lợi được hưởng một mình một nhà, không chỉ có thêm thời gian để tu luyện mà hoàn cảnh tu luyện cũng tốt hơn không bị quấy rầy giữa chừng. Hơn nữa, thực đơn mỗi ngày cũng phong phú hơn, các loại đồ ăn ngon miệng hơn, đảm bảo đủ chất dinh dưỡng hơn.

Lúc này, Nghiêm Khoan cũng trực tiếp nói rõ nếu như việc vừa rồi kiếm phái có hỏi đến, muốn truy cứu trách nhiệm hắn sẽ đứng về phía Sở Mộ, làm chứng giúp Sở Mộ nói rõ việc này là hắn bị ép phải ra tay mà không phải là người chủ động gây sự. Cho nên Sở Mộ không bị phạt, ngược lại hai người Vương Trường Vương Nghĩa nhất định là không may.

Một phần lý do mà Nghiêm Khoan đứng về phía Sở Mộ là hắn cũng có vài phần tức giận với hai tên kia, còn một phần lý do nữa là hắn tận mắt nhìn thấy Sở Mộ ra tay không chỉ đơn giản phá vỡ sự liên thủ của hai người kia mà thậm chí còn thi triển Phi Vân kiếm thuật phản kích ngược lại trọng thương đối thủ.

Ngay cả Nghiêm Khoan là kiếm khí cảnh thất đoạn cũng tự nhận khó mà được như vậy, trong tích tắc đưa ra phán đoán chuẩn xác như vậy thì cần ánh

mất lợi hại đến mức nào, cần phải có hiểu biết khác sâu đến mức nào với kiếm thuật.

Cho nên, Nghiêm Khoan cảm thấy thiên phú kiếm thuật của Sở Mộ không phải bình thường, người như vậy dù hiện tại thực lực còn yếu thế nhưng có tư chất dễ trở thành cường giả. Nghiêm Khoan làm như vậy cũng là một phương pháp lấy lòng, là sự đầu tư từ ban đầu, hơn nữa Nghiêm Khoan hẳn cũng chẳng mất gì.

Nghiêm Khoan cũng biết rõ tuy thực lực của Vương Lỗi mạnh hơn hẳn hai tên tùy tùng của mình nhưng cũng chỉ là kiếm khí cảnh ngũ đoạn mà thôi, nguyên nhân khiến Vương Lỗi tự cao tự đại không coi ai ra gì là do hắn có quan hệ với một vị đệ tử nội môn mà thôi.

Vị đệ tử nội môn này tên là Vương Phong, là thân đại ca của Vương Lỗi, Vương Phong, Vương Lỗi, Vương Trường, Vương Nghĩa đều thuộc Vương gia. Thực lực của Vương Phong là kiếm khí cảnh bát đoạn, đó mới chính là uy hiếp thật sự với Sở Mộ.

Còn may là Vương Phong đang ra ngoài rèn luyện, lịch lãm, phải một thời gian nữa mới trở về.

- Tu vi của Vương Lỗi là kiếm khí cảnh ngũ đoạn, với tu vi kiếm khí cảnh tứ đoạn của ta cộng thêm khả năng nắm giữ kiếm thuật dù có chiến với Vương Lỗi ta cũng không thể nào rơi xuống hạ phong.

Rời khỏi tạp vụ đường, Sở Mộ liền đi về phía Kiếm Các, vừa đi vừa suy nghĩ:

- Có điều, Vương Lỗi có quan hệ với đệ tử nội môn, đã thế còn là thân đại ca của hắn, điểm này có chút phiền toái, đệ tử nội môn phải là những người có tu vi đạt đến kiếm khí cảnh thất đoạn mới có tư cách xin, nói cách khác mỗi vị đệ tử nội môn thực lực thấp nhất cũng phải là kiếm khí cảnh thất đoạn. Hiện tại, ta hoàn toàn không phải là đối thủ của đệ tử nội môn. Chưa kể thực lực của Vương Phong là kiếm khí cảnh bát đoạn. Mặt khác đệ tử ngoại môn không được phép chủ động trêu chọc đệ tử nội môn nếu không là trái với môn quy nhưng ngược lại đệ tử nội môn lại có quyền lực áp chế đệ tử ngoại môn. Trong lúc Vương Phong còn chưa quay về ta phải nhanh chóng tìm cách tăng thực lực lên nữa, mỗi phút thời gian đều vô cùng quý giá.

Nghĩ đến đây Sở Mộ liền cảm giác áp lực tăng lên nữa, Vương Phong là thân đại ca của Vương Lỗi, Vương Trường, Vương Nghĩa là chó săn của bọn chúng, chỉ cần Vương Phong biết rõ chuyện này nhất định sẽ xử lý mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kiếm Các

Sau nửa canh giờ, Sở Mộ mới đi đến Kiếm Các.

Kiếm Các là một ngôi nhà tầng (nhà lầu), cũng không phải lớn lắm, xung quanh trống trải. Tổng cộng Kiếm Các có ba tầng, phân thành trái phải, có một vị trưởng lão trấn thủ nơi đây, phía bên trái là các loại kiếm thuật, phía bên phải là nơi lưu trữ các loại bí quyết về kiếm khí.

- Chắc ngươi cũng biết rõ, chỉ có luyện thành Phi Vân kiếm thuật mới có tư cách đi vào Kiếm Các lựa chọn một môn kiếm thuật hoặc là thân pháp.

Trưởng lão trấn thủ Kiếm Các liếc nhìn Sở Mộ, nói từ từ không nhanh không chậm.

- Trưởng lão, ta đã luyện thành Phi Vân kiếm thuật.

Sở Mộ hành kiếm lễ, trả lời.

- Luyện một lần.

Trưởng lão nói.

Sở Mộ lập tức rút kiếm, bắt đầu luyện Phi Vân kiếm thuật, từng chiêu từng thức liên tục như mây trôi nước chảy, luyện đến ba thức cuối cùng cũng không có chút trì trệ nào cứ thế nối liền nhau.

Hai mắt trưởng lão trấn thủ Kiếm Các bỗng nhiên sáng lên, không kim được khẽ gật đầu tán thưởng.

- Ân, coi như không tệ, Phi Vân kiếm thuật luyện đến đại thành, ngươi có thể tiến vào Kiếm Các lựa chọn một môn kiếm thuật.

Ngữ khí trưởng lão vẫn bình thản như cũ.

- Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thể đi vào tầng một, và cũng chỉ có thời gian một nén hương để lựa chọn, không được phá hư bên trong, nếu không xử lý theo môn quy.

- Ta đã nhớ rồi, cảm ơn trưởng lão.

Sở Mộ gật đầu trả lời vị trưởng lão trấn thủ Kiếm Các. Vị trưởng lão này đã bảo chỉ có một nén hương cho nên Sở Mộ vội vàng vào Kiếm Các.

Tầng một Kiếm Các, chính xác phải nói là Kiếm Các bên trái rộng chừng hơn 100m vuông, bốn phía xung quanh các vách tường toàn những giá gỗ nhỏ đựng sách. Có rất nhiều ô vuông, đoán chừng phải mấy trăm ô, nhưng đa số là ô rỗng, cũng chỉ có khoảng 50-60 ô là có sách.

- Ít như vậy?

Sở Mộ khẽ nhướn mày cảm thấy khó hiểu.

Ở mỗi ô vuông chứa sách thì bên cạnh quyển sách đều có một tờ giấy ghi chép tên kiếm thuật, bộ pháp, thân pháp và một vài lời giới thiệu giúp người tìm kiếm để chọn hơn.

Thời gian trôi qua gần nửa nén hương, Sở Mộ đã xem xong một lượt tất cả các ô cũng hiểu rõ đại khái về chúng.

Những quyển sách đó đa số là kiếm thuật ngoài ra còn có một ít là bộ pháp, thân pháp và tất cả đều là cấp độ thấp mà thôi.

Mục đích của Sở Mộ khi vào Kiếm Các là tìm cho mình một môn kiếm thuật phù hợp cho nên hần tạm thời buông tha bộ pháp, chọn cho mình một môn kiếm thuật.

Thanh Phong kiếm thuật hay còn gọi là Thanh Phong cửu thức, bảy thức đầu tiên không có tên, thức thứ tám, thức chín mới là chỗ tinh túy của môn kiếm thuật này, đều là sát chiêu gọi là Thanh Phong Phát Diện và Thanh Phong Tuyệt Sát.

Sau khi cầm lấy quyển sách, Sở Mộ cảm thấy còn chút thời gian cho nên hần liền đi về phía sách bộ pháp, dựa vào trí nhớ kinh người của mình cố gắng lưu giữ càng nhiều thông tin càng tốt.

Sau khi linh hồn dung hợp, trí nhớ Sở Mộ vượt xa người thường, đã nhìn qua là khó mà quên.

- Đã đến giờ.

Thanh âm lạnh nhạt của vị trưởng lão kia bỗng nhiên vang lên, mặc dù khoảng cách hai người khá xa nhưng dường như thanh âm ấy trực tiếp truyền vào trong đầu Sở Mộ. Đúng lúc đó thì Sở Mộ cũng xem xong tờ cuối cùng, tất cả văn tự, đồ án đều tạo thành lạc ấn trong đầu Sở Mộ.

Sở Mộ nghe vậy vội vàng buông quyển sách xuống cảm Thanh Phong kiếm thuật xoay người đi ra khỏi Kiếm Các.

- Thanh Phong kiếm thuật, môn kiếm thuật này cũng không tệ, sau khi luyện thành nghe nói uy lực của nó trong hàng ngũ kiếm thuật cấp thấp có một không hai, nhưng Thanh Phong kiếm thuật dễ học khó tinh, vài chục năm trở lại đây có rất nhiều đệ tử lựa chọn Thanh Phong kiếm thuật thể nhưng vẫn chưa có người nào luyện thành, bởi vì dường như môn kiếm thuật này có phần thiếu hụt.

Vị trưởng lão trấn thủ Kiếm Các nói mang theo vài phần tiếc nuối.

- Mỗi một vị đệ tử trong lần đầu tiên lựa chọn kiếm thuật, có một lần thay đổi sau ba ngày, cơ hội thay đổi đó ta đề nghị người nên lựa chọn một môn kiếm thuật khác.

- Đa tạ ý tốt của trưởng lão.

Thanh Phong kiếm thuật là môn kiếm thuật mà Sở Mộ lựa chọn kỹ càng, hần còn chưa tu luyện lần nào làm sao dễ dàng thay đổi như vậy.

- Uhm.

Sau khi trưởng lão đăng ký xong liền đưa kiếm phổ cho Sở Mộ, cho dù cảm thấy tiếc hận nhưng cũng không nhiều lời.

- Nhớ kỹ, trong vòng ba tháng ngươi phải đưa bộ kiếm phổ này trở lại, không được sao chép, nếu như bị phát hiện liền xử trí theo môn quy.

Sở Mộ nhận lấy kiếm phổ, chấp tay cảm ơn rồi xoay người rời đi.

- Chỉ là một tên đệ tử nội môn vậy mà luyện Phi Vân kiếm thuật đến mức đại thành, đúng là hiếm thấy.

Sau khi Sở Mộ rời đi vị trưởng lão kia lẩm bầm tự nói mấy câu.

- Sở Mộ? để ta điều tra xem hần nhập môn lúc nào?

Nói xong, vị trưởng lão này lập tức kiểm tra thông tin. Mỗi một người gia nhập Thanh Phong kiếm phái đều có đăng ký thông tin rồi sau đó gửi về những địa phương khác nhau để lưu trữ cũng như tiện bề xử lý công việc và đương nhiên trưởng lão trấn thủ Kiếm Các cũng có một phần thông tin như vậy.

- Sở Mộ, thiên phú cửu phẩm, thời gian nhập môn...

Đột nhiên hai mắt trưởng lão mở to tràn đầy kinh ngạc, sau khi dụi mắt rồi nhìn lại lần nữa, xác định mình không có nhìn nhầm một lúc sau hần mới có thể

khôi phục bình tĩnh.

- Vậy mà không mất một tháng đã tu luyện Phi Vân kiếm thuật đến mức đại thành, hay là trước khi nhập môn hắn đã tiếp xúc với Phi Vân kiếm thuật? Nếu không phải như vậy thì hắn là một thiên tài kiếm thuật, ba mươi năm qua không người nào luyện thành Thanh Phong kiếm thuật, có lẽ hắn còn có chút hi vọng, đáng tiếc, thiên phú tu luyện quá thấp.

- Nếu hắn đúng là thiên tài kiếm thuật thì trong vòng ba tháng nhất định có thể luyện thành Thanh Phong kiếm thuật.

Bên trong sơn cốc ít người qua lại, cạnh gốc tùng già, một thiếu niên áo dài màu xám đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, khuôn mặt thông dong, kiên nghị hướng về phía biển mây, mái tóc dài đen nhánh buộc thành đuôi ngựa.

Thân hình thiếu niên áo xám thẳng tắp nhìn qua như một thanh kiếm đâm thẳng lên trời. Tinh cương kiếm đặt nằm trên chân, lòng bàn tay hướng lên trời, ngón cái đan xen với ngón trỏ, hô hấp đều đều.

Qua một khoảng thời gian bỗng nhiên thấy xuất hiện loáng thoáng từng sợi khí tức màu trắng phun ra nuốt vào từ mũi thiếu niên.

Một gã kiếm giả bao gồm mấy phương diện cấu thành: kiếm khí quyết, kiếm thuật, kiếm, thân pháp, bộ pháp.

Kiếm khí quyết là tu luyện kiếm khí, là phương pháp vận chuyển khí trong cơ thể kiếm giả.

Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết là kiếm khí quyết Hoàng cấp hạ phẩm của Sở gia mà Sở Mộ tu luyện, cân bằng các phương diện: lực công kích, lực phòng ngự, chủ yếu là không dễ xảy ra biến cố chạy theo đường rẽ, tu luyện ổn định, tuy nhiên lúc tu luyện thì tương đối chậm, cũng có thể xem là một loại kiếm khí quyết tạo nên trụ cột vững chắc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Không lẽ Thanh Phong kiếm thuật là bản thiếu ?

Sau khi tiến vào Thanh Phong kiếm phái có một cơ hội thay đổi kiếm khí quyết nhưng cũng chủ là kiếm khí quyết Hoàng cấp hạ phẩm mà thôi và quan trọng là cũng xấp xỉ như Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết. Hơn nữa lúc thay đổi sang loại kiếm khí quyết mới cũng cần tán công kiếm khí quyết cũ đi, tính ra quá trình đó cũng mất vài ngày và đương nhiên trong vòng vài ngày đó thực lực hạ thấp nghiêm trọng.

Bởi vậy ý định của Sở Mộ là cứ tu luyện Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết đến thất đoạn trở thành đệ tử nội môn rồi mới chọn kiếm khí quyết tốt hơn.

Từng sợi kiếm khí từ trong đan điền tràn ra theo lộ tuyến Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết vận chuyển đến các kinh mạch trong cơ thể.

Liên tục vận chuyển mười tiểu chu thiên, kinh mạch bắt đầu có cảm giác đau, không cách nào thừa nhận kiếm khí di chuyển Sở Mộ liền đình chỉ vận công, không chế đám kiếm khí phản hồi về lại đan điền.

Sở Mộ chậm rãi mở mắt, từ trong ánh mắt còn hiển hiện tinh mang, dường như có thể phản chiếu cả thiên hạ.

- Lúc trước chỉ là tam đoạn, mỗi ngày tu luyện cũng chỉ có thể vận chuyển liên tục ba tiểu chu thiên, cho dù là đột phá đến tứ đoạn cũng chỉ gia tăng thêm mấy tiểu chu thiên mà thôi bởi vì mỗi một lần vận chuyển đều phải hết sức chăm chú, do đó tiêu hao tinh lực quá độ khiến cơ thể cảm thấy mệt mỏi và cũng tạo thành thương tổn cho kinh mạch.

Thần sắc Sở Mộ lạnh nhạt, ánh mắt nhìn xa xăm, lâm bầm một mình:

- Nhưng đó là người thường, bản thân ta do dung hợp với linh hồn của cổ thân thể này cho nên linh hồn được tăng cường hơn nhiều, hoàn toàn có thể vận chuyển liên tục mười tiểu chu thiên, có lẽ phải gấp đôi với người thường. Nếu không phải do cổ thân thể này không cách nào thừa nhận thì còn có thể vận chuyển thêm mấy lần tiểu chu thiên nữa. Vì thế tính ra tốc độ tu luyện của ta phải hơn hai lần người thường, nếu như có thể tăng cường độ kinh mạch, thể chất thì còn có thể tăng tốc độ tu luyện lên nữa.

- Chỉ là, thiên phú tu luyện cực phẩm, thật sự quá thấp, tu luyện liên tục bốn ngày, tốc độ còn nhanh hơn gấp đôi thường nhân vậy mà ta cũng không cảm giác một chút tiến bộ nào.

Trong lòng Sở Mộ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thôi.

- Nếu có đan dược phụ trợ thì có thể tu luyện nhanh hơn chủ là muốn đạt được đan dược rất khó khăn, trước tiên ta cứ tu luyện kiếm thuật đã, sau khi luyện thành Thanh Phong kiếm phái liền đi làm nhiệm vụ tông môn kiếm lấy điểm cống hiến đổi lấy đan dược.

Nói xong, tay phải Sở Mộ nắm chặt chuỗi kiếm, tiện tay rút ra kéo theo âm thanh du dương, một vòng hào quang sáng như tuyết xuất hiện.

Sau khi rút kiếm đủ 100 lần, Sở Mộ phóng kiếm ra ngoài, thân theo kiếm, kiếm quang lập lòe tựa như đại bàng tung cánh.

Sau 30 lượt luyện Cơ Sở Kiếm Thuật Sở Mộ liền chuyển qua luyện "nghe kiếm".

Hoàn thành huấn luyện kiếm thuật sơ xong Sở Mộ lại chuyển qua Phi Vân kiếm thuật, bắt đầu tuần tự từ thức thứ nhất đến thức thứ mười rồi uyển chuyển thi triển Vân Sinh Vân Tử, Phi Vân Động, Vân Tấn Vân Diệt.

Không bao lâu sau, Phi Vân kiếm thuật đã tu luyện qua mười lần, Sở Mộ lại nhắm mắt điều tức lần nữa, hô hấp dần dần bình phục trở về trạng thái "tĩnh", trong đầu hần bắt đầu xuất hiện từng động tác Thanh Phong kiếm thuật, giống như đang mô phỏng trong đầu với một tốc độ nhanh vô cùng.

Không hề có dấu hiệu báo trước, tay Sở Mộ khẽ động, kiếm theo đó động, tựa như một con gió thoảng qua.

Người cùng kiếm theo gió mà động, từ gió tạo thành bão.

Lúc đâm lúc bỏ lúc trảm, mỗi kiếm mỗi thức đều rõ ràng liên mạch, mỗi một thức đều sinh ra từng cơn gió, từng cơn gió vờn quanh bốn phía, có thể thấy được một màu xanh mờ mờ.

Kiếm, càng lúc càng nhanh, dần dần nhìn không rõ dấu vết, chỉ còn bóng kiếm lập lòe tựa như long xà. Dưới chân, bộ pháp Sở Mộ tựa như không theo quy luật nào không theo một trật tự, kết cấu nào, mỗi một bước chân đều chỉ nhẹ nhàng điểm lên mặt đất, cực kỳ linh hoạt, phối hợp với Thanh Phong kiếm pháp liên mạch, thúc đẩy sức mạnh tăng lên, hơn nữa còn phát sinh thêm vài phản biến hóa.

Toái Loạn Bộ, đây là một bộ pháp cấp thấp mà Sở Mộ bằng trí nhớ phi thường cường ép học được từ Kiếm Các.

Đặc điểm của Toái Loạn Bộ chính là ở chữ "toái" và "loạn".

"Toái" là mỗi một bước ra đều ở khoảng cách rất ngắn, tốc độ rất nhanh, giống như đang nghiền nát xung quanh.

"Loạn" chính là sự hỗn loạn, mất trật tự nhưng trong đó lại có một quy luật khó nắm bắt.

Toái bộ và loạn bộ là trụ cột của bộ pháp, dung hợp giúp nhanh luân chuyển, cấu thành bộ pháp cấp thấp Toái Loạn Bộ.

Vén vén sử dụng thời gian 2 ngày hần đã thuần thục Toái Loạn Bộ, ngày thứ ba Sở Mộ tiến hành cải tiến Toái Loạn Bộ giống như hiện tại không sử dụng cả bàn chân mà chỉ sử dụng mỗi mũi chân để thi triển Toái Loạn Bộ, càng tăng thêm tính linh hoạt của bộ pháp.

Dưới sự phối hợp của Toái Loạn Bộ kiếm thuật cũng tăng thêm vài phản biến hóa.

Từng đóa hoa màu xanh rất nhỏ dưới sự dung hợp thân kiếm hình thành một luồng cuồng phong.

Một kiếm quét ra hình thành một mảng màu xanh nhạt, từng luồng gió quét về phía trước, thổi bay các chương ngại vật.

- Độ khó khi tu luyện Thanh Phong kiếm thuật còn cao hơn nhiều Phi Vân kiếm thuật, ta tập trung tu luyện mất bốn ngày cũng chỉ mới nắm giữ hoàn toàn thức thứ tám Thanh Phong Phất Diện nhưng không có một chút tiến triển nào với thức thứ chín Thanh Phong Tuyệt Sát. Cảm giác giống như thức thứ chín và thức thứ tám không liên mạch vậy, chẳng lẽ đúng như trưởng lão Kiếm Các đã nói, Thanh Phong kiếm thuật chỉ là bản thiếu.

Sở Mộ thu kiếm, điều tức, tư duy từng chiêu thức, hần âm thầm nghĩ:

- Mới chỉ thi triển Thanh Phong Phất Diện mà ta đã tiêu hao gần hết một phần ba kiếm khí thể nhưng uy lực lại gấp đôi ba thức cuối Phi Vân Kiếm Thuật cộng lại, không biết nếu thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát thì sẽ còn cường đại đến mức nào nữa?

...

- Đã bốn ngày trôi qua vậy mà Sở Mộ vẫn chưa đến thay đổi kiếm thuật, chẳng lẽ hần có nắm chắc tu luyện thành công Thanh Phong kiếm thuật?

Trưởng lão trấn thủ Kiếm Các mờ hai mắt, lẩm bẫm, trong lòng có vài phần chờ mong.

- Trưởng lão, đệ tử không tìm được Thanh Phong kiếm thuật, kính xin giải đáp.

Một kiếm giả trẻ tuổi mặc bộ quần áo dài màu xanh ước chừng mới khoảng 17, 18 tuổi, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn thẳng tắp hợp với thanh kiếm đeo sau lưng tạo cho đối phương cảm giác lạnh lẽo ác liệt, từ trong Kiếm Các đi ra, chấp tay hỏi trưởng lão Kiếm Các.

- Tiêu Tiên Phong, trước đây ngươi đã luyện qua Thanh Phong kiếm thuật?

Vị trưởng lão trông coi Kiếm Các liếc mắt nhìn lại thì thấy hóa ra là Tiêu Tiên Phong, một đệ tử nội môn có chút danh khí.

- Ngày đó ngươi không luyện thành vì vậy đã thay đổi một môn kiếm thuật khác, vì sao hôm nay lại hỏi đến Thanh Phong kiếm thuật?

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Sáu kiếm bại Vương Lỗi! Dương danh nội môn! (1)

Vị trưởng lão này cũng có chút ấn tượng với Tiêu Tiên Phong, hắn năm nay mới 18 tuổi, xuất thân bình dân, thiên phú tu luyện là thất phẩm, tu là kiếm khí cảnh bát đoạn, bên trong đám đệ tử nội môn Thanh Phong kiếm phái cũng được coi là một thiên tài tu luyện. Hơn nữa năm đó hắn chỉ mất hai tháng đã luyện Phi Vân kiếm thuật đến đại thành, về sau lựa chọn Thanh Phong kiếm thuật nhưng sau 20 ngày liền đến Kiếm Các thay đổi kiếm thuật. Hắn có nói qua là hắn mất 12 ngày luyện thành Thanh Phong Phát Diện nhưng mãi 8 ngày sau không có một chút đầu mối nào với Thanh Phong Phát Diện liền không thể không buông tha. Hơn nữa hầu như tất cả các đệ tử và khá nhiều trưởng lão trong Thanh Phong kiếm phái đều biết Tiêu Tiên Phong là một tên tu luyện cuồng nhân. Hiện tại đã trôi qua mấy năm đã tu luyện một môn kiếm thuật trung giai hắn lại đến hỏi Thanh Phong kiếm thuật khiến trưởng lão cảm thấy khó hiểu.

- Thanh Phong Tuyệt Sát là thức thứ mười, lần này đệ tử ra ngoài lịch lãm rèn luyện có chỗ kỳ ngộ đạt được thức thứ chín, có thức thứ chín đệ tử có tám phần nắm chắc luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát.

Tiêu Tiên Phong nói rất đơn giản:

- Thành trưởng lão cho biết vị đệ tử nào đang cầm kiếm phổ Thanh Phong kiếm thuật, đệ tử muốn nhìn lại Thanh Phong Tuyệt Sát.

Vị trưởng lão Kiếm Các nhìn chăm chú Tiêu Tiên Phong một hồi rồi trầm ngâm, hắn cũng hiểu rõ tính cách Tiêu Tiên Phong, người này xuất thân bình dân, thiên phú không tồi, tuy nhiên lại có chút cao ngạo nhưng không đến mức ý thế hiếp người, huống chi trưởng lão cũng rất có hứng thú với Thanh Phong kiếm thuật.

- Ta có thể nói cho người biết nhưng người phải nhớ kỹ, nếu như đối phương không đồng ý yêu cầu của người, người không được dùng thực lực và thân phận áp bách đối phương.

Trưởng lão Kiếm Các nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiên Phong nghiêm mặt cảnh cáo.

- Đệ tử ghi nhớ.

Tiêu Tiên Phong trả lời không do dự.

- Bái kiến sư huynh Vương Lỗi.

Một gã đệ tử kiếm khí cảnh tứ đoạn dừng bước chấp tay nói.

- Cút!

Một tiếng quát lớn, tràn ngập lửa giận, hai mắt Vương Lỗi trừng lớn giăng kín đầy tia máu, sắc mặt vô cùng dữ tợn, nhìn đệ tử kia mang theo sát khí, rồi không quản đến hắn chỉ cầm theo kiếm chạy như điên.

Trong lồng ngực Vương Lỗi tràn ngập lửa giận, lồng ngực hắn dường như bị ngọn lửa phần nộ thiêu đốt không ngừng tích súc khiến huyết dịch hắn như sôi trào, giồng như muốn phá cơ thể lao ra đốt sạch xung quanh.

Hắn hoàn toàn không ngờ đến, một kẻ trong mắt hắn giống như con kiến tiện tay có thể bóp nát vậy mà chỉ trong mấy ngày lại có thể xoay mình đánh trọng thương hai kẻ tùy tùng Vương Trường Vương Nghĩa của hắn. Toàn thân bọn chúng có hơn mười vết thương, hiện tại do mất máu quá nhiều nên cũng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Quan trọng nhất là, một kẻ hèn mọn như Sở Mộ lại dám tổn thương đến tùy tùng Vương Lỗi hắn, đây khác nào là khiêu khích trắng trợn Vương Lỗi. Thậm chí Sở Mộ còn trước mặt hàng trăm đệ tử ngoại môn tuyên bố đây chỉ là tiền lãi, sổ sách còn lại sẽ tìm Vương Lỗi tính toán sau.

Đây là chuyện gì? Hắn muốn tính toán cái gì?

Tôn nghiêm của bản thân hắn, trước nay chưa từng bị khiêu khích, uy danh mà hắn mất vài năm mới tạo ra nay bị ảnh hưởng nghiêm trọng, khó trách lúc hắn quay về rất nhiều đệ tử ngoại môn nhìn thấy hắn trong ánh mắt cũng bớt đi vài phần kính sợ và tăng thêm vài phần... khó hiểu.

Hóa ra tất cả đều là do con kiến Sở Mộ kia gây ra.

- Sở Mộ, người phải trả giá thảm trọng cho hành động cuồng vọng mà người đã tạo ra.

Trong lòng Vương Lỗi gào thét, xông về phía khu Bắc đệ tử ngoại môn.

- Các người xem, không phải đây là sư huynh Vương Lỗi sao?

- Hình như Vương Lỗi đang tràn ngập lửa giận, bộ dáng của hắn tựa như muốn giết người vậy.

- Ta biết rồi, nhất định là do Sở Mộ.

- Sở Mộ... uhm.. là gia hỏa đã đánh bại Vương Trường Vương Nghĩa.

- Nhất định là hắn đã chọc giận Vương Lỗi, Sở Mộ lần này thảm rồi.

- Không xong rồi, Vương Lỗi tức giận, Sở Mộ nguy hiểm, không được phải nhanh chóng tìm Sở Mộ, báo cho hắn biết ngàn vạn lần không thể để Vương Lỗi tìm thấy.

Triệu Thiết Mộc, Vệ Tiên vừa rời khỏi Tạp Vụ Đường đang chuẩn bị về khu Nam nhìn thấy Vương Lỗi, hai người biến sắc liếc nhau một thoáng liền hiểu rõ ý tứ đối phương, nhưng bọn hắn lại không biết Sở Mộ đang ở đâu.

- Sở Mộ, đi ra cho ta.

Sau khi đi vào khu Bắc, Vương Lỗi hét lớn, đột nhiên hắn nắm lấy cánh tay một vị đệ tử kiếm khí tứ đoạn, mặt mũi tràn đầy hung dữ hét lên:

- Sở Mộ đâu rồi, hắn đi nơi nào? Gọi hắn ra đây.

- Sư huynh Vương Lỗi, đệ cũng không biết a...

Vị đệ tử này bị dọa đến mức sắp khóc rồi, bình thường trong hàng đệ tử ngoại môn hung danh Vương Lỗi hiển hách, cho dù là đệ tử kiếm khí cảnh sáu đoạn cũng không muốn trêu chọc đến hắn.

- Lăn, phế vật.

Vương Lỗi tung một cước đá văng vị đệ tử kia rống to:

- Ai biết Sở Mộ ở chỗ nào? Không nói chính là đắc tội ta!

- Sư huynh Vương Lỗi, Sở Mộ... Sở Mộ ở chỗ này.

Đột nhiên, một vị đệ tử kiếm khí cảnh tứ đoạn vừa thờ hồng học vừa chạy đến liền chỉ tay về một phía.

Vương Lỗi quay đầu nhìn theo, hung quang bức người, quả nhiên hắn nhìn thấy Sở Mộ đang chậm rãi đi đến.

- Sở Mộ!

Một tiếng quát tràn ngập lửa giận vang lên, tựa như sấm sét giữa trời quang, Vương Lỗi lao đến như mãnh hổ xuống núi:

- Hôm nay, ta không thể giết ngươi, thế nhưng ta muốn đoạn gân tay gân chân cho ngươi biến thành phế nhân, sống không bằng chết để cho tất cả biết cái giá khi khiêu khích Vương Lỗi ta lớn đến mức nào.

Vương Lỗi rút kiếm, một âm thanh chói tai vang lên quanh quần khắp nơi, hắn tựa như hung thần vô cùng tàn bạo, cho dù còn ở cách khá xa nhiều đệ tử ngoại môn liền tục lùi lại sợ bị ảnh hưởng đến.

Hơn nữa Vương Lỗi liên tục kêu to cũng đã kinh động đến nhiều đệ tử ngoại môn đang tu luyện trong phòng, tất cả liền đi ra xem bên ngoài phát sinh chuyện gì, tất cả các vị đệ tử này đều có tu vi kiếm khí cảnh ngũ đoạn, lục đoạn thế nhưng khi nhìn thấy Vương Lỗi trong mắt đều hiện ra ý kiêng kỵ.

Bọn hắn cũng không phải là sợ bản thân Vương Lỗi mà là sợ chỗ dựa của hắn, đệ tử nội môn Vương Phong.

- Sở Mộ, đi nhanh!

Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên cũng đã nhìn thấy Sở Mộ, sắc mặt tràn đầy lo lắng, vội vàng rống to.

Sở Mộ liền nhìn về phía hai người trong mắt ra dấu yên tâm. Hắn dừng bước, khuôn mặt bình tĩnh, hô hấp đều đều, hai mắt thanh tỉnh, phải chiếu hình ảnh Vương Lỗi như một đầu mãnh hổ đang nhanh chóng đến gần. Trong nháy mắt tựa như Vương Lỗi biến thành một đầu ác ma, kiếm trong tay hắn giờ lên cao hung ác chém xuống, tựa như muốn bỏ đời đời thù.

Một kiếm này phát tiết toàn bộ phần nộ trong nội tâm Vương Lỗi, toàn lực thi triển, không có chút nào lưu tình.

- Thật đáng sợ...

- Ta không tiếp nổi..

- Phải chết, tuyệt đối Sở Mộ phải chết...

- Ta cũng có chút sợ a...

Một vài đệ tử ngoại môn kiếm khí cảnh tam đoạn sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run,

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sáu kiếm bại Vương Lỗi! Dương danh nội môn! (2)

- Một kiếm này, đủ mạnh, coi như là ta cũng không tiếp nổi.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn kiếm khí cảnh ngũ đoạn nhìn thấy một kiếm này cũng cảm thấy sợ hãi không thôi.

- Một kiếm này, quá mãnh liệt, không lưu lại bất kỳ đường lui nào, hoàn toàn phát ra từ phần nội, coi như là người có tu vi cao hơn Vương Lỗi một đoạn cũng phải tránh lui, nếu không nhất định phải tổn thương.

Gần như tất cả đệ tử ngoại môn kiếm khí cảnh lục đoạn đều có chung suy nghĩ, trong lòng cũng cảm thấy áp lực.

- Trúng một kiếm này gia hỏa kiếm khí cảnh tứ đoạn kia thật thảm, không chết cũng tàn phế.

Tất cả đệ tử ngoại môn ngũ đoạn, lục đoạn đều không hẹn mà có chung suy nghĩ.

- Một kiếm này, uy lực đúng là hung mãnh tuy nhiên quá mức cương mãnh, ngược lại...

Tiêu Tiên Phong cũng vừa vặn đi đến nhìn thấy cảnh này, hắn cũng chưa rõ động thủ là người nào? vì cái gì mà động thủ, tóm lại trong Thanh Phong kiếm phái chỉ cần không phải gây ra tai nạn chết người kiếm phái cũng sẽ không quản. Bởi vậy các loại luận bàn đều có thể tùy ý nhìn thấy được:

- Tuy nhiên, lấy tu vi kiếm khí cảnh ngũ đoạn có thể phát ra một kiếm như vậy coi như là đối thủ cùng tu vi cũng khó mà ngạnh kháng huống chi chỉ là một vị đệ tử kiếm khí cảnh tứ đoạn, vị đệ tử kia nhất định là xong rồi.

- Một kiếm này, toàn lực mà ra, không lưu lại đường lui, là muốn giết ta.

Thần sắc Sở Mộ không thay đổi, trong lòng tràn ngập tức giận:

- Uy lực rất cường, nhưng lại quá mức cương mãnh mất đi tinh tú của chiêu kiếm, sơ hở chông chênh, ta có thể phá giải đơn giản.

- Người đã không lưu lại cho ta cơ hội nào như vậy ta cũng sẽ hạ thủ không lưu tình, tuy nhiên mạng người ta cũng lười thu, chỉ là từ nay về sau người không thể cầm kiếm được rồi.

Hai mắt Sở Mộ cũng trở nên lạnh lẽo ác liệt, tay phải cầm chặt chuôi kiếm. Hắn rút kiếm nhanh đến mức rất nhiều người xung quanh không nhìn kịp, tiếng rút kiếm vang lên du dương, một vòng ánh sáng trắng như tuyết vạch ra giữa không trung một đường cong tuyệt đẹp.

- Tốc độ rút kiếm quá nhanh rồi.

Trong lòng Tiêu Tiên Phong chấn động, sắc mặt biến hóa, đồng tử co rút lại, tay trái vô ý thức nắm chặt.

Một kiếm áp dụng nhuần nhuyễn tá lực chi pháp và chấn động chi pháp, mũi kiếm còn chuẩn xác chém đúng điểm lực yếu nhất trên thân kiếm Vương Lỗi. Một âm thanh kim thiết va chạm chói tai vang lên, thân kiếm Vương Lỗi run rẩy, hỏa tinh văng ra, một kiếm tất sát lại bị Sở Mộ phá vỡ, cả thân thể Vương Lỗi không thể không chế nghiêng sang một bên.

- Không có khả năng!

Tất cả đệ tử ngoại môn đang quan sát đều trừng lớn hai mắt, trong đầu lập tức hiện lên bốn chữ.

- Nhân lực thật lợi hại, tạo nghệ kiếm thuật quả là cao minh, thời cơ nắm bắt chuẩn xác không lệch một chút nào.

Về mặt Tiêu Tiên Phong tràn ngập sợ hãi và thán phục, bản thân hắn cảm thấy cho dù chính Tiêu Tiên Phong hắn ra tay đơn thuần dùng kiếm thuật mà nói cũng không thể làm được như vậy, không nói đến thời điểm hắn còn là kkd tứ đoạn thì càng không có năng lực phản kháng.

Nháy mắt, hai con ngươi Tiêu Tiên Phong bắn ra tinh mang, trong lòng rung động, huyết dịch có dấu hiệu gia tốc, đó là biểu hiện khi hắn chứng kiến "con mồi" hoặc là "đồng loại"

- Sát!

Một kiếm bị phá, Vương Lỗi càng thêm phần nộ, ngạnh sanh dùng thân hình, tinh cương kiếm hung hăng vung lên trăm xuống, mỗi một kiếm đều là ra tay toàn lực, tựa hồ không giết được Sở Mộ thì không bỏ qua.

Chân Sở Mộ đạp Toái Loạn Bộ nhìn qua như mất trật tự nhưng từng bước luân chuyển lại mang theo từng cơn gió, tránh từng kiếm của Vương Lỗi.

- Sát!!!

Thân thể Vương Lỗi mãnh liệt uốn éo, lại quát một tiếng chói tai, thu kiếm xuất kiếm, kiếm quang bạo phát, chỉ thấy dường như có một đầu mãnh hổ dữ tợn xuất hiện trong không khí vậy, miệng hô to như cái bát phát ra tiếng gầm dữ dội, chấn động màng tai mọi người, trong cái nhìn khiếp sợ của những kẻ quan khán Vương Lỗi tựa như đang nuốt chửng Sở Mộ, một kiếm này thì không triệt hạ Sở Mộ liền không dừng lại.

- Hóa ra hần tu luyện Mãnh Hổ Kiếm Thuật.

Trong lòng Sở Mộ đã hiểu rõ.

- Đã xong, sát chiêu của sư huynh Vương Lỗi, Hổ Khiếu Cuồng Sát!

Rất nhiều đệ tử ngoại môn kích động không thôi.

- Mãnh Hổ Kiếm Thuật tiếp cận đại thành.

Tiêu Thiên Phong liếc mắt nhìn, liền biết tạo nghệ Mãnh Hổ Kiếm Thuật của Vương Lỗi.

Sở Mộ không tránh không né, khoe mắt hiện lên một vòng tinh mang lợi hại, lập tức đã nhìn rõ ràng động tác xuất kiếm của Vương Lỗi, một kiếm cũng theo thế xuất ra, tựa như thiên mã hành không vậy, đồng tử Tiêu Thiên Phong co rút lại.

Âm thanh gió rít vang lên, quanh người Sở Mộ xuất hiện vô số ánh sáng màu xanh nhạt, ngay lập tức dung hợp thành một trận cuồng phong quét về phía trước.

Từng cơn gió thổi qua, quét thẳng vào mặt, đầu mãnh hổ vẫy vẫy đầy thống khổ, cuối cùng tiêu tán vô ảnh vô tung.

- Không có khả năng.

Vương Lỗi thoáng sững sốt, hai mắt trừng lớn, dường như hần còn chưa kịp phản ứng với thực tế trước mắt vậy.

- Thanh Phong Phát Diện!

Sắc anwtj Tiêu Thiên Phong vô cùng ngưng trọng, nội tâm điên cuồng hò hét:

- Đại thành... đại... Thanh Phong Phát Diện đại thành!

- Từ nay về sau, ngươi không có tư cách luyện kiếm.

Giọng nói nhẹ nhàng tựa như một cơn gió thoảng qua vậy, thế nhưng giọng nói đó lại mang đến sát cơ rét lạnh khiến thân thể Vương Lỗi không tự chủ được run lên, sắc mặt đại biến, hai mắt tràn ngập sợ hãi, vô ý thức thốt lên:

- Ngươi không thể giết ta...

Âm thanh "xuy xuy" vang lên nhẹ nhàng, lại theo gió mát truyền đến, mang theo tiếng hét thảm thiết của Vương Lỗi cùng tiếng tinh cương kiếm rơi trên mặt đất.

Một kiếm của Sở Mộ mang theo hai sợi huyết dịch phiêu tán trên không trung.

Toàn thân Vương Lỗi run rẩy, hai tay rũ xuống, trên cổ tay xuất hiện hai vết thương, máu tươi chảy đầm đìa.

- Sở Mộ... Sở Mộ... ngươi cũng dám tổn thương ta, ngươi... ngươi... vậy mà... ngươi cũng dám tổn thương ta... ngươi chết chắc rồi...

Hai tay Vương Lỗi máu tươi đầm đìa, bởi vì quá đau đớn mà thân thể không ngừng run rẩy, hai mắt đỏ như nhò ra máu, âm thanh thê lương, gào khóc thảm thiết, khiến cho người khác không rét mà run.

- Không phải là ta tổn thương ngươi mà là cắt đứt toàn bộ gân tay ngươi, từ nay về sau, ngươi không cách nào cầm kiếm.

Thanh âm bình tĩnh nhẹ nhàng nhưng tựa như bạo tạc ném vào vũng nước, khiến tất cả người đang xem kinh hãi, sắc mặt đại biến đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

- Cắt đứt gân tay... cắt đứt gân tay... ha ha ha... hahaha...

Vương Lỗi cười như điên dại, giống như điên cuồng, tóc tán loạn, khoe mắt như nứt ra, ánh mắt oán độc:

- Sở Mộ... những gì ngươi gây ra cho ta, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp 10 lần, ngươi chờ...

Sau khi bỏ lại oán hận, nguyên rủa Vương Lỗi quay người vừa cười to vừa khóc lớn chậm chạp bước đi, bóng lưng cũng toát lên nét bi thương khiến lòng người lạnh lại, sợ hãi.

- Vậy mà cắt đứt gân tay, từ nay về sau, Vương Lỗi thành phế nhân.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thiên tài đặt cược

- Đúng vậy a, gân tay vừa đứt, trừ phi có thiên tài dị bảo, nếu không không có cách nào hồi phục như cũ, không hồi phục như cũ cũng đồng nghĩa với không cách nào dùng sức, không thể nào luyện kiếm, đối với một gã kiếm giả tàn khốc này so với chết còn hơn.

- Thật là tâm ngoan thủ lạt a, không do dự chút nào cắt gân tay Vương Lỗi.

- Nói nhảm, một kiếm kia của Vương Lỗi cũng là muốn giết chết Sở Mộ, nếu như Sở Mộ còn định buông tha, vậy thì quá ngốc rồi.

Những người vây xem đều nhĩ giọng nghị luận, từng âm thanh vang lên.

- Tuy tu Vương Lỗi cao hơn ta một đoạn nhưng cũng có tính áp đảo, tạo nghệ kiếm thuật của hắn kém xa so với ta, tạo nghệ kiếm thuật chênh lệch đến mức đó thì tu vi cao hơn một đoạn không thể nào bù lại được, cho nên hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của ta. Xem ra, với thực lực hiện tại ta có thể chiến một trận với kiếm khí cảnh lục đoạn.

Nhìn bóng lưng thê lương Vương Lỗi, thần sắc Sở Mộ vẫn đạm mạc như cũ nhưng trong lòng không ngừng vận chuyển ý niệm.

- Hiện tại, có tính uy hiếp với ta chỉ là chỗ dựa sau lưng Vương Lỗi, Vương Phong tu vi kiếm khí cảnh bát đoạn, tu vi như vậy có thể bỏ qua tạo nghệ kiếm thuật trực tiếp nghiền áp ta. May mắn Vương Phong ra ngoài chưa trở về, ta phải nỗ lực tăng lên tu vi trước khi Vương Phong trở lại, nếu không quá sức nguy hiểm.

- Tiếp ta một kiếm.

Một âm thanh quát nhẹ vang lên, hàn khí bức đến, một kiếm tựa như thiên ngoại cực quang, kiếm chưa đến khí thể đã khiến đối thủ cảm giác như bị đâm vào da.

Sở Mộ vội vàng xuất kiếm ngăn cản.

Từng âm thanh kim loại va chạm vang lên, tia lửa bắn ra bốn phía, bóng kiếm lập lòe đan xen, hai đạo nhân ảnh sử dụng bộ pháp khi thì tán loạn khi thì phiêu hốt, giao chiến liên tục ba kiếm Tiêu Tiên Phong lập tức dừng lại, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất chính diện nhìn thẳng về phía Sở Mộ. Trên thân tinh cương kiếm Sở Mộ xuất hiện ba lỗ hồng.

- Thanh sắc trường sam (Áo dài màu xanh), đệ tử nội môn!

Lập tức, đồng tử Sở Mộ co rút lại, âm thầm kinh hãi.

- Chẳng lẽ là Vương Phong? Không, kiếm của hắn không có một chút sát khí nào, thuần túy chỉ là thăm dò, cũng không sử dụng kiếm khí.

Về mặt Tiêu Tiên Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, đáy mắt có tia cuồng nhiệt lưu chuyển. Một trận chiến giữa Vương Lỗi và Sở Mộ giúp hắn nhìn thấy tạo nghệ kiếm thuật siêu cường của Sở Mộ, có lẽ những người khác còn đang mơ hồ thể nhưng Tiêu Tiên Phong lại biết rõ, tạo nghệ kiếm thuật như vậy tuyệt đối là hiếm thấy khiến hắn không nhận được muốn ra tay thử chiêu.

Nhưng tu vi Sở Mộ chỉ là kiếm khí cảnh tứ đoạn còn kém hắn bốn đoạn, thực lực sai biệt đến mức như vậy hoàn toàn không có chút cơ hội nào.

Kiểm khí cảnh thập đoạn, tam đoạn và tứ đoạn là một bước vượt qua, thực lực sai biệt rõ ràng, lục đoạn và thất đoạn là một đại vượt qua, thực lực sai biệt càng rõ ràng, mà thất đoạn và bát đoạn lại càng khác biệt.

Thế nhưng cuối cùng Tiêu Tiên Phong vẫn không chế không nổi mà ra tay.

Tuy nhiên hắn không sử dụng một chút kiếm khí nào, mà chỉ đơn thuần sử dụng kiếm thuật mà thôi, cũng không tạo thành bất kỳ thương tổn nào cho Sở Mộ, thuần túy là giừa tay muốn giao thủ với Sở Mộ một phen.

Trong nháy mắt song phương giao thủ ba lượt, tốc độ nhanh đến mức người xem còn chưa có phản ứng nào bóng người đã dừng lại.

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Một đệ tử ngoại môn dụi mắt về mặt khó hiểu.

- Hình như... có người ra tay chiến một trận với Sở Mộ.

- Đó là... Thanh sắc trường sam..

Một gã đệ tử ngoại môn lên tiếng kinh hô, kinh động theo các đệ tử ngoại môn khác bây giờ mới kịp phản ứng.

- Đệ tử dưới kiếm khí cảnh tứ đoạn là hôi sắc bố y (áo vải màu xám), tứ đoạn đến lục đoạn là hôi sắc trường sam (áo dài màu xám), chỉ có thất đoạn đến thập ddaonj mới thể mặc thanh sắc trường sam và bạch sắc trường sam là tiêu chí đệ tử nội môn nam và nữ. Hắn là đệ tử nội môn! Không biết thuộc viện nào?

đệ tử nội môn, tu vi thấp nhất là kiếm khí cảnh thất đoạn, hưởng thụ kiếm phái bồi dưỡng trọng điểm, được nhận hết thầy khiến nhóm đệ tử ngoại môn đỏ mắt, hâm mộ không thôi. Hơn nữa, so với đệ tử ngoại môn thì địa vị đệ tử nội môn đứng là cao cao tại thượng, căn bản khinh thường đến nơi cư trú của đệ tử ngoại môn.

Nhóm đệ tử ngoại môn dường như ngừng thở, trên mặt không dấu nổi vẻ mặt sùng bái nhìn về phía Tiêu Tiên Phong.

- Người chính là Sở Mộ?

Tiêu Tiên Phong mở miệng, thanh âm vẫn đều đều như vậy:

- Ta gọi là Tiêu Tiên Phong.

- Tiêu Tiên Phong?

Sở Mộ mới nhập môn nên cũng chưa nghe qua danh tự này.

- Tiêu Tiên Phong?

Rất nhiều đệ tử ngoại môn lộ ra vẻ nghi hoặc, đăm chiêu, đột nhiên có một tên đệ tử chân động, như bùng tình đại ngộ:

- Tiêu Tiên Phong, ta biết rồi, hắn chính là thiên tài kiếm thuật, cuồng nhân kiếm Thanh Phong kiếm phái chúng ta, 18 tuổi có tu vi kiếm khí cảnh bát đoạn, nghe nói tại thời điểm kiếm khí cảnh thất đoạn bằng vào tạo nghệ kiếm thuật hơn người đã đã bại Đoàn sư huynh kiếm khí cảnh bát đoạn.

- Sở Mộ này thâm, cắt đứt gân tay Vương Lỗi chẳng khác nào đắc tội sư huynh Vương Phong, sau khi sư huynh Vương Phong trở về nhất định sẽ tìm đến Sở Mộ, đến lúc đó khác nào tận thế với Sở Mộ. Không nghĩ tới sư huynh Vương Phong còn chưa trở về vậy mà Sở Mộ lại đắc tội với một vị đệ tử nội môn khác, hơn nữa còn là sư huynh Tiêu Tiên Phong còn lợi hại hơn sư huynh Vương Phong.

Một vị đệ tử ngoại môn giọng điệu có chút hả hê.

Tiếng nghị luận không lớn nhưng Sở Mộ cũng nghe thấy vì vậy hắn cũng hiểu được thân phận vị đang đứng trước mặt này, không khỏi có chút ngạc nhiên. 18 tuổi kiếm khí cảnh bát đoạn, có thể dùng tu vi kiếm khí cảnh thất đoạn đánh bại kiếm khí cảnh bát đoạn, điều đó chứng tỏ tạo nghệ kiếm thuật của hắn phi phàm. Hơn nữa thông qua giao thủ ba kiếm Sở Mộ cũng có thể nhìn ra được tạo nghệ kiếm thuật của đối phương hơn xa Vương Lỗi.

Chỉ là Sở Mộ không hiểu vì sao Tiêu Tiên Phong lại xuất hiện, vì sao hắn lại thử chiêu với mình?

- Sở Mộ, Thanh Phong kiếm thuật trong tay người có thể cho ta mượn xem được không?

Tiêu Tiên Phong thẳng thắn nói ra.

- Hóa ra Sở Mộ tu luyện Thanh Phong kiếm thuật.

- Hắn đã luyện thành Phi Vân kiếm thuật, đã luyện thành? Hình như Sở Mộ mới nhập môn không đến một tháng a.

- Nói không chừng trước khi nhập môn hắn đã luyện qua Phi Vân kiếm thuật.

- Nhất định là vậy, cho nên hắn mới trong thời gian ngắn ngủi một tháng luyện thành Phi Vân kiếm thuật, tuy nhiên hắn thật là ngốc, vậy mà lựa chọn Thanh Phong kiếm thuật, không công lãng phí thời gian.

Nhóm đệ tử ngoại môn liên tục nghị luận, trong ngôn ngữ tràn ngập khinh bỉ, nhưng Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiên lại vô cùng rung động. Với tư cách là bạn cùng phòng của Sở Mộ bọn họ biết rõ trước khi nhập môn căn bản Sở Mộ chưa từng luyện qua Phi Vân kiếm thuật cho nên cảm giác của hai người hiện tại giống như nằm mơ vậy.

- Cầm lấy.

Sở Mộ chỉ thoáng suy nghĩ một chút liền ném quyền sách về phía Tiêu Tiên Phong. Tiêu Tiên Phong tiếp lấy lập tức lật đến trang cuối cùng, chỉ nhìn qua một chút Sở Mộ biết rõ Tiêu Tiên Phong đang nhìn xem Thanh Phong Tuyệt Sát.

- Chẳng lẽ trước kia hần có luyện qua Thanh Phong kiếm thuật nhưng không luyện thành?

Sở Mộ không khỏi suy đoán.

Nhóm đệ tử ngoại môn cũng dần dần dừng nghị luận, toàn bộ đều nhìn về phía Tiêu Tiên Phong không rõ hần đang làm gì.

- Nghe nói trước kia sư huynh Tiêu Tiên Phong cũng chọn Thanh Phong kiếm thuật thế nhưng không có luyện thành, chẳng lẽ hiện tại sư huynh đã nắm chắc luyện thành rồi?

Một số ít đệ tử tin tức linh thông có điều suy luận:

- Thế nhưng nghe nói sư huynh Tiêu Tiên Phong đang tu luyện một môn kiếm thuật trung giai, vì sao lại còn quay lại tìm hiểu Thanh Phong kiếm thuật? Hay là trong Thanh Phong kiếm thuật có bí mật gì?

Một hồi lâu sau, Tiêu Tiên Phong đã xem đi xem lại Thanh Phong Tuyệt Sát nhiều lần, hơn nữa hần cũng đã từng luyện qua cho nên chỉ nhìn mấy lần đã hoàn toàn ghi nhớ Thanh Phong Tuyệt Sát. Tiêu Tiên Phong chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sở Mộ nói:

- Sở Mộ, kiếm thuật của ngươi tinh xảo phi thường, khiến cho ta bội phục, chúng ta làm một ván cược được không?

Tiêu Tiên Phong khép quyền sách lại đội nhiên nói ra, hần cũng không đợi Sở Mộ mở miệng lại tiếp tục nói:

- Chúng ta đánh cược xem ai luyện thành Thanh Phong kiếm thuật trước, người thắng thì đạt được toàn bộ quyền lợi điểm cống hiến cho kiếm phái khi hoàn thiện trọn bộ Thanh Phong kiếm thuật, thua người chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện trong khả năng, ngươi có dám hay không?

Bình thường Tiêu Tiên Phong là người lạnh lùng tuy nhiên lúc liên quan đến kiếm thuật hần như biến thành một người khác, do vậy mới được gọi là cuồng nhân.

Hai mắt hần tựa như lợi kiếm bức thẳng về phía Sở Mộ, toàn bộ nhóm đệ tử ngoại môn dường như ngừng thở, thời điểm hiện tại chỉ thuộc về Sở Mộ.

- Tốt!

Sở Mộ không do dự liền đáp ứng, khóe miệng Tiêu Tiên Phong liền nở nụ cười, hần ném kiếm phổ Thanh Phong kiếm thuật về phía Sở Mộ, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy trắng bắn về phía Sở Mộ rồi quay lưng bước đi chỉ để lại một câu nói:

- Sau nửa tháng, quay lại nơi này.

Tiếp lấy kiếm phổ và tờ giấy rồi nhìn bóng lưng Tiêu Tiên Phong rồi đi Sở Mộ cảm thấy khá vui vẻ cũng xoay người bước về phía căn nhà gỗ của mình.

Triệu Thiết Mộc và Vệ Tiễn nhìn theo bóng lưng Sở Mộ rồi đồng thời quay sang nhìn nhau cùng nở nụ cười khổ, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

Ngày hôm nay chính là ngày Sở Mộ dương danh toàn bộ ngoại môn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thanh Phong Tuyệt Sát! Phong chi

Mặt trời từ từ ló dạng đằng Đông, tất cả cảnh vật như tràn ngập sinh cơ, Thiên Địa vẫn mang theo vẻ mờ mờ mông lung, trong một gian nhà gỗ khu vực đệ tử ngoại môn, cánh cửa từ từ mở ra, một thân ảnh như thanh kiếm thẳng tắp xông thẳng lên trời bước ra ngoài rồi tiện tay đóng cửa lại.

Mỗi ngày, ngay từ lúc sáng tinh mơ Sở Mộ đã thức dậy rửa mặt mang theo thức ăn tiến về phía vách núi dựng đứng mà hần vẫn thường tu luyện. Cứ như vậy hần tu luyện một mạch đến khi mặt trời lặn, mọi âm thanh dường như cũng nhỏ hơn mới trở về nhà chấm dứt một ngày khổ tu.

Thiên tài chính thức một phần là thiên phú còn chín phần là do cố gắng, bất luận ở thế giới nào thì đạo lý này vẫn luôn đúng.

Người khác nhìn thấy chỉ là thành quả mà hần đạt được thế nhưng lúc hần trả giá thì người khác đang hưởng thụ.

Bước chân càng ngày càng nhanh rồi trở thành phi tốc thể nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, chỉ không đến nửa khắc đồng hồ hần đã đến sườn đồi quen thuộc. Lúc này cũng chỉ có mấy tia nắng chiếu rọi một phần thiên địa, tựa hồ Vân Hải phảng phất vẫn còn ngủ say, không có bất kỳ biến hóa nào, cảm giác thâm trầm bí hiểm.

Sở Mộ đứng trước Vân Hải, nhắm hai mắt lại từ từ, trong đầu hần hiện lên tình cảnh tu luyện hôm qua, từng thể ngộ mà bản thân lĩnh hội được. Cứ như vậy sau một hồi ôn lại thành quả tu luyện ngày hôm qua Sở Mộ mới lại mở mắt ra. Nếu hiện tại có người chứng kiến Sở Mộ thì phát hiện hai mắt giống như hai thanh lợi kiếm, đậm rách trường không, lướt qua Vân Hải, xóa tan đi sương mù đánh thức Vân Hải từ cơn ngủ say.

Thoáng chốc, dường như Vân Hải thức tỉnh, vẻ thâm trầm không cánh mà bay, từng đóa mây phiêu động, sôi trào, lại một lần nữa biến ảo cuộn cuộn.

- Lúc này đúng là lúc toàn bộ cơ năng thân thể thức tỉnh hoàn toàn, cũng là thời điểm tốt nhất để luyện kiếm.

Sở Mộ đứng trước Vân Hải, rồi từ từ ngồi xếp bằng ngay ngắn, tinh cương kiếm đặt trên hai chân, ngón cái ngón trỏ đan xen, lòng bàn tay hướng lên trên, đặt nhẹ nhàng lên đầu, từ từ hô hấp của hần trở nên kéo dài nhỏ dần đều đều, từng tia kiếm khí được điều động thoát khỏi đan điền bắt đầu một tiểu chu thiên.

Một tiểu chu thiên, hai tiểu chu thiên,....., mười tiểu chu thiên.

Sau khi hoàn tất điều tức Sở Mộ bật dậy nhanh như chớp rút kiếm, kiếm quang lập lòe làm nổi bật lên hào quang giữa Vân Hải, phản chiếu ánh nắng ban mai.

Mỗi ngày Sở Mộ đều luyện mười lần Phi Vân kiếm thuật.

Trước mắt hần chủ tu Thanh Phong kiếm thuật nên luyện 30 lần bảy thức đầu, sau đó mới chuyển sang Thanh Phong Phát Diện, Thanh Phong Liễu Loạn và cố gắng tham ngộ Thanh Phong Tuyệt Sát.

Ngày thứ hai, Thanh Phong Liễu Loạn đại thành, ngày thứ ba bắt đầu tu luyện Thanh Phong Tuyệt Sát không thấy có tiến triển gì, ngày thứ tư... ngày thứ bảy bắt đầu hiểu ra Thanh Phong Tuyệt Sát liền tạo thành tám đạo sát cơ trong Thanh Phong Liễu Loạn thành một lưỡi phong kiếm.

Ngày thứ chín, ngưng tụ thất bại... trong thứ chín liên tục thất bại, tuy vẫn chưa ngưng tụ được nhưng đã lĩnh ngộ ra các điểm tương quan.

Ngày thứ mười chính là ngày hôm nay, sau khi khôi phục hoàn toàn kiếm khí trong đan điền Sở Mộ lại tiếp tục thi triển Thanh Phong Phát Diện Thanh Phong Liễu Loạn, tám đạo sát cơ ngưng tụ... Trong nháy mắt khi tám kết hợp thành bốn, bốn kết hợp thành hai Sở Mộ liền vận chuyển hai kết hợp về một thì không không chế được khiến đạo sát cơ nổ tan. Lại thất bại, kiếm khí trong đan điền chỉ còn sót lại mấy tia ít ỏi.

Sở Mộ ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại từ từ khôi phục kiếm khí, vừa khôi phục vừa cẩn thận hồi tưởng lại từng động tác của mình, mô phỏng ra các khả năng liên quan. Một lúc sau Sở Mộ mở bừng mắt, một vòng kiếm quang như tinh mạng bắn ra, hần phi thân nhảy lên xuất kiếm.

Thanh Phong Phát Diện quét sạch hết cây, mọi chướng ngại vật dường như đều biến mất, Thanh Phong Liễu Loạn, sát cơ phân hoá, một hai bốn tám.

Thoáng chốc người theo kiếm, kiếm quang chuyển, bóng kiếm lập lòe, Sở Mộ khẽ rung kiếm, tám đạo kiếm quang lại lần nữa ngưng tụ, trong nháy mắt tám hóa bốn, bốn thành hai, hai về một bám trên thân kiếm.

Thanh Phong Tuyệt Sát!!!

Sau khi ngưng tụ hoàn toàn tám đạo sát cơ bám lên thân kiếm, kiếm trong tay Sở Mộ trầm xuống phảng phất như đang chịu tải vạn cân, hần khẽ quát một tiếng vận khí lực toàn thân chuyển xuống cánh tay, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn mới miễn cưỡng cầm chặt tinh cương kiếm.

Sở Mộ hét to một tiếng, hai chân luân chuyển bộ pháp, một kiếm trăm thẳng về phía trước.

Ầm!!!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, một đạo quang hồ màu xanh nhạt dài nửa thước tựa như một ánh trăng quét qua xé nát không khí, kích xạ về phía hư không, tốc độ cực nhanh chỉ trong chớp mắt đã vọt được 5-6m.

Rắc!!!

Âm thanh vách đá bị phá nát, đá vụn bay tung tóe, phong nhận chém mạnh vào vách núi tạo thành một vết nứt sâu một tấc rộng bằng một ngón tay.

Hồ...Sở Mộ thở hắt ra một hơi chỉ cảm thấy dường như mình bị thoát lực, trong khoảnh khắc đó phảng phất như khí lực toàn thân đều theo phong nhận kia bay hết ra ngoài, kiếm khí trong đan điền cũng tiêu hao sạch sẽ.

- Lấy tu vi hiện tại của ta cũng chỉ có khả năng thi triển được một lần Thanh Phong Tuyệt Sát liền mất đi tám phần thực lực, quá mức nguy hiểm, bình thường không thể thi triển.

Sở Mộ có điều suy nghĩ:

- Tuy nhiên, uy lực Thanh Phong Tuyệt Sát cường hoành gấp mấy chục lần Vân Tán Vân Diệt, so với Thanh Phong Phát Diện cũng cường đại gấp 10

lần. Uy lực như vậy tựa hồ không phải là một môn kiếm thuật cấp thấp có khả năng đạt đến, chẳng lẽ bộ Thanh Phong kiếm thuật nguyên vẹn đã đạt đến kiếm thuật trung giai? Mới nghĩ đến cảnh Thanh Phong kiếm thuật có khả năng là kiếm thuật trung giai trong lòng Sở Mộ như cảm thấy nóng lên, không phải mỗi đệ tử nội môn đều có khả năng được học kiếm thuật trung giai, đại bộ phận đệ tử nội môn đều đang tu luyện kiếm thuật cấp thấp.

Sở Mộ cũng không vội vàng, cứ từ từ khôi phục kiếm khí trước rồi ăn qua chút điểm tâm đã chuẩn bị sẵn, hơi chút nghỉ ngơi rồi quay lại tu luyện.

Mỗi một lần thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát đều tiêu hao toàn bộ kiếm khí trong đan điền hơn nữa cũng khiến khí lực toàn thân hao hết tám phần.

Ba ngày sau, Sở Mộ lại vẫn như cũ thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát, mũi kiếm nhẹ nhàng quét ra, một đạo phong nhận dài chừng nửa mét xé nát không khí bắn thẳng về phía trước lưu lại dấu vết trên vách đá, thần sắc Sở Mộ vẫn như vậy không hề thay đổi cho dù hiện tại kiếm khí trong đan điền vẫn như cũ không còn sót lại chút nào thế nhưng khí lực bản thân vẫn còn hơn non nửa. Hiện tại so với ba ngày trước hẳn đã tiến bộ hơn nhiều, ba ngày tu luyện và lĩnh ngộ khiến hắn nắm rõ yếu lĩnh của Thanh Phong Tuyệt Sát.

- Thời gian còn hai ngày là đến kỳ hạn nửa tháng không biết Tiêu Tiên Phong đã luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát hay chưa? Thân hình Sở Mộ thẳng tắp, tay phải cầm kiếm hướng xéo xuống mặt đất, ánh mắt nhìn về phía Vân Hải âm thầm nghĩ- Nếu như Tiêu Tiên Phong luyện thành bằng vào tu vi kiếm khí cảnh bát đoạn hẳn là có thể thi triển nhiều lần hơn nữa uy lực so với ta còn cường đại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thanh Phong Tuyệt Sát! Phong chi

Dù sao kiếm khí cảnh tứ đoạn hoàn toàn không cách nào so sánh cùng kiếm khí cảnh bát đoạn, bất kể là về lượng hay về chất đều có chênh lệch cực lớn. Coi như dưới tình huống kiếm khí tiêu hao như nhau uy lực kiếm khí bát đoạn vẫn hơn xa kiếm khí tứ đoạn.

- Trải qua mười ba ngày khổ luyện nhất là ba ngày gần đây mỗi lần thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát tuy vẫn hao hết kiếm khí nhưng thời gian khôi phục lại nhanh hơn chưa kể kiếm khí của ta so với mười ba ngày trước có bước tiến bộ rất rõ ràng, khoảng cách đến tứ đoạn trung kỳ không còn xa, cứ bảo trì tốc độ như thế này đoán chừng chỉ cần mười ngày nữa có thể đột phá đến trung kỳ, lúc đó kiếm khí của ta cũng nhiều hơn mấy phần.

Nghĩ xong, Sở Mộ nhắm hai mắt lại, vẫn giữ nguyên tư thế đứng im, từng cơn gió nhẹ nhàng vờn quanh thân thể hắn, thổi lên mặt nhẹ nhàng hất tung sợi tóc bay lên, từng cơn gió khẽ đùa.

Dường như lúc này tất cả ý niệm trong đầu Sở Mộ đã theo gió mà đi phảng phất như hắn đang thuận theo gió thổi vậy.

- Phong là thế nào? (DG: khi nói đến ý cảnh dùng Phong thích hợp hơn là gió)

Bỗng nhiên trong lòng Sở Mộ chỉ còn sót lại một ý niệm duy nhất, phảng phất theo gió tiến vào đầu hắn, câu hỏi cứ quanh quẩn bởi hồi chiếm toàn bộ suy nghĩ của vị kiếm sư trẻ tuổi.

Tự nhiên trong đầu Sở Mộ xuất hiện từng sợi màu xanh từ giữa hư vô, dần dần hội tụ lại ngưng tụ thành một đạo thân ảnh màu xanh đang cầm trường kiếm cũng màu xanh không ngừng múa kiếm đến mức dường như tạo thành một trận gió, thân ảnh ấy đang "múa" Thanh Phong kiếm thuật.

Lần lượt từ thức thứ nhất đến thức thứ bảy rồi chuyển sang Thanh Phong Phát Điện, Thanh Phong Liễu Loạn, Thanh Phong Tuyệt Sát. Một lần rồi lại một lần bóng người cứ như vậy luyện đi luyện lại rồi đột nhiên bóng người nổ tan hóa thành một cơn gió.

Vì phong... Khinh phong... Đại phong... Cuồng phong... Cự phong...

Tựa như cả thân thể Sở Mộ đang bị vô số hình thái của gió vây quanh, cả thế giới như tràn ngập gió, chỉ có màu xanh của gió đang gào thét.

- Như thế nào là Phong?

- Vì phong khinh phong đại phong cuồng phong cự phong đều là "Phong", các loại "Phong" cấu thành một hải dương, một thế giới chỉ có "Phong"

- Phong, vô hình vô tướng, vô biên vô hạn, không chỗ nào không có, không kẻ hở nào không lọt.

(DG: đoạn này đọc cảm giác "phê" như hồi nghiệm Nhiếp Phong)

Hai mắt Sở Mộ mở lớn, tựa như đáy mắt có từng cơn gió nhẹ thổi qua, hắn tiện tay sử kiếm, kiếm đi mang theo gió, lại một kiếm đâm ra không thấy bóng kiếm chỉ thấy gió thổi đến. Sở Mộ cảm thấy dường như mình hiểu ra cái gì, chút ảo diệu này nhất định liên quan đến Phong

Thanh Phong Tuyệt Sát!!!

Tâm ý vừa động, Sở Mộ lại xuất kiếm, chỉ thấy trên thân kiếm tản mát từng đạo ánh sáng màu xanh nhạt rồi đột nhiên như tạo thành một cơn cuồng

phong hội tụ về đầu mũi kiếm, một đạo phong nhận dài nửa mét phá không vọt ra tạo thành một vết sâu dài nửa thước trên vách núi.

Một kiếm này vậy mà có uy lực mạnh hơn nhiều lần trước.

Đệ tử ngoại môn phân thành hai khu Nam Bắc nhưng nhà ăn thì chỉ có một chỗ.

Bắt quả bên trong nhà ăn vẫn chia thành từng khu vực, phía Tây là khu vực của đệ tử ngụ ở khu Nam còn phía Đông nhà ăn là khu vực của đệ tử ngụ ở khu Bắc.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Sở Mộ tiến về khu Bắc ngồi ăn cơm ở nhà ăn, thư thái hưởng thụ mỹ thực.

Từ trong trí nhớ Sở Mộ biết rằng trước đây "hắn" ngồi ở sùron Đông rất hâm mộ những người ngồi ở sùron Tây mà hiện tại hắn đã ngồi ở sùron Tây chỉ là có một số việc không còn như lúc trước nữa.

- Quả nhiên đồ ăn ở sùron Đông ngon hơn hẳn sùron Tây.

Sở Mộ vừa ăn vừa nghĩ.

Trí nhớ nguyên chủ nhân cho hắn biết đồ ăn của đệ tử sùron Tây đều là những đồ ăn bình thường, cũng chỉ có thể gọi là đủ no mà thôi còn đồ ăn ở sùron Đông lại được chế biến nấu nướng tỉ mỉ, dù là nguyên liệu dễ nấu hay là hương vị lẫn bỏ dường đều hơn hẳn khu sùron Tây đã vậy lại có chút tác dụng tâm bổ thân thể, có thể bổ sung tiêu hao mỗi ngày tu luyện.

Có thể liệt kê ngay ra vài món: Chân gấu chung mật ong, súp hồ cốt sâm núi...

Về mặt hương vị hoàn toàn không thua kém tay nghề đầu bếp khách sạn 5 sao ở Địa Cầu, từ điểm này có thể thấy được Thanh Phong kiếm phái đối đãi với đệ tử đạt đến kiếm khí cảnh tứ đoạn có bước nhảy vọt.

Điều đó cũng dễ hiểu vì chỉ cần bất luận kẻ nào nguyện ý tu luyện cũng có thể tu luyện đến kiếm khí cảnh tam đoạn nhưng cũng không ai cũng có thể luyện đến kiếm khí cảnh tứ đoạn. Một gã kiếm giả chỉ có tu luyện đến tứ đoạn mới xem như chạm đến da lông kiếm giả, miễn cưỡng có tư cách xưng hô là Thượng Kiếm Giả.

Hôm nay chính là ngày thứ mười lăm kể từ ngày Tiêu Tiên Phong làm ván cược cũng là ngày thứ mười chín Sở Mộ tiến vào khu Bắc.

Trong mười chín ngày qua thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, hiện tại Phi Vân kiếm thuật đại thành, Thanh Phong kiếm thuật đại thành, bản thân mơ hồ cảm giác chạm đến một cấp độ huyền diệu hơn nữa, có quan hệ với Phong chi ý cảnh. Chỉ một chút chạm vào đó thôi đã khiến uy lực Thanh Phong kiếm thuật tăng lên gấp đôi, hiện tại Sở Mộ tự tin bằng vào thực lực bản thân có thể đã bại đệ tử ngoại môn kiếm khí cảnh lục đoạn, về phần thất đoạn chênh lệch quá lớn Sở Mộ cũng không có cách nào phòng đoạn, nhưng hắn có thể khẳng định một điểm dù là đệ tử nội môn kiếm khí cảnh thất đoạn đỡ một chiêu Thanh Phong Tuyệt Sát toàn lực của hắn không chết cũng trọng thương.

Đôi lúc tu luyện cũng nên biết đủ, cảm ngộ hôm nay khiến Sở Mộ chỉ tu luyện có nửa buổi liền nghỉ nên mới về đây ăn cơm.

- Đả thương Vương Trường Vương Nghĩa, cắt đứt gân tay Vương Lỗi, những việc đó tựa hồ cao tăng kiếm phái không có bất kỳ động tĩnh nào, không biết là việc đó còn chưa trái với môn quy hay là còn có nguyên nhân khác? Còn có Vương Phong nữa, hình như còn chưa quay về kiếm phái.

Vừa ăn Sở Mộ vừa suy nghĩ đột nhiên nhớ đến việc Vương Lỗi liền nghỉ hoặc:

- Bất kể như thế nào, không có phản ứng gì là tốt nhất, giảm bớt rất nhiều phiền toái, chiều nay đi gặp Tiêu Tiên Phong. Nếu thắng ta có thể đến Kiếm Các công hiến Thanh Phong Liễu Loạn cho kiếm phái từ đó đạt được điểm công hiến, dùng điểm công hiến để đổi lấy đan dược tăng lên tu vi kiếm khí rồi ra ngoài rèn luyện lịch lãm. Nếu thua thì phải xem điều kiện của Tiêu Tiên Phong là gì rồi mới tính tiếp được. Tuy nhiên ta không có khả năng thua!

Nếu như trước khi chưa ngộ ra điểm huyền diệu của Phong chi ý cảnh hắn còn chưa dám khẳng định thế nhưng dù chỉ mới sờ được chút da lông Phong chi ý cảnh hắn có tự tin mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sở Mộ, lăn ra đây nhận lấy cái chết

- Sở Mộ, lăn ra đây nhận lấy cái chết!

Đột nhiên một âm thanh tràn ngập sát khí vang vọng khắp nhà ăn giống như tiếng sấm rền rĩ liên miên.

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng một chút rồi cũng không thêm đề ý thêm từ từ rút miếng chân gấu bỏ vào mồm nhấm nháp.

- Không biết kẻ nào dám hô Sở Mộ ra nhận lấy cái chết, chẳng lẽ hắn không biết hiện tại Sở Mộ được xưng là kiếm thuật đệ nhất đệ tử ngoại môn hay sao?

Một gã đệ tử ngoại môn thấp giọng nghị luận.

- Ai biết được.

Lúc này một đạo nhân ảnh vội vàng chạy vào nhà ăn lao về phía Sở Mộ mang theo vẻ mặt tràn ngập lo lắng. Hắn chính là Triệu Thiết Mộc.

- Sở Mộ, nhanh chóng rời đi theo cửa sau, Vương Phong đã trở lại đang đi tìm người.

Triệu Thiết Mộc lao về phía Sở Mộ rồi vội vàng hô.

- Vương Phong trở lại.

Sở Mộ cảm giác như gánh nặng được giải khai, sự việc nên đến cuối cùng cũng phải đến, hắn đặt đũa xuống tay nắm kiếm đi về phía cửa chính nhà ăn.

- Sở Mộ, cửa sau ở phía kia, nhanh rời khỏi đây đi.

Triệu Thiết Mộc nhìn hướng Sở Mộ đi liền vội vàng nhắc nhở rồi đứng chặn trước mặt.

- Triệu huynh, một gã kiếm giả phải có phong mang.

Sở Mộ bước một bước thế nhưng đã xuyên qua Triệu Thiết Mộc đang chặn đường, đồng thời hắn nói:

- Dù gãy vẫn bắt khuất, dù đoạn cũng không khom mình, bắt khuất không gục ngã, không sợ hãi, không do dự, không lo ngại dù gặp bất kỳ trở ngại nào đi nữa. Tin tưởng kiếm trong tay, chỉ dựa vào kiếm trong tay liền có thể vượt qua mọi chông gai, dùng kiếm đạo đập vào thần đàn.

Lời nói đó truyền vào trong tai Triệu Thiết Mộc khiến hắn đột nhiên giật mình, hồi lâu sau thân thể vẫn như pho tượng không nhúc nhích.

Những lời này đều là những suy nghĩ trong lòng Sở Mộ, là khắc họa của một Sở Mộ trên Địa Cầu một vị đại sư kiếm thuật trẻ tuổi nhất, và đó cũng là chấp niệm không cam lòng sâu trong linh hồn của Sở Mộ đại lục Cổ Kiếm, từ đó liên tục chuyển hóa trở thành lý giải về kiếm của Sở Mộ, là linh ngộ kiếm thuật của hắn.

Nếu như không phải mấy lần Triệu Thiết Mộc có ý ngăn cản khiến hắn chùn bước Sở Mộ cũng không nói ra lời này và khi nói ra nội tâm Sở Mộ càng trở nên kiên định, bộ pháp càng trở nên vững vàng, thân hình càng thẳng tắp, tựa như lúc này Sở Mộ đã có kiếm khí thể thuộc về bản thân.

- Lần này Sở Mộ chết chắc.

- Đúng vậy a, sư huynh Vương Phong có tu vi kiếm khí cảnh bát đoạn, một môn Tán Lôi Kiếm Thuật nổi tiếng tông môn.

- Không biết tại sao ta nhìn thấy Sở Mộ không có chút nào sợ hãi ngược lại ta cảm giác hắn phi thường kiên định, thậm chí lại còn chờ mong được chiến cùng Vương Phong.

- Bất kể thế nào lần này hắn chết chắc rồi, đi, chúng ta đi xem náo nhiệt.

Sở Mộ từ từ bước về phía cửa nhà ăn không chút do dự cất bước đi ra ngoài, phảng phất như hắn đang đi về phía ánh sáng đại đạo đi đến thông đạo bí ẩn kiếm đạo.

Mỗi một bước tiến về phía trước nội tâm Sở Mộ càng trở nên kiên định một phần, chỉ mấy bước chân nhưng tựa như hắn lại có linh ngộ, thế nhưng lại không có cách nào nắm bắt, chỉ là loại cảm giác đó khiến cảm thấy dường như hắn có sự cộng minh từ tinh cương kiếm trong tay, từ đó tạo ra một loại khí thể đặc biệt.

Vừa bước ra cửa Sở Mộ đã chú ý đến một người bởi vì khí tức trên thân người này đậm đặc phi thường hơn nữa 10m xung quanh người này không có bất kỳ một ai khác, tất cả đều tránh xa.

Người này chính là Vương Phong, thân hình cũng ở mức bình thường không cao không thấp, mặc thanh sắc trường sam, đôi mắt ẩn chứa lửa giận như muốn bức thẳng về phía đối phương, toàn thân ẩn chứa một cỗ chấn động Lôi Đình Chi Nộ.

Vương Phong vừa mới về đến Thanh Phong kiếm phái liền đã rõ những chuyện phát sinh trên đám người Vương Lỗi, hắn không cần hỏi lý do mà chỉ hỏi ai làm, vậy là đủ.

Khi hắn biết hung thủ chủ là một tên kiếm khí cảnh tứ đoạn mới nhập môn gần một tháng thì đầu tiên là kinh ngạc rồi chuyển sang giận dữ, sát ý sôi trào cũng bất chấp việc nghỉ ngơi lao thẳng đến khu vực đệ tử ngoại môn mà bình thường hắn không thèm ngó đến.

Tuy hắn có rất nhiều thủ đoạn có thể đùa chơi chết Sở Mộ thế nhưng hiện tại hắn cần tự mình động thủ nếu không khó dập tắt được lửa giận.

Khi Vương Phong nhìn thấy Sở Mộ bước ra từ trong nhà ăn hấn lại không phát hiện bất kỳ chút sợ hãi nào trên khuôn mặt Sở Mộ, trong ánh mắt hấn tràn ngập bình tĩnh. Không những không e ngại mà trái lại trên người Sở Mộ tựa hồ có một loại đại thế ngưng tụ, cổ đại thế này khiến cho Vương Phong cảm thấy không thoải mái.

- Tốt, quả nhiên có chút bản sự, khó trách có thể cắt đứt gân tay Vương Lỗi.

Vương Lỗi mở miệng, thanh âm giống như sấm rền nổ vang ngay bên tai mỗi người, khiến cho đám đệ tử ngoại môn xung quanh cảm thấy lỗ tai ông ông về mặt tràn ngập sợ hãi.

- Gió gặt bão.

Vương Phong bước về phía trước, mỗi bước trôi qua khí thế trên người Vương Phong lại càng tăng lên, càng phát mãnh liệt khiến người khác khó thở.

- Tốt, quả nhiên không thiếu can đảm thế nhưng chắc ngươi cũng đã biết đệ tử nội môn chém giết đệ tử ngoại môn cũng chỉ chịu trừng phạt rất nhỏ mà thôi.

Sắc mặt Vương Phong dữ tợn, đáy mắt xuất hiện từng vòng âm u, lúc hấn ra ngoài rèn luyện lịch lãm chém giết hung thú thích nhất là chọc giận hung thú rồi từng bước chấn thương khiến hung thú cảm thấy dần tuyệt vọng rồi mới kết liễu.

- Muốn giết ta, phải xem ngươi có bản sự đó không đã.

Sở Mộ nói, áp lực về phía hấn càng ngày càng lớn, khí tức từ Vương Phong toát ra như cuồng phong vô hình đập vào mặt, khi Vương Phong cách Sở Mộ 8m liền dừng lại vì khoảng cách này đã đến cực hạn nếu đến gần thêm nữa sẽ ảnh hưởng đến kiếm thuật.

- Hắc hắc hắc hắc quả nhiên rất gan dạ, ngươi yên tâm ta sẽ không để ngươi chết nhanh chóng mà sẽ từ từ lưu lại trên người ngươi 32 đạo vết thương cho ngươi nhận thức một chút nỗi đau mà bọn Vương Trường Vương Nghĩa đang phải gánh chịu, rồi tiếp theo là cắt hết gân tay gân chân của ngươi biến ngươi thành kẻ tàn phế để cảm thụ dày vò mà Vương Lỗi đang chịu, cuối cùng ta mới đâm thẳng kiếm vào trái tim ngươi kết thúc tính mạng tôm tép của ngươi.

Khuôn mặt Vương Phong càng trở nên dữ tợn tựa như là ác ma, ánh mắt lộ ra hung quang hung tàn, âm thanh vận vạo như quỷ khát máu, hấn càng nói càng khiến cho nhóm đệ tử đang quan khá không nhìn được lùi về phía sau mấy bước.

Sở Mộ cũng không hề sợ hãi, hấn rút tinh cương kiếm, tay phải cầm kiếm chỉ xéo xuống mặt đất, ánh mắt như lợi kiếm hết sức chăm chú bức thẳng về phía Vương Phong. Mỗi một khối cơ bắp toàn thân đều động, Thanh Phong Tuyệt Sát chuẩn bị bên trong, sau khi lĩnh ngộ được một chút Phong chí ý cảnh khi Sở Mộ vận thể không khí quanh thân hấn có chút lật động phảng phất như tạo ra gió vậy.

Đây là lần đầu tiên ở đại lục Cổ Kiếm Sở Mộ chăm chú nhìn đối thủ đến mức này, tinh khí thần hợp nhất, hấn tin tưởng một kiếm này sẽ siêu việt cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: La

ta thua.

Đại thế trên người Sở Mộ càng ngày càng được đẩy lên, không ngừng gia tốc ngưng tụ lại,

Bỗng nhiên sắc mặt Vương Phong đại biến, đột nhiên hấn cảm thấy dường như toàn bộ thể giới quanh thân đều biến mất như bị hắc ám nuốt chửng chỉ còn lại một người trước mặt đang không ngừng lớn lên. Thân ảnh, khí thế, tư thái của Sở Mộ đã khiến Vương Phong cảm nhận được uy hiếp.

Vương Phong không thể không chăm chú đối đãi cũng bắt đầu rút kiếm. Vương Phong ném vỏ kiếm sang một bên, trường kiếm chói mắt hoành ở trước ngực, dần điều động kiếm khí, chỉ thấy từng sợi khí lưu màu trắng lan đến thân kiếm lưu động xung quanh thân kiếm tản mát ra khí tức đáng sợ khiến mọi người hít thở không thông.

Toàn bộ đệ tử ngoại môn đang quan khán đều bày ra bộ mặt kinh hãi, tất cả gần như ngưng thở, hai mắt trừng lớn không dám nháy lấy một lần sợ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào của trận chiến “siêu kinh điển”.

Phong dừng lại!

Trong mắt Sở Mộ, chỉ có Vương Phong. Cả thế giới, phảng phất bị hắc ám nuốt hết, hết thảy toàn bộ biến mất. Chỉ có hấn và Vương Phong, chính diện tương đối. Bản thân hấn đang súc thế, kiếm tiếp theo tất phân thắng bại, định sinh tử.

Kiểm Khí Cảnh tứ đoạn cùng Kiểm Khí Cảnh bát đoạn!

Khoảng cách này khó có thể mà vượt qua được, nhưng trong nháy mắt đối nghịch này lại khiến cho người ta xem nhẹ tu vi cả hai bên.

Những người đứng xem nín thở chờ đợi. Trong mắt bọn họ chỉ có hai thanh kiếm, hai thanh kiếm tản mát ra khí tức bất đồng, xa xa tương đối.

Chỉ sau một vài giây nữa chính là tuyệt sát!

Đột nhiên, một cỗ khí tức ngoài ý muốn xuất hiện, phảng phất một trận gió từ trên trời thổi tới, cao ngạo ngạo hàng lâm, xé rách trời cao, khiến hắc ám lui bước, kinh động Sở Mộ cùng Vương Phong.

- Là Tiêu Thiên Phong...

- Sư huynh Tiêu Thiên Phong đến. Đúng rồi, hôm nay hình như là ngày mà hắc và Sở Mộ đặt cược.

Bị khí tức Tiêu Thiên Phong ảnh hưởng, Sở Mộ cùng Vương Phong đối nghịch cũng bị quấy nhiễu, khí tức liên hệ trên thân kiếm cũng bị phân tán.

- Tiêu Thiên Phong, ngươi là có ý gì?

Vương Phong nhìn về phía Tiêu Thiên Phong, trầm giọng quát hỏi.

- Ngươi có thể trở về đi.

Tiêu Thiên Phong liếc mắt nhìn Vương Phong, ánh mắt lợi hại như kiếm, lạnh lùng nói ra.

- Tiêu Thiên Phong, tuy chúng ta không cùng một viện nhưng đều là đệ tử nội môn, chẳng lẽ ngươi còn muốn che chở đệ tử ngoại môn? Không tiếc cùng ta là địch sao?

Vương Phong thanh sắc đều lệ.

- Ngươi không xứng là địch cùng ta.

Ngữ khí Tiêu Thiên Phong bất từ bất tận (*không chậm không nhanh) cùng Sở Mộ đặt song song, nhìn về phía Vương Phong, thiếu chút nữa lại để cho Vương Phong thổ huyết, sắc mặt tái nhợt một mảnh, nhìn hằm hằm Tiêu Thiên Phong, đến một câu cũng nói không nên lời.

Bởi vì, Vương Phong từng giao thủ với Tiêu Thiên Phong, đúng là hắc không phải đối thủ của Tiêu Thiên Phong. Mãi đến tận bây giờ kiếm của Tiêu Thiên Phong còn để lại cho hắc ký ức hazy còn mới mẻ.

- Tốt, Tiêu Thiên Phong, ngươi chính là muốn che chở tên đệ tử ngoại môn này đúng không. Đi, hi vọng ngươi có năng lực kia, có thể một mực che chở hắc.

Vương Phong hung hăng gật gật đầu, nội tâm biệt khuất lại phần nộ, tán đi kiếm khí, ánh mắt hung hang nhìn về phía Tiêu Thiên Phong rồi mới thu kiếm vào vỏ. Lại dùng ánh mắt hung dữ tràn ngập uy hiếp quét Sở Mộ, tức giận hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng quay người, bước nhanh rời đi.

Vương Phong rời đi, Sở Mộ cũng chậm rãi thở ra một hơi, cơ bắp toàn thân căng cứng liền buông lỏng.

- Đa tạ Tiêu sư huynh.

Tay phải Sở Mộ cầm kiếm, mũi kiếm hướng xuống, chuyển hướng Tiêu Thiên Phong, chấp tay đi kiếm lễ.

- Tiễn tay mà thôi.

Tiêu Thiên Phong nhàn nhạt nói ra, đáy mắt ẩn chứa một tia cuồng nhiệt, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngữ khí cũng mang lên một tia lửa nóng:

- Nhìn khí tức vừa rồi của ngươi, hắc là ngươi đã luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát?

Nói xong, Tiêu Thiên Phong dùng một loại ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn xem Sở Mộ, phi thường hi vọng Sở Mộ nói ra câu trả lời khẳng định.

Tiêu Thiên Phong lại một lần nữa sợ hãi thần phục, loại người này, chỉ vì kiếm, chỉ vì truy cầu kiếm thuật đỉnh phong, thậm chí kiếm đạo đỉnh phong.

- Tiêu sư huynh, cũng luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát a.

Sở Mộ mỉm cười, chậm rãi nói ra, một tiếng Tiêu sư huynh này, hắc là phát ra từ nội tâm.

- Ta dùng mười ba ngày luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát, ngươi thì sao?

Đáy mắt Tiêu Thiên Phong cuồng nhiệt càng rõ ràng.

- Mười ba ngày.

Sở Mộ hồi đáp, hắn không chỉ luyện thành mà còn là đại thành.

- Tốt, chúng ta đều trong mười ba ngày luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát, ta thua.

Tiêu Thiên Phong nói ra, lời nói lại để cho Sở Mộ cả kinh, cũng làm cho đệ tử ngoại môn chung quanh khiếp sợ không thôi.

- Có nghe hay không! Có nghe hay không! Sở Mộ và Tiêu sư huynh vậy mà đều luyện thành Thanh Phong kiếm thuật, quá không thể tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy a, Thanh Phong kiếm thuật được xưng vài chục năm nay không người luyện thành, bây giờ lại bị hai người luyện thành, nếu như nói Tiêu sư huynh là cường nhân kiếm thuật luyện thành còn nói qua được đi, Sở Mộ là đệ tử ngoại môn vậy mà có thể luyện thành Thanh Phong kiếm thuật.

- Chẳng lẽ Sở Mộ và Tiêu sư huynh đồng dạng, thật sự là thiên tài kiếm thuật?

- Đã đều luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát, vì cái gì Tiêu sư huynh nói hắn thua?

- Ba năm trước đây, Phi Vân Kiếm Thuật của ta đại thành, chọn môn học Thanh Phong kiếm thuật, chỉ luyện đến Thanh Phong Phát Diện. Trong ba năm, ta cũng không có buông bỏ tu luyện Thanh Phong kiếm thuật. Về sau đạt được Thanh Phong Liễu Loạn, cho nên tu luyện sớm hơn người vài ngày. Trên lý luận, ta có lẽ luyện thành Thanh Phong Tuyệt Sát sớm hơn người mới đúng, nhưng sự thật lại dùng thời gian đồng dạng. Lúc này đây, ta không bằng người.

Tiêu Thiên Phong chậm rãi nói ra, nhưng cuối cùng ý tứ rất rõ ràng, hắn thua chỉ là tạm thời.

- Lúc này đây là người thắng, người có thể đem nguyên vẹn Thanh Phong kiếm thuật cống hiến cho kiếm phái, một môn kiếm thuật trung giai có thể đạt được không ít điểm cống hiến. Đối với người mà nói có lẽ có tác dụng rất lớn.

Tiêu Thiên Phong nhàn nhạt nói ra:

- Ta rất chờ mong, người mau chóng tu luyện tới Kiếm Khí Cảnh bát đoạn, có thể cùng ta toàn lực đánh một trận chiến.

- Ngày đó sẽ không quá lâu.

Sở Mộ nói, chiến ý lan tràn.

- Tốt!

Tiêu Thiên Phong khẽ quát một tiếng, cuồng nhiệt trong mắt càng lớn, không che dấu được vẻ mặt hưng phấn. Hắn quay người, bước nhanh mà rời đi.

Liếc mắt nhìn bóng lưng Tiêu Thiên Phong, ánh mắt Sở Mộ càng thêm lợi hại, đi nhanh đến Kiếm Các.

- Thanh Phong Liễu Loạn, chẳng lẽ là nhất thức sát chiêu trong Thanh Phong kiếm thuật?

- Hắn là vậy. Chính là vì thiếu khuyết nhất thức Thanh Phong Liễu Loạn, cho nên mới làm cho Thanh Phong kiếm thuật không người luyện thành, mà Tiêu sư huynh ngoài ý muốn đạt được Thanh Phong Liễu Loạn, mới bổ sung toàn bộ Thanh Phong kiếm thuật, cho nên hắn và Sở Mộ mới có thể luyện thành.

Có đệ tử thông minh phỏng đoán so sánh nói.

- Quá tốt, Phi Vân Kiếm Thuật của ta cũng sắp luyện thành, đến lúc đó ta có thể chọn học Thanh Phong kiếm thuật.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn (1)

- Người nghĩ hay quá nhỉ, chẳng lẽ người không có nghe được Tiêu sư huynh nói. Nguyên vẹn Thanh Phong kiếm thuật là kiếm thuật trung giai. Đến lúc đó, trừ phi đối với kiếm phái có đầy đủ cống hiến, nếu không, không cách nào chọn học.

...

- Thanh Phong kiếm thuật thực sự thiếu thốn!

Trưởng lão trấn thủ Kiếm Các nhìn xem Sở Mộ giao cho hắn một tờ giấy có viết một chiêu kiếm, toàn thân bỗng nhiên chấn động. Trong mắt bắn ra tinh

mang làm cho người ta sợ hãi, trên người hiện lên một cỗ khí tức lợi hại kinh khủng, lại khiến cho Sở Mộ trước mắt tái đi, phảng phất toàn thân giống như bị xé nứt khó có thể thừa nhận, liền tiếp lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt.

- Vâng, nguyên vẹn Thanh Phong kiếm thuật hẳn là một môn kiếm thuật trung giai.

Hít sâu một hơi, đề xuống khiếp sợ trong nội tâm. Sở Mộ nói, đồng thời nội tâm suy đoán, tu vi trưởng lão Kiếm Các đến cùng đạt tới cấp độ gì. Chỉ là tản mát ra một tia khí tức, lại để cho chính mình có cảm giác bị xé nứt. Vương Phong so với hắn thật giống như địa cùng thiên.

- Kiếm thuật trung giai...

Hai mắt Trưởng lão Kiếm Các nhắm lại, tựa hồ suy tính. Một hồi lâu mới mở ra. Hai mắt lợi hại:

- Đúng vậy, nguyên vẹn Thanh Phong kiếm thuật thật là một môn kiếm thuật trung giai, ngươi có quyết định tốt, muốn đem Thanh Phong Liễu Loạn công hiến cho kiếm phái?

- Vâng.

- Ân, phi thường tốt, nhất thức Thanh Phong Liễu Loạn, lại để cho Thanh Phong kiếm thuật từ kiếm thuật hạ giai trở thành kiếm thuật trung giai. Ngươi đã công hiến một môn kiếm thuật trung giai.

Trưởng lão Kiếm Các dùng ánh mắt tán thưởng đánh giá Sở Mộ, cười ha hả nói ra:

- Công hiến một kiếm thuật hạ giai đạt được mười điểm công hiến, kiếm thuật trung giai ngươi có thể đạt được 100 điểm công hiến kiếm phái hoặc là chọn học một môn kiếm thuật trung giai, ngươi lựa chọn như thế nào?

- Đệ tử muốn điểm công hiến.

- Lấy kiếm bài đệ tử ra đây.

Sở Mộ móc đệ tử bài từ trong lòng ra, là màu xám, biểu tượng đệ tử ngoại môn, có một ngón tay dài rộng, lệnh bài có ngoại hình là một thanh tiểu kiếm, thượng diện khắc Thanh Phong lưỡng cổ triện.

Trưởng lão Kiếm Các tiếp nhận kiếm bài, cầm kiếm bài đi vào phòng trong, chỉ chốc lát sau lại đi tới, trả kiếm bài lại cho Sở Mộ:

- Ngươi bây giờ có 100 điểm công hiến, có thể đi nội vụ đường đổi lấy một ít đan dược trợ giúp tu luyện, gia tốc tu luyện, mau chóng đột phá, nhớ kỹ, đến lúc đó có thể báo tên tuổi ta.

- Đa tạ trưởng lão.

Sở Mộ thu hồi kiếm bài.

- Ta rất ngạc nhiên, Thanh Phong Liễu Loạn, hẳn là Tiêu Thiên Phong đạt được, hắn chưa có tới công hiến, ngược lại cho ngươi công hiến.

Trưởng lão Kiếm Các lưu chuyển hào quang đáy mắt, có bát quái hóa thiêu đốt hùng hực.

- Trưởng lão, đây là đệ tử cùng với Tiêu sư huynh ước định, không thể nói tí mĩ, thỉnh trưởng lão tha thứ.

Sở Mộ thiếu chút nữa chảy ra mồ hôi lạnh, nói đơn giản.

- Vậy sao? Lần sau ta hỏi Tiêu Thiên Phong.

Trưởng lão Kiếm Các hồ nghi xem Sở Mộ, không có hỏi tới, lại để cho Sở Mộ buông lỏng một hơi:

- Đúng. Đúng. Thanh Phong kiếm thuật là kiếm thuật trung giai, dùng tu vi ngươi bây giờ, muốn luyện thành cũng rất khó khăn, ngươi có thể chọn học một môn hạ giai kiếm thuật.

Sở Mộ nghe xong, lập tức đáp ứng, có loại cơ hội này hắn làm sao có thể bỏ qua.

Sở Mộ lập tức tiến vào Kiếm Các tầng một chọn lựa Nhu Vân kiếm thuật, một môn kiếm thuật hạ giai để phòng thủ, bởi vì công kích đã có Phi Vân Kiếm Thuật và Thanh Phong kiếm thuật.

Ngay sau đó, Sở Mộ tìm được một môn thân pháp hạ giai nhanh chóng xem, cưỡng ép trí nhớ ghi lại toàn bộ trong óc. Thời gian một nén hương sau, Sở Mộ hoàn toàn nhớ kỹ môn thân pháp hạ giai này.

Nội vụ đường ở giữa khu vực đệ tử ngoại môn và khu vực đệ tử nội môn. Từ Kiếm Các bước nhanh đến nội vụ đường đại khái cần nửa canh giờ.

Nội vụ đường cũng không phải là tạp vụ đường có thể so sánh, diện tích Nội vụ đường gấp năm lần tạp vụ đường. Bên trong sắp đặt một gã đường chủ và bốn gã chấp sự. Đường chủ tọa trấn, bốn gã chấp sự phụ trách sự vụ bất đồng.

Sở Mộ đã đến lại để cho một gã chấp sự tiếp đãi hắn cảm thấy kinh ngạc. Không chỉ bởi vì thân phận hắn là đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn đến nội vụ đường rất ít ngẫu nhiên cũng có, chủ yếu nhất là tu vi hắn chỉ có Kiểm Khí Cảnh tứ đoạn mà thôi.

Chấp sự hỏi ý đồ Sở Mộ đến, chuyển khỏi tâm tư ý định tham ô nhưng lại cảm thấy dùng tu vi Kiểm Khí Cảnh tứ đoạn có được điểm cống hiến đổi lấy đan dược có chút không thể tưởng tượng nổi. Tên chấp sự này bất động thanh sắc thăm dò vài câu.

Sở Mộ mặc dù có điểm kiểm si nhưng không ngốc. Thoảng cái nắm bắt tâm tư đối phương, cũng dùng ngữ khí lơ đãng nhắc tới Trưởng lão Kiểm Các. Quả nhiên tạo thành hiệu ứng cho đối phương, cho rằng Sở Mộ là thụ Trưởng lão Kiểm Các chiếu cố. Bởi vậy, bỏ đi ý niệm chiếm tiện nghi trong đầu, ngược lại nhiệt tâm một ít, không chút nào bởi vì tu vi Sở Mộ xa xa không bằng hắn mà xem thường.

- Bản kiểm phái có thể đổi lấy đan dược là Hạ phẩm, vị sư đệ này ý định đổi loại hình đan dược gì?

Văn chấp sự cười tủm tỉm hỏi thăm:

- Là chữa thương hay vẫn là gia tăng tu vi hay là mặt khác?

- Gia tăng tu vi.

Đối với đan dược, Sở Mộ lý giải cũng không phải nhiều.

- Đan dược Gia tăng tu vi có dưỡng khí hoàn, tụ khí hoàn, Luyện Khí hoàn và phá khí. Sư đệ không biết phân biệt được hay không? Vậy thì nghe ta nói tí mĩ.

Văn chấp sự cười tủm tỉm nói ra:

- Dưỡng khí hoàn, tựu là đan dược đề đẳng nhất thích hợp Kiểm Khí Cảnh vừa đến tam đoạn phục dụng, trợ giúp hàm dưỡng kiểm khí. Tụ khí hoàn tựu là tứ đoạn đến lục đoạn phục dụng, mà Luyện Khí hoàn tắc thì thích hợp thất đoạn bát đoạn phục dụng. Phá khí hoàn tắc thì thích hợp cửu đoạn phục dụng. Sư đệ tu vi là Kiểm Khí Cảnh tứ đoạn, ta đề nghị đổi lấy tụ khí hoàn, mỗi một khóa tụ khí hoàn hai mươi điểm cống hiến.

- Cần năm sáu khóa tụ khí hoàn mới có thể từ tứ đoạn đột phá đến ngũ đoạn, nếu như muốn đến lục đoạn muốn thêm nữa...

Văn chấp sự bổ sung một câu.

- Ta có 100 điểm cống hiến, đổi năm khóa tụ khí hoàn.

Hơi chút suy nghĩ, Sở Mộ nói.

- 100 điểm cống hiến!

Văn chấp sự miệng đại trương, hắn vốn là cảm thấy Sở Mộ có thể có hai ba mươi điểm cống hiến là không tệ, không nghĩ tới dĩ nhiên là 100. Nhưng lại nghĩ tới trưởng lão Kiểm Các, có lẽ 100 điểm cống hiến là Trưởng lão Kiểm Các phân cho hắn, khó tránh khỏi có chút hâm mộ.

- Sư đệ chờ chút đã.

Văn chấp sự cầm kiểm bài đệ tử của Sở Mộ đứng dậy đi vào trong phòng, không bao lâu lại đi ra. Trong tay nhiều ra một bình sứ nhỏ, tính cả kiểm bài đệ tử đưa cho Sở Mộ:

- Trong cái chai này có năm khóa tụ khí hoàn, kiểm bài đệ tử 100 điểm cống hiến đã toàn bộ khấu trừ. Chúc sư đệ tu vi tiến nhanh, đến lúc đó cũng đừng quên sư huynh ta.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kiểm Khí Cảnh ngũ đoạn (2)

- Đa tạ sư huynh.

Thu hồi kiểm, tiếp nhận bình sứ, lúc dao động thoáng một phát truyền ra thanh âm leng keng thùng thùng rất nhỏ lại để cho Sở Mộ thoáng cái chợt nghe ra bình sứ có năm nội đan.

- Có thể được trưởng lão Kiểm Các chiếu cố, vị sư đệ này thiên phú nhất định rất được.

Văn chấp sự nhìn xem bóng lưng Sở Mộ rồi đi, âm thầm nói ra, nếu như hắn biết rõ thiên phú tu luyện Sở Mộ chỉ có cừu phẩm không biết cái cảm có thể rớt mất hay không.

.....

- Không biết hiệu quả tụ khí hoàn như thế nào? Ngày mai sẽ biết rõ.

Sở Mộ mang theo bình sứ, ly khai nội vụ đường, hướng phương hướng khu Bắc đệ tử ngoại môn bước đi.

Trở lại khu Bắc, Sở Mộ trở thành tiêu điểm, rất nhiều đệ tử ngoại môn đều nhìn trên người hắn, có hăm mộ có sùng bái không hề phục vãn...vãn, đủ loại sắc thái.

- Sở sư huynh, xin dạy ta kiếm thuật.

Một đệ tử Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn đột nhiên vọt tới trước mặt Sở Mộ, khẩn cầu.

- Sở sư huynh, thỉnh chỉ điểm kiếm thuật cho ta.

- Sở sư huynh, thỉnh nhận lấy ta đi, ta nguyện ý đi theo làm tùy tùng phục thị sư huynh.

Một bộ phận đệ tử ngoại môn biểu hiện lại để cho Sở Mộ im lặng, dứt khoát cự tuyệt. Bản thân trở về nhà gỗ của mình rồi đóng cửa lại. Không có tu luyện, Sở Mộ sửa sang lại đủ loại thể ngộ trong lúc tu luyện những ngày gần đây cùng với hôm nay đối nghịch cùng Vương Phong lúc sinh ra trạng thái kỳ lạ.

Nhưng hiện tại Sở Mộ không cách nào trở lại trạng thái này.

- Hắn là phải có đầy đủ áp lực ngoại giới mới được?

Sở Mộ không khỏi nghĩ nói.

Rất nhanh mặt trời lặn, đến nhà ăn hưởng dụng một chén mỹ thực, Sở Mộ lập tức phản hồi nhà gỗ, một đêm đi qua.

Thời gian sáng sớm, Sở Mộ ly khai nhà gỗ tiến về trước sườn đồi nơi có vách đá dựng đứng, trước mặt hắn tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Sở Mộ ngồi xếp bằng, tinh cương kiếm đặt tại trên hai chân, lấy ra bình sứ, mùi thuốc bay ra.

Sở Mộ đổ ra một khóa tụ khí hoàn, là màu vàng nhạt, to như đậu nành nhỏ, tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt. Hắn ném vào trong miệng, chỉ để lại một cỗ mùi thuốc nhàn nhạt bồi hồi trong miệng. Tụ khí hoàn cũng đã hóa thành một dòng nước ấm theo yết hầu nhanh chóng chảy xuống.

Lúc này Sở Mộ dựa theo bí quyết tàng bốn Dưỡng Nguyên Kiếm Khí tu luyện.

Trong đan điền một đám kiếm khí được điều động ra, nhanh chóng vận chuyển, mà tụ khí hoàn hóa thành dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể tản ra chảy về bốn phía.

Những nơi Kiếm khí đi qua liên tục thu nạp dòng nước ấm, theo kiếm khí lưu chuyển trong quá trình lưu chuyển bị đồng hóa làm kiếm khí.

Vận chuyển hai tiểu chu thiên, dòng nước ấm tụ khí hoàn hoàn toàn bị đồng hóa làm kiếm khí, lần thứ hai hồi trở lại trong Đan Điền. Trong đan điền kiếm khí lớn mạnh một tia.

- Từ đoạn trung kỳ! Tốt, ta rốt cục đột phá đến tứ đoạn trung kỳ, không ngừng cố gắng, tranh thủ hôm nay đột phá đến ngũ đoạn.

Sở Mộ mừng rỡ, vội vàng lấy ra hai khóa tụ khí hoàn ném vào trong miệng, dòng nước ấm càng mạnh hơn nữa.

Tiếp tục tu luyện không bao lâu, hai khóa tụ khí hoàn cũng bị hấp thu không còn, đồng hóa làm kiếm khí. Kiếm khí lại lớn mạnh một tia, tứ đoạn hậu kỳ.

Lại đổ ra hai khóa tụ khí hoàn ném vào trong miệng, Sở Mộ tiếp tục tu luyện.

Mười tiểu chu thiên, rốt cục vận chuyển hoàn tất, hôm nay tu luyện kiếm khí cũng chấm dứt, tổng cộng tiêu hao năm khóa tụ khí hoàn. Hiệu quả cũng rất rõ ràng, trong đan điền kiếm khí rõ ràng lớn mạnh không ít, Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn sơ kỳ.

- Kiếm khí Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn so với kiếm khí tứ đoạn càng tinh thuần hai phần, tổng sản lượng gia tăng năm thành tả hữu.

Sở Mộ âm thầm nói ra, bay vọt rút kiếm, khởi luyện Cơ Sở Kiếm Thuật Phi Vân Kiếm Thuật và Thanh Phong kiếm thuật.

- Lúc thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát khi còn ở tứ đoạn, kiếm khí tiêu hao không còn, mà bây giờ thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát uy lực có tăng lên rất nhỏ, hơn nữa kiếm khí còn lại còn có thể thi triển một lần Thanh Phong Phát Diện và Thanh Phong Liễu Loạn về sau vẫn còn thừa lại một ít.

Hiển nhiên tứ đoạn đến ngũ đoạn kiếm khí khác biệt là phi thường rõ ràng.

Kiểm khí khôi phục, Sở Mộ liền tu luyện Nhu Vân kiếm thuật. Nhu Vân kiếm thuật chỉ có ngũ thức, bốn thức trước vẫn là vô danh, thức thứ năm gọi là Nhu Vân Tam Chuyển. Lúc thi triển liền có một đám mây chuyển động mềm mại ba lượt, chỉ cần đem công kích nhét vào trong đó sẽ ba lượt chuyển động không ngừng của Nhu Vân mà suy yếu.

Bất quá có thể hóa giải toàn bộ công kích cấp thấp, ba thành công kích trung giai.

Mặt khác Sở Mộ ghi nhớ thân pháp cấp thấp gọi là Tuy Phong Bải Liễu, chú ý tư thái nhẹ nhàng linh hoạt như là cành liễu, biến ảo vô thường.

Chỉ dùng một ngày Sở Mộ cơ bản luyện thành, ngày hôm sau tiếp tục tu luyện. Nhưng bởi vì tụ khí hoàn đã tiêu hao không còn, kiểm khí cũng không có gì tăng trưởng, chỉ là vững chắc tại ngũ đoạn sơ kỳ. Về phần Nhu Vân kiếm thuật và Tuy Phong Bải Liễu thân pháp tắc thì đại thành.

- Ta vận chuyển hai tiểu chu thiên liền có thể đủ hoàn toàn hấp thu một khóa tụ khí hoàn. Mười tiểu chu thiên, đúng lúc là năm khóa tụ khí hoàn thì đột phá cảnh giới. Không biết đệ tử khác hiệu suất hấp thu như thế nào? Dựa theo tình huống bình thường, nếu như mỗi ngày chỉ có thể vận chuyển bốn tiểu chu thiên, như vậy hấp thu năm khóa tụ khí hoàn cần ba ngày thời gian. Bất quá, công hiến một môn kiếm thuật trung giai mới có thể đạt được 100 điểm công hiến. Giá trị tụ khí hoàn này thật đúng là đắt đỏ. Người bình thường căn bản là khó có thể lấy tới.

Sở Mộ âm thầm nghĩ.

- Đan dược phụ trợ hiệu quả đối với tu luyện quả nhiên phi thường kinh người, tin tưởng nếu có đầy đủ điểm công hiến, đổi lấy đầy đủ đan dược, ta nhất định có thể trong thời gian ngắn đột phá đến Kiểm Khí Cảnh thất đoạn.

- Hôm nay, ta đến Kiểm Khí Cảnh ngũ đoạn sơ kỳ, Phi Vân Kiếm Thuật, Nhu Vân kiếm thuật, Thanh Phong kiếm thuật đại thành, Toái Loạn Bộ và Tuy Phong Bải Liễu thân pháp đại thành. Nhưng trong thời gian ngắn khó có thể tăng lên.

Sở Mộ lẩm bầm lầu bầu nói ra:

- Kiếm thuật là thuật giết chóc, thời điểm ra ngoài trải qua sinh tử mới có thể thấy được cấp độ kiếm thuật ảo diệu càng sâu.

Tại nhà ăn hưởng thụ một chén mỹ thực, lại chuẩn bị tốt lương khô thịt khô mười ngày. Ba thanh tinh cương kiếm với tư cách đồ dự bị mang trên lưng. Mặt khác Sở Mộ nắm lấy một bả tinh cương kiếm ly khai nhà gỗ dưới ánh mắt sùng bái hiếu kỳ của một ít đệ tử ngoại môn. Sở Mộ chuẩn bị tiến về tập vụ đường, trước đăng ký ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Chỉ là mới đi ra vài bước liền cảm giác được hai cổ khí tức lạnh lẽo ác liệt giống như kiểu lưỡi kiếm sắc bén ra khỏi vỏ xâm nhập mà đến, toàn thân nhóm đệ tử ngoại môn không tự chủ được run lên, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, làn da đau nhức.

Chỉ thấy hai nam nữ trẻ tuổi áo dài màu xanh bước đi tới, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lãnh đạm, giữa lông mày ẩn chứa một tia ngạo nghễ cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vương Phong thiếu chút nữa thổ huyết

- Sở Mộ ở nơi nào?

Nữ đệ tử giương cái cằm lên, thanh âm lãnh ngạo nói, cũng không có hỏi thăm bất luận kẻ nào, nhưng ánh mắt nàng lại đảo qua rồi vào rồi vào Sở Mộ, mang theo một tia bức bách.

- Hai vị tìm ta có chuyện gì?

Sở Mộ bất từ bất tận (*không chậm không nhanh) nói, trong nội tâm rất buồn bực, gần đây như thế nào động một chút lại có đệ tử nội môn đến tìm hấn.

- Ngươi tự là Sở Mộ!

Nam đệ tử mắt lộ ra tinh mang giống như hai đạo kiếm quang kích xạ mà ra, rơi vào Sở Mộ. Sở Mộ lại không chút sứt mẻ:

- Có chút bồn sự, chúng ta là đệ tử Chấp Pháp đường, tìm ngươi là muốn điều tra một sự tình. Hiện tại theo chúng ta hồi trở lại Chấp Pháp đường gặp trưởng lão Chấp pháp.

Nói xong nam đệ tử nhẹ nhàng vung thoáng một phát ống tay áo, chỉ thấy ống tay áo ồng lên, lên, có thêm đồ án song kiếm giao nhau màu bạc.

Thoáng tưởng tượng, Sở Mộ cảm thấy việc này khả năng và Vương Lão có quan hệ:

- Hai vị sư huynh sư tỷ thỉnh dẫn đường a.

- Hừ!

Nữ đệ tử chấp pháp hừ lạnh một tiếng, đối với Sở Mộ rất bất mãn. Phải biết rằng, đệ tử chấp pháp ít nhất đều có tu vi Kiểm Khí Cảnh bát đoạn. Hơn nữa, địa vị ẩn ẩn phía trên đệ tử nội môn bình thường. Sở Mộ chẳng qua là một đệ tử ngoại môn, chứng kiến bọn hắn không có nịnh bợ cũng không tính, vậy mà thần sắc bình thản, quả thực là không đưa bọn chúng để vào mắt.

- Đi thôi.

Nam đệ tử mỉm cười, quay người rời đi, Sở Mộ đuổi theo.

- Cái này thực thâm, bị Chấp Pháp đường mang đi, Sở Mộ nhất định là chịu lấy trừng phạt.

- Ta đoán, khẳng định có quan hệ sự tình Vương Lão. Dù sao cắt đứt gân tay không là chuyện nhỏ.

- Theo ta suy đoán, khẳng định lại cùng sư huynh Vương Phong có quan hệ. Vương Phong ngày đó muốn giết Sở Mộ bị Sư huynh Tiêu Thiên Phong ngăn cản, nhưng đối với Sở Mộ ghi hận trong lòng. Tựa muốn thông qua những phương pháp khác để đối phó Sở Mộ, nói không chừng lúc này đây tựa là sư huynh Vương Phong bẩm báo Chấp Pháp đường đi.

- Thế nhưng mà ta nghe nói nghe nói Chấp Pháp đường kiếm phái chúng ta phi thường công chính ah.

- Công chính cũng muốn phân đôi tượng.

...

Nữ đệ tử chấp pháp tốc độ thật nhanh, hình như là cố ý muốn cho Sở Mộ khó có thể đuổi kịp, mà nam chấp pháp đệ tử tựa hồ biết rõ cách nghĩ của nàng, chỉ là cười khổ một tiếng. Bản thân hơi chút phóng chậm tốc độ một chút tránh cho Sở Mộ theo không kịp.

Sở Mộ không nói một lời, điều hòa khí tức, bước nhanh đi phía trước, bộ pháp hắn nhìn như mất trật tự, tần suất cũng rất cao, tốc độ rất nhanh, đúng là đem Toái Loạn Bộ vận dụng đến bình thường chạy đi cũng không có rơi xuống hạ phong.

Điểm này lại để cho nam đệ tử chấp pháp nho nhỏ kinh ngạc một chút.

- Sở sư đệ, đợi đến Chấp Pháp đường, trưởng lão Chấp pháp hỏi cái gì, sư đệ tựu đáp cái gì trưởng lão tự nhiên sẽ có công chính phán đoán.

Nam đệ tử chấp pháp đột nhiên nói ra.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở.

Sở Mộ nghe vậy hơi sững sờ, chợt nói ra, mà nữ đệ tử chấp pháp lần nữa hừ lạnh một tiếng, tựa hồ tỏ vẻ chính mình bất mãn.

Chấp Pháp đường, đã rời xa khu vực đệ tử ngoại môn, cùng khu vực đệ tử nội môn đặt song song tại hai bên trái phải Thanh Phong đại điện.

Bên ngoài Chấp Pháp đường là một con đường toái thạch, đại môn đồ mở rộng ra, tả hữu có đồ án một thanh kiếm, đồ án khép lại tựa là song kiếm giao nhau. Sau khi tiến vào là một mảnh sân nhỏ mấy trăm mét, đá xanh phủ lên tứ phương, trong sân còn có một tòa cung điện, đại môn cung điện hai bên trái phải đứng hai pho tượng một người cao to đều cầm song kiếm giao nhau. Bảng hiệu bên trên Đại môn càng là có ba đại chữ đỏ tươi thoăn thoắt, càng ẩn chứa một tia mũi nhọn nghiêm khắc: Chấp Pháp đường.

Sở Mộ theo hai đệ tử chấp pháp đi vào Chấp Pháp đường, cả Chấp Pháp đường bố trí có điểm giống nha môn, một bình phong trầm trọng cực lớn, bên trên bình phong treo một bảng hiệu, bên trên ghi hai chữ: công chính, khí thế bức người màu đỏ như máu.

Dưới tấm bảng, thì là một cái ghế và một cái bàn lớn. Trên mặt ghế ngồi một người, là một lão giả hơn sáu mươi tuổi, sắc mặt nghiêm trang, mũi rộng miệng vuông, hai mắt nhắm nghiền, ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt lên mặt bàn, áo dài màu đen. Trên người có một cỗ khí tức nghiêm nghị, giống như là một toà núi cao đứng sừng sững từ cổ chí kim.

Ánh mắt Sở Mộ vốn là rơi vào trên người lão giả, chỉ cảm thấy một cỗ khí thế làm hắn hít thở không thông, trầm trọng như núi tựa hồ muốn nghiền áp mà đến, làm cho Sở Mộ kinh hãi, âm thầm suy đoán tu vi lão giả.

- Bẩm trưởng lão, đệ tử ngoại môn Sở Mộ đã được đưa đến.

Nam đệ tử chấp pháp thần sắc nghiêm túc, trong mắt không che dấu được sùng bái tôn kính chấp tay trầm giọng nói ra.

Thoáng chốc, hai mắt lão giả chậm rãi mở ra, một đôi mắt hắc bạch phân minh, phảng phất thấm nhuần hết thảy vô căn cứ, bỏ qua khoảng cách rơi vào trên mặt Sở Mộ, một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí như cuồng phong đập vào mặt Sở Mộ.

Nếu là người nhất gan hoặc là chột dạ dưới ánh mắt chính khí nghiêm nghị nhất định muốn tránh lui bối rối thậm chí tay chân như nhũn ra. Nhưng Sở Mộ

không nhất gan cũng không chột dạ, thần sắc không thay đổi, chưa từng lui về phía sau một bước.

- Đệ tử ngoại môn Sở Mộ, người trọng thương đệ tử ngoại môn Vương Trường Vương Nghĩa, cắt đứt gân tay đệ tử ngoại môn Vương Lỗi, việc này người có thể thừa nhận!

Trường lão Cháp pháp mở miệng, trầm bổng du dương trung khí mурời phầп, thanh âm giống như chuông lớn gõ vang, rầm rộ, chính khí bức người, chữ chữ chui vào trong tai Sở Mộ, nếu là tâm trí không kiên nhất định muốn thất kinh.

- Đệ tử thừa nhận.

Sở Mộ chấp tay hành lễ, lạnh nhạt trả lời.

- Nói ra lý do?

Trường lão Cháp pháp lần nữa nói ra.

- Đệ tử cùng với Vương gia Vương Lân.....

Sở Mộ bắt từ bắt tậт (*không chậm không nhanh), ngữ khí thông dong đem sự tình lúc đầu đơn giản nhưng không mất trọng điểм nói rõ một lần:

- Trường lão Cháp pháp, đệ tử ra tay đúng là bị động, cũng không phải là đệ tử chủ động tìm sự tình, thỉnh trường lão minh giám.

- Còn có nhân chứng?

Ngữ khí trường lão Cháp pháp y nguyên chính khí.

- Chấp sự Tập vụ đường Nghiểм Khoan cùng đệ tử nội môn Sur huynh Tiêu Thiên Phong đều tận mắt nhìn thấy, phần đông đệ tử ngoại môn cũng biết là Vương Lỗi chủ động tìm sự tình.

Sở Mộ không kiêu ngạo không siểм nịnh.

- Lục Tuyết, triệu Vương Phong, Nghiểм Khoan, Tiêu Thiên Phong đến Cháp Pháp đường.

Trường lão Cháp pháp phân phó nói:

- Ngón Lẩng, người đến khu vực đệ tử ngoại môn điều tra nghe ngóng việc này.

- Vâng, trường lão.

Nam nữ đệ tử chấp pháp lúc này quay người rời đi, chỉ còn lại có Sở Mộ đối mặt trường lão Cháp pháp, mà trường lão Cháp pháp lần nữa hai mắt nhắm lại, không nói một lời, cả Cháp Pháp đường khí tức thập phần áp lực.

Sở Mộ vẫn không nhúc nhích đứng đấу, mạch suy nghĩ rõ ràng, không bị ảnh hưởng.

- Xem ra, việc này là cùng Vương Phong có quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ta ở nội môn chờ người

Sở Mộ âm thầm nghĩ tới:

- Bất quá, trường lão Cháp pháp một thân chính khí, có lẽ không phụ lòng hai chữ công chính.

Một thời gian ngắn về sau, Lục Tuyết phản hồi, đồng thời còn có ba người Vương Phong, Tiêu Thiên Phong và Nghiểм Khoan. Vương Phong ánh mắt dừng một cái trên mặt Sở Mộ, tàn nhẫn oán độc, mà Tiêu Thiên Phong chỉ hơi hơi gật gù đầu, Nghiểм Khoan thì là đối với Sở Mộ cười cười.

- Bái kiến trường lão Cháp pháp.

Ba người ngay ngắn hướng trường lão Cháp pháp hành lễ.

- Tiêu Thiên Phong, Nghiểм Khoan, hai người các người có bằng lòng hay không vì đệ tử ngoại môn Sở Mộ làm chứng?

Trưởng lão Cháp pháp hỏi.

- Đệ tử nguyện ý.

Tiêu Thiên Phong và Nghiêm Khoan không có nói dối, lại để cho Sở Mộ có chút cảm động.

- Đệ tử ngoại môn Sở Mộ cùng Vương Trường Vương Nghĩa Vương Lỗi xung đột, ngày đó các người có thể tận mắt nhìn thấy. Nếu có tận mắt nhìn thấy, nói rõ chi tiết.

Trưởng lão Cháp pháp nói.

Lời nói Tiêu Thiên Phong không nhiều lắm, vài câu tỏ rõ, mà Nghiêm Khoan lời nói khá nhiều nhưng nói được sinh động giống như tình cảnh ngày đó lại hiện ra. Trên trán Vương Phong gân xanh lộ ra, nhưng lại không thể nhảy lên, không chỉ có oán hận Sở Mộ, càng là hận Tiêu Thiên Phong cùng Nghiêm Khoan.

Thời điểm lúc này, Ngôn Lăng trở lại, tiến đến.

- Bẩm trưởng lão, trải qua đệ tử điều tra nghe ngóng, sự thật cùng lời đệ tử ngoại môn Sở Mộ nhất trí.

Ngôn Lăng nói.

- Đã tra ra manh mối, bản trưởng lão làm ra phán quyết.

Ánh mắt trưởng lão Cháp pháp nhìn Vương Phong cùng Sở Mộ.

- Đệ tử ngoại môn Vương Lỗi, làm nhiều việc ác, đệ tử ngoại môn Vương Trường Vương Nghĩa ý thể hiếp người, bị thương bị phé, gieo gió gặt bão. Từ nay về sau trục xuất ba người bọn họ khỏi bản phái. Đệ tử nội môn Vương Phong....

Trong lòng Vương Phong thâm hận, gặp ánh mắt trưởng lão Cháp pháp rơi vào trên người hắn, liền vội cúi đầu chấp tay:

- Có đệ tử.

- Người thân là huynh trưởng Vương Lỗi, thân là nội môn sư huynh, quân giáo không nghiêm, càng không có làm gương tốt, bản trưởng lão phạt người đến Lệ Phong Nhai suy nghĩ qua ba ngày, người có phục không.

Trưởng lão Cháp pháp nói.

- Đệ tử phục.

Hầm răng Vương Phong đều muốn cắn nát, ống tay áo che lấp gân xanh cánh tay nhô lên.

- Đệ tử ngoại môn Sở Mộ, ra tay quá nặng, nhưng niệm tình người vì tự bảo vệ mình, lần này không trừng phạt người, nhưng người nhớ kỹ, không được ý thể hiếp người không được cầm cường lăng yếu, nếu không bản trưởng lão biết rõ nhẹ thì Lệ Phong Nhai suy nghĩ qua, nặng thì trục xuất bản phái, có thể nhớ kỹ!

Trưởng lão Cháp pháp nói.

- Đệ tử ghi nhớ.

Sở Mộ nói.

- Tốt, phán quyết xong, các người thôi lui xuống.

Trưởng lão Cháp pháp hạ lệnh trục khách.

Mọi người lần nữa chấp tay hành lễ, liên tục rời khỏi Cháp Pháp đường.

- Sở Mộ.....

Vương Phong cắn răng nói.

Vương Lỗi và Vương Trường Vương Nghĩa bị trục xuất kiếm phái, đây là sự tình trong dự liệu, Vương Phong cũng không có cảm thấy khổ sở, dù sao Vương Trường Vương Nghĩa chỉ là chó săn, không được hắn coi trọng. Mà Vương Lỗi gân tay bị, trừ phi có thiên tài dị bảo nếu không về sau không cách nào luyện kiếm, ở lại bên trong kiếm phái trừ bị cười nhạo không có bất kỳ chỗ tốt nào, còn không bằng ly khai.

Vương Phong minh bạch điểm này, cho nên mới có thể đem việc này náo đến Cháp Pháp đường. Mục đích của hắn muốn cho Sở Mộ bị một ít trừng phạt, nếu không nội tâm của hắn nghẹn lấy một ngụm ác khí, phát tiết không đi ra, khó chịu dị thường.

Không nghĩ tới, cuối cùng trường lão Chấp pháp phán quyết kêu hấn tới Lệ Phong Nhai suy nghĩ qua ba ngày, mà Sở Mộ chỉ là bị cảnh cáo thoáng một phát, không có bất kỳ trừng phạt. Điều này so với kết quả mà Vương Phong muốn hoàn toàn bất đồng. Vương Phong lập tức có loại cảm giác biệt khuất ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa nhỏ ra, không thể không cường ép ngăn chặn.

- Sở Mộ, hi vọng ngươi mau chóng tăng tu vi lên, đạt tới Kiếm Khí Cảnh thất đoạn gia nhập nội môn. Đến lúc đó, chính là tử kỳ của ngươi.

Ánh mắt Vương Phong oán độc, ngữ khí tàn nhẫn găm nhẹ nói đối với Sở Mộ. Hấn cố nén xúc động ra tay chém giết Sở Mộ, quay người bước nhanh rời đi, đồng thời còn đảo qua Tiêu Thiên Phong và Nghiêm Khoan, mang theo địch ý nồng đậm.

- Đa tạ hai vị sư huynh.

Sở Mộ không để ý đến Vương Phong kêu gào và uy hiếp, hướng về phía Tiêu Thiên Phong và Nghiêm Khoan chấp chấp tay, mỉm cười nói.

- Tiện tay mà thôi, lần này mượn Chấp Pháp đường trừng phạt ngươi không thành, Vương Phong nhất định càng hận ngươi.

Tiêu Thiên Phong nói:

- Bất quá, chỉ cần cường đại hơn, hết thầy âm mưu quỷ dị đều là phí công.

- Sở sư đệ, ta cho ngươi một đề nghị, trừ phi ngươi có đầy đủ nắm chắc đối kháng Vương Phong, nếu không không nên đơn giản trở thành đệ tử nội môn.

Nghiêm Khoan sắc mặt ngưng trọng nói ra:

- Đệ tử nội môn giết chết đệ tử ngoại môn, sẽ phải chịu một ít trừng phạt. Mà bây giờ nào đến Chấp Pháp đường, một khi Vương Phong giết chết ngươi, tự không chỉ có là trừng phạt rất nhỏ. Cho nên, hấn không dám động tay. Nhưng một khi sư đệ ngươi trở thành đệ tử nội môn, đến lúc đó Vương Phong có thể đối với ngươi đề ra sinh tử chiến, có thể danh chính ngôn thuận giết chết ngươi.

- Đa tạ sư huynh cáo tri.

Sở Mộ chấp chấp tay, nói.

- Ta tại Lăng Phong viện, Vương Phong tại Minh Lô viện.

Tiêu Thiên Phong đột nhiên nói ra.

Sở Mộ nghe xong, lập tức minh bạch, đệ tử nội môn tựa hồ có phân biệt viện, Tiêu Thiên Phong và Vương Phong tương ứng viện bất đồng.

- Sư đệ, nhìn bộ dáng ngươi là ý định ra ngoài sao?

Ánh mắt Nghiêm Khoan đảo qua bao phục bên trên bả vai và ẩm nước bên hông Sở Mộ, cười nói.

- Sư huynh hảo nhãn lực, ta đang muốn đi tạp vụ đường đăng ký với Hướng sư huynh.

Sở Mộ nói.

- Nếu như ngươi muốn ra ngoài lịch lãm rèn luyện, ta đề nghị đi Bách Thú Cốc.

Tiêu Thiên Phong nói.

- Tiêu sư huynh nói đúng, ta cũng đề nghị đi Bách Thú Cốc.

Nghiêm Khoan cười cười nói:

- Bách Thú Cốc ở vào dưới núi Thanh Lan, là chọn lựa đầu tiên mà đệ tử bản kiếm phái đi lịch lãm rèn luyện. Trong Bách Thú Cốc có các loại hung thú, vận khí tốt còn có thể tìm được Linh Dược, gia tăng tu vi. Cái này cho ngươi, hi vọng đối với ngươi trợ giúp được chút ít.

Nói xong, Nghiêm Khoan từ trong lòng lấy ra một quyển sách hơi mỏng, bên trên có ghi: Thanh Phong kiếm phái bách thảo đồ giám.

Sở Mộ cũng không sĩ diện cãi láo, tiếp nhận cất kỹ:

- Đa tạ hai vị sư huynh.

- Lần này, ta cũng muốn ra ngoài lịch lãm rèn luyện, bất quá không phải Bách Thú Cốc, hi vọng sau khi trở về, ngươi có đầy đủ tu vi cùng ta chiến một trận.

Tiêu Thiên Phong nhìn thẳng Sở Mộ, ngữ khí như kiếm ẩn chứa một tia cuồng nhiệt lại để cho Nghiêm Khoan cảm thấy kinh ngạc.

- Ta cũng rất chờ mong.

Không hề nhượng bộ chút nào, đón ánh mắt Tiêu Thiên Phong, khước miệng Sở Mộ mỉm cười, nói.

Tiêu Thiên Phong gật gật đầu, quay người rời đi.

- Sư đệ, có một điểm ngươi phải nhớ kỹ, núi Thanh Lan, trừ Thanh Phong kiếm phái chúng ta còn Thanh Lan kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái. Đệ từ bọn hán lịch lãm rèn luyện cũng là Bách Thú Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trảm hung thú tôi luyện kiếm thuật (1)

Nghiêm Khoan đột nhiên nhớ tới bàn giao, nhấn nhủ nói:

- Thanh Thủy Kiếm phái thực lực chính thể không sai biệt lắm so với Thanh Phong kiếm phái chúng ta, mà Thanh Lan kiếm phái thực lực chính thể đứng đầu ba phái. Hon nữa, bọn hán tự nhận là chính thống, đối với Thanh Phong kiếm phái chúng ta và Thanh Thủy kiếm phái rất có địch ý. Nếu như ngươi gặp được đệ tử Thanh Lan kiếm phái, nhớ kỹ, xa xa tránh đi. Mặt khác, cũng thường xuyên sẽ có một ít tán kiếm giả tiến vào Bách Thú Cốc mưu cầu sinh kế, bọn hán sợ hãi tên tuổi kiếm phái chúng ta nhưng trong đó cũng có một ít thể hệ hung tàn xảo trá, sư đệ cần phải cẩn thận.

- Đa tạ sư huynh cáo tri, Sở Mộ vô cùng cảm kích.

- Ha ha, ta đối với ngươi ôm kỳ vọng có rất lớn, chờ ngươi báo đáp ta đây này.

Nghiêm Khoan cười to nói.

.....

Độ cao núi Thanh Lan so với mặt biển là khoảng 2000m, diện tích càng là khổng lồ, Thanh Phong kiếm phái ở vào lưng chừng một góc núi.

Một đạo thân ảnh màu xám bước đi như bay, linh hoạt tiêu sái, xuyên thẳng qua cỏ cây loạn thạch, không chút trở ngại vì địa hình hiểm ác.

Sau khi cáo biệt Nghiêm Khoan, Sở Mộ lập tức xuống núi, hướng phương hướng Bách Thú Cốc mà đi.

Ngay tại phía bắc núi Thanh Lan có một cái sơn cốc. Trong sơn cốc có rừng cây, dòng sông, vách đá,

Tu vi Sở Mộ đạt tới Kiểm Khí Cảnh ngũ đoạn, Toái Loạn Bộ và Tuý Phong Bãi Liễu thân pháp càng là đại thành lại để cho hán tung trong cỏ cây loạn thạch không có độ khó gì. Hán còn còn hai quyển đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh) Tiêu Thiên Phong cùng Nghiêm Khoan cho xem. Dựa vào trí nhớ siêu nhân, hán nhớ kỹ nội dung bên trong.

Không lâu sau, Sở Mộ đi vào Bách Thú cốc.

Lối vào lá cây dây leo màu xanh quấn quanh bốn phía, niên đại đã lâu, mà ở lối vào bên cạnh một tấm bia đá cao hơn một mét dựng đứng. Tấm bia đá pha tạp thô ráp hơn nửa cong vẹo, bị dây leo quấn quanh, mờ hồ che mất hai chữ Bách Thú.

Thu hồi đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh), Sở Mộ liền đi nhanh vào cửa vào Bách Thú Cốc.

Cửa vào Bách Thú Cốc mặt đất bằng phẳng dễ đi, hiển nhiên do đi nhiều thành đường. Trên mặt đất còn có dấu chân, vẫn còn tương đối mới, nói rõ trước đó không lâu có người đã đi vào trong Bách Thú Cốc. Bất quá dựa theo lời Nghiêm Khoan, cửa vào Bách Thú Cốc, tổng cộng có ba cái. Đây là một cái gần Thanh Phong Kiếm Phái.

Nghe nói trong Bách Thú Cốc, tùy thời tùy ý đều có thể gặp được hung thú, bởi vậy vừa tiến vào Bách Thú Cốc liền đề cao cảnh giác, hết sức chăm chú, nhãn quan tứ phía tai nghe bát phương.

Ngẫu nhiên, có tiếng hô từ đằng xa truyền đến.

- Hi vọng ở chỗ này, ta có thể lần nữa tăng lên tu vi.

Sở Mộ lăm băm lâu bầu nói một câu, bước nhanh đi về phía trước.

Trong Bách Thú Cốc, có từng rừng cây nối tiếp từng rừng cây hoặc cao hoặc thấp hoặc thô hoặc mảnh.

- Bách thú đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh) có nói đây là hung nha lang, thuộc về hung thú cấp thấp, nhưng thực lực lại tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh lục đoạn.

Sở Mộ rút kiếm, cùng một con sói cách xa nhau năm mét cao thấp tương đối:

- Lực lượng khí lực Hung thú, đều mạnh hơn nhân loại, nanh vuốt chúng càng là sắc bén cứng rắn, đơn giản có thể xé nát huyết nhục. Điểm này hung thú nếu so với nhân loại kiếm giả cường hoành hơn. Nhưng kiếm giả đã có lợi kiếm làm vũ khí, có kiếm thuật với thủ đoạn có thể chém giết hung thú.

Từ chi Hung nha lang chạm đất, thân hình phủ phục, móng vuốt sắc bén cơ hồ cắm sâu vào trong nham thạch, hai mắt lập lòe hào quang hung tàn, chăm chú nhìn Sở Mộ. Bốn cái răng nanh sắc nhọn lồi ra ngoài làm cho người ta có cảm giác rét lạnh.

Hung nha lang Trảm thấp rống lên một tiếng cuộn cuộn như tiếng sấm. Chỉ thấy thân thể hung nha lang có chút co rút lại, như là áp súc đến cực hạn. Vào một tiếng, một đạo bóng dáng màu xám bay nhào mà đến, mang theo ưu thế lao xuống, móng vuốt giờ lên lóe ra hàn mang lợi hại khiến cho kẻ địch hít thở không thông, rét lạnh làm lòng người vì sợ mà rung động.

Đồng tử Sở Mộ lập tức co rút lại, một bước nghiêng nghiêng đi phía trước bước ra, thân thể bỗng nhiên trở nên phiêu hốt giống như là cành liễu trong gió lắc lư bất định. Hung nha lang gầm nhẹ một tiếng, hai móng luân chuyển hư không liên tục trào ra, vết trào rét lạnh lợi hại đan vào thành một tấm lưới, bao phủ thân hình Sở Mộ.

- Tốc độ của ngươi nhanh hơn ta nhưng ta lại có thể nhìn ra được quỹ tích công kích của ngươi. Ngươi! Không cách nào đánh trúng ta được.

Sở Mộ thầm nói ra, bước chân mất trật tự, nhanh chóng chuyển dời tạo ra khoảng cách xuyên thẳng qua lưới móng vuốt đan xen vào nhau của hung nha lang. Thậm chí ngay cả góc áo đều không bị tổn thương chút nào.

Hắn không có xuất kiếm, chỉ là không ngừng né tránh, né tránh móng vuốt sắc bén hung nha lang công kích tới. Bởi vì hắn đang tôi luyện thân pháp và bộ pháp.

Cho dù bên trong kiếm phái, ngăn ngừa mấy ngày thời gian Sở Mộ liền luyện Toái Loạn Bộ và Tuy Phong Bãi Liễu đến đại thành. Sau này cũng bắt đầu đồng thời thi triển thân pháp Tuy Phong Bãi Liễu và Toái Loạn Bộ đi ra, giúp nhau mài. Nhưng, đây chẳng qua là đang luyện tập.

Với tư cách có được danh xưng là đại sư kiếm thuật trẻ tuổi nhất, Sở Mộ biết rõ thành quả luyện tập chung quy chỉ là luyện tập. Chỉ có vận dụng đến trong thực chiến, mượn nhờ cuộc chiến sinh tử tiến hành tôi luyện mới có thể chính thức đại thành, bằng không thì hết thảy cũng chỉ là dừng lại giai đoạn đang luyện tập.

Cho nên hiện tại, hắn chính là mượn nhờ đầu hung nha lang này để tôi luyện bộ pháp cùng thân pháp, vận dụng trong thực chiến, hơn nữa tiến hành mài hợp.

Ngay từ đầu, thần kinh Sở Mộ căng cứng, vô cùng cảnh giác, sợ bị móng vuốt hung nha lang bắt trúng, nhất định là chịu lấy tổn thương. Bởi vậy Toái Loạn Bộ và thân pháp Tuy Phong Bãi Liễu có chút đông cứng. Trong lúc phối hợp với nhau có nhiều lần thiếu chút nữa phạm sai lầm.

Sau đó không ngừng né tránh, thần kinh căng cứng dần dần buông lỏng, bộ pháp và thân pháp càng ngày càng nhuần nhuyễn. Trong lòng nội tâm Sở Mộ có một loại cảm giác hành vân lưu thủy thoải mái.

- NGAO...OOO.

Móng vuốt sắc bén liên tục công kích lại bị nhân loại trước mắt tránh đi, cũng không có đánh trúng dù chỉ một lần khiến cho hung nha lang nổi giận. Hai mắt hung tàn hiện lên, đột nhiên há mồm cắn, răng nanh sắc nhọn lồi ra càng thêm đáng sợ, một cổ tanh hôi đập vào mặt Sở Mộ.

Sở Mộ hơi kinh hãi, nhưng động tác không hề dừng lại, bước chân phá toái mà mất trật tự, thân thể lại lắc lư quỹ dị như cành liễu, tiến thối tự nhiên theo gió, tránh đi hung nha lang.

- Đến bây giờ, nhờ đầu hung nha lang này mà ta đã tôi luyện thân pháp bộ pháp đã đến cực hạn. Cũng nên tôi luyện kiếm thuật.

Đưa tay xuất kiếm, một vòng sáng bóng rét lạnh sáng như tuyết, giống như Thiên Ngoại mà đến đâm về hung nha lang. Hung nha lang cả kinh giờ trào lên hung hăng vô tới. Chỉ thấy kiếm quang nhoáng một cái khai mở lại để cho một trào hung nha lang thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Trảm hung thú tôi luyện kiếm thuật (2)

Miệng Hung nha lang hung hăng khê cắn, dùng độ sắc bén cứng rắn của răng nanh Hung nha lang, mỗi lần tinh cương kiếm bị cắn trúng chỉ sợ cũng phải

hư hao.

Kiểm quang thẳng tắp vậy mà nhoáng một cái quỷ dị khai mở răng nanh hung nha lang, một kiếm xẹt qua cổ hung nha lang.

Một kiếm này cũng không có giết chết hung thú, chỉ là khiến nó bị thương rất nhỏ. Trên cổ hung nha lang xuất hiện một đạo vết thương tinh tế, có tình hồng sắc chảy ra.

Bị thương khiến hung nha lang bị chọc giận, trở nên hung tàn khát máu hơn. Hai mắt bật kín một tầng màu đỏ như máu, miệng gầm thét. Một cổ khí tức hung thần đáng sợ phát tán ra bên ngoài, điên cuồng tàn bạo. Đường như hung nha lang muốn đồng quy vu tận.

Sở Mộ vận chuyển Toái Loạn Bộ và thân pháp Tuỳ Phong Bãi Liễu bay bổng tránh đi hung nha lang bay nhào, chân mày hơi nhíu lại.

- Với độ sắc bén tinh cương kiếm, chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ da lông hung nha lang. Muốn giết nó, trừ phi có thể liên tục không ngừng đánh trúng đồng nhất chỗ miệng vết thương. Dùng nhãn lực và tạo nghệ kiếm thuật của ta có thể làm được, nhưng cần tốn hao thời gian không khỏi nhiều một ít.

- Xem ra, vẫn phải là thi triển một ít kiếm thuật mới có thể mau chóng đánh chết nó.

Móng vuốt sắc bén của Hung nha lang hung hăng quét qua như gió thu quét lá rụng xoáy lên vô số cát bụi, tựa hồ muốn chặn ngang quét đoạn Sở Mộ.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện trước mắt hung nha lang, móng vuốt sắc bén khẽ quét mà qua, còn nhân loại kia bỗng nhiên không thấy đâu. Tình hồng trong mắt nó xuất hiện một tia nghi hoặc.

Một trận gió quét qua, lại xuất hiện đằng sau hung nha lang. Hung nha lang chỉ cảm thấy một cỗ sát cơ lăng lệ ác liệt, một cỗ nguy hiểm khiến nó dựng da lông.

Một thanh âm vang lên lên, Thanh Phong Phát Diện hiện ra, một mảnh màu xanh nhạt trống rỗng xuất hiện, phảng phất gió mát tự hư vô thổi tới trước mặt. Thổi trúng hung nha lang, hai mắt màu đỏ tươi của hung nha lang thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Thanh Phong Phát Diện “thổi” trúng yết hầu hung nha lang phát ra âm thanh khô khốc. Hung nha lang nghe thấy được ở bên trong miệng mình phát ra mùi tanh hôi.

Sát cơ Lăng lệ ác liệt ẩn trong làn gió quét vào mặt làm cho hung nha lang hoảng sợ dị thường.

Nhưng sát cơ thoáng hiện quá nhanh, kiếm đã đâm ra. Sát cơ lăng lệ ác liệt trong gió mát chưa từng có từ trước đến nay thẳng tắp một đường đâm vào miệng hung nha lang, thẳng yết hầu, máu tươi vẩy ra. Hung nha lang chỉ cảm giác trong cổ họng mình có dòng nước ngọt tanh nồng đậm chảy vào trong bụng.

PHỐC

Mũi kiếm đâm rách yết hầu hung nha lang, từ trong ra ngoài đâm ra một đoạn. Máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài. Toàn thân hung nha lang run rẩy, hai mắt đỏ tươi tối dần. Móng vuốt còn muốn đưa ra phản kích nhưng lại vô lực ngã nhào xuống đất, tứ chi liên tục run rẩy.

Sở Mộ rút kiếm ra, rũ bỏ máu tươi trên thân kiếm, lạnh lẽo nhìn hung nha lang.

- Dung nhập loại cảm ngộ này, uy lực Thanh Phong Phát Diện tăng gấp đôi mới có thể một kiếm giết chết hung nha lang. Loại cảm ngộ này, rốt cuộc là cái gì?

Sở Mộ nghi hoặc không thôi

- Loại cảm ngộ này có thể tăng cường uy lực Thanh Phong kiếm thuật, như vậy có thể hay không tăng cường uy lực Cơ Sở Kiếm Thuật? Tiếp theo chiến đấu, ta không cần Thanh Phong kiếm thuật, chỉ dùng Cơ Sở Kiếm Thuật dung nhập loại cảm ngộ này.

- Tựa hồ bên trên bách thú đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh) có nói, bốn cái răng nanh của hung nha lang có thể mang về kiếm phái đổi lấy điểm công hiến.

Lệ Phong Nhai, quanh năm có gió lớn thổi đến. Gió lớn này giống như là đao tử rét lạnh lợi hại đến mức có thể “thổi” mòn một cách núi tạo thành một bình nguyên cho nên được gọi là Lệ Phong Nhai.

- Vương sư huynh, đệ thăm dò được, tiểu tạp chủng Sở Mộ này đi Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện.

Một người trẻ tuổi đầu gai nhím đưa cơm cho Vương Phong, đồng thời thông báo tình hình của Sở Mộ cho Vương Phong. Ánh mắt của hắn khi nhìn về phía Vương Phong có chút kỳ lạ như là..... ái mộ.

- Lịch lãm rèn luyện Bách Thú Cốc...

Ánh mắt Vương Phong lóe lên tia oán độc, miệng khẽ cười, trong tiếng cười ẩn chứa sự tàn nhẫn:

- Sở Mộ, tạp chủng đáng chết này, ở bên trong kiếm phái có Tiêu Thiên Phong che chở ngụy, lại còn có Chấp Pháp đường, ta không cách nào ra tay giết ngụy. Nhưng ngụy vậy mà đến Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện, hoàn toàn là tự tìm đường chết. Ngộ Cường, chuyện này ta nhờ ngụy, tuy ta rất muốn tự tay chém đầu Sở Mộ nhưng hiện tại ta không thể ra ngoài.

- Vương sư huynh, Yên tâm đi! Ta sẽ cắt đứt gân tay gân chân tiểu tạp chủng này, khiến cho hắn cảm giác được tư vị tuyệt vọng, rồi mới chém đầu hắn.

Ngô Cường thè lưỡi ra liếm môi dưới, nhe răng cười nói, rồi quay người rời đi.

- Sở Mộ, tiểu tạp chủng Sở gia, Bách Thú Cốc chính là nơi nguoi táng thân.

Ngô Cường rời đi, Vương Phong quay người đối mặt lệ phong thổi đến, tóc đen cuồng loạn nhảy múa, áo dài rung động mãnh liệt, thấp giọng lầm bầm nói ra. Bây giờ, hắn đang bị phạt, không cách nào tự mình đến Bách Thú Cốc, cho nên chỉ có thể để cho Ngô Cường ra tay. Hắn muốn Sở Mộ chết, một giây đồng hồ cũng không đợi được.

.....

- NGAO...OOO

Tiếng gầm rú trầm thấp xen lẫn phần nộ vang lên liên tục, kinh phong gào thét, ba thân ảnh màu xám như thiểm điện từ các phương vị khác nhau phát động công kích, bay nhào mà đến, móng vuốt lợi hại lóe ra rét lạnh sáng bóng, xé nát hết thấy.

Một đạo thân ảnh bước chân mất trật tự, thân thể phảng phất biến hóa thành một cảnh liễu. Có gió thổi tới, thân thể Tùy Phong Bãi Liễu, chấp chờn trong gió, cơ hồ là dán chặt lấy móng vuốt sắc bén rét lạnh sát qua bên người.

Biểu lộ Sở Mộ thư giãn thích ý khoan thai tự đắc, phảng phất không phải là bị ba con hung nha lang vây công, mà là đang du sơn ngoạn thủy. Toái Loạn Bộ cùng thân pháp Tùy Phong Bãi Liễu, gần như kết hợp hoàn mỹ. Trong phạm vi nhỏ né tránh ba con hung nha lang công kích, lác lư ra vô số tàn ảnh khiến cho công kích của hung nha lang thất bại toàn bộ. Rồi đột nhiên trong mắt của hắn lóe lên tinh mang khiếp người.

Một tiếng “keng” vang lên chói tai, kiếm quang sáng như tuyết lóe lên, từng ngọn gió mát phảng phất thổi tới, ngưng tụ thành một đạo màu xanh nhàn nhạt rất nhỏ, đâm trăm cắt, một kiếm ba phần, bóng kiếm lưu lại, ba tiếng kêu thảm thiết, mang theo ba sợi huyết hoa.

Mắt trái cả ba con hung nha lang nhắm chặt, chảy ra một đám tinh hồng sắc, như là huyết lệ vậy.

Ngoan cố chống cự, hung nha lang bị thương, cho dù một con mắt bị hao tổn, nhưng lại kích phát hung tính, trở nên càng thêm cuồng bạo. Một con từ tiền phương chạy như điên phát động công kích, hung răng lao đến như muốn xé đoạn phần ngực Sở Mộ.

Một đầu hung thú thì từ sau cúi người bổn tập, móng vuốt sắc bén chém ra, trào ánh giao thoa, chụp vào hai chân Sở Mộ, muốn xé đoạn hai chân Sở Mộ.

Một con đột nhiên cao cao nhảy lên, từ trên hướng xuống, móng vuốt sắc bén chân trước móng vuốt sắc bén mở ra, muốn đem Sở Mộ xé thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bình cảnh kiếm thuật tông sư

Ba con hung nha lang, trong nháy mắt này, vậy mà thể hiện ra sự phối hợp vô cùng thành thạo, thượng trung hạ trước sau vây công Sở Mộ. Tốc độ chúng cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi, đôi thành kiếm giả Kiếm Khí Cảnh lực đoạn khác, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay tại nháy mắt nguy hiểm, thân sắc Sở Mộ bình tĩnh, thân thể khẽ động, thật giống như một cảnh liễu bị cuồng phong thổi đến giống như lác lư kịch liệt, nháy mắt biến ảo ra ba thân ảnh, giống như là trên người phân ra ba đầu sáu tay, ba thân ảnh tất cả ra một kiếm.

Phảng phất ba sợi gió mát quét đến, ba kiếm này cũng không có thi triển Thanh Phong Phát Diện, chỉ là Cơ Sở Kiếm Thuật, dung nhập một ít phong cảm ngộ.

Phát sau mà đến trước, ba kiếm lần nữa đâm trúng con mắt phải hung nha lang.

Kiểm quang ngưng tụ, lực xuyên thấu từ mũi kiếm phát ra, một cỗ kinh lực cường hoành thẳng bức mũi kiếm, đâm thẳng vào mắt hung nha lang. Kiếm quang xoắn một phát, mắt phải hung nha lang bị nghiền nát, máu tươi vẩy ra, chúng kêu thảm, bay ngược ra sau.

Lần này xuất kiếm, không có bất kỳ lưu thủ, ba đầu hung nha lang sau khi hạ xuống không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, giãy dụa không ngừng, toàn thân run rẩy, âm thanh như nước nổ nghẹn ngào. Nhưng hai mắt chúng nhắm chặt, chỉ còn lỗ máu ồ ồ, lực lượng đáng sợ thông qua mắt phải xuyên vào trong

đã phá hư đầu chúng.

- Mười ngày, mỗi một ngày, ta đều chiến đấu cùng hung thú.

Sở Mộ đảo qua ba con hung nha lang đang không ngừng giãy dụa run rẩy tự lằm bằm một mình:

- Kiếm thuật quả nhiên là thuật giết chóc. Mười ngày, cho dù ta không có tu luyện kiếm thuật, nhưng là tạo nghệ kiếm thuật của ta lại tăng lên, ngăn ngừa mười ngày thời gian mang đến tiến bộ không hề nhỏ, vượt qua một năm khổ luyện bình thường.

- Trải qua máu tươi tẩy lễ, ta cảm giác, bất kể là xuất kiếm hay vẫn là thu kiếm, đều có một loại hương vị Phán Phác Quy Chân. Cơ Sở Kiếm Thuật đã đến bình cảnh, nếu như lại đột phá, ta sẽ đạt được cảnh giới kiếm thuật tông sư.

Nói xong tim Sở Mộ đập rộn lên, ngữ khí có vài phần hưng phấn.

- Kiếm thuật tông sư, có được kiếm khí. Kiếm khí này cùng kiếm khí kiếm giả có cái gì khác nhau không nữa ?

Một hồi lâu, Sở Mộ mới khôi phục lại bình tĩnh, hẳn biết rõ Cơ Sở Kiếm Thuật đã đến bình cảnh, một khi đột phá chắc chắn trở thành kiếm thuật tông sư.

Nhưng là bao nhiêu kiếm thuật đại sư, lại cả đời bị kẹt tại bình cảnh này, cũng không cách nào đột phá được.

Nhưng một khi đột phá, liền có thể vận dụng kiếm khí, tâm bồ thân hình, một lần nữa toả sáng sức sống, kéo dài tuổi thọ ba bốn mươi năm, không nói chơi.

Thời điểm này, ba đầu hung nha lang đỉnh chỉ gãy dựa, triệt để từ vong. Sở Mộ lần nữa lấy đi răng nanh của hung nha lang.

Mười ngày thời gian, hẳn đã ăn sạch lương khô, nước cũng đã lấy thêm nhiều lần, tinh cương kiếm cũng hư hao một thanh phải vứt bỏ. Hiện tại, thanh tinh cương kiếm hẳn cầm trên tay cũng xuất hiện không ít vết nứt.

Tinh cương kiếm, cuối cùng cũng chỉ để cho đệ tử ngoại môn luyện kiếm sơ dụng, da lông hung thú cũng đều cực kỳ cứng cỏi, nhiều lần trăm cắt khiến chúng tổn hại rất nhanh.

May mắn kiếm thuật của hắn tinh xảo tuyệt luân, luôn dùng cái giá nhỏ nhất để đánh chết hung thú. Nếu đổi lại là kiếm giả khác thì tinh cương kiếm không chèo chống nổi hư hao quá hai ngày.

- Kiếm này, đoán chừng cũng chèo chống không bao nhiêu ngày, Cơ Sở Kiếm Thuật của ta đạt đến bình cảnh, phong cảm ngộ vận dụng lên Cơ Sở Kiếm Thuật giúp gia tăng uy lực rất nhiều. Uy lực gia tăng tuy không bằng Thanh Phong kiếm thuật nhưng cũng cho ta xuất kiếm nhanh hơn linh hoạt hơn, uy lực càng mạnh hơn nữa.

Sở Mộ lằm bằm một mình.

- Chỉ tiếc là tu vi kiếm khí của ta vẫn là Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn sơ kỳ, cũng không có tìm được bất luận Linh Dược gì tăng cường tu vi.

Đi đến một đầu bờ suối chảy, tháo ẩm nước đã nhìn thấy đấy, Sở Mộ rút đầy ẩm nước mang theo người. Lúc này, đột nhiên từ phía trước xuất hiện bốn người khoảng hai ba mươi tuổi, mặc trang phục giống nhau, lưng đeo kiếm, bộ pháp vững vàng, trụ cột vững chắc, nhìn thấy Sở Mộ mỗi người biểu lộ khác nhau.

- Các hạ là đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái?

Gã kiếm giả cầm đầu chừng ba mươi tuổi, mặt chữ quốc, hai mắt tinh mang lập lòe, quét qua Sở Mộ, lại liếc mắt nhìn tinh cương kiếm, ngoại trừ mỉm cười thì chấp tay khách khí nói với Sở Mộ.

- Có việc gì không ?

Sở Mộ nhàn nhạt đáp lại một câu, thầm nghĩ người này quá mức cẩn thận, chỉ cần nhìn tiêu chí trên áo và tinh cương kiếm là có thể nhận ra thân phận của hắn.

- Thỉnh các hạ chậm bước nói chuyện.

Kiếm giả cầm đầu hiện lên một tia lực lượng thần bí, tới gần Sở Mộ, thấp giọng nói ra.

- Chúng ta phát hiện một cây tam dương thảo kết quả sắp thành thực nhưng có một đầu hắc hùng ở bên trông giữ. Hắc hùng là hung thú trung cấp, có thực lực Kiếm Khí Cảnh thất đoạn. Bốn người chúng ta không có khả năng làm gì được nó mà các hạ là đệ tử Thanh Phong kiếm phái, thực lực phi phàm, không phải loại kiếm giả tán tu chúng ta có thể so sánh, ta tin tưởng rằng nếu có các hạ tương trợ thì chúng ta có thể giết chết được đầu hắc hùng kia, đạt được tam dương quả.

- Vậy sao? Đạt được tam dương quả thì phân phối như thế nào?

Đáy mắt Sở Mộ hiện lên một tia suy nghĩ, hỏi ngược lại.

- Chúng ta ngưỡng mộ Thanh Phong kiếm phái đã lâu, chỉ tiếc tư chất không được tốt, cùng quý phái vô duyên.

Kiểm giả tán tu cầm đầu cảm khái một câu, chợt chuyển sang việc khác:

- Chúng ta không tham lam, chỉ cần thi thể hắc hùng và tam dương thảo là được. Còn tam dương quả thì đưa cho các hạ, như thế nào? Các hạ, tin tưởng có tam dương quả có thể khiến cho tu vi kiếm khí tinh tiến. Đến lúc đó, không quên chúng ta là được.

- Không có vấn đề.

Sở Mộ có ý đề lộ ra biểu cảm hưng phấn, cười nói.

Nắm đạo thân ảnh, bước nhanh chạy vội trong rừng cây, bước chân roi xuống, giẫm phải cành khô, cành khô phát ra tiếng vỡ vụn rất nhỏ, gió thổi qua tiêu tán vô hình.

- Hắc bối hùng là Hung thú trung cấp, tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, dùng thực lực năm người chúng ta, muốn hạ nó, chỉ sợ cũng phải liều một phen đi.

Sở Mộ một bên chạy vội, một bên giả bộ như hiểu kỳ hỏi.

Hắn nhãn lực phi phạm, nhìn ra được, tu vi bốn kiếm giả tán tu này đều dưới Kiếm Khí Cảnh lục đoạn, kẻ cầm đầu có thể là Kiếm Khí Cảnh lục đoạn. Về phần ba người kia thì là Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn.

Dùng thực lực tổ hợp như vậy đối kháng một gã Kiếm Khí Cảnh thất đoạn là tự tìm đường chết. Nhưng nếu như đối đầu với một hung thú tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, vẫn còn có chút khả năng, dù sao hung thú trí tuệ rất thấp.

- Các hạ yên tâm, chúng ta sớm có chuẩn, chỉ có điều biến cố, cho nên ý định tìm thêm một người nữa. Không nghĩ tới gặp được các hạ là đệ tử Thanh Phong kiếm phái, khiến cho chúng ta tin tưởng mười phần.

Kiểm giả cầm đầu giải thích đơn giản, một bên thổi phồng. Đổi thành đệ tử khác, chỉ sợ sẽ cảm thấy bay bổng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hùng nộ

- Đã có chuẩn là tốt rồi.

Sở Mộ cũng không có hỏi nhiều chuẩn cái gì, biểu lộ ra vẻ cao thâm. Hắn biết rõ, không có sự tình tốt như vậy đưa tới cho hắn một tam dương quả.

Trong bách thảo đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh), tam dương quả là một trong những linh dược luyện chế phá khí hoàn. Nếu như phục dụng luôn thì hiệu quả so với tụ khí hoàn cũng lớn hơn gấp bội, giá trị phi phạm. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Sở Mộ đáp ứng, hướng chỉ tu vi của mấy người này hắn không thêm đề ý đến.

- Các hạ, chúng ta còn chưa có nhận thức sở trường của nhau. Các hạ có thể nói cho chúng ta biết bản thân đang tu luyện kiếm thuật gì không?

Đột nhiên, một tiểu thanh niên kiếm giả tán tu nhỏ con chen miệng nói.

- Ta tu luyện hai môn kiếm thuật, một môn kiếm thuật nhập môn, một môn kiếm thuật trung giai.

Sở Mộ nói ra, trên mặt lộ ra một loại tự đắc và kiêu ngạo thích hợp.

- Kiếm thuật trung giai!

Cả bốn kiếm giả tán tu kinh hô một tiếng, hết sức kinh ngạc. Đồng thời bọn hắn cũng che giấu động tác liếc nhìn lẫn nhau. Cả bốn người đều không giấu nổi một tia hưng phấn và kích động.

- Các hạ không hổ là đệ tử Thanh Phong kiếm phái, nhất định được kiếm phái coi trọng. Nếu không, tại sao lại có thể tu luyện một môn kiếm thuật trung giai.

Tên kiếm giả tán tu cầm đầu tên là Luru Đào cười nói, nịnh nọt Sở Mộ.

- Cũng không có gì, chẳng qua bởi vì ta có chút thiên phú về kiếm thuật, một vị trưởng lão trong bản phái có chút thương thức đối với ta mà thôi.

Sở Mộ lại làm ra bộ đắc ý, phát phát tay nói.

- Không biết các hạ đã tu luyện môn kiếm thuật trung giai này tới trình độ nào?

Luru Đào dùng một loại ngữ khí sợ hãi ẩn chứa thán phục, hỏi.

- Cơ bản là luyện thành, có thể thi triển sát chiêu. Nhưng cần mấy hơi thời gian chuẩn bị.

Sở Mộ làm ra bộ hân không thể nói ra tất cả bí mật, hảo hảo ở trước mặt đám kiếm giả tán tu này khoe khoang một chút. Hắn còn giả bộ như tiếc hận, thờ dài một hơi, nói:

- Đáng tiếc, ta hiện tại tu vi kiếm khí quá thấp, chỉ có thể thi triển một lần sát chiêu, thi triển xong, kiếm khí còn thừa không nhiều lắm. Cho nên đến lúc đó, một khi ta thi triển sát chiêu công kích hắc bối hùng, tiếp theo ta sẽ không có bao nhiêu sức chiến đấu.

- Yên tâm đi, uy lực sát chiêu kiếm thuật trung giai rất mạnh, một khi đánh trúng hắc bối hùng, hắc bối hùng cho dù không lập tức tử vong, cũng tuyệt đối sẽ trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Đáy mắt Luru Đào hiện lên vẻ mừng như điên, vội vàng đề xuống, nhưng là ngữ khí hắn vẫn có chút bởi vì hưng phấn mà run rẩy:

- Chúng ta đều vì các hạ hộ pháp, khiến cho các hạ khôi phục tu vi kiếm khí.

Nói xong, Luru Đào đột nhiên thò tay ngăn lại mọi người, liếc mắt nhìn thanh niên nhỏ con.

Tiểu thanh niên nhỏ con hóp lưng lại như mèo đi lên phía trước, móc ra cái gì đó trong bao vải bên hông. Một đoàn đen sì còn tản mát ra mùi thơm ngát ngọt ngào, Sở Mộ như có điều suy nghĩ.

Chợt, tiểu thanh niên này trốn ở sau một tảng đá lớn, ném thứ đồ vật đen sì trong tay ra bên ngoài. Cách tảng đá lớn không xa, tựa hồ có động tĩnh, có tiếng hô trầm thấp buồn bực truyền đến. Chỉ có điều bởi vì cách một tảng đá lớn cho nên Sở Mộ không thể nhìn thấy phía sau có cái gì.

- Đó là mật ong Sát Nhân Phong, là thứ hắc bối hùng thích ăn nhất. Hắc bối hùng vừa nhìn thấy mật ong Sát Nhân Phong căn bản sẽ không cự tuyệt, trực tiếp ăn luôn.

Luru Đào thấp giọng giải thích:

- Mà chúng ta ở trong mật ong đã cho rất nhiều thuốc tê, trong vòng nửa nén hương, dược lực sẽ phát tác. Đến lúc đó hắc bối hùng sẽ chịu ảnh hưởng, động tác chậm chạp, phản ứng trì hoãn, thực lực giảm đi ít nhất ba phần, đến lúc đó chúng ta lại vì các hạ sáng tạo cơ hội. Sát chiêu kiếm thuật trung giai tuyệt đối có thể đánh trúng hắc bối hùng.

Sở Mộ nghe xong, lập tức hiểu rõ, dưới tác dụng của thuốc tê, hắc bối dùng mất đi ba thành thực lực. Bọn hắn thì càng không có nắm chắc tiêu diệt được hắc bối hùng. Về phần tại sao không dùng độc dược, rất đơn giản. Một khi dùng độc dược, dược tính sẽ lưu lại ở trong cơ thể hắc bối hùng, khiến cho giá trị của nó mất đi không ít.

Phải biết rằng, hắc bối hùng là Hung thú trung cấp, da gấu, bàn chân gấu, thậm chí thịt gấu, gấu cốt, gấu huyết, vân...vân, cũng có thể bán đi với giá rất cao.

Rất nhanh, thời gian nửa nén hương trôi qua.

- Động thủ đi, các hạ, thỉnh toàn lực ra tay.

Luru Đào nói ra, chợt, mấy người liên tục rút kiếm, bước nhanh vọt tới trước. Sở Mộ cũng đi theo tiến lên, phóng qua tảng đá lớn, chứng kiến một đầu Gấu Xám khổng lồ ngã sấp trên đất, phần lưng da lông màu đen nghiêm chỉnh từ đỉnh đầu.

Sở Mộ cũng chứng kiến, vài mét sau lưng hắc bối hùng, có một cây linh dược. Ở bên trong, lá cây ba mũi kết lấy một viên long nhãn màu đỏ, mê người ướt át. Chính là tam dương quả.

Bọn người Luru Đào xuất hiện, đằng đằng sát khí lập tức kinh động hắc bối hùng.

- Rống.....

Hắc bối hùng thức tỉnh, đột nhiên đứng dậy, bàn chân gấu vừa thô vừa to dậm xuống mặt đất. Hai mắt bắn ra hào quang hung tàn khát máu đến cực điểm, miệng đột nhiên mở ra hướng về phía bọn người Sở Mộ, phát ra một tiếng gào thét giống như Thiên Lô cuộn cuộn, nháy mắt phẳng phất đất rung núi chuyển.

Uy thế như vậy, khiến cho người ta biến sắc.

- Sát!

Lưu Đào hét lớn một tiếng, hai tay gươm kiếm lên cao, một nhảy dựng lên. Một kiếm giống như khai sơn phá thạch, giống như phách trăm, khí thế khinh người. Lưu Đào có chút không giống với người bình thường, kiếm của hắn dài hơn một ít, bản rộng, rất nặng. Trăm xuống một kiếm uy lực càng mạnh hơn nữa.

Còn ba người khác, liên tục xông về phía trước, đi theo bên cạnh phát động công kích quấy nhiễu hắc bối hùng.

Sở Mộ lại không có trực tiếp ra tay mà chỉ chăm chú nhìn hắc bối hùng.

- Rống....

Những vật nhỏ này cũng dám đối với chính mình động thủ, hắc bối hùng càng thêm phần nộ, mắt nhỏ bịt kín một huyết sắc quang mang. Nó lại giống như nhân loại đứng thẳng người bằng hai chân sau. Hai chân trước giơ lên hung hăng chụp về phía Lưu Đào giống như đập ruồi. Một chương này quá mạnh mẽ, nếu như bị đập trúng liền tan xương nát thịt.

Kinh phong gào thét, giống như sóng lớn bài không mà đến, sắc mặt Lưu Đào đại biến, cường ép thay đổi thủ đoạn, đại kiếm chém về phía cự chương hắc bối hùng.

“Phanh”, đại kiếm sắc bén, chỉ lưu lại một đạo dấu vết màu trắng nhàn nhạt dưới bàn chân gấu, Lưu Đào lại bị một chương hắc bối hùng đánh bay về phía sau.

Ba tên kiếm giả tán tu còn lại, vọt tới hai bên hắc bối hùng, nhằm tới hai bên sườn và phần bụng của nó thi triển kiếm thuật.

Ba kiếm, ba thức sát chiêu kiếm thuật cấp thấp, đồng thời đánh trúng thân hình hắc bối hùng, kiếm khí tung hoành, trên người hắc bối hùng lưu lại một đạo vết thương, máu tươi đầm đìa.

- Rống....

Hắc bối hùng nổi giận, giơ lên một chương, bàn chân gấu giơ cao, toát ra một chương sáng bóng màu vàng nhạt, hung hăng chụp tới, thật giống như là đập côn trùng vậy.

- Mau lui lại, là hùng nộ!

Lưu Đào nhanh chóng nháp nhô lộn hai vòng liền đứng dậy, nhìn thấy hắc bối hùng tấn công, sắc mặt đại biến, quát.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Làm quỷ hồ đồ đi (1)

Hùng nộ là thú kỹ của hắc bối hùng. Là thú kỹ cấp thấp, uy lực tương đương sát chiêu kiếm thuật cấp thấp, nhưng con hắc bối hùng này lại có thực lực tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, thi triển Hùng nộ, đương nhiên uy lực khác thường.

Phanh! Một tiếng nổ mạnh, đại địa chấn động, mặt đất vỡ vụn, trực tiếp tạc ra một cái hố. Cát đá giống như ám khí bắn phá bốn phía xung quanh, lực lượng trùng kích cường đại khiến cho ba kiếm giả tán tu bay ngược ra sau. Trong đó một người chậm bước bị quét trúng, nửa người kịch liệt đau nhức, phun ra một ngụm máu tươi.

- Sát!

Về mặt Lưu Đào bị phần, hét lớn một tiếng, xuất kiếm, Hồ Khiếu Sơn lâm. Dưới đại kiếm, rõ ràng một đầu Mãnh Hồ hiện ra, là Hồ Khiếu cuồng sát, uy lực so với Vương Lỗi thi triển còn mạnh hơn vài phần.

Hắc bối hùng ăn mật ong có chứa thuốc tê, phản ứng trì hoãn hơn không ít, lập tức bị Lưu Đào đánh trúng. Phanh một tiếng, phần bụng xuất hiện một vết thương, máu tươi phun, lực lượng không lồ càng làm cho hắc bối hùng rút lui hai bước.

- Các hạ, còn không ra tay.

Lưu Đào một kiếm đâm thủ nhưng lại vội vàng lui về sau, đồng thời nói với Sở Mộ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, phải chăng người cảm thấy sát khí đang đến gần, từ thân như đang vờn quanh Thanh Phong Tuyệt Sát!

Sở Mộ trầm tư không, trên thân kiếm màu xanh sáng bóng, áp súc thành một đạo Phong nhận vượt qua nửa mét, phảng phất chặn ngang, chặt đứt bầu trời.

Một kiếm này..... Quá nhanh..... Quá mãnh liệt!

Mấy người Lưu Đào thấy một kiếm này hai mắt trừng lớn. Sát chiêu kiếm thuật trung giai, đây chính là thứ mà kiếm giả tán tu bọn hắn thêm thường nhưng lại không cách nào có được.

Hắc bối hùng có thể cảm giác được nguy hiểm cực hạn tới gần, muốn né tránh, nhưng là nó bị thuốc tê khiến cho phản ứng trì hoãn. Mà Sở Mộ, lại bắt lấy thời cơ trong nháy mắt, ngay sau khi Lưu Đào bị Hồ Khiếu cuồng sát đánh trúng lui về phía sau.

Không có phong, tất cả phong phảng phất đều bị áp súc ngưng tụ thành một ngọn phong nhận chém giết mà đến. Nhưng bên tai Lưu Đào lại vang lên tiếng gió gào rú, phảng phất có một cơn gió mạnh đập vào mặt, thổi trúng bọn hắn.

PHỐC!

Thanh Phong Tuyệt Sát dùng tư thái không thể chống cự, sắc bén vô cùng, chém mạnh về phía phần bụng hắc bối hùng. Chỉ trong nháy mắt, phần bụng hắc bối hùng bị trăm cắt ra một đạo vết thương khủng bố, máu tươi điên cuồng bắn ra. Hắc bối hùng phát ra tiếng gầm gừ đau đớn thê thảm, liên tiếp lui về phía sau, cả thân thể giống như là một gốc cây trắng kiện ngã xuống.

Phanh! Một tiếng vang thật lớn, mặt đất chấn động, bụi đất tung bay, phần bụng hắc bối hùng tổn thương cực lớn máu tươi vẫn còn phun vãi ra, rơi trên thân thể, thấm ướt da lông màu xám.

Mơ hồ còn có thể chứng kiến nội tạng từ miệng vết thương khủng bố lòi ra ngoài. Miệng vết thương kia giống như miệng của một con quái vật vậy.

- Rống.... Rống.....

Toàn thân Hắc bối hùng run rẩy, lẫn lộn, bàn chân gấu vừa thô vừa to điên cuồng vỗ đập xống mặt đất. Dường như có vậy thì mới làm giảm bớt được thống khổ mà nó phải chịu. Máu tươi không ngừng chảy ra, mặt đất chung quanh biến thành màu đỏ. Hắc bối hùng giãy dụa càng ngày càng vô lực.

- Tốt..... Kiếm thuật trung giai ... Hảo cường....

Lưu Đào đứng đây, nuốt từng ngụm nước bọt một cách khó khăn, gian nan nói. Nội tâm hắn vô cùng kích động, giống như môn kiếm thuật trung giai này hắn sắp học được vậy.

Mấy tên kiếm giả tán tu khác, cũng trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm vào miệng vết thương cực lớn trên bụng hắc bối hùng, thật lâu không ai nói một câu. Bọn hắn đều vì một kiếm của Sở Mộ mà kinh ngạc đến ngây người.

- Hồn hên.... Hồn hên....

Sở Mộ thờ gấp, sắc mặt có chút trắng bệch, dựa lưng vào tảng đá lớn. Sau khi thờ gấp mấy hơi, nét mặt lộ ra vẻ đắc ý:

- Thế nào.... kiếm thuật của ta....rất lợi hại đúng không....

- Môn kiếm thuật trung giai này của các hạ tên gọi là gì?

Lưu Đào hỏi.

- Thanh Phong kiếm thuật, như thế nào? Các người muốn?

Sở Mộ đột nhiên hỏi, khiến cho bọn người Lưu Đào dừng bước chân lại, có chút bối rối trở tay không kịp. Chợt, Lưu Đào nở nụ cười mà như không cười nói.

- Kiếm thuật có uy lực mạnh như vậy, dĩ nhiên chúng ta muốn. Các hạ đã có ý chỉ giáo vậy thì không thể tốt hơn. Tuy nhiên, để tránh phiền toái cho các hạ, các hạ hãy là vẫn nên giao bản kiếm thuật cho chúng ta.

- Kiếm phổ ? Ta không mang theo. Tuy nhiên, nếu các người có giấy bút thì ta có thể miêu tả lại, đảm bảo cũng giống như kiếm phổ.

Sở Mộ cười nói, điều này khiến cho bọn người Lưu Đào không sao hiểu được. Thái độ của bọn hắn hiện giờ đã rõ ràng, nhìn là biết không có hảo ý thế nhưng bộ dáng Sở Mộ vậy mà một mực không biết, còn chủ động nói ra.

- Rất tốt, các hạ phối hợp như vậy, đến lúc đó sẽ bỏ qua cho người một mạng.

Lưu Đào cười quái dị nói.

- Lời này của các hạ có ý gì?

Sở Mộ tựa hồ giờ mới hiểu được, sắc mặt càng trắng. Bộ dáng muốn lui về phía sau nhưng lại bị tảng đá lớn ngăn trở. Lập tức giờ kiếm lên che trước người, về mặt cảnh giác.

- Xem ra các hạ cũng không có tri độn, thật là có chút ngốc ah.

Lưu Đào cười quái dị, mà hai tên kiếm giả tán tu kia cũng cười lớn. Chỉ có tên kiếm giả tán tu bị thương lấy ra thuốc đắp lên người, bản thân dựa vào một gốc cây xem Sở Mộ như một kẻ điên.

- Ngươi thực cho rằng, chúng ta sẽ không công đem tam dương quả tặng cho ngươi sao? Ngươi quá ngây thơ, chẳng lẽ đệ tử kiếm phái đều ngốc như ngươi?

Lưu Đào tiếp tục cười nhạt nói. Mặt khác hắn cùng hai tên kiếm giả tán tu tạo thành vòng vây tam giác, cách Sở Mộ 2m, phòng ngừa Sở Mộ đào tẩu. Cho dù lúc này bộ dáng Sở Mộ có phần suy yếu.

- Lão tử bình sinh ghét nhất là đệ tử kiếm phái, một đám ngốc mà còn cho rằng mình rất lợi hại. Không phải là có kiếm phái làm chỗ dựa sao? Luyện đến luyện đi cũng chỉ là một đám điên chỉ biết luyện kiếm.

Tên thanh niên nhỏ con giống như đối với đệ tử kiếm phái có ý kiến bài xích, ngữ khí cùng thần sắc đều tràn ngập oán niệm.

- Chớ nói nhảm với hắn, trước tiên bắt lấy tên điên này, buộc hắn viết ra Thanh Phong kiếm thuật. Đến lúc đó, chúng ta có thể tu luyện Thanh Phong kiếm thuật.

Một gã kiếm giả tán tu khác cười âm hiểm nói:

- Kiếm thuật trung giai ah, ta nằm mộng cũng muốn đạt được, chờ chúng ta đều học xong, còn có thể cảm môn kiếm thuật này đi đấu giá. Đến lúc đó, còn có thể bán đi rất nhiều hoàng kim, mua sắm đan dược bang trợ tu luyện.

Nói xong kiếm giả tán tu này giống như tưởng tượng đến tương lai mỹ hảo thiếu chút nữa ngây ngốc cười cười.

- Tiểu tử, ngươi tự mình phối hợp hay là muốn chúng ta động thủ, tuy chúng ta không có may mắn được tu luyện kiếm thuật trung giai nhưng thủ đoạn trị người của chúng ta cũng rất xuất sắc.

Lưu Đào âm thầm cười nói, tựa hồ không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này.

- Ha ha nếu các ngươi cứ ngoan ngoãn hợp tác cùng ta, giết chết hắc bối hùng, ta lấy tam dương quả, các ngươi cũng có thể đạt được tam dương và hắc bối hùng.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Làm quỷ hồ đồ đi (2)

Sở Mộ một mực nghe lời nói của bọn hắn, thần sắc không thay đổi. Lúc này lại đột nhiên mỉm cười, một nụ cười tràn ngập tự tin. Thấy Sở Mộ mỉm cười, bản năng khiến cho Lưu Đào cảm thấy không đúng.

- Nhưng rất đáng tiếc, ngay từ đầu các ngươi đã muốn tính kế ta, đã không yên tâm, muốn lợi dụng ta, lợi dụng xong, lại còn muốn lấy được chỗ tốt từ ta, cuối cùng mới giết chết ta.

- Xem ra tiểu tử ngươi không ngốc?

Sắc mặt Lưu Đào trở nên rất khó coi, gằn nhẹ nói:

- Nhưng như vậy thì thế nào. Ngươi vừa rồi thi triển sát chiêu, uy lực rất mạnh, coi như là kiếm thuật trung giai khác cũng khó bằng được. Nhưng thi triển xong sát chiêu, ngươi cho rằng mình có thể thi triển được lần thứ hai sao? Chỉ sợ hiện tại, kiếm khí của ngươi không còn bao nhiêu. Ngươi cho rằng chỉ bằng thực lực của ngươi bây giờ lại muốn chúng ta buông tha cho ngươi hay sao? Ngươi đừng có nằm mơ!

- Ngươi nói đúng, thi triển sát chiêu uy lực này, xác thực đủ để khiến cho kiếm khí của một gã kiếm giả Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn tiêu hao không còn,

nhưng các người vĩnh viễn sẽ không biết ảo diệu trong đó.

Khóe miệng Sở Mộ treo lên một tia vui vẻ kỳ lạ, vừa rồi một kiếm kia hấn dùng phong cảm ngộ, mới khiến cho uy lực tăng gấp đôi, một lần hành động đánh chết hắc bối hùng.

- Biết rõ ta tại sao lại nói những điều này với các người hay không?

Không để đám người Lưu Đào mở miệng, Sở Mộ tiếp tục nói. Khóe miệng nở nụ cười vui vẻ kỳ lạ.

- Các người hiện tại, có phải hay không càng thêm hiếu kỳ, không thể chờ đợi được muốn biết thêm nữa...., đáng tiếc, ta nói nhiều với các người như vậy chỉ là để cho các người chết không hiểu rõ. Đúng vậy, ta cố ý.

Vừa nói xong, khí thể toàn thân Sở Mộ biến đổi, một cỗ mũi nhọn bay thẳng đến khiến cho sắc mặt bọn người Lưu Đào đại biến. Về mặt kinh hãi, nhưng không chờ bọn chúng có phản ứng bước tiếp theo, bước chân Sở Mộ xê dịch, thân thể phảng phất uốn thành cánh liễu, lập tức phân hoá thành ba, ba đầu sáu tay, xuất kiếm.

Ba đạo kiếm quang sáng như tuyết, mang theo từng sợi màu xanh rất nhỏ, phảng phất gió mát quét đến, xẹt qua cổ ba người Lưu Đào.

PHỐC

Máu tươi cuồng phun.

- Kiếm thật nhanh.....

Đây là ý niệm cuối cùng của ba người Lưu Đào, con mắt bọn họ mở sâu, tràn ngập sợ hãi không thể tưởng tượng nổi.

- Không.... Không nên giết ta....không nên giết ta....

Kiểm giả tán tu hai mắt mở to, tràn ngập sợ hãi, toàn thân run rẩy:

- Hết thầy..... Hết thầy đều là Lưu Đào xếp đặt.... Không liên quan đến ta.....

- Yên tâm, kiếm ta rất nhanh, người sẽ không cảm thấy thống khổ.

Sở Mộ khẽ cười nói, kiếm giả tán tu bị thương càng thêm sợ hãi. Xác thực Sở Mộ ra kiếm rất nhanh, thật nhanh, nhanh đến trong nháy mắt giống như biến thành ba người ba kiếm đồng thời đâm ra.

Trên địa cầu, sư phó đã cho Sở Mộ một đánh giá, hắn là một kiếm thuật sư cực kỳ ưu tú, cực kỳ thiên phú, cơ hồ vì kiếm mà sinh, tính cách có mũi nhọn như kiếm, có bình thân như nước, có phiêu dật như gió. Nhưng ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một ít trò đùa đại.

Giống như vừa rồi.

Kiểm của Sở Mộ, lần đầu dính máu người.

Vứt bỏ huyết dịch trên mũi kiếm, thần sắc hắn bình tĩnh, đảo qua thi thể bốn kiếm giả tán tu, ánh mắt như giếng nước cổ, không dậy nổi gợn sóng, cũng không có bởi vì lần đầu giết người mà cảm thấy khó chịu không khỏe.

- Kiếm thuật là giết chóc chi thuật, ta quả nhiên vì kiếm mà sinh ra.

Sở Mộ cầm một câu, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng đứng đấy, mặc cho từng cơn gió nhẹ thổi qua, sợi tóc phất động, góc áo lắc nhẹ, phảng phất thuận gió trở lại:

- Giết hung thú và giết người, cảm giác hoàn toàn khác biệt. Tựa hồ bình cảnh kiếm thuật của ta có chút buông lỏng.

Sở Mộ nhớ rõ, trên địa cầu, sư phó từng nói với hắn. Trước kia có một vị kiếm thuật tông sư, đột phá được cực hạn chính là ở trên chiến trường. Vì giết người mà từ kiếm thuật đại sư đột phá đến kiếm thuật tông sư. Hơn nữa còn lưu truyền đến đời sau: kiếm thuật là thuật giết người.

Một lúc sau Sở Mộ mở hai mắt ra, đi về phía thi thể Lưu Đào, lục lọi trên người hắn, móc từ trong ngực ra một ít đồ vật.

- Hơn 200 bạc vụn, ba viên đường khí hoàn, bốn viên hồi khí hoàn.... Còn có một chút vụn vụn vật vụn....

Hồi khí hoàn, danh như ý nghĩa, tựa là đan dược dùng để hồi phục kiếm khí, giá trị cao hơn một điểm so với đường khí hoàn.

Thu hết những đồ vật này tới tay, Sở Mộ lại kiểm tra thi thể những kiếm giả tán tu còn lại thu được đại kiếm, đoản kiếm và hai thanh hắc thiết kiếm. Đại kiếm và đoản kiếm Sở Mộ không thích và cũng không thích hợp. Còn hai thanh hắc thiết kiếm so với tinh cương kiếm không sai biệt lắm, nhưng trình độ tổn hại lại nghiêm trọng hơn tinh cương kiếm nên chỉ có thể vứt bỏ.

Lúc này, Sở Mộ ngửi thấy một mùi hương thơm ngát bay đến, tựa hồ còn mang theo tí âm áp.

- Tam dương quả thành thực.

Sở Mộ lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, chân bước nhanh đến tam dương thảo.

Chính giữa ba phiến lá cây tam dương thảo là một trái cây màu đỏ, tản mát ra mùi thơm ngát ấm áp, đỏ đến tươi đẹp, cơ hồ có hỏa diễm bốc lên.

Sở Mộ lập tức lấy ra bách thảo đồ giám, lật xem những tin tức có liên quan đến tam dương thảo.

Trước kia mặc dù hắn có xem, cũng có ghi nhớ nhưng chỉ là những thông tin cơ bản. Những thông tin chi tiết thì không có rõ cho lắm.

- Có chút phiền toái.

Khép bách thảo đồ giám lại, Sở Mộ nhíu mày:

- Tam dương quả sau khi thành thực, nhất định phải dùng hộp ngọc để bảo quản, nếu không được tính xói mòn. Nhưng mà ta lại không có mang theo hộp ngọc. Bốn tên kiếm giả tán tu này có mang hộp ngọc nhưng chỉ là hương mộc, chỉ có thể bảo tồn linh dược.

- Tuy mang tam dương quả về kiếm phái có thể đổi lấy được 100 điểm công hiến, đổi lấy năm viên tụ khí hoàn. Nhưng điều kiện không cho phép, ta chỉ có thể trực tiếp phục dụng.

Kiểm quang lóe lên, Sở Mộ vừa vận lấy xuống tam dương quả. Tam dương quả bay một vòng trên không trung rồi rơi thẳng vào miệng Sở Mộ.

Sở Mộ lập tức ngồi xuống xếp bằng, tinh cương kiểm đặt trên hai chân. Hai tay, ngón cái và ngón trỏ đan xen đặt trên đầu gối, nhắm mắt, hô hấp kéo dài bài trừ tạp niệm. Sở Mộ dựa theo Đường Nguyên Kiếm Khí vận chuyển kiếm khí.

Tam dương quả sau khi thành thực, sẽ tự nhiên tróc ra. Thời điểm đó được tính của nó sẽ giảm xuống một chút, cho nên Sở Mộ mới không thể chờ đợi mà trực tiếp ăn tam dương quả, miễn cho được lực xói mòn quá nhiều.

Tam dương quả rơi vào trong miệng, Sở Mộ ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyển kiếm khí, cùng lúc đó, nhẹ nhàng khẽ cắn vỡ tam dương quả, hắn chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu chảy ra, đầy tràn khoang miệng, mang theo một cỗ mùi thơm ngát nồng đậm.

Giống như là đột nhiên uống xong một ngụm trà lá tràn đầy nóng hôi nồng đậm, ọt ọt một tiếng, hầu kết nhúc nhích, nước dịch tam dương quả thông qua cổ họng vào trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Phục dụng linh dược, tu vi lại tăng

Nóng, rất nóng, làn da Sở Mộ lập tức đỏ lên, một tia nóng hôi thoát ra từ lỗ chân lông, tạo ra sương mù lượn lờ xung quanh. Nước dịch tam dương quả chui vào trong cơ thể hóa thành một dòng nước lũ năng lượng, mang theo nóng rực giống như nham thạch nóng nhảy cuộn cuộn hung mãnh chảy vào trong cơ thể, hoành hành tàn sát bừa bãi.

Ý chí Sở Mộ tuyệt đối cứng cỏi. Cho dù hắn cảm giác được trong cơ thể mình đang bị thiêu đốt, ngày càng nóng, dường như muốn đốt hắn thành tro từ trong ra ngoài. Người bình thường nếu gặp phải trạng thái này, đã thần chí không rõ, không cách nào vận chuyển kiếm khí.

Sở Mộ có thể tỉnh táo, bảo trì ý nghĩ thanh tĩnh, toàn tâm toàn ý vận chuyển kiếm khí, phảng phất trong cái cơ thể kia, dòng nước lũ năng lượng nóng rực muốn hòa tan cốt cách nội tạng đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

Bách thảo đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh) có nói, nước dịch trái cây tam dương thảo có nhiệt độ rất cao. Muốn phục dụng phải phối hợp với một ít dược vật hạ nhiệt trước. Nếu không nội tạng có thể bị bỏng, kinh mạch bị tổn hại.....thậm chí có thể bỏng cả đại não, biến thành ngu ngốc.

Nhưm Sở Mộ lại không thèm để ý đến. Bởi vì ở trên địa cầu tu luyện kiếm thuật, hắn chịu đựng khó khăn trắc trở rất nhiều, rất nhiều. Chỉ là nhiệt độ cao một chút như bây giờ, không thể làm khó được hắn. Cho dù đổi một cỗ thân thể khác, nhưng linh hồn vẫn là của hắn. Hơn nữa, bởi vì dung hợp mà càng trở nên cường đại hơn.

Cho nên, ý chí của hắn hoàn toàn có thể thừa nhận được loại nhiệt độ này. Thậm chí là xem nhẹ.

Toàn tâm toàn ý không chế kiếm khí, một tiểu chu thiên rồi lại một tiểu chu thiên trôi qua. Kiếm khí của Sở Mộ so với dòng nước lũ năng lượng lộ ra về

yếu ớt.

Nhưng kiếm khí của Sở Mộ lại cô đọng tinh túy, dù gặp dòng nước lũ năng lượng cũng không có bị đánh tan, ngược lại còn khiến cho nhiệt độ giảm xuống. Hơn nữa, theo quá trình vận chuyển kiếm khí, dòng nước lũ năng lượng từng bước bị hấp chuyển hóa thành kiếm khí, khiến cho kiếm khí nhanh chóng tăng trưởng.

Mà kinh mạch dưới sự trùng kích của dòng nước lũ năng lượng lại chịu rất ít tổn thương. Khi kiếm khí vận chuyển qua, năng lượng nóng rực dung nhập vào trong kinh mạch, không chỉ giúp cho kinh mạch bị thương khép lại, mà còn trở nên cứng cỏi.

Không bao lâu sau, Sở Mộ đã vận chuyển được mười ba tiểu chu thiên.

Cực hạn của Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn chính là mười tiểu chu thiên. Đột phá đến Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn cực hạn gia tăng đến mười ba tiểu chu thiên. Nhưng, hiện tại dòng nước lũ năng lượng còn không có bị hấp thu hoàn toàn.

Sở Mộ cảm thấy có thể tiếp tục vận chuyển.

Mười bốn tiểu chu thiên, kiếm khí lại có một tia tăng trưởng.... mười lăm tiểu chu thiên.... Kiếm khí lại tăng trưởng một tia

Mười sáu tiểu chu thiên, kinh mạch bắt đầu truyền ra cảm giác đau đớn tê liệt. Sở Mộ biết rõ, cực hạn của mình là mười lăm tiểu chu thiên, nếu như cưỡng ép vận chuyển xuống dưới, đối với kinh mạch tạo thành vết thương khó có thể chữa trị.

- Xem ra, chỉ có thể dừng lại tại đây. Được lực còn lại chỉ có thể đề tản mát.

Sở Mộ mở mắt ra, một tia mũi nhọn hiện lên, hần hé miệng, chậm rãi thở ra một hơi. Một hơi này mang theo nóng rực như là một thanh kiếm xông mà ra.

Theo một hơi này, được lực tam dương quả trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán.

- Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn hậu kỳ, cường độ kinh mạch có chỗ gia tăng, có thể vận chuyển nhiều hơn hai tiểu chu thiên. Hiệu quả một tam dương quả không ngờ cường hãn như vậy.

Sở Mộ âm thầm lưu lười không thôi.

Năm viên tụ khí tuyệt đối không cách nào làm cho tu vi hần đạt tới Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn hậu kỳ, cũng không cách nào tăng cường cường độ kinh mạch.

Mười ba tiểu chu thiên và mười lăm tiểu chu thiên đối với Sở Mộ mà nói vẫn có khác biệt, mười lăm tiểu chu thiên ý nghĩa hiệu suất tu luyện kiếm khí cùng tu vi tăng gấp ba.

.....

- Tập chúng Sở Mộ này, cuối cùng là đến nơi nào.

Ngô Cường chém giết một đầu hung thú cấp thấp, máu tươi phun tung toé. Hần khê lè lưỡi liếm máu trên thân kiếm, ánh mắt đờ đờ sát khí nói.

Hần đi theo Vương Phong từ ngày Vương Phong cứu hần một mạng. Chính vì thế, chứng kiến Vương Phong oán hận Sở Mộ, hần cũng hận Sở Mộ. Thụ Vương Phong nhờ vả, tiến vào Bách Thú Cốc, đã mười ngày, chém giết không ít hung thú, nhưng không tìm được Sở Mộ khiến cho hần có chút lo lắng, không kiên nhẫn.

- Tiểu tập chúng đáng chết, nếu ta tìm thấy ngươi, ngươi nhất định phải chết.

Ánh mắt Ngô Cường âm u, ngữ khí trầm thấp, có loại khoái cảm biến thái:

- Ta sẽ đánh nát gân tay gân chân ngươi, lưu lại ba mươi hai đạo vết thương trên người của ngươi, cho ngươi tuyệt vọng kêu rên. Cuối cùng, mới giết chết ngươi, cắt lấy đầu lâu ngươi mang về cho Vương sư huynh, Vương sư huynh nhất định sẽ thật cao hứng.

- Tam dương thảo còn có thể mang về kiếm phái đổi lấy mười điểm công hiến.

Nhỏ tận gốc tam dương thảo, Sở Mộ bỏ vào hộp hương mộc cất kỹ, lại dùng đoản kiếm từ miệng vết thương hắc bối hùng lấy ra mật gấu, bỏ vào một hộp hương mộc khác.

Mật gấu có thể làm thuốc, mà hắc bối hùng là Hung thú trung cấp, được hiệu rất tốt, cũng có thể hối đoái một ít điểm công hiến.

- Đáng tiếc, một thân hắc bối hùng là bảo bối, nhưng ta chuẩn bị chưa đủ, chỉ có thể mang đi mật gấu, mật khác..... Mật khác

Sở Mộ âm thầm tiếc hận, cắt hai cái hộp hương mộc vào trong bao phục rồi đeo lên lưng. Hần quay người nhanh bước rồi đi, chỉ để lại thi thể hắc bối hùng và thi thể bốn gã kiếm giả tàn tu...

- Đứng lại!

Bỗng nhiên, một tiếng quát chói tai bên cạnh truyền đến, Sở Mộ quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy một thân kiếm giả tuổi trẻ áo dài màu xanh vượt qua tảng đá lớn, bay vọt mà đến.

Kiểm giả tuổi trẻ này, đầu tóc như là gai nhím.

- Người tên là gì?

Kiểm giả đầu nhím này vọt tới trước Sở Mộ vài mét. Ánh mắt âm trầm như điều hâu nhìn chăm chăm Sở Mộ, quát nói, ngữ khí vô cùng cứng rắn.

- Có việc gì ?

Sở Mộ chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu. Hắn nhìn ra được người này là đệ tử nội môn Thanh Phong kiếm phái. Bởi vì kiểu dáng trang phục này chính là tiêu chí của đệ tử nội môn Thanh Phong kiếm phái, trong tay hắn trên thân kiếm cũng có được tiêu chí Thanh Phong kiếm phái.

- Người tự chính Sở Mộ!

Ánh mắt Ngô Cường ngưng tụ, mỗi chữ mỗi câu dùng sức nói ra. Ngữ khí càng phát âm trầm, càng phát rét lạnh. Thậm chí, khóe mắt hắn lộ ra một vòng âm tàn, một vòng âm tàn cùng hưng phấn vì tìm được con mồi.

Ngô Cường nhớ rõ, Vương Phong đã từng nói qua với hắn tướng mạo của Sở Mộ. Người trước mặt này quả thực rất giống.

- Vương Phong phái người tới?

Sở Mộ nhìn thẳng Ngô Cường nhàn nhạt nói ra.

- Vô liêm sỉ, cái này là thái độ người đối với đồng môn sư huynh.

Ngô Cường đột nhiên quát, mở trừng hai mắt, một cổ mũi nhọn lẳng lẹ ác liệt lẳng lẹ ác liệt đập vào mặt, lấy thế đè người.

- Vương Phong sao lại phái một người hay nói nhảm như người tới?

Thần sắc Sở Mộ không thay đổi, như giếng nước yên tĩnh, nhàn nhạt đáp lại một câu, khí thế Ngô Cường lập tức tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kiểm trăm! Kiểm Khí Cảnh thất đoạn

- Tiểu tạp chủng, người ngược lại là rất thông minh, đáng tiếc dù thông minh cũng chỉ có một con đường chết.

Hai mắt Ngô Cường lại hung dữ nhìn chăm chăm Sở Mộ, có một loại hưng phấn biến thái, chậm rãi lè lưỡi đảo qua, phảng phất liếm láp máu tươi Sở Mộ. Thanh âm của hắn cũng trở nên âm trầm tĩnh mịch:

- Người khiến cho Vương sư huynh mất hứng, khổ sở, khó chịu, phần nộ. Nhưng người đã không có cơ hội hối hận, ta sẽ đánh nát gân tay gân chân người, tại trên người của người mở ra ba mươi hai đạo vết thương, cuối cùng cắt đầu lâu người mang về, giao cho Vương sư huynh. Nhất định Vương sư huynh sẽ thật cao hứng.

Thoại âm rơi xuống, Ngô Cường động, giống như là một đạo thiểm điện chạy nước rút mà đến, âm vang một tiếng, một vòng hào quang sáng như tuyết, tựa như cầu vồng quán nhật đánh tới, đâm về Sở Mộ, lại mang theo một tia âm lãnh.

Bỗng nhiên, kiếm quang sáng như tuyết nổ tung, hóa thành mười tám hàn mang, phảng phất mười tám chỉ Sát Nhân Phong, duỗi ra gai nhọn hoắt mang kịch độc, hung hăng bắn về phía Sở Mộ.

Sát Nhân Phong Sát! Sát chiêu kiếm thuật hạ giai Sát Nhân Phong kiếm thuật. Một thức này, bao phủ hai tay và thân hình Sở Mộ.

Hai mắt Sở Mộ có chút ngưng tụ, xem thấu hư thật, bước chân như loạn, thân như cảnh liễu nhoáng một cái, tránh đi một chiêu tuyệt sát, quỹ dị xuất hiện bên trái Ngô Cường, một kiếm trăm cắt, hào quang sáng như tuyết kéo thành hình cung, như là trăng tàn.

Ngô Cường hơi kinh hãi, không ngờ rằng Sở Mộ phản ứng nhanh chóng như thế. Chợt, bước chân giao thoa mất trật tự, thân thể vậy mà quỷ dị chuyển, mười tám chi Sát Nhân Phong như trước thẳng hướng Sở Mộ.

- Không ngờ cũng là Toái Loạn Bộ, hơn nữa đại thành!

Sở Mộ Âm thầm giặt mình, cảm thấy không thể xem thường đệ tử nội môn.

Có thể trở thành đệ tử nội môn, nói rõ bọn hắn không chỉ có tu vi kiếm khí thất đoạn, tại phương diện khác, cũng sẽ không chỗ thua kém.

Bước chân Sở Mộ lần nữa mất trật tự, không thành bộ dáng, thân thể càng giống là bị thổi đến lác lư điên cuồng, tả đột hữu thiểm, tránh đi sát chiêu Ngô Cường. Một kiếm như thiên mã hành không quỹ tích khó tìm, một kiếm như lưu tinh hướng cổ Ngô Cường.

Sắc mặt Ngô Cường đại biến. Một kiếm của Sở Mộ như là linh dương quải giác, hành vân lưu thủy lại không có dấu vết (tích) có thể tìm ra, hắn vội vàng thu kiếm, điều động kiếm khí trong cơ thể, nhanh chóng chém về phía Sở Mộ.

Tránh đi một kiếm của Sở Mộ, Ngô Cường thuận thế lần nữa chém giết, song phương liên tục biến ảo ba lượt, Ngô Cường cảm giác lần này mình vận kiếm đã vượt qua cực hạn mà trước đây hắn đã từng thi triển. Loại biến ảo kiếm thuật chỉ trong nháy mắt này, hơn nữa song kiếm chưa từng giao phong thế nhưng lại tạo nên tình cảnh nguy hiểm đến tánh mạng, khiến hắn rất khó chịu, cảm giác buồn bực. Hắn tin tưởng, đối phương càng khó chịu hơn hắn.

Không ngờ kiếm của Sở Mộ vậy mà thuận thế thay đổi, cơ hồ dán chặt lấy thân kiếm Ngô Cường, thậm chí Ngô Cường cảm giác mỗi kiếm mình chém ra dường như đã thoát khỏi khả năng khống chế của bản thân, dường như mỗi chiêu kiếm sau một hồi chuyển qua chuyển lại một vòng đều hướng đến cổ hắn.

Một cổ rét lạnh tự bàn chân bốc lên, thẳng vọt lên, lan tràn xương sống, nhảy vào sau óc, khiến cho toàn thân Ngô Cường không tự chủ được run lên. Một kích xuất ra phảng phất như một chậu nước đá đổ xuống đầu hắn.

Ngô Cường nhanh chóng thoái lui, bước chân mất trật tự mà nhanh, trong nháy mắt liền rời khỏi một mét, nhưng Sở Mộ lại đuổi sát tới.

- Liều.

Ngô Cường này sinh ác độc, không để ý kiếm của Sở Mộ, đâm ra một kiếm về phía trước, hắn muốn dù chết cũng phải kéo Sở Mộ chôn cùng. Bước chân Sở Mộ dừng lại, thay đổi thủ đoạn, thân kiếm khẽ đảo nhẹ nhàng chạm vào kiếm của Ngô Cường. Một tiếng âm vang, Sở Mộ nhẹ nhàng đẩy kiếm của Ngô Cường ra, lại một kiếm nữa, mục tiêu vẫn là cổ Ngô Cường.

Da đầu run lên, tóc gáy dựng đứng, Ngô Cường nghĩ được hương vị huyết dịch, không phải người khác mà là của chính bản thân hắn.

- Điện bộ!

Gầm nhẹ một tiếng, kiếm khí cơ hồ phun ra từ bàn chân, Ngô Cường đảo người. Vèo một tiếng, thân hình hắn lui về phía sau ba mét, kéo dài khoảng cách với Sở Mộ, khiến cho một kiếm này thất bại.

- Tập chúng đáng chết. Kiếm thuật của hắn hoàn toàn vượt qua dự kiến của ta.

Sắc mặt Ngô Cường âm trầm, cực kỳ khó coi, vừa nghĩ tới giao phong vừa rồi, mình đã làm đến cực hạn nhưng Sở Mộ, tựa hồ còn thành thạo hơn. Ngô Cường hiểu rõ, tạo nghệ kiếm thuật Sở Mộ phía trên hắn.

Bỗng nhiên, Ngô Cường tựa hồ nhớ tới lời đồn, Sở Mộ so kiếm cùng Tiêu Thiên Phong mà bất bại, hiện tại hắn cảm thấy đây không phải tin vịt, rất có thể là sự thực.

- Vương Phong sai người tới giết ta, là sai lầm.

Sở Mộ chỉ kiếm thẳng về phía Ngô Cường, nhân nhát nói, ngữ khí sắc bén như kiếm. Nội tâm của hắn lại có chút kinh ngạc. Tạo nghệ kiếm thuật của tên đệ tử nội môn này so với Vương Lão đương nhiên mạnh hơn rất nhiều thế nhưng so với chính bản thân hắn lại có một khoảng cách không nhỏ.

- Vậy sao? Tập chúng, người tự cho là thông minh, nhưng lại không biết, kỳ thật, ta đã nhìn thấu cách nghĩ của người.

Ngô Cường hung dữ nhìn chằm chằm Sở Mộ. Đột nhiên hắn nhếch miệng cười cười:

- Tạo nghệ kiếm thuật của người xác thực rất cao, có lẽ đã theo kịp tên cường nhân kiếm thuật Tiêu Thiên Phong kia. Nhưng người có một điểm trí mạng là tu vi của người quá yếu, chỉ có Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn. Ta cho người biết, trên thế giới này, kiếm thuật rất trọng yếu nhưng tu vi kiếm khí cũng trọng yếu không kém. Người dùng là tinh cương kiếm của đệ tử ngoại môn, ta dùng là bách luyện kiếm của đệ tử nội môn. Kiếm của người đã tổn hại, kiếm của ta vẫn hoàn hảo, có thể đơn giản chặt đứt kiếm của người. Đây cũng chính là nguyên nhân mà người một mực không dám cùng kiếm của ta giao phong. Người muốn chạy trốn sao? Không, ta cho người biết, người không có cơ hội đào tẩu, cho dù Toái Loạn Bộ và thân pháp Tuý Phong Bải Liễu của người đại thành, cũng chỉ có thể cho người sống lâu một điểm mà thôi, bởi vì tiếp theo người sẽ chết. Chênh lệch giữa Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn cùng Kiếm Khí Cảnh thất đoạn rất lớn, không thể nào vượt qua.

Thân kiếm chấn động, chỉ thấy trên thân kiếm Ngô Cường bật kín một hồ quang điện nhàn nhạt giống như kiếm khí. Kiếm trên người lưu động, một cỗ khí thể cường đại sắc bén thẳng vọt lên, góc áo ông tay áo Ngô Cường rung động mãnh liệt.

Thủ đoạn Kiếm Khí Cảnh thất đoạn: kiếm khí phụ nhận!

Ngô Cường lần nữa xuất kiếm, một kiếm này, vang lên vô số thanh âm ông ông, phảng phất trong nháy mắt, bay ra rất nhiều Sát Nhân Phong, khoảng chừng ba mươi sáu chỉ, từng chích không có quy luật, toàn bộ phóng tới Sở Mộ.

Sát Nhân Phong: Loạn vũ!

Đều là sát chiêu kiếm thuật cấp thấp, nhưng uy lực Sát Nhân Phong loạn vũ gấp hai, thực tế trạng thái kiếm khí phụ nhận uy lực càng là tiếp cận sát chiêu kiếm thuật trung giai.

Phảng phất có vài chục chích Sát Nhân Phong xuất hiện khắp bốn phía, phát ra thanh âm ông ông khiến da đầu run lên vây quanh Sở Mộ, rất nhanh, theo bốn phương tám hướng, bay nhào đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tông Sư chi ngộ! Nội ngoại kiếm khí

Một con gió màu xanh nhạt tự nhiên sinh ra, thổi trúng thân kiếm, song kiếm giao nhau không thể tránh né, kiếm Sở Mộ gãy.

- Tạt chúng, kiếm gãy, ngươi còn muốn giãy dụa sao?

Ngô Cường nhe răng cười nói.

Kiếm thuật Sở Mộ biến đổi, dưới thân kiếm sinh phong, tiếng vù vù vang lên, tám đạo sát cơ rét lạnh giao thoa trong gió mát.

Gió mát thổi đến, Ngô Cường lộ ra thần sắc hoảng sợ khi nhìn thấy tám đạo sát cơ rét lạnh giao thoa như muốn xoắn nát mọi thứ, tiếng kim thiết sắc nhọn vang lên, bắn ra vô số Hỏa Tinh cùng gợn sóng, hai đạo thân ảnh biến ảo vô số lần, vô số kiếm quang lượn lờ giao thoa.

Sở Mộ và Ngô Cường, biến ảo vị trí, quay người đối lập.

Sở Mộ cầm trong tay đoạn kiếm gãy, trên lưỡi kiếm, có một tia máu đỏ tươi chảy xuôi, mà trên mặt Ngô Cường, lại treo một nụ quỷ dị.

- Ngươi!..... Kiếm..... Đoạn.....

Ngô Cường cười quỷ dị, đột nhiên biến sắc, thống khổ không thể tin:

- Vì cái gì.... Vì cái gì? Tu vi kiếm khí ta xa xa cao hơn ngươi..... Bách luyện kiếm so tinh cương kiếm tốt hơn.... Nhưng... Ta lại phải chết..... Bị ngươi giết chết....

Nói xong, toàn thân Ngô Cường run lên.

PHỐC.

Cỗ Ngô Cường xuất hiện một vết thương, máu tuôn ra như suối. Thân thể hắn như cây chuối bị chặt đổ, chậm rãi ngã xuống, nét mặt mang theo vẻ khó hiểu.....không cam lòng.

Đệ tử ngoại môn dùng tinh cương kiếm, đệ tử nội môn dùng bách luyện kiếm, đây là quy củ Thanh Phong kiếm phái sáng lập ra môn phái đến nay.

Bách luyện kiếm, còn có tên là bách luyện tinh cương kiếm. Trên thực tế, cũng không có chính thức làm được bách luyện, chỉ là mười luyện. Mặc dù như thế, tinh cương kiếm sau mười luyện, bất luận là cường độ, tính bền dẻo thậm chí trình độ sắc bén đều hơn tinh cương kiếm gấp bội.

Tinh cương kiếm của Sở Mộ, trải qua nhiều lần chiến đấu đã sớm mài mòn, bách luyện kiếm của Ngô Cường lại phụ rút kiếm khí, uy lực tăng gấp đôi, không thể tránh né giao phong chính diện, tinh cương kiếm của Sở Mộ bị chém đứt là điều trong dự liệu.

- Không hổ là bách luyện kiếm.

Vứt bỏ tình cương kiếm, nắm bách luyện kiếm của Ngô Cường, để ngang trước mắt, hai mắt lợi hại, tại trên thân kiếm chậm rãi đảo qua. Trên thân kiếm có vô số đường vân giống như mây trời, bóng loáng nguyên vẹn, không hề có nét đứt, mà mũi kiếm đã được mài mòn rất nhỏ không tạo thành ảnh hưởng với thân kiếm.

Sở Mộ đã luyện vọng kiếm thuật đến mức lô hỏa thuần thanh. Sau khi nhìn kỹ, ngón tay trên thân kiếm chậm rãi vuốt qua, liền đoán được chính xác chiều dài, độ rộng và sức nặng của thanh bách luyện kiếm.

- Nặng hơn tình cương kiếm hai lần. Nhưng cảm giác càng thêm tiện tay.

Tiền tay đâm ra một kiếm, âm thanh vang lên như tiếng xé vải, kiếm quang chói mắt sáng như tuyết. Sở Mộ tiền tay run lên, nhiều đóa kiếm hoa lóng lánh trông rõ ràng xuất hiện. Khi Sở Mộ thu kiếm, từng đóa kiếm hoa chậm rãi tiêu tán.

- Kiếm là hung khí, bất luận dùng dạng ngôn ngữ gì để hình dung nó. Bất luận phân chia thành bộ dáng gì nữa, bất luận cho nó danh tự gì nữa, thủy chung không cách nào cải biến điểm này. Nhưng kiếm càng tốt lại càng là hung khí tốt. Có thanh bách luyện kiếm này, nếu như phải chiến một trận với Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, ta có thể chém giết đơn giản chứ không cần phải gắng sức như vừa rồi.

Ngữ khí Sở Mộ đàng đàng sát khí, ẩn chứa một tia sát cơ.

- Vương Phong, đợi ta đột phát đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, chính là tử kỳ của ngươi.

Sát cơ lập tức bành trướng, tràn ngập nội tâm. Sát khí từ trong đến ngoài dâng lên, bay thẳng đến chân trời, tóc dài bay lên, quần áo bông bành, ông tay áo rung động mãnh liệt.

Không thể ức chế, cũng không cần ức chế, Sở Mộ xuất kiếm phảng phát có một hồi gió mát thổi đến, lẳng lẽ ác liệt sát cơ tràn ngập trong gió, tùy phong kiếm vũ, Thử... Phách.. Trầm.....Liều...Điêm...Băng...

Nhẹ nhàng mau lẹ không mất lực lượng, kết hợp cương nhu, ý vị sinh động, sát khí ngưng tụ trong đó, một kiếm Đông Lai một kiếm Tây Khứ, như lưu quang giống như phi Phụng, bước cùng thân hợp, thân cùng hình hợp, hình cùng thần hợp, thần cùng kiếm hợp, tình khí thần ba hợp một, trong tay duy kiếm, trong mắt duy kiếm, trong nội tâm duy kiếm.

Kiếm! Kiếm! Kiếm!

Giờ khắc này, quên mất mặt khác, quên đi thế giới, chỉ có kiếm, vĩnh tồn trong nội tâm.

Sở Mộ luyện chính là Cơ Sở Kiếm Thuật, hắn đã tu luyện hai mươi năm, trở thành bản năng kiếm thuật cơ bản.

Kiếm quang chói mắt kích xạ quán quanh đan vào nhau, vô số bóng kiếm tách ra rét lạnh lợi hại, bóng kiếm như bao trùm mặc thiên tịch địa (màn trời chiếu đất).

Không khí bị quấy, bị kéo, mãnh liệt, liên tục hướng Sở Mộ hội tụ, hướng kiếm trong tay hội tụ. Trong tích tắc này, Sở Mộ phảng phát phù hợp Thiên Địa, phương viên vài mét đều trong khống chế của hắn.

Bất tri bất giác, trên thân bách luyện kiếm, bịt kín một tầng kiếm khí trong suốt nhàn nhạt, như mặt nước chảy xuôi.

- Sát! Sát! Sát!

Khẽ quát một tiếng, toàn bộ sát cơ sát khí kèm theo một tia ý thức, theo một kiếm vung trăm mà ra, ở bên trong không khí phát ra tiếng rít lạnh lạnh, chỉ thấy một đạo kiếm khí màu trắng nhàn nhạt gần như trong suốt, tựa như một đạo trắng tàn cuối kỷ, cuối tháng theo thân kiếm chém giết mà ra.

Hàn ý bao trùm, kiếm khí đàng đàng, sát cơ lượn lờ, một kiếm này, cũng không phải là Thanh Phong Tuyết Sát, lại như là Thanh Phong Tuyết Sát kích xạ mà ra. Trong nháy mắt, vạch phá Trường Không, đánh trúng tầng đá lớn cách đó không xa.

PHỐC

Một tiếng vang lên, đá vụn vấy ra, kiếm khí sụp đổ lưu lại một đạo vết kiếm bao sâu dài nửa thước một tấc.

Kiếm tán ngưng bóng kiếm quang, lưng thẳng tắp như kiếm, trực chỉ thương khung, toàn thân khí tức cô đọng như kiếm, thẳng phá vân tiêu.

Tiếng rít vang lên, phảng phát vô số gió lớn, theo bốn phương tám hướng thổi đến, thổi tóc đen Sở Mộ cuồng loạn nhảy múa, thổi áo dài hắn tung bay.

- Kiếm là hung khí, kiếm thuật là giết chóc chi thuật, ta ...đã hiểu rõ....

Một tia hiểu ra, hiện ra bên trong tâm Sở Mộ. Tâm thần bình tĩnh như nước, gợn sóng không sợ hãi, thanh tịnh thấy đáy, phản chiếu bên trong. Tựa hồ có một đạo bóng kiếm, có một cỗ kiếm khí ngạo nghễ tuyệt thế.

Bỗng nhiên, tiếng thét nổ vang, gió lớn thổi đến hóa thành từng đạo kiếm khí, uốn lượn như là Giao Long, gầm thét. Lấy Sở Mộ làm trung tâm, điên cuồng trùng kích như là phong long cuốn tập kích lấy Sở Mộ.

Câu thông Thiên Địa!

Trong tâm hiểu ra, càng ngày càng nhiều, bóng kiếm càng phát rõ ràng. Một kiếm tuyệt thể thanh minh, phảng phất đến từ thiên ngoại, phảng phất đến từ sâu trong linh hồn.

Kiểm khí trong đan điền, phảng phất như từ viễn cổ kêu gọi, xao động, lao ra đan điền, theo tiểu chu thiên trong kinh mạch không bị khống chế mà tự vận chuyển.

Do kiếm khí bên ngoài nhảy vào trong cơ thể, cùng kiếm khí trong đan điền tuôn ra xông tới. Kiếm khí bao trùm đan điền giống như hải nộ bách xuyên, giúp nhau quần quanh, trong người có ta, trong ta có người không hề phân biệt, gia tốc vận chuyển.

Một tiểu chu thiên...hai tiểu chu thiên...mười tiểu chu thiên...mười lăm tiểu chu thiên....

Mười sáu tiểu chu thiên...tu vi kiếm khí lần nữa đột phá. Kiếm Khí Cảnh ngũ đoạn đỉnh phong!

Mười bảy tiểu chu thiên...kinh mạch ần ần đau nhức, lại bị một tầng kiếm khí bảo hộ bên ngoài. Mười tám tiểu chu thiên....một tiếng âm vang, phảng phất bồn lội nổ vang. Hai cổ kiếm khí đan vào quần quanh lập tức chia lìa, một cổ theo kinh mạch tiếp tục vận chuyển, một lần nữa dừng mảnh dung nhập vào trong đan điền. Một cổ thì tán rớt, lao ra bên ngoài cơ thể.

Phong long cuốn ba mét, bỗng nhiên tiêu tán, lộ ra thân hình trắng tấp như kiếm trực chỉ vòm trời.

Thật lâu sau, hết thấy trở về bình tĩnh, Sở Mộ chậm rãi mở hai mắt ra, một tia khí tức lợi hại bức người phảng phất như hai đạo kiếm khí kích xạ mà ra, xuyên thấu không khí.

- Kiếm thuật tông sư....Ta...Rớt cuộc đột phá kiếm thuật đại sư đạt tới cảnh giới kiếm thuật tông sư....

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đệ tử Thanh Lan kiêu ngạo

Trong lúc nhất thời, Sở Mộ nói không lên lời, phảng phất như có rất nhiều lời muốn nói ra nhưng lại không tìm thấy đối tượng, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trong cảm giác của hắn, không khí chảy qua bên người mang theo một tia linh tính giống như một con cá nhỏ linh hoạt loay hoay trên đầu ngón tay.

- Ta, có thể khống chế những kiếm khí này....

Sở Mộ khẽ lẩm bẩm một tiếng, không khí quanh thân chợt động, liên tục hội tụ quần quanh đầu ngón tay, giữa ngón trỏ và ngón giữa tay trái Sở Mộ tồn tại một thứ giống như kiếm, chậm rãi lướt qua thân bách luyện kiếm. Trên thân kiếm một tầng kiếm khí trong suốt phụ thể như là suối chảy, chậm rãi lưu động.

Kiểm khí phụ nhận!

Đây là tiêu chí của kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn. Nhưng hắn lại làm được, dựa vào cảnh giới kiếm thuật tông sư làm được.

Kiểm thuật tông sư, có thể điều động kiếm khí, kiếm khí từ đâu mà đến? Theo không khí quanh thân mà đến.

Trong mắt kiếm thuật tông sư, không khí có thể hô hấp ôn hòa, có thể hóa thành kiếm khí lăng lệ ác liệt trí mạng.

- Tu vi của ta cũng bởi vậy mà đột phá, Kiếm Khí Cảnh lục đoạn, có thể vận chuyển mười tám tiểu chu thiên.

Ánh mắt Sở Mộ thâm thúy, nhìn xem kiếm khí mịt mờ trên thân kiếm.

- Trong đan điền, kiếm khí của kiếm giả là nội kiếm khí. Trong không khí, kiếm khí của Tông sư là ngoại kiếm khí. Ta có nội ngoại kiếm khí, Kiếm Khí Cảnh thất đoạn mặc ta miệt thị.

Trong núi Thanh Lan, có Tam đại kiếm phái hạ phẩm: Thanh Lan kiếm phái, Thanh Phong kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái.

Luận niên đại, Thanh Lan kiếm phái là lâu đời nhất mà Thanh Phong kiếm phái cùng Thanh Thủy kiếm phái chính là kẻ đến sau. Luận thực lực chính thể, nội tình Thanh Lan kiếm phái càng thâm hậu, cũng cường đại hơn vài phần.

Bởi vậy, Thanh Lan kiếm phái gần đây tự nhận là đứng đầu núi Thanh Lan. Từ chương giáo đến trưởng lão, đệ tử đều tự nhận kiếm phái của mình cao hơn Thanh Phong kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái một tầng.

Trong Bách Thú Cốc, mặt trời trên cao chiếu xuống, xuyên thấu qua cành thưa thớt chiếu xuống mặt đất, hình thành vô số hình cắt pha tạp.

Năm người, bốn nam một nữ, hành tẩu trong rừng cây, trong đó ba người y phục màu xanh da trời, hai người y phục màu nâu. Niên kỷ bọn hắn cũng không lớn, vẫn chưa tới hai mươi.

Đi ở đằng trước là nam kiếm giả mười tám tuổi, tóc bụi thành quanh, anh tuấn tiêu sái, thân hình cao lớn. Một đôi mắt lập lòe tinh quang, lợi hại bức người. Tay trái hắn nắm lấy kiếm, ngón tay phải có chút uốn lượn. Hắn đương nhiên là quan trọng nhất trong năm người, bốn người khác thì phân biệt hai bên trái phải đi theo phía sau.

- Lúc này, nếu không phải tu vi kiếm thuật của Lý sư huynh cao thâm kinh người, sợ là chúng ta không những không làm gì được đầu thiết tí viên kia, thậm chí sẽ chết dưới tay thiết tí viên.

Nữ kiếm giả bên trái dịu dàng nói, ánh mắt ái mộ, ngữ khí tràn ngập sùng bái luôn hướng về nam kiếm giả cầm đầu.

Nữ kiếm giả này tư sắc không tệ, thân hình có vẻ đầy đặn, trước sau lồi lõm cùng thêm cách ăn mặc khiến cho nàng có một cỗ phong tình vũ mị, khiến cho nam kiếm giả cầm đầu không khỏi nở một nụ cười tự đắc vui vẻ.

- Đúng vậy, Lý sư huynh không hổ là đệ tử quan môn của trưởng lão Diệu Nhật, một tay Diệu Dương kiếm thuật được trưởng lão chân truyền cũng đã luyện đến đại thành. Hơn nữa hắn mới mười tám tuổi đã tu luyện đến Kiếm Khí Cảnh bát đoạn hậu kỳ, phần thiên phú này trong số đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái cũng là số một, số hai.

Nam kiếm giả phía bên phải vội vàng phụ họa cười nói:

- Nếu như là ở bên trong Thanh Phong kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái, bằng một kiếm trong tay Lý sư huynh đủ để quét ngang chúng đệ tử nội môn.

- Thanh Phong kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái sao có thể so sánh với Thanh Lan kiếm phái chúng ta được.

Nam kiếm giả cầm đầu Lý Hạ mở miệng nói, thanh âm có vẻ trầm thấp, ngữ khí càng có một tia ngạo nghễ:

- Có một ngày, ta sẽ đích thân đánh lên Thanh Phong kiếm phái và Thanh Thủy kiếm phái, quét ngang tất cả đệ tử nội môn hai phái, để cho bọn họ biết rõ núi Thanh Lan là của Thanh Lan kiếm phái chúng ta. Hai kiếm phái bọn họ, không có tư cách sống ở chỗ này, phải cút khỏi núi Thanh Lan.

- Đến ngày đó, ta sẽ vì sư huynh nâng kiếm.

Nữ kiếm giả dịu dàng nói.

- Ta sẽ vì sư huynh phát cờ trợ uy.

Nam kiếm giả cười phụ họa nói.

Về phần hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái phía sau, từng người đeo một bao phục nặng nề. Trong đó toàn bộ là tài liệu hung thú. Bọn hắn có mặt ở đây chính là làm người hầu, không có tư cách nói chuyện, chỉ yên lặng nghe là được.

- Lần này, trừ giết được hung thú trung cấp thiết tí viên, còn có mấy loại tài liệu hung thú trung cấp khác, thu hoạch không tệ.

Lý Hạ âm thầm nói:

- Tuy nhiên, chủ yếu nhất là quyển sách Tàn Thiên bí pháp kiếm khí hộ thể. Tuy chỉ có tầng thứ nhất và tầng thứ hai, nhưng cũng đã có thể tính toán là bí pháp trung giai. Đến lúc đó, tự mình sao chép một phần, lại cống hiến cho kiếm phái, có thể đạt được không ít điểm cống hiến, làm ít chuẩn bị để đột phá Kiếm Khí Cảnh cửu đoạn.

- Lý sư huynh, phía trước có người.

Đột nhiên, nữ kiếm giả Thanh Lan nói ra.

- Áo dài màu xám...là trang phục đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái...

Khóe miệng Lý Hạ nở nụ cười lãnh ý, đi nhanh về phía trước.

- Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái... Vậy mà một mình một người ở chỗ này, thật là thú vị.

Nam kiếm giả cười lạnh một tiếng, vọt vàng đuổi theo, mặt khác cũng mang theo một tia hưng phấn.

.....

Sau khi chém giết Ngô Cường, lại tràn ngập sát ý đối với Vương Phong. Dưới sát khí đằng đằng, lại đón ngộ Tông Sư chi cảnh, Cơ Sở Kiếm Thuật tiếp tục đột phá, tấn thăng làm kiếm thuật tông sư. Hơn nữa dựa thế, tu vi kiếm khí đột phá đến lục đoạn.

Sở Mộ lại từ trên người Ngô Cường tìm được ba viên hồi khí hoàn và hai viên chỉ huyết hoàn cùng với một ít lương khô. Sau đó, hắn lại đi tìm dòng suối tiếp thêm nước uống.

Bỗng nhiên nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Nhìn lại, liền thấy năm người đang bước nhanh tới, trên mặt đều mang theo nụ cười quái dị, ánh mắt càng giống như thợ săn nhìn con mồi.

- Y phục màu xanh da trời.....màu nâu....

Như có điều suy nghĩ, Sở Mộ hơi chút suy nghĩ liền biết rõ thân phận đối phương:

- Quả nhiên có chút phiền phức, vẫn không thể tránh né.

Ánh mắt Sở Mộ, vốn rơi trên người nam kiếm giả cầm đầu, ngưng mắt nhìn lướt qua nam nữ mặc y phục màu xanh da trời. Về phần hai kiếm giả mặc áo màu nâu làm tùy tùng đằng sau cũng không có quá mức quan trọng.

- Hắn là một Kiếm Khí Cảnh bát đoạn và hai Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

Sở Mộ từng đối mặt với kiếm giả tu vi bát đoạn và thất đoạn, thông qua một ít chấn động khí tức rất nhỏ liền phán đoán được.

- Gọi những người khác đến đây.

Lý Hạ đứng trước mặt Sở Mộ năm mét, giữa lông mày hiện lên một cổ ngạo ngễ, cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Đồ vô sỉ! Vậy mà giả mạo đệ tử ngoại môn (1)

- Nhanh đi gọi, chẳng lẽ còn muốn ta dạy ngươi phải làm như thế nào sao?

Nam kiếm giả thấy Sở Mộ thờ ơ thì nướng mày, bước tới hai bước, khí thế bức người, nghiêm nghị quát.

- Vậy ngươi kêu to lên.

Sở Mộ khẽ cười một tiếng khiến cho đối phương biến sắc. Dưới con tức giận liền rút kiếm ra, kiếm quang lập lòe sáng như tuyết chỉ thẳng về phía Sở Mộ, hàm ý bức người.

- Chỉ là đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, vậy mà cũng dám nói như vậy với ta, thật sự là không biết sống chết, chẳng lẽ ngươi không được dạy đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái các ngươi trước mặt đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái cũng phải cúi thấp ba phần sao? Coi như là chuông giáo Thanh Phong kiếm phái đứng trước mặt chuông giáo Thanh Lan kiếm phái cũng phải tránh lui ba phần.

Nam kiếm giả quát lên:

- Hôm nay, ta thay chuông giáo Thanh Phong kiếm phái, quản giáo tên đệ tử ngoại môn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như ngươi, miễn làm mất thể diện Thanh Phong kiếm phái.

Mặc dù đối với Thanh Phong kiếm phái không có bao nhiêu lòng trung thành, nhưng đối phương nói như vậy khiến Sở Mộ phản cảm. Một tia sát ý tràn ra ngoài, Sở Mộ không có chút nào ức chế, tùy ý khuếch tán một tia sát ý.

Đối với Kiếm thuật tông sư, kiếm là hung khí, kiếm thuật là giết chóc mà sinh, khiến cho Sở Mộ cảm ngộ đối với kiếm và kiếm thuật càng thêm khắc sâu. Sát ý, không chỉ không để cho hắn mất đi lý trí, còn có thể để cho hắn càng thêm lợi hại.

- Chỉ là một đệ tử ngoại môn, đối mặt với đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái chúng ta, lại vẫn có thể bảo trì loại tâm tính bình tĩnh này. Xem ra bên

trong đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái cũng có phần danh tiếng.

Nữ kiếm giả đột nhiên cười nói, trên mặt lộ ra một loại hứng thú, tươi cười:

- Chẳng lẽ, người chính là Lý Dương?

- Lý Dương.....

Sở Mộ hơi chút suy nghĩ. Hắn vừa mới gia nhập Thanh Phong kiếm phái, tựa hồ có nghe nói qua, có danh xưng đệ nhất nhân Đệ tử ngoại môn đúng là Lý Dương. Không nghĩ tới danh khí còn không nhỏ, thậm chí ngay cả đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái cũng biết.

- Người không cần trả lời, thông qua ánh mắt của người, ta đã biết rõ đáp án, người không phải Lý Dương.

Nữ kiếm giả nói tiếp, hứng thú trong mắt lại càng thêm nồng đậm:

- Không nghĩ tới, trừ Lý Dương, trong số đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái lại vẫn có người xuất sắc như người. Tuy không bằng Thanh Lan kiếm phái chúng ta nhưng như vậy cũng không tệ. Đến đây đi, thoát ly Thanh Phong kiếm phái, bái nhập Thanh Lan kiếm phái chúng ta, người sẽ được bồi dưỡng tốt hơn khi ở Thanh Phong kiếm phái.

- Cái gọi là thiên tài của Thanh Phong kiếm phái, ở trong Thanh Lan kiếm phái chúng ta chỉ có thể coi là bình thường mà thôi.

Lý Hạ lại nói:

- Cắt đứt gân tay hắn, ném về Thanh Phong kiếm phái, khiến cho Thanh Phong kiếm phái biết rõ, kết cục khiêu khích Thanh Lan kiếm phái chúng ta.

- Vâng, sư huynh!

Nam kiếm giả vô cùng hưng phấn, nghe răng cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, như là nhìn cá trên thớt.

- Tiểu tử, phối hợp một điểm, ngoan ngoãn giao tay ra để cho ta đánh gãy tay người.

Nam kiếm giả Thanh Lan kiếm phái nghe răng cười nói:

- Yên tâm, kiếm của ta rất nhanh rất chuẩn, sẽ không để cho người cảm thấy đau. Nhưng nếu như người phản kháng, người sẽ biết cái gì gọi là thống khổ....

- Xuất kiếm đi! Để cho ta xem kiếm thuật của đệ tử Thanh Lan kiếm phái như thế nào.

Thần sắc Sở Mộ đậm đặc, không sợ chút nào, nhìn thẳng đối phương, trong mắt một tia tinh mang lưu chuyển, ngữ khí ảm ảm có một tia chờ mong.

- Được lắm!

Nam kiếm giả giận dữ, cánh tay chấn động, kiếm quang lập lòe, bóng kiếm nhảy lên bá bá bá đâm ra mấy kiếm, kiếm nào kiếm đấy đều trực chỉ chỗ hiểm thân thể Sở Mộ, tốc độ tựa hồ không quá nhanh, lại có vẻ phiêu hốt, tựa như mây trời lan tràn mà đến. Chính là thức đầu của Phi Vân kiếm thuật.

Mấy kiếm này, rơi vào trong mắt hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, bọn họ thấy được tinh túy Phi Vân Kiếm Thuật, khiến cho hai người thấy sợ hãi thần phục và mặc cảm. Hai người tưởng tượng đặt mình vào hoàn cảnh như vậy thì không thể nào né tránh.

Mà Sở Mộ, thần sắc vẫn đậm đặc như trước, đầy mắt hiện lên một tia sát ý nhưng vẫn không xuất kiếm. Hắn chỉ bước ba bước mắt trật tự tránh đi mấy kiếm công kích của nam kiếm giả, rồi lại một lần nữa đứng ở chỗ cũ.

- Hắn tránh được!

Hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái kinh ngạc, miệng mở lớn, khó mà tin được. Mà Lý Hạ và nữ kiếm giả cũng lộ ra sự kinh ngạc. Hiển nhiên là một đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, vậy mà có thể đơn giản tránh đi công kích của đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái, mặc dù chỉ là mấy thức kiếm thuật nhập môn.

- Chẳng lẽ là trung hợp?

Bọn họ không khỏi toát ra ý niệm này trong đầu.

- Người đang mưu cầu Thanh Lan kiếm phái sao?

Sở Mộ nói ra một câu ôn hòa làm cho đối phương thẹn quá hóa giận, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Bị một đệ tử ngoại môn kiếm phái khác xem thường như vậy, quả thực so với việc trực tiếp bị tát càng thêm khó chịu.

- Người đã muốn chết, ta sẽ cho người kiến thức Lạc Diệp Kiếm Thuật của ta.

Vừa mới nói xong, kiếm quang ảnh động, một kiếm nhanh mà phiêu hốt, quỹ tích khó tìm như là thành từng mảnh lá rụng rơi xuống.

Ánh mắt Sở Mộ lóe lên tinh quang, lợi hại bức người, như là mũi kiếm. Một kiếm vừa rồi của đối phương, quỹ tích của nó không ngờ hiện ra trong mắt Sở Mộ, một kiếm tiếp theo sẽ đâm vào đâu, Sở Mộ biết rõ.

Toái Loạn Bộ thêm thân pháp Tuỳ Phong Bải Liễu, tiến thoái tự nhiên bình tĩnh, linh hoạt xuyên thẳng qua, tránh đi một kiếm lại một kiếm của đối phương.

Sở Mộ đạt tới cảnh giới kiếm thuật tông sư, tạo nghệ kiếm thuật càng thêm tinh thâm. Mặc dù tạo nghệ kiếm thuật của nam kiếm giả này không thấp hơn Ngô Cường, thậm chí còn mạnh hơn một phần, nhưng cũng không làm gì được Sở Mộ.

Chứng kiến kiếm của mình không làm gì được Sở Mộ, nam kiếm giả bắt đầu nóng vội, thi triển sát chiêu. Thoáng chốc, kiếm quang chớp động hóa thành từng mảnh lá cây, phảng phất rơi từ trên đại thụ xuống, rậm rạp chằng chịt che khuất thân ảnh của hắn.

- Tốt!

Hai tên đệ tử ngoại môn và nữ kiếm giả Thanh Lan kiếm phái, ánh mắt sáng ngời, không khỏi tán thưởng. Mà nét mặt Lý Hạ cũng hiện ra sự vui vẻ, gật gù đầu.

Giống như được cổ vũ, nét mặt nam kiếm giả hiện lên sự tự đắc, biến đổi kiếm chiêu càng thêm lăng lệ ác liệt.

- Đón thêm một chiêu Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát!

Bỗng nhiên, từng mảnh lá rụng xoay tròn, từng mảnh sát cơ cô đọng, rậm rạp chằng chịt, phảng phất bị gió lớn thổi đến, từng mảnh từng mảnh như là lưỡi dao mang theo lăng lệ ác liệt, hướng về phía Sở Mộ, mang theo sát khí khôn cùng vô tận, phảng phất trong tích tắc, tiết trời tiến vào cuối thu, khiến cho người ta rét lạnh.

Đập vào mắt là Vô Biên Lạc Diệp cuộn cuộn tập kích tới, không nhìn thấy thân ảnh đối phương, nhìn không thấy kiếm quang, không thấy kiếm, chỉ có vô tận lá rụng bay nhào đến, sát khí đập vào mặt, hàn ý đập vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đồ vô sỉ! Vậy mà giả mạo đệ tử ngoại môn (2)

- Lâm sư huynh! Hào kiếm hảo kiếm!

Hai tên đệ tử ngoại môn khề hô, trong mắt lập loè sùng bái thật sâu.

- Không nghĩ tới, Lâm Nhất Cường tu luyện Lạc Diệp Kiếm Thuật luyện đến loại cảnh giới này.

Nữ kiếm giả khề nhếch miệng, hai mắt trừng trừng biểu lộ kinh ngạc vạn phần. Chợt chuyển thành thương cảm:

- Tên đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái này, chỉ sợ kết cục nếu mà biết thì rất thê thảm.

- Lâm sư đệ đã nắm giữ tinh túy Lạc Diệp Kiếm Thuật.

Lý Hạ gật gù đầu, cười nói, ngữ khí mang theo vài phần thương thức, cũng cho rằng Sở Mộ xong đời. Bên trong Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát, hai mắt mất đi tác dụng, không cách nào né tránh chớ nói chi là đối kháng, cho dù là hắn cũng phải dùng tu vi kiếm khí càng mạnh hơn nữa hoặc là kiếm thuật càng mạnh hơn nữa mới có thể phá vỡ một chiêu này.

Sở Mộ, nhắm hai mắt lại. Hai lỗ tai khề run lên.

- Xem ra hắn đã bỏ đi phản kháng.

Nữ kiếm giả lộ ra một vòng trào phúng cười lạnh nói, mặt khác cũng cho rằng là như thế.

- Một kiếm Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát này, ta đã luyện đến đại thành, đạt được tinh túy. Trừ phi tu vi kiếm khí mạnh hơn ta hoặc sát chiêu kiếm thuật mạnh hơn. Nếu không, không có khả năng hoàn hảo không hao tổn gì dưới một chiêu này.

Lâm Nhất Cường chứng kiến Sở Mộ nhắm hai mắt lại, hấn đối với sát chiêu này của mình cũng tràn ngập tự tin. Trong mắt hắn, Sở Mộ chỉ là một tên đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, tu luyện một bộ kiếm thuật nhập môn, cao nữa là một bộ kiếm thuật cấp thấp.

Mà Lạc Diệp Kiếm Thuật, bên trong kiếm thuật cấp thấp uy lực lại là đứng đầu.

Âm vang! Chỉ nghe một tiếng tiếng thanh minh vang lên, du dương chói tai, kiếm quang tách ra, phảng phất có trăm ngàn cánh tay cầm trăm ngàn thanh kiếm hoặc đâm hoặc chém hoặc bổ. Mỗi một kiếm đều xé nát một mảnh lá rừng.

- Không có khả năng!

Nữ kiếm giả thấp giọng hô, không thể tin vào mắt mình.

- Ta là đang nằm mơ sao? Làm sao có thể dùng loại phương pháp này phá vỡ Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát đại thành. Coi như là sư phó của ta cũng khó có thể làm được như vậy mà chỉ bằng vào kiếm thuật thuần túy để phá vỡ sát chiêu kiếm thuật cấp thấp.

Nội tâm Lý Hạ bị chấn động vượt qua nữ kiếm giả. Bởi vì với thiên phú và tạo ngộ kiếm thuật của hắn đều ở trên nữ kiếm giả rất xa. Cho nên qua đợt giao phong vừa rồi hắn lại càng thêm tỉnh táo. Cũng bởi vì hiểu rõ nên mới cảm thấy không thể tin nổi, giống như đang nằm mơ vậy. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, thậm chí có người có thể tu luyện Cơ Sở Kiếm Thuật tới loại cảnh giới quý thần khó lường như thế nào.

- Chết! Người này phải chết! Nếu không, một khi để cho hắn phát triển, đối với Thanh Lan kiếm phái chúng ta tuyệt đối là một uy hiếp cực lớn.

Hai mắt Lý Hạ có chút nheo lại, đáy mắt lưu chuyển một tia sát ý. Dĩ nhiên hắn có ý quyết giết Sở Mộ.

Về phần hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái đã hóa đá.

- Điều này không có khả năng ah.....Không có khả năng.....

Thần sắc Lâm Nhất Cường sợ hãi, lắp bắp lắc đầu, liên tục lui về phía sau. Hắn không cách nào tiếp nhận loại kết quả này, tân tân khổ khổ luyện đến đại thành Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát. Một sát chiêu cường đại như vậy mà lại bị một đệ tử ngoại môn kiếm phái khác phá vỡ. Hơn nữa, hắn lại nhắm mắt phá vỡ.

- Không, người tuyệt đối không phải đệ tử ngoại môn, người là đệ tử nội môn, người đồ vô sỉ kia, vậy mà giả mạo đệ tử ngoại môn....

Lâm Nhất Cường bị đá kích quá lớn, giống như mất tâm trí nổi cơn điên chỉ vào Sở Mộ rống to.

- Đệ tử Thanh Lan kiếm phái, quả nhiên bất phàm, tạo ngộ kiếm thuật của tên đệ tử nội môn này còn cao hơn Ngô Cường rất nhiều. Nếu như ta không đột phá đến cảnh giới kiếm thuật tông sư chỉ sợ phải thi triển Thanh Phong Phát Điện và Thanh Phong Liễu Loạn mới có thể phá vỡ sát chiêu đối phương.

Sở Mộ trầm nghĩ.

Kiếm thuật tông sư, đưa đến cho hắn tầm nhìn về kiếm thuật hoàn toàn mới, đối phương dùng sát chiêu cấp thấp, cho dù phân loạn nhưng đối với Sở Mộ lại không ảnh hưởng.

Lúc là kiếm thuật sư, kiếm thuật của Sở Mộ đã đại thành, thi kiếm thì nhập môn. Đến lúc trở thành kiếm thuật đại sư, Sở Mộ kiếm thuật viên mãn, thi kiếm tiểu thành, thỉnh kiếm nhập môn. Còn sau khi đột phá đến kiếm thuật tông sư, Sở Mộ thi kiếm đại thành, thỉnh kiếm tiểu thành, sở kiếm chỉ là đa lông, chưa nhập môn.

Về phần kiếm ý, chỉ là truyền thuyết!

- Động thủ, giết hắn!

Lý Hạ quát một tiếng liền rút kiếm, một kiếm vừa ra, kiếm khí mờ mịt tung hoành. Một đạo kiếm khí màu đỏ nhạt rời kiếm bắn về phía Sở Mộ, tốc độ cực nhanh, không khí tựa hồ bị hỏa diễm thiêu đốt, độ ẩm lên cao.

Nữ kiếm giả cũng rút kiếm lao ra, quát một tiếng, thi triển thân pháp, xuất hiện phía bên phải Sở Mộ, kiếm quang tựa như một đóa hoa tươi tách ra.

Khóe mắt Sở Mộ nhảy lên, ngay trong nháy mắt Lý Hạ rút kiếm hắn liền phát động Toái Loạn Bộ cùng thân pháp Tuy Phong Bải Liễu, nhanh chóng di chuyển. Kiếm khí màu đỏ nhạt trăm cắt tàn ảnh Sở Mộ lưu lại, trăm hướng dòng suối phía sau. Xuy!Xuy! Một loạt tiếng nổ vang lên, vô số khói trắng lượn lờ bay lên.

Kiếm khí phóng ra ngoài! Chính là tiêu chí của Kiếm Khí Cảnh bát đoạn.

- Kiếm khí hảo cường!

Khỏe mắt Sở Mộ thoáng nhìn dòng suối bị chém khô, hơi nước màu trắng lượn lờ bay thẳng lên khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Sở Mộ quyết định toàn lực ra tay, chém giết đối phương, không khí quanh thân lưu động mãnh liệt, liên tục hội tụ mà đến. Hai ngón tay trái Sở Mộ khép lại, khẽ vượt qua thân kiếm, thoáng chốc một tầng kiếm khí trong suốt bám vào thân kiếm, tản mát ra ánh sáng yếu ớt.

Một tiếng nổ vang bên tai, kiếm quang nữ kiếm giả mới đến gần Sở Mộ đã nổ tung.

Liếc xem qua có thể nhìn thấy hư thật, quỹ tích mỗi một kiếm liên hiện ra rõ ràng trong mắt Sở Mộ. Một kiếm đâm ra, kiếm quang giống như hồ quang điện nhanh chóng nhảy lên bay vọt qua, tránh đi kiếm của đối phương, đâm về phía cổ họng.

Kiếm của Sở Mộ, rất nhanh rất sắc bén, phương hướng đâm tới càng xảo trá khiến cho nữ kiếm giả biến sắc. Nàng không cách nào né tránh, chỉ có thể tro mắt nhìn kiếm quang bay tới mang theo sát cơ lạnh lẽo ác liệt. Một giây sau, nơi cổ họng nữ kiếm giả truyền ra đau đớn, máu như suối phun.

Bách luyện kiếm trên tay nữ kiếm giả rơi trên mặt đất, hai tay che cổ họng, máu tươi giàn dụa, ánh mắt gắt gao nhìn bóng lưng Sở Mộ. Ánh mắt nàng mờ dần, thân thể mất tự chủ ngã xuống đất.

- Sư muội!

Lâm Nhất Cường và Lý Hạ kinh hãi.

Lâm Nhất Cường lần nữa xuất kiếm, lại là một chiêu Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát, vô tận lạc diệp mang theo sát cơ rét lạnh, gió lớn thổi đến đều trực chỉ Sở Mộ. Một kiếm này, so với kiếm lúc này hắn xuất ra càng mạnh hơn, sát cơ càng rét lạnh. Lâm Nhất Cường ôm hận, toàn lực ra tay không hề lưu thủ. Nếu người không chết thì ta chết!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lại trăm Kiếm Khí Cảnh bát đoạn

Hai mắt Sở Mộ tình mang lập loè, phảng phất bật kín một kiếm quang, hai lỗ tai khẽ run lên, một kiếm kéo lê, kiếm quang hình cung xung phong liều chết xung phong liều chết, gió mát sinh gió mát khởi gió mát động. Thanh Phong Phát Diện vừa ra, một đạo sát cơ giấu kín trong đó chuyển hóa thành gió, chia ra làm tám Thanh Phong Liễu Loạn.

Nhảy mắt, Sở Mộ đánh tan sát chiêu mà Lâm Nhất Cường toàn lực phát ra. Sát cơ lạnh lẽo ác liệt theo mũi kiếm chém giết, Sở Mộ vừa giao phong với Lâm Nhất Cường xong liền thẳng kiếm Lý Hạ.

Lý Hạ lại xuất ra một kiếm, kiếm khí màu đỏ nhạt lần nữa chém giết mà đến, khiến cho Sở Mộ cảm giác được một tia nóng rực và nguy hiểm, bước chân mất trật tự, thân lắc lư như cành liễu, khó khăn lắm mới tránh đi được kiếm khí phách trăm của Lý Hạ. Đồng thời Sở Mộ cũng xuất ra một đạo kiếm quang, phảng phất như cầu vòng đâm về phía Lý Hạ.

- Sát!

Lý Hạ quát một tiếng, trên thân kiếm lại bắn ra kiếm khí màu đỏ nhạt, ánh sáng màu đỏ lập lòe rung động chân không, bỏ ra hơn mười đạo kiếm quang màu đỏ nhạt, hết thảy đều hướng về phía Sở Mộ. Mỗi một kiếm đều ẩn chứa sát cơ lạnh lẽo ác liệt, uy lực kinh người, đơn giản có thể chém giết Kiếm Khí Cảnh lục đoạn, thất đoạn.

Nhưng Sở Mộ, lại không phải Kiếm Khí Cảnh lục đoạn bình thường. Kiếm của hắn, có thể đơn giản chém giết Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

Không có né tránh, thuận thế kéo lê một kiếm, bóng kiếm phân hoá, hơn mười đạo bóng kiếm liên tục chém về phía kiếm quang đối phương, bóng kiếm kiếm quang va chạm, mũi kiếm giao phong, âm thanh kim thiết chói tai vang lên dày đặc. Hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái thần sắc sợ hãi, liên tiếp lui về phía sau. Loại cấp độ chiến đấu này, không phải bọn hắn có thể nhúng tay.

- Giết hại đệ tử nội môn bốn phái, ta muốn lăng trì người, lấy cái chết tạ tội.

Lý Hạ lần nữa xuất hiện, kiếm quang màu đỏ nhạt rậm rạp chằng chịt, phảng phất như mọc ra hơn mười cánh tay, huy động vài chục thanh kiếm sắc bén, kiếm kiếm chém về phía Sở Mộ. Trong nội tâm nổi lên một ngum ác khí, thế phải chém giết Sở Mộ dưới kiếm.

- Các người đối với ta sinh ra sát ý, vậy các người cũng phải sớm tính đến loại kết quả như này.

Phản bác một câu, xem dưới thân kiếm quỹ tích rõ ràng. Sở Mộ một kiếm lại một kiếm chém giết cùng kiếm quang của Lý Hạ va chạm, đánh tan kiếm

Lý Hạ chém tới, khiến cho Lý Hạ không ngừng lui bước. Nếu so sánh thì kiếm của Sở Mộ nhanh hơn, linh hoạt hơn.

Nhưng tu vi kiếm khí của Lý Hạ lại mạnh hơn Sở Mộ rất nhiều. Mỗi một kiếm đều mang theo kiếm khí màu đỏ nhạt, uy lực cường đại, mỗi một kiếm va chạm, Sở Mộ đều phải dùng tá lực chi pháp mới có thể kháng trụ. Đây là hiệu quả mà cảnh giới kiếm thuật tông sư mang đến. Không khí chung quanh bởi vì kiếm của Lý Hạ nâng nhiệt độ lên cao khiến cho trong lúc Sở Mộ hô hấp, không khí nóng rực dũng mãnh tiến vào trong cơ thể khiến Sở Mộ khó chịu.

Nếu như không phải có kiếm khí bám trên thân kiếm, chỉ sợ sau nhiều lần giao phong, kiếm của Sở Mộ cũng nóng lên, làm hấn khó mà cầm chặt được.

Sắc mặt Lý Hạ dữ tợn, huyết thái dương nổi lên gần xanh. Một kiếm rồi lại một kiếm càng nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Nhiệt độ trên thân kiếm phát ra ngày càng cao. Trước mắt Sở Mộ xuất hiện một bức tường màu đỏ.

Thân sắc Sở Mộ thông dong, một kiếm lại một kiếm phong bế Lý Hạ xuất kiếm, khiến cho mỗi một kiếm của Lý Hạ đều không thể chạm tới Sở Mộ. Nhưng do tu vi kiếm khí chênh lệch cực lớn để cho Sở Mộ cảm giác một tia áp lực.

- Tuy không biết người dùng phương pháp gì, có thể để kiếm khí phụ nhận mà chỉ có Kiếm Khí Cảnh thất đoạn mới có thể làm được. Nhưng tu vi kiếm khí của người chỉ có lục đoạn mà thôi. Ta cũng không tin, không giết được người.

Kiếm kiếm không công mà lui, khiến cho sắc mặt Lý Hạ phát ra càng dữ tợn, càng thêm nổi giận. Đồng thời đối với kiếm thuật của Sở Mộ càng thêm kiêng kỵ.

Loại chiến đấu với kiếm giả có tu vi vượt qua hai tầng như thế này, xứng đáng với bốn chữ thiên tài kiếm thuật. Nếu đặt ở trong bốn phái, nhất định sẽ được trọng dụng. Nhưng đáng tiếc, thiên tài kiếm thuật này lại là người của kiếm phái khác, hơn lại lại cùng Thanh Lan kiếm phái có mâu thuẫn. Vô luận như thế nào, Lý Hạ cũng không muốn để cho đối phương phát triển.

- Diệu Dương Thăng Đẳng!

Lý Hạ hét lên một tiếng, kiếm khí màu đỏ nhạt thoáng chốc trở nên chói mắt. Một kiếm khơi màu, kiếm khí màu đỏ nhạt mãnh liệt, phảng phất một vầng mặt trời đỏ bay lên, tản mát ra nhiệt độ nóng bỏng, đốt cháy vạn vật khiến cho Sở Mộ cảm thấy chướng mắt, nhiệt độ cao đập vào mặt nóng rực khó nhìn.

Một kiếm này đã đạt tới đỉnh phong của kiếm thuật cấp thấp, tiệm cận kiếm thuật trung giai, so sánh với Thanh Phong Liễu Loạn, uy lực càng lớn hơn.

Trực giác Sở Mộ cho biết có nguy hiểm, vội vàng thi triển Toái Loạn Bộ, bước chân thác loạn, nhanh chóng lui về phía sau.

- Chết đi, Diệu Dương Phổ Chiêu!

Sắc mặt Lý Hạ đỏ bừng, khí huyết mãnh liệt, hai mắt nộ trừng, phảng phất như ác ma nhắm người thôn phệ. Hai tay cầm kiếm, hung hăng phách trăm xuống, một vầng mặt trời đỏ cuộn cuộn, tản mát ra nhiệt độ cao càng thêm đáng sợ. Không khí chung quanh hoàn toàn vẩn vơ, hơi nước bốc lên, phảng phất muốn hòa tan vạn vật.

Mặt trời đỏ nóng bỏng rồi kiếm phóng ra, phóng tới Sở Mộ. Trên đường đi qua, thổ địa cháy đen, cây cối chung quanh nhanh chóng khô héo, Sở Mộ chỉ cảm thấy đến cả tóc cũng bị đốt trụi, làn da nóng bỏng khó nhìn.

Lui lui lui lui lui !

Một kiếm này quá mạnh mẽ, đã vượt qua Thanh Phong Tuyệt Sát, Sở Mộ tự giác, coi như là tạo nghệ kiếm thuật của hắn đạt tới Tông Sư chỉ cảnh cũng không cách nào dùng Cơ Sở Kiếm Thuật phá vỡ một kiếm uy lực cường đại như vậy.

Thân pháp Tuy Phong Bải Liễu cùng Toái Loạn Bộ, Sở Mộ phát huy đến mức tận cùng, Sở Mộ phảng phất chính thức hóa thành một đoạn cảnh liễu giống như cuồng loạn nhảy múa, huyền hóa ra trùng trùng điệp điệp tàn ảnh lượn lờ bốn phía, nhanh chóng né tránh, hướng bên cạnh cấp tốc chuyển dời, tránh đi một vòng mặt trời đỏ chướng mắt này.

Mặt trời đỏ nhiệt độ cao, cuộn cuộn trùng kích, Sở Mộ chỉ cảm thấy một cỗ nóng rực theo bả vai bên cạnh xông bắn, nửa người cơ hồ thiêu đốt.

Mặt trời đỏ xông vào trong khe nước, âm thanh xuy xuy không dứt bên tai, đại lượng hơi nước cuộn cuộn bốc lên trên không. Dòng suối trực tiếp bị bốc hơi một đoạn dài.

Trong lòng Sở Mộ âm thầm kinh hãi, nhưng động tác trên tay không giảm chút nào. Một kiếm phách trăm, kiếm khí trên thân kiếm, lập tức hóa thành một đạo hồ quang trong suốt, kích xạ mà ra, chém giết về phía Lý Hạ, khiến cho Lý Hạ cả kinh, vội vàng né tránh.

Sở Mộ khẽ quát một tiếng, thanh phong sinh thanh phong khởi thanh phong động, sát cơ co lại như ẩn nấp bên trong, gió mát màu xanh nhạt thổi đến, cành lá khô héo theo gió phiêu tán, thổi cho tóc đen của Lý Hạ tung bay, khiến hắn kinh hãi không cách nào né tránh.

Chương 33: Thắng lợi trở về

Dưới tình huống bình thường, uy lực Thanh Phong Tuyệt Sát không bằng Diệu Dương Phổ Chiếu. Nhưng Sở Mộ lại dùng tới phong cảm ngộ huyền diệu, hơn nữa tốc độ nhanh hơn. Lý Hạ vừa mới né tránh kiếm khí của Sở Mộ lại bị Sở Mộ lập tức bắt lấy biến tốc, không cách nào tránh đi, chỉ có thể ngoan kháng, bị Thanh Phong Tuyệt Sát chém trúng, bay ngược ra ngoài, miệng phun một ngụm máu tươi. Trên ngực và trên cánh tay, vết thương thấu tận xương.

- Điều này sao có thể?

Lý Hạ không tin nổi, thân thể đau đớn giống như đang nằm mơ. Tốc độ của Sở Mộ cực nhanh, đuổi theo Lý Hạ, Thanh Phong Phát Điện của Sở Mộ không thể né tránh không thể ngăn cản, chém giết mà ra, xẹt qua cổ Lý Hạ, máu phun như suối.

Đến chết, Lý Hạ cũng không tin mình lại chết trong tay một đệ tử ngoại môn kiếm phái mà mình xem thường.

- Không...đừng giết ta....

Một trong hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, ngồi trên mặt đất liên tục đập chân lui về phía sau, nét mặt sợ hãi, liên tục cầu xin tha thứ, cực kỳ chật vật:

- Người giết sư huynh Lý Hạ, sư phó trưởng lão Diệu Nhật của hắc nhất định sẽ truy ra, nếu như người thả ta, ta sẽ lấy lý do sư huynh Lý Hạ bị hung thủ giết chết nói cho trưởng lão Diệu Nhật.

Tên đệ tử ngoại môn khác, đã bị Sở Mộ chém chết từ trước, nằm trong vũng máu.

- Kiếm giả phải có phong mang, phải có ngạo cốt.

Thần sắc Sở Mộ đậm đặc, hai mắt lạnh lẽo ác liệt bức thẳng đối phương, bách luyện kiếm trực chỉ. Hắc đối với biểu hiện của đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái rất thất vọng, xem thường.

Đồng thời, hắc cũng không có nghĩ sẽ buông tha đối phương. Cái này chính là lưu lại hậu họa cho bản thân.

Mặc dù lúc này, có thể chém giết kiếm giả Kiếm Khí Cảnh bát đoạn. Nhưng, mỗi một vị trưởng lão kiếm phái đều là đại cao thủ siêu việt Kiếm Khí Cảnh. Cho dù tạo nghệ kiếm thuật của hắc có tinh thâm hơn nữa nhưng cách biệt thực lực ít nhất cũng phải trăm lần. Đối phương chỉ cần một kiếm là có thể diệt sát hắc.

Kiếm khí hội tụ bên ngoài, bám trên thân kiếm, Sở Mộ khẽ vung tay, kiếm khí bắn ra.

- Không... trưởng lão Diệu Nhật sẽ không bỏ qua cho người.

Tên đệ tử ngoại môn rống lên một tiếng tuyệt vọng rồi bị kiếm khí cắt qua cổ, ngã xuống đất bỏ mình, nét mặt sợ hãi không cam lòng.

Đối với Sở Mộ, tiếp theo chính là thu hoạch. Hắc tìm kiếm trên thi thể năm người, được không ít thứ tốt. Bốn viên tụ khí hoàn, tám viên hồi khí hoàn, năm viên chi huyết hoàn. Ngoài ra, lại có một luyện khí hoàn tìm được ở trên người Lý Hạ. Sở Mộ còn tìm được một quyển sách cũ, trên bìa sách có ghi bốn chữ to màu vàng: Kiếm Khí Hộ Thể.

Sở Mộ lật sách xem qua liền biết rõ cái gì gọi là Kiếm Khí Hộ Thể.

- Không ngờ là một môn bí pháp.....

Kiếm khí bí quyết, kiếm thuật, kiếm kỹ, thân pháp, bộ pháp đều là những thứ không thể thiếu đối với kiếm giả. Mà bí pháp lại càng thừa thớt trân quý, thường thường có thể giúp cho kiếm giả tăng thực lực lên rất nhiều.

- Kiếm khí hộ thể, theo như quyển bí pháp này là dùng kiếm khí rèn luyện thân thể. Chỉ cần hiểu được một chút da lông thôi cũng có thể hình thành bên ngoài cơ thể một tầng kiếm khí hộ thể vô hình, có tác dụng bảo vệ.

Sở Mộ lẩm bẩm nói:

- Đáng tiếc, cái môn bí pháp này, chỉ có tàn thiên. Trong sách chỉ ghi lại tầng thứ nhất và tầng thứ hai, không biết có cấp bậc gì?

Tuy rất ngạc nhiên nhưng Sở Mộ biết đây không phải là địa phương tu luyện.

Trừ những thứ đó ra, Sở Mộ cũng không tìm thấy những thứ khác. Dù sao ngân lượng hay những thứ lặt vặt khác đối với sinh hoạt của các đệ tử trong kiếm phái không có bao nhiêu tác dụng. Đi ra bên ngoài, tự nhiên sẽ không mang theo.

Sở Mộ lại mở bao vải mà hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái mang theo. Bên trong đều là tài liệu hung thú, hơn nữa còn là hung thú trung cấp.

- Răng nanh của hung nha bạo lang, giá trị cao hơn răng nanh của hung nha lang.

Hung nha bạo lang là biến dị trong hung nha lang, là hung thú trung cấp, tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

- Xương tay của thiết tí viên..... Chi huyết hoa..... Thổ long căn.

Thu hoạch của mấy tên đệ tử Thanh Lan kiếm phái này coi như tương đương phong phú, một khi mang về Thanh Lan kiếm phái, liền có thể hối đoái không ít điểm công hiến, nhưng đáng tiếc, tất cả bây giờ là của Sở Mộ.

Nhưng Sở Mộ lại gặp phiền toái, đồ vậy của hắn bây giờ quá nhiều. Nếu như mang hết toàn bộ thì rất nặng, không thể nào mang theo lên núi. Sở Mộ đành phải vứt bỏ một ít, chỉ để lại linh dược và một ít tài liệu hung thú đóng gói lại. Chỉ có thể cũng đã là một bao lớn, tối thiểu cũng phải bốn mươi, năm mươi cân.

- Hôm nay tu vi của ta đã là Kiếm Khí Cảnh lục đoạn sơ kỳ, có một viên Luyện Khí hoàn và bốn viên tụ khí hoàn, ít nhất có thể cho ta đạt tới lục đoạn hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, về sau sẽ vì đột phá thất đoạn mà chuẩn bị. Lần lịch lãm rèn luyện ở Bách Thú Cốc có thể chấm dứt.

Sở Mộ âm thầm nói ra, chợt liếc bách luyện kiếm trong tay:

- Trên thanh kiếm này có tiêu chí của Thanh Phong kiếm phái, mang về sẽ gặp rắc rối lớn, chỉ có thể vứt bỏ.

Bách luyện kiếm cứng cỏi và sắc bén, khiến cho hắn thoải mái. Nhưng cân nhắc đến phiền toái sau khi phản hồi kiếm phái, Sở Mộ không thể không đem vứt bỏ.

- Ba thanh bách luyện kiếm của đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái cũng không tệ. Đáng tiếc, cũng không thể mang về. Nếu không, việc ba đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái chết, dưới sự tra xét của Thanh Lan kiếm phái có thể truy xét đến ta. Nhưng ta lại không thể tay không. Nếu không vạn nhất tao ngộ nguy hiểm, không có kiếm trong tay, thực lực của ta giảm bớt đi nhiều.

Nói xong, Sở Mộ cầm lấy một ba bội kiếm của đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, cũng là tinh cương kiếm, thân kiếm mũi kiếm bóng loáng sắc bén nguyên vẹn, phần che tay còn có tiêu chí Thanh Lan kiếm phái.

Sở Mộ cầm một thanh bách luyện kiếm lên xóa tiêu chí này đi, khiến cho người ngoài nhìn thấy giống như bị mài mòn, không phân biệt được.

- Đã đến lúc trở về.

Đeo bao vải trên lưng, tay trái cầm kiếm, đi nhanh về phía trước, chính là cửa vào Bách Thú Cốc mà lúc đầu Sở Mộ đi vào.

- Hôm nay thực lực của ta, có thể chém giết Kiếm Khí Cảnh bát đoạn, mà thực lực Vương Phong, cũng là Kiếm Khí Cảnh bát đoạn. Muốn giết hắn, chắc có lẽ không khó khăn.

- Chỉ là, hiện tại ta vẫn là đệ tử ngoại môn, mặc dù có mặc dù có quyền lợi khiêu chiến đệ tử nội môn, nhưng chỉ có thể phân ra thắng bại, không cách nào định sinh tử, xem ra chỉ có chờ sau khi ta đột phá Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, sẽ cùng Vương Phong tiến hành cuộc chiến sinh tử, chỉ sợ đến lúc đó không cần ta chủ động đưa ra khiêu chiến, Vương Phong liền không nhịn được nhảy ra. Tu vi đạt đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, thực lực của ta nhất định sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó, muốn giết Vương Phong lại càng đơn giản.

Đi qua mấy tảng đá lớn bên cạnh. Đột nhiên, kinh phong gào thét, một cỗ tanh hôi đập vào mặt. Chỉ thấy một đầu hung nha lang tập kích từ trên xuống, miệng mở lớn, bốn cái răng nanh giống như mũi kiếm theo gió mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ta chỉ cần một kiếm! Bại người (1)

Sở Mộ cũng không thèm nhìn, hai ngón tay phải khép lại như kiếm, kiếm khí chung quanh hội tụ, ngón tay khẽ vung chém ra một đạo kiếm khí trong suốt bắn vào trong miệng hung nha lang. Hung nha lang kêu thảm một tiếng bay ngược trở lại đâm sầm vào một tảng đá lớn rơi xuống, phum ra mấy ngụm máu, hung tàn trong mắt biến mất chuyển thành sợ hãi. Hung nha lang vội vàng đứng dậy chạy thục mạng.

Sở Mộ cũng không có đuổi giết, chỉ là một thốt hung nha lang mà thôi. Đối với hắn lúc này muốn giết lúc nào cũng được.

.....

- Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái thật sự dễ cho ta quá thất vọng, mấy trăm đệ tử ngoại môn, vậy mà tìm không ra một người có thể chiến với ta một trận. Ngay cả người gọi là Đệ Nhị Nhân đệ tử ngoại môn cũng chỉ có thể tiếp ba kiếm của ta mà thôi.

Sở Mộ vừa mang bao vải trở về kiếm phái. Lúc đi qua khu Bắc của đệ tử ngoại môn, đột nhiên nghe được một câu tràn ngập ngạo nghễ và khinh thường như vậy liền giật mình nhìn sang. Hắn thấy rất nhiều người đang tụ tập một chỗ liền hiếu kì đi qua.

Cả một đám người đang vây quanh một khoảnh đất trông chừng trăm mét vuông. Bên trong là một kiếm giả thiếu niên y phục màu nâu, tinh cương kiếm trong tay trực chỉ phía trước. Mà mũi kiếm chỉ về phía một kiếm giả trẻ tuổi y phục màu xám, niên kỉ so với đối phương còn lớn hơn một hai tuổi, hiện giờ đang nửa ngã xuống mặt đất, hai tay chèo chống. Tinh cương kiếm của hắn rơi ở bên cạnh, cổ họng lại bị đối phương dùng kiếm chỉ vào, không dám động chút nào. Nhưng trong mắt hắn có phần nộ cùng một tia sợ hãi.

- Nghe nói Thanh Phong kiếm phái các người có người gọi là Lý Dương, là đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn, gọi hắn xuất hiện đi.

Lúc này, một giọng nói khác vang lên, cũng tràn ngập ngạo nghễ cao cao tại thượng. Sở Mộ nhìn qua, là một kiếm giả trẻ tuổi mặc y phục màu nâu, tay trái cầm kiếm khoanh trước ngực, nét mặt ngạo khí nghiêm nghị.

- Hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái này quá kiêu ngạo!

- Vậy mà chạy đến Thanh Phong kiếm phái chúng ta giương oai!

Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái nghị luận liên tục, ngữ khí cực kỳ bất mãn.

- Thế nhưng kiếm thuật của hắn rất mạnh. Ngay cả sư huynh Dương Dịch cũng không tiếp được một kiếm.

Thì ra kiếm giả bị đối phương chỉ kiếm vào cổ họng là Dương Dịch, tu vi Kiếm Khí Cảnh lục đoạn trung kỳ. Bên trong đệ tử ngoại môn cũng có phần danh tiếng. Không nghĩ tới, lại bị đối phương dùng một kiếm đánh bay tinh cương kiếm, một kiếm kích ngã xuống đất, bị đối phương kẻ kiếm vào cổ họng. Ngay cả một kiếm cũng không kịp thi triển.

Mà trước Dương Dịch cũng có hơn mười đệ tử Kiếm Khí Cảnh lục đoạn tới giao thủ, tất cả đều thua dưới một kiếm.

- Chỉ có sư huynh Lý Dương mới có thể đã bại hắn.

- Tránh đường, tránh đường, Lý Dương đến. Đệ tử Thanh Lan kiếm phái, các người không còn đặc ý được nữa.

Âm thanh này vừa vang lên, đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái liên tục kích động, tự giác nhượng xuất một con đường. Một kiếm giả trẻ tuổi y phục màu xám đi vào. Nhìn qua hắn chỉ có mười bảy mười tám tuổi, thân hình cao lớn thẳng tắp như kiếm, trong mắt chứa tinh mang, bước đi tự nhiên vậy mà tàn sát ra một cỗ khí thế lăng lệ ác liệt.

- Người chính là Lý Dương? Nhìn qua thật có điểm bồn sự, hi vọng người không để ta thất vọng, có thể tiếp nhiều hơn một kiếm, để cho ta tận hứng.

Đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái lộ ra kinh ngạc, chột khẽ cười một tiếng, tinh cương kiếm trực chỉ Lý Dương, ngữ khí bức người.

- Như người mong muốn!

Lý Dương mở miệng, thanh âm có chút hùng hậu, chậm rãi rút ra tinh cương kiếm, trực chỉ đối phương, khí thế lăng lệ ác liệt.

Một hồi đại, sắp diễn ra.

Mũi kiếm tương đối, lăng lệ ác liệt bức người, một trận gió lốc không thổi tới, xoáy lên cát bụi, gào thét tàn ra nhưng không cách nào tới gần quanh thân Lý Dương cùng đệ tử Thanh Lan kiếm phái 2m.

- Hào cường khí thế ah.

- Đây chính là thực lực bọn họ sao? Thật đáng sợ.

- Đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái rất lợi hại, sư huynh Lý Dương cũng không chút thua kém ah, đối mặt với bọn họ, ta ngay cả dùng khí xuất kiếm đều không có.

Dương Dịch lui qua một bên, thần sắc vô cùng phức tạp.

Trong số đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, Lý Dương hoàn toàn xứng đáng thứ nhất, mà Dương Dịch thứ hai, nhưng Dương Dịch cũng không cam lòng, cố gắng khổ luyện, thế phải đã bại Lý Dương tranh giành đệ nhất.

Chỉ là, ba lượt khiêu chiến Lý Dương, ba lượt đều bị đánh bại, mỗi một lần, đều không thể đỡ quá mười kiếm.

Nghe nói Lý Dương ra ngoài lịch lãm rèn luyện, Dương Dịch cũng ra ngoài lịch lãm rèn luyện, lần này phản hồi nghe nói trong đệ tử ngoại môn xuất hiện một nhân vật tên là Sở Mộ, dễ dàng đánh bại Vương Lỗi, còn cùng thiên tài kiếm thuật danh xưng kiếm thuật cuồng nhân đệ tử nội môn Sư huynh Tiểu Thiên Phong giao phong mấy kiếm mà không rơi xuống hạ phong, thậm chí có thể chính diện đối kháng sư huynh Vương Phong Kiếm Khí Cảnh bát đoạn.

Nhất là nghe nói xưng hô kiếm thuật đệ nhất Đệ tử ngoại môn, Dương Dịch sinh ra ý muốn được gặp mặt Sở Mộ một lần. Hắn muốn cho Sở Mộ biết rõ, hắn không có tư cách đảm đương danh xưng kiếm thuật đệ nhất Đệ tử ngoại môn.

Bởi vì, Dương Dịch đối với kiếm thuật của mình gần đây rất có tự tin, nhất là sau khi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, tạo nghệ kiếm thuật tăng lên không ít, mà hiện tại Sở Mộ lại ra ngoài lịch lãm rèn luyện, hắn đành phải đứng ở khu Bắc chờ đợi.

Nghe nói Lý Dương trở lại, ý niệm đầu tiên trong đầu Dương Dịch là lần nữa khiêu chiến Lý Dương. Không nghĩ tới, vậy mà xuất hiện hai tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, khẩu xuất cuồng ngôn, bọn hắn đã chọn ngoại môn Thanh Thủy kiếm phái, hiện tại đến phiên Thanh Phong kiếm phái.

Sau khi hơn mười đệ tử ngoại môn Kiếm Khí Cảnh lục đoạn bị một kiếm đánh bại, Dương Dịch tự ra tay, vốn cho là có thể đã bại đối phương, không nghĩ tới, lại bị đối phương ba kiếm đánh bại.

Hiện tại, vừa nhìn thấy Lý Dương cùng đối phương đối nghịch, cái loại khí tức lăng lệ ác liệt tán phát ra này, Dương Dịch đã biết rõ, hắn cùng với Lý Dương chênh lệch càng thêm rõ ràng.

- Hai người này, khí thế xác thực phi phàm

Trong đám người, Sở Mộ âm thầm nói ra:

- Nếu bọn họ có bách luyện kiếm trong tay, có thể đối kháng Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

- Nhớ kỹ, ta gọi là Tô Hóa Long, miễn cho ngươi không biết thua trong tay ai.

Đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, ngạo nghễ nói.

- Tô Hóa Long, ta sẽ nhớ kỹ danh tự này. Bởi vì ngươi sẽ là đệ tử Thanh Lan kiếm phái đầu tiên thua dưới kiếm của ta.

Lý Dương không chút nào yếu thế, khí thế bức người nói.

- Rất tốt, hi vọng tiếp theo ngươi còn có thể mạnh mẽ như vậy.

Tô Hóa Long cười lạnh một tiếng, thủ đoạn run lên, một kiếm văn hoa giết ra, kiếm quang lăng lệ ác liệt, Lý Dương khẽ quát một tiếng, cũng đâm ra một kiếm, song kiếm giao phong, thanh âm âm vang chói tai, Hòa Tinh vẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ta chỉ cần một kiếm! Bại ngươi (2)

Song phương ngươi tới ta đi, kiếm quang phi động kiếm động kiếm ảnh lượn lờ, giăng khắp nơi, um tùm gió kiếm bắn ra. Xuy xuy xuy xuy! Âm thanh không ngừng vang lên, trên mặt đất, xuất hiện vô số dấu chân mất trật tự và từng đạo gió kiếm xẹt qua để lại dấu vết.

- Kiếm thật nhanh, ta hoàn toàn không nhìn kịp

- Thật đáng sợ, ta ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

- Sư huynh Lý Dương lại trở nên càng thêm lợi hại.

- Tô Hóa Long cũng rất lợi hại, vậy mà có thể cùng sư huynh Lý Dương đánh tới trình độ này.

- Lý Dương này, ngược lại là có chút bồn sự, vậy mà có thể cùng Tô Hóa Long đối chiến nhiều kiếm như vậy còn chưa có biểu hiện thất bại.

Một tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái khác, hai mắt nhắm lại, trong mắt lưu chuyển tinh quang, âm thầm suy nghĩ, có chút ngạc nhiên.

Phải biết rằng, Tô Hóa Long bên trong đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái chính là đứng thứ nhất ah.

Âm vang một tiếng vang thật lớn, gió kiếm vỡ toang, gọi lên cát bụi cuộn cuộn trên mặt đất, hai đạo thân ảnh giao thoa tách ra, đứng vững, lại kiếm chỉ đối phương, xa xa tương đối.

- Xem ra người xác thực xứng với danh hiệu đệ nhất đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, so đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn Thanh Thủy kiếm phái, lợi hại hơn hai phần.

Trong mắt Tô Hóa Long có một tia hưng phấn, ngữ khí lại trở nên chìm lạnh:

- Tuy nhiên, tiếp theo ta sẽ thi triển sát chiêu kiếm thuật. Người chắc chắn phải thua.

Ngữ khí Tô Hóa Long, tràn ngập hoàn toàn tin tưởng, phảng phất có thể lây sang người khác.

- Tạo nghệ kiếm thuật của người, cũng vượt qua dự kiến của ta. Nhưng dừng ở đây thôi, khi ta thi triển kiếm thuật sát chiêu thì chính là thời điểm người thua.

Ngôn ngữ Lý Dương sắc bén phản bác.

Song phương không nói thêm gì nữa, nhưng khí tức toàn thân càng thêm cô đọng. Một cơn gió lạnh không bay lên, trùng kích hình thành vài luồng khí xoáy nhỏ nhỏ.

- Ta như thế nào cảm giác..... Có chút lạnh.....

Mấy đệ tử ngoại môn chăm chú quần áo, run rẩy nói.

Những người khác không nói gì, tròng lớn hai mắt, đến nháy mắt cũng không thêm. Bởi vì bọn họ đều biết, tiếp theo Lý Dương cùng Tô Hóa Long muốn thi triển kiếm thuật sát chiêu, một màn đặc sắc chính thức xuất hiện.

- Ta luyện tập kiếm thuật, là kiếm thuật cấp thấp Lạc Diệp Kiếm Thuật.

Tô Hóa Long đột nhiên mở miệng lần nữa, thanh âm trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng lại kèm vẻ tiêu sát, không khi phảng phất tiến vào trời thu.

- Ta luyện tập kiếm thuật, là kiếm thuật cấp thấp Triều Dương kiếm thuật.

Lý Dương cũng mở miệng, ngữ khí có một tia ảm áp phát ra.

- Chúng ta, một kiếm định thắng bại.

Tô Hóa Long và Lý Dương, cực kỳ ăn ý cùng mở miệng. Bỗng nhiên, gió lớn nổi lên.

Lý Dương cùng Tô Hóa Long xuất kiếm cùng lúc, một vòng mặt trời màu đỏ nhạt tàn mát ra rặng mây đỏ yếu ớt. Mà mũi kiếm Lý Dương toát ra ánh sáng mặt trời từ phía chân trời, tàn mát ra ôn hòa, xua tan hàn ý để cho người cảm thấy chói mắt nhưng lại ôn hòa.

- Chính là sát chiêu Triều Dương kiếm thuật của sư huynh Lý Dương!

Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái kích động không thôi.

Mặt khác, Tô Hóa Long xuất kiếm từng mảnh lá rụng tung bay xoay tròn, thu ý tập kích khiến cho người xem cảm giác một tia lạnh lẽo, toàn thân không tự chủ được run lên.

- Lạc Diệp Kiếm Thuật của Tô Hóa Long đã sớm luyện đến đại thành, cho dù là rất nhiều sư huynh Kiếm Khí Cảnh thất đoạn tạo nghệ bên trên Lạc Diệp Kiếm Thuật cũng không bằng Hóa Long.

Tên đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái đứng xem, âm thầm nói.

- Triều Dương Đương Không!

Lý Dương hét lớn một tiếng, âm thanh như bốn lời nổ vang, màu hồng ngày càng cuộn cuộn nghiền áp đi phía trước, phảng phất hướng mặt trời mọc bay về phía không trung, tán phát ra độ ấm nhanh chóng lên cao, có dấu hiệu chuyển biến thành Liệt Dương.

- Nóng quá ah.

- Sát chiêu chính thức xuất hiện.

Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái càng hưng phấn kích động.

- Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát!

Tô Hóa Long quát khẽ, kiếm quang khẽ động, lá rụng bông bành phảng phất bị gió lớn thổi đến, gào thét lên toàn bộ xông về phía trước, từng mảnh từng mảnh mang theo sát cơ lăng lệ ác liệt, hỗn loạn rồi lại trực chỉ Lý Dương.

Cuối mùa thu hàn ý hàng lâm, chợt nóng chợt lạnh, khiến cho đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái vây xem liên tiếp lui về phía sau, mới cảm thấy dễ chịu một ít.

- So với đệ tử nội môn Thanh Lan kiếm phái mà ta mới giết tinh ranh hơn một phần.

Chứng kiến Vô Biên Lạc Diệp Tiêu Tiêu Sát của đối phương, Sở Mộ âm thầm nói.

Triều Dương nóng bỏng, cùng Vô Biên Lạc Diệp trùng kích lẫn nhau. Dưới nhiệt độ của Triều Dương, Lạc Diệp bị thiêu đốt hóa thành tro tàn. Mà dưới Vô Biên Lạc Diệp trùng kích, độ ẩm Triều Dương nhanh chóng giảm xuống, thể tích thu nhỏ lại.

Thần sắc Lý Dương cùng Tô Hóa Long nhìn như bình tĩnh, nhưng ánh mắt chấn động lại bộc lộ ra nội tâm khẩn trương của bọn hắn lúc này, thành bại chính là một kiếm này.

Cuối cùng, khi Vô Biên Lạc Diệp sắp tan hết, mà Triều Dương cũng co lại đến còn móng tay rồi tan vỡ.

- Ngươi bại!

Hai chữ này trùng trùng điệp điệp gõ vào trong lòng Lý Dương, khiến cho thần sắc Lý Dương tái nhợt.

Tô Hóa Long khoe miệng treo lên một vòng vui vẻ, một mảnh Lạc Diệp cuối cùng theo mũi kiếm bay vút về phía Lý Dương dừng ở vị trí cổ họng. Chỉ cần khẽ đẩy về phía trước, mũi kiếm sắc bén sẽ đâm xuyên cổ họng Lý Dương.

- Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, không có ai là đối thủ của ta. Lý Dương! Ngươi là đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn cũng như vậy.

Tô Hóa Long thu kiếm vào vỏ, thần sắc càng cao ngạo hơn, ngạo khí bức người.

Sắc mặt Lý Dương tái nhợt, ánh mắt có chút âm trầm, một câu cũng không có nói, chậm rãi thối lui. Hắn bại, vốn cho là sau khi lịch lãm rèn luyện trở về, tu vi đạt tới Kiếm Khí Cảnh lục đoạn đỉnh phong, tạo nghệ kiếm thuật cao sâu hơn. Triều Dương kiếm thuật đại thành, có thể đánh bại đối phương, không nghĩ tới vậy mà bại.

Bại tự là bại, Lý Dương không có tìm bất kỳ cớ gì.

- Thanh Phong kiếm phái, cuối cùng là không bằng Thanh Lan kiếm phái chúng ta ah, Thanh Lan kiếm phái chúng ta mới có quyền sống ở trên núi Thanh Lan.

Một đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái khác, ngạo nghễ cười nói.

- Hôm nay, ta quét ngang ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, ngày sau ta muốn quét ngang nội môn Thanh Phong kiếm phái!

Tô Hóa Long miệng ra hào ngôn.

- Quá cuồng vọng, đệ tử ngoại môn chúng ta còn có một người.

Một đệ tử ngoại môn gấp gấp quát lên.

- Ah? Còn có ai?

Tô Hóa Long lộ ra khinh thường.

- Sở Mộ! Kiếm thuật đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn chúng ta. Nếu là hắn ra tay, ngươi khẳng định không là đối thủ.

Đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái này, vừa rồi cũng là nóng vội, đột nhiên nhớ tới Sở Mộ, không có nghĩ nhiều liền rống lên tiếng, nhưng hiện tại kịp phản ứng, liền sắc mặt trắng bệch, bởi vì hắn biết rõ Sở Mộ chỉ có tu vi Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn.

Tuy nhiên không biết vì sao có hơn mười ngày không thấy Sở Mộ, nhưng hơn mười ngày tu luyện, tu vi có thể gia tăng một ít không tệ, làm sao có thể cùng so sánh với Kiếm Khí Cảnh lục đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ta chỉ cần một kiếm! Bại người (3)

Mà loại thi đấu này, không đơn thuần là thi đấu kiếm thuật, còn thi đấu kiếm khí ah.

Huống chi kiến thức đến kiếm thuật của Tô Hóa Long, đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái cũng nhận ra kiếm thuật của Sở Mộ có thể đủ thắng quá đối phương.

Chỉ có điều vì mặt mũi, đệ tử ngoại môn này đành phải nói như vậy, dù sao hắn cảm thấy, Sở Mộ biến mất hơn mười ngày, đoán chừng hiện tại cũng không ở trong kiếm phái, đối phương muốn tìm cũng không thấy.

- Sở Mộ? Chưa nghe nói qua, vô danh tiểu tốt mà thôi. Tuy nhiên, coi như là hắn xuất hiện, ta cũng sẽ một kiếm đánh bại hắn, cho hắn biết, cái gì gọi là kiếm thuật.

Tô Hóa Long ngao khí nghiêm nghị, không để Sở Mộ vào mắt.

- Vậy sao, ta ở ngay chỗ này. Xuất kiếm đi, để cho ta biết rõ cái gì gọi là kiếm thuật.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm đậm đặc vang lên, một đạo thân ảnh áo dài màu xám trong đám người đi ra, nhẹ nhàng đem bao vải lớn buông xuống, từng bước đi về phía Tô Hóa Long.

Vốn là Sở Mộ đối với đệ tử Thanh Lan kiếm phái không có hảo cảm gì, lúc này nghe được đối phương cuồng ngôn, hắn không chút do dự đi tới. Hắn là kiếm thuật tông sư, cũng có uy nghiêm của mình. Hắn là kiếm giả có phong mang của kiếm giả, không cần che dấu, không cần áp lực.

- Thật sự là Sở Mộ!

- Biến mất hơn mười ngày, hắn lại xuất hiện.

- Các người xem, cái bao vải kia, giống như có rất nhiều thứ. Chẳng lẽ hắn đi Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện?

- Làm sao có thể, tu vi Sở Mộ mới Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn, làm sao có thể đi Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện.

- Hi vọng hắn thua không quá khó nhìn.

Hiển nhiên, những đệ tử ngoại môn này, đối với Sở Mộ không ôm hi vọng gì.

- Hắn tự là Sở Mộ!

Ánh mắt Lý Dương và Dương Dịch ngay ngắn hướng vào Sở Mộ. Trục giác bọn họ cho biết Sở Mộ không đơn giản, không hề giống như lời nói đơn giản của đám đệ tử ngoại môn.

- Người chính là Sở Mộ?

Tô Hóa Long nhìn Sở Mộ, khẽ cười một tiếng, ngữ khí có chút khinh thị.

- Cho ngươi xuất kiếm trước.

- Rút kiếm! Ta chỉ xuất một kiếm, ngươi sẽ thua!

Ngữ khí Sở Mộ thập phần đậm đặc, lại trích địa hữu thanh (*nói năng có khí phách), khiến cho người nghe xong tròn mắt há hốc mồm, Tô Hóa Long và đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái khác vốn là sừng sò, tiếp theo cười lớn, thiếu chút nữa cười ra nước mắt.

Dương Dịch và Lý Dương phun lên một con tức giận, thần sắc càng thêm âm trầm, tràn ngập thất vọng, đối với Sở Mộ thất vọng. Vốn là bọn hắn đối với Sở Mộ ôm lấy một niềm kỳ vọng, nhưng bây giờ nghe lời nói Sở Mộ, triệt để thất vọng.

Âm vang một tiếng, Tô Hóa Long rút kiếm, kiếm nơi tay, thần sắc biến đổi, ánh mắt lợi hại thẳng Sở Mộ.

- Ngươi rất thú vị, nhưng ta một khi xuất kiếm, sẽ không lưu thủ.

Âm thanh Tô Hóa Long lạnh lùng nói.

- Chú ý! Ta muốn xuất kiếm.

Sở Mộ rất hữu hảo nhắc nhở một câu, thoáng chốc rút kiếm, một vòng kiếm quang sáng như tuyết tách ra, đâm thẳng Tô Hóa Long, Tô Hóa Long vừa mới kịp phản ứng, vội vàng đâm ra một kiếm ngăn cản, nhưng kiếm quang nhanh chóng thu liễm, Sở Mộ thu kiếm vào vỏ, khiến cho một kiếm của Tô Hóa Long thất bại.

Sở Mộ quay người đi về hướng bao phục, Tô Hóa Long một kiếm đâm tới sau lưng Sở Mộ, khiến cho người kinh hãi, nhưng sau lưng Sở Mộ giống như có một con mắt, thân hình nhoáng một cái, khiến cho một kiếm của Tô Hóa Long thất bại. Đang muốn lần nữa xuất kiếm, Tô Hóa Long chỉ cảm thấy cổ họng đau đớn, thò tay vừa sờ đặt ở trước mắt xem xét, sững sờ, thân sắc sợ run.

Những người khác, kể cả đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái khác và Dương Dịch, Lý Dương . . . , toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào cổ họng Tô Hóa Long, thân sắc ngốc trệ không thể tin được. Bởi vì, trên cổ họng Tô Hóa Long, có một điểm màu đỏ tươi, đó là máu tươi.....

Kiểm thuật sư, cũng chú ý tu thân dưỡng tính, tu là bản thân thể chất tâm linh kiếm thuật, dường là tính cách tánh mạng, trong từ điển bọn hắn không có cái gọi là giả heo ăn thịt hổ, cũng không có cái gọi là ít xuất hiện.

Như thế nào là kiếm?

Thăng tấp, sắc bén, cương nhu kết hợp, bất kể là một điểm nào, kiếm tựu là kiếm, sắc bén không thể thiếu, kiếm mất đi sự sắc nhọn chỉ là sắt vụn.

Kiểm thuật sư như kiếm, đồng dạng cũng có sắc bén, kiếm thuật sư tạo nghệ kiếm thuật càng cao thâm, phong mang càng lớn. Chỉ có điều, theo cảnh giới kiếm thuật tăng lên, phong mang sẽ từ ngoài ẩn vào trong, giống như bảo kiếm thu vào vỏ, phản phác quy chân. Nhưng không có nghĩa là mất đi sự sắc bén của mình.

Một khi đã bị khiêu khích, kiếm thuật sư không chút do dự lộ ra phong mang. Cho nên, trên địa cầu, người có kiến thức căn bản không muốn đắc tội kiếm thuật sư. Bởi vì khi kiếm thuật sư giận giữ sẽ rút kiếm giết người, máu tươi năm thước.

Đương nhiên, cũng không phải nói kiếm thuật sư là một đám năng phụ. Trên thực tế, bọn họ là một đám người trí giả, có kết tinh trí tuệ độc đáo riêng.

Đồng dạng, với tư cách là kiếm giả cũng muốn có phong mang mới có thể đứng mãnh tinh tiến. Mất đi phong mang tác thì biến thành sắt vụn, không còn tư cách xưng là kiếm giả.

Một kiếm của Sở Mộ, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi lưu lại một vết máu tươi ở trên cổ họng Tô Hóa Long, chỉ là đâm rách phần da. Nhưng điều này nói rõ, chỉ cần Sở Mộ nguyện ý là có thể một kiếm giết chết Tô Hóa Long.

Chỉ là đối với Sở Mộ, Tô Hóa Long quá yếu, ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không có. Nếu không phải Tô Hóa Long ăn nói cuồng ngôn chỉ vào mình, Sở Mộ cũng không có ra tay giáo huấn. Mặt khác, nếu giết chết Tô Hóa Long, Sở Mộ khó mà đảm bảo được rằng Thanh Lan kiếm phái sẽ không mượn cơ hội này mà gây sự. Đối với Sở Mộ, phiền toái như vậy có thể tránh thì nên tránh.

Sở Mộ cũng không biết, một kiếm của hắn khiến trong lòng mọi người xoáy lên một cơn bão như thế nào.

Tô Hóa Long thần hồn chán nản rời Thanh Phong kiếm phái mà đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái thì hưng phấn không thôi, kích động không thôi, lại không biết phát tiết như thế nào, chỉ là không ngừng cười, cười lớn, la lên, rút kiếm cuồng loạn nhảy múa, không có dấu hiệu tận hứng.

Dương Dịch và Lý Dương liếc nhau, cười khỏ một tiếng.

Vốn bọn hắn còn đang suy nghĩ muốn cho Sở Mộ một chút giáo huấn, khiến cho hắn hiểu được đệ nhất kiếm thuật Đệ tử ngoại môn không phải là người nào cũng đều có thể đảm đương.

Nhưng hiện tại, chứng kiến kiếm thuật của Sở Mộ quý thần khó lường, bọn hắn sờn hết cả gai ốc nghĩ mà sợ, toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt càng thấy tái nhợt, này đâu chỉ là đệ nhất kiếm thuật Đệ tử ngoại môn, danh xưng đệ nhất Đệ tử ngoại môn đặt ở trên đầu Sở Mộ còn không sai biệt lắm. Hai người bọn họ bị đã kích, cảm giác nản lòng thoái chí, cảm thấy tân tân khổ khổ luyện kiếm nhiều năm, lại có gì dùng?

Bất kể thế nào, Sở Mộ biến mất hơn mười ngày, dùng tư thái siêu nhiên tuyệt đỉnh tuyên bố hắn trở về với đám đệ tử ngoại môn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đệ nhất ngoại môn! Hoàn toàn xứng đáng

- Đệ nhất! Chỉ có danh xưng đệ nhất đệ tử ngoại môn mới xứng với Sở Mộ.

- Đúng vậy, sư huynh Dương Dịch và sư huynh Lý Dương đều bị thua, nhưng Sở Mộ lại chỉ dùng một kiếm, đánh bại đối phương, khiến cho Tô Hóa Long hung hăng can quấy như là lão tử đệ nhất thế mà không có cơ hội xuất kiếm, không phải đệ nhất, thì còn là gì.

- Im ngay, sư huynh Lý Dương mới là đệ nhất đệ tử ngoại môn, Tô Hóa Long chẳng qua là may mắn hơn sư huynh Lý Dương nửa chiêu mà thôi.

Lập tức có người ủng hộ Lý Dương biến sắc, phản bác nói.

- Đúng vậy, nếu để cho sư huynh Lý Dương và Tô Hóa Long đánh lại một lần, chiến thắng nhất định là sư huynh Lý Dương.

- Các ngươi để cho sư huynh Lý Dương tự nói.

Lời nói vừa ra, lập tức mọi người nhìn về phía Lý Dương, Lý Dương cười khỏ một tiếng, nói:

- Kiếm thuật của Sở Mộ, xa xa trên ta. Một kiếm kia quá nhanh, cho dù ta chuẩn bị tốt cũng không thể nào ngăn cản được. Tu vi Sở Mộ cũng không phải Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn, khả năng cũng đạt tới lục đoạn. Cho nên, xưng hô đệ nhất ngoại môn này, hẳn hoàn toàn xứng đáng.

Đệ nhất ngoại môn! Hoàn toàn xứng đáng.

Ngay cả Lý Dương mấy năm gần đây một mực được cho là đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn đều nói Sở Mộ hoàn toàn xứng đáng đệ nhất ngoại môn, những người khác rốt cuộc nói không nên lời, bọn hắn hồi tưởng lại một kiếm kia của Sở Mộ, kinh điển đến cực điểm, quý thần khó lường, tự đáy lòng sùng bái.

....

Lung đeo bao phục, Sở Mộ lần nữa đi vào nội vụ đường, vừa vặn gặp được Văn chấp sự.

- Ngươi... Ngươi.... Ngươi vậy mà đạt tới Kiếm Khí Cảnh lục đoạn...

Ngón tay Văn chấp sự thô đoan mập mập chỉ vào Sở Mộ, lấp bắp, biểu lộ gặp quỷ rồi. Hắn rất có ấn tượng với Sở Mộ, hơn mười ngày trước, vẫn là Kiếm Khí Cảnh tứ đoạn. Hiện tại, vậy mà đạt tới Kiếm Khí Cảnh lục đoạn, loại tốc độ tăng tu vi này bao sao hắn không khiếp sợ.

- Ngươi những thứ này.... Chẳng lẽ là tài liệu hung thú..... Chẳng lẽ ngươi đi Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện?

Không để Sở Mộ trả lời, biểu lộ Văn chấp sự liên tục nói.

- May mắn đạt được tam dương quả, cho nên đột phá đến lục đoạn.

Sở Mộ mỉm cười, nói.

- Vậy mà đạt được tam dương quả, ngươi vận khí..... Thật sự là ... Thật sự là.

Văn chấp sự cười khỏ nói:

- Ta dẫn ngươi đi hồi đoái điểm cống hiến.

Người phụ trách Hồi đoái điểm cống hiến đường khẩu họ Dương, Sở Mộ cần xưng hắn là Dương chấp sự. Dương chấp sự cùng Văn chấp sự khác biệt, đen sẫm gầy teo, ăn nói có ý tứ.

- Lão Dương, có thể hảo hảo kiểm kê ah, không thể sai nha.

Văn chấp sự cười tủm tỉm nói, trong lời nói đầy ý tứ.

Bọn hắn như bình thường, nhìn mặt mà nói chuyện hội cật xén một ít, trung gian kiểm lời túi tiền riêng, nhưng cũng phải nhìn đối tượng. Văn chấp sự vừa nói như vậy, Dương chấp sự dĩ nhiên cho rằng Sở Mộ có lai lịch lớn, không thể đơn giản đặc tội.

Tuy nhiên, hắn và Văn chấp sự, chứng kiến Sở Mộ chỉ là Kiếm Khí Cảnh lục đoạn, liền cho rằng, bao lớn này ở bên trong khẳng định đều là vật phẩm cấp thấp. Ví dụ như một ít tài liệu hung thú cấp thấp

Sở Mộ buông bao lớn xuống, cởi ra, giao cho Dương chấp sự kiểm kê, Văn chấp sự cũng ở một bên hỗ trợ kiểm kê.

- Đây là cái gì? Răng Hung nha lang, không ngờ nhiều như vậy!

Văn chấp sự nắm lên vài cái răng nanh, hô lên đầy kinh ngạc.

- Mười cái răng nanh hung nha lang có thể hời đỏi một điểm công hiến, tính toán xem có bao nhiêu cái.

Dương chấp sự nói, đồng thời kiểm kê những vật khác.

- 100 cái, răng nanh hung nha lang vừa đúng 100 cái, là mười điểm công hiến.

Văn chấp sự kiểm kê rất nhanh, thần sắc quái dị liếc nhìn Sở Mộ nói.

Hung nha lang là hung thú cấp thấp, thực lực mạnh hơn Kiếm Khí Cảnh lục đoạn một điểm, một con hung nha lang có bốn cái răng nanh. Nói cách khác, Sở Mộ giết chết hai mươi lăm đầu hung nha lang mới được. Số lượng này, đối với một gã Kiếm Khí Cảnh lục đoạn thậm chí khả năng lúc ấy hắn vẫn là kiếm giả ngu đoạn cực kỳ khó khăn ah.

- Còn có răng nanh nữa? Ồ, đây là răng nanh hung nha bạo lang!

Dương chấp sự nhận ra, quá sợ hãi, cùng Văn chấp sự nhìn về phía Sở Mộ, thần sắc rung động, răng nanh hung nha bạo lang cùng hung nha lang chỉ kém một chữ nhưng thực lực đã có chênh lệch cực lớn, một con hung nha bạo lang có thể đơn giản giết chết mấy con hung nha lang.

- Tam dương thảo....

- Chỉ huyết hoa....

- Thổ Long căn....

- Đây là cái gì?

- Không ngờ là xương tay thiết tí viên! Làm sao có thể, thiết tí viên tương đương với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh bát đoạn. Hơn nữa Kiếm Khí Cảnh bát đoạn căn bản cũng không phải là đối thủ.

Dương chấp sự lớn tiếng kinh hô.

Văn chấp sự nhìn về phía Sở Mộ, ánh mắt ngày càng quái dị, giống như đang nhìn quái vật.

- Những thứ này là ta nhặt được.

Sở Mộ khẽ cười nói.

- Nhặt...

Khóe miệng, khóe mắt Văn chấp sự và Dương chấp sự liên tục run rẩy, thầm mắng Sở Mộ lừa bịp này.

- Trải qua công tác thống kê, những vật này đủ khả năng hời đỏi điểm công hiến, tổng cộng là sáu mươi tám điểm công hiến, thêm một vài thứ lật vạt vào nữa là được bảy mươi điểm công hiến. Sư đệ, xin đưa kiếm bài đệ tử của ngươi cho ta.

Dương chấp sự nói ra, nội tâm rung động như trước. Tuy nhiên, lại không quên kết giao Sở Mộ.

- Đa tạ chấp sự.

Sở Mộ lấy ra kiếm bài đệ tử đưa tới, cười nói.

Dương chấp sự tiếp nhận, chỉnh sửa điểm công hiến rồi trả lại cho Sở Mộ. Sở Mộ cáo từ hai người.

Văn chấp sự và Dương chấp sự nhìn bóng lưng Sở Mộ rời đi, lại liếc nhau, cười cười, trực giác, vị sư đệ này, chắc chắn danh chấn kiếm phái.

Thiên Địa như trước mờ mịt, ánh sáng mặt trời còn chưa xuất hiện, cảnh vật còn chìm trong bóng đêm khiến cho trong không khí cảm giác rét lạnh.

Một gian nhà gỗ, cửa khe khẽ mở ra, đi ra một đạo thân ảnh, bước chân nhẹ vô cùng, giống như là bay ra.

Tại Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện hơn mười ngày, trải qua nhiều cuộc chiến sinh tử, đạt được tam dương quả làm cho tu vi kiếm khí đột phá đến lục đoạn, lại hiểu ra "Kiếm là hung khí, kiếm thuật là giết chóc chi thuật", bởi vậy đột phá đạt tới cảnh giới kiếm thuật tông sư, trải qua máu tươi tẩy lễ, Sở Mộ không chỉ có tạo nghệ kiếm thuật tăng nhiều, khí tức bản thân cũng sinh ra biến hóa rất nhỏ.

Hiện tại hắn giống như là đệ tử ngoại môn bình thường, không có chỗ thần kỳ gì. Nhưng lại là vì duyên cớ Phản Phác Quy Chân, nếu có ai cho rằng hắn là đệ tử ngoại môn bình thường, nhất định sẽ hối hận.

Vừa về tới bên trong kiếm phái, lợi dụng một kiếm kinh diễm ngang trời, đánh bại đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn Tô Hóa Long của Thanh Lan kiếm phái có thực lực phi phàm đang đến Thanh Phong kiếm phái hung hăng càn quấy cuồng vọng đánh bại toàn bộ đệ tử ngoại môn Thanh Phong kiếm phái, lưu lại vô số rung động. Sau đó lại đến Nội Vụ Đường, hời đỏi điểm công hiến, lại khiến cho Văn chấp sự và Dương chấp sự lưu lại rung động thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lục đoạn đỉnh phong! Thất đoạn còn xa sao?

Trở lại nhà gỗ, Sở Mộ đóng cửa không ra ngoài, bản thân đang tổng kết chuyến lịch lãm rèn luyện vừa qua. Cuối cùng mới rửa mặt, đi ngủ một giấc. Một thân mệt nhọc được xóa hết, phẳng phất giống như rút đi bụi bặm, tràn ngập tinh thần phấn chấn cùng sinh cơ.

Đồng hồ sinh học giúp cho hắn tỉnh dậy sớm, rửa mặt xong tinh thần vô cùng phấn chấn. Sở Mộ cảm lương khô và tinh cương kiếm...rời khỏi nhà gỗ, ý định đi về sườn đồi vách đá dựng đứng tiếp tục tu luyện.

Luyện kiếm như đi ngược dòng nước, không tiến tức thoái. Muốn kiếm thuật tiến lên, thành tựu phi phàm thì phải nắm chắc thời gian tu luyện, tích lũy từng li từng tí một, hậu tích bạc phát.

Mà lúc này, đa phần đệ tử ngoại môn vẫn còn đang ngủ say, cuộn mình trong chăn, chìm trong mộng đẹp. Rất nhiều đệ tử ngoại môn đều mơ mình có thể giống như Sở Mộ, đại phát thần uy, một kiếm đông lai, giết được cường địch hoa rơi nước chảy té cút té đá, nhịn không được nói mơ cười lớn.

Sườn đồi vách đá dựng đứng ở khu Bắc đệ tử ngoại môn, Sở Mộ nhanh chân hành tẩu, đại khái mất hơn một phút đồng hồ. Nhưng lúc này, hắn không có gấp chạy, ngược lại bước chân chậm chạp, vừa đi vừa nhìn cảnh sắc hai bên chung quanh.

Cho dù còn có chút lờ mờ, nhưng hai mắt Sở Mộ tinh mang lờ lờ, vẫn có thể nhìn rõ được cảnh sắc hai bên.

Đạt tới kiếm thuật tông sư, Sở Mộ chỉ cảm thấy những gì mình nhìn thấy so với lúc chưa đạt tới kiếm thuật tông sư hoàn toàn khác biệt. Nhưng đến tốt cùng khác biệt ở đâu, Sở Mộ lại không thể nào nói lên lời. Hắn chỉ cảm thấy hết thấy mọi sự vật tựa hồ đều có linh tính.

Tục ngữ nói, đọc sách vạn quyển, không bằng đi ngàn dặm đường.

Có đôi khi, đi đường cũng là một loại tu hành. Nhất là sau khi trải qua mưa gió, Sở Mộ có một phen tư vị khác, giống như là con đường nhân sinh, càng chạy càng đặc sắc.

Xuyên qua bụi cỏ, xuyên quan thông đạo nho nhỏ, lần nữa đi đến sườn đồi vách đá dựng đứng. Cây tùng y nguyên sừng sững, phẳng phất từ cổ chí kim không thay đổi.

Hơn mười ngày không đến, cây cỏ bên ngoài tựa hồ rậm rạp hơn một ít. Nhưng sườn đồi vẫn là sườn đồi, vách đá dựng đứng vẫn là vách đá dựng đứng, bên trên Sở Mộ từng lưu lại kiếm khí, y nguyên rõ ràng.

Trước mặt Vân Hải, lờ mờ bên trong Vân Hải vẫn còn ngủ say, vẫn không nhúc nhích, gợn sóng không dậy nổi.

Mang theo tí ti hân ý quét qua, thổi đến trước mặt, thổi cho tóc Sở Mộ tung bay. Một tia cảm giác mát lạnh lan tràn tỏa thân, càng thêm tinh thuần.

Giờ khắc này, Sở Mộ cái gì cũng không muốn, tựa như chỉ cần đứng như vậy, nhìn Vân Hải ngủ say. Nhìn được một lúc, hai mắt Sở Mộ bất tri bất giác nhắm lại, thế giới trước mắt liền biến mất. Nhưng làn gió thổi qua mang đến hân ý, hai tai Sở Mộ khẽ động, dường như hắn cảm giác được gì đó.

Tựa hồ, có hình dáng mơ hồ xuất hiện ở trong cảm giác Sở Mộ, như là một đồ án không gian ba chiều xuất hiện trong óc hắn, lờ mờ một mảnh mơ hồ, loáng thoáng tựa hồ bộ dáng Vân Hải trước mặt.

Kiểm thuật tông sư, thánh kiếm tiểu thành, sỡ kiếm da lông, nhưng ở trong tích tắc này, thánh kiếm tới gần đại thành, sỡ kiếm nhập môn.

Bỗng nhiên, một tia nóng rực xuất hiện, mơ hồ đâm rách không khí. Sở Mộ chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, cảnh tượng hết thấy như lưu quang biến mất. Hắn bừng tỉnh, hai mắt mở ra, đập vào mắt là một nửa mặt trời đỏ bay lên. Hướng mặt trời mọc, Vân Hải thức tỉnh.

Hít sâu một hơi, Sở Mộ xếp bằng ngồi xuống, lấy ra hai bình sứ. Một bình là tụ khí hoàn, một bình là luyện khí hoàn.

Luyện Khí hoàn tan mất ra mùi thuốc đậm hơn tụ khí hoàn, màu sắc càng thêm tươi sáng rõ nét, Sở Mộ trực tiếp ném vào trong miệng, nhanh chóng hòa tan. Sau khi nuốt xuống, luyện khí hoàn hóa thành một cổ năng lượng, tựa như nước lũ, giống như cọ rửa tứ chi bách hải.

Sở Mộ lập tức vận chuyển kiếm khí, dùng lộ tuyến Dưỡng Nguyên Kiếm Khí bí quyết, kiếm khí lưu chuyển, những nơi đi qua, liên tục hấp thu được lực của luyện khí hoàn.

Luyện Khí hoàn thích hợp cho kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn đến cửu đoạn phục dụng, dưới tình huống bình thường, kiếm giả phía dưới Kiếm Khí

Cảnh thất đoạn không dám phục dụng, bởi vì Luyện Khí hoàn ẩn chứa được lực không phải kinh mạch bọn hắn có thể thừa nhận được.

Giống như là hiện tại, Sở Mộ cảm giác kinh mạch mình rất trướng, giống như muốn trướng phá, cũng may sau khi hấp thu tam dương quả, độ rộng cùng cường độ kinh mạch đều có chỗ tăng lên, miễn cưỡng có thể thừa nhận được.

Một tiểu chu thiên.... Hai tiểu chu thiên.... Ba tiểu chu thiên....

Mỗi lần vận chuyển một tiểu chu thiên, đều hấp thu một phần nhỏ được lực, khiến cho kiếm khí càng lớn mạnh một tia, cảm giác kinh mạch bành trướng cũng sẽ giảm yếu một ít, sau mười lăm tiểu chu thiên được lực Luyện Khí Hoàn bị hấp thu toàn bộ. Kiếm khí lại rõ ràng lớn mạnh hơn không ít, đạt tới lực đoạn hậu kỳ tới gần đỉnh phong.

- Còn có bốn viên tụ khí hoàn, có lẽ đủ cho ta đạt tới lực đoạn đỉnh phong. Đến lúc đó, là thời điểm đột phá thất đoạn.

Cầm lấy một bình sứ khác, đổ ra ba viên tụ khí hoàn, trực tiếp ném vào trong miệng, đan được hóa thành được lực cuộn cuộn.

Sau ba tiểu chu thiên, ba viên tụ khí hoàn đều bị hấp thu toàn bộ. Hôm nay đủ khả năng vận chuyển đạt tới mười tám tiểu chu thiên. Tu vi kiếm khí không ngoài ý muốn đạt tới lực đoạn đỉnh phong.

Thở ra một ngụm trọc khí, giống như kiếm bắn ra ngoài.

- Lực đoạn đỉnh phong, tiếp theo là có thể đột phá thất đoạn. Đến lúc đó có thể trở thành đệ tử nội môn rồi.

Thần sắc Sở Mộ lạnh nhạt, nhìn Vân Hải.

- Tuy nhiên, thất đoạn cũng không phải dễ dàng đột phá như vậy. Muốn nước chảy thành sông có lẽ cần một ít cơ duyên. Ta vẫn nên tu luyện kiếm thuật trước đã.

Nói xong, Sở Mộ liền rút kiếm tu luyện kiếm thuật.

Chỉ một thời gian là tu luyện xong Cơ Sở Kiếm Thuật, Sở Mộ lại khởi luyện Phi Vân Kiếm Thuật, luyện qua mười lần Sở Mộ cảm thấy có chỗ khác biệt. Cảm giác dường như hắn hiểu sâu hơn một thứ gì đó. Tiếp đó là luyện đến Nhu Vân kiếm thuật, cuối cùng tu luyện Thanh Phong kiếm thuật.

Thân pháp Tuỳ Phong Bải Liễu và Toái Loạn Bộ, từ đầu đến cuối Sở Mộ đều tu luyện song song đồng thời với tu luyện kiếm thuật.

Sau khi tu luyện xong hết thảy, Sở Mộ lần nữa xếp bằng ngồi xuống, thử đột phá thất đoạn.

Mặt trời chiều ngã về tây, hào quang màu đỏ sậm nghiêng chiếu vào Vân Hải biển ảo, phủ thêm một tầng sa y hoàng hôn, Vân Hải thỏa thích diễn dịch cuộn cuộn một ngày, cũng sắp kết thúc, dần dần, giống như bão tố đi qua biển cả, quy về bình tĩnh.

Vài hào quang màu đỏ sậm mang theo tí tí độ ấm, kéo dài qua Trường Thiên Vân Hải, rơi vào thân thượng, áo dài màu xám trên người Sở Mộ bịt kín một tầng nhạt màu đỏ, tựa như ảo mộng.

Hai mắt nhắm, mặt bình tĩnh, phảng phất có một tầng hồng sa hơi mỏng, lưu quang chuyển động, thần thái bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bí pháp kiếm khí hộ thể

Một tiểu chu thiên rồi lại một tiểu chu thiên vận chuyển kiếm khí. Một đám kiếm khí, từ đan điền đi ra dưới sự khống chế của niệm men theo lộ tuyến bí quyết Đường Nguyên Kiếm Khí chậm rãi lưu động. Đi được một vòng rồi lại trở về đan điền, ở trong đan điền lưu chuyển hàm dưỡng vài lần rồi ra lao ra, tiếp tục vận chuyển.

Sau mười lăm tiểu chu thiên, kiếm khí lại một lần nữa quy nạp đan điền, ẩn ẩn lại tinh thuần hơn trước.

Bờ môi khẽ nhếch, một cổ trọc khí như kiếm bắn ra ngoài, xuyên thấu hư không rồi tiêu tán.

Sở Mộ mở hai mắt ra, một tia tinh quang trong mắt ló lên.

- Dựa vào Luyện Khí Hoàn và Tụ Khí Hoàn, tăng lên tới lực đoạn đỉnh phong, nhưng mấy lần ném thử đột phá thất đoạn, tuy nhiên cũng thất bại. Đây là

bởi vì kiếm khí không đủ vững chắc. Có lẽ trước tiên ta cần phải củng cố vững chắc tu vi tại lục đoạn đỉnh phong rồi lại tìm kiếm cơ hội đột phá thất đoạn.

- Kiếm Khí Cảnh thất đoạn, muốn làm đến kiếm khí phụ, do tiểu chu thiên chuyển thành Đại Chu thiên, đến lúc đó, tu vi kiếm khí sẽ tăng trưởng rõ ràng. Nhưng hiện tại, còn không có pháp môn tương ứng.

- Hết thấy, đều thuận theo tự nhiên, không cưỡng cầu được.

Chăm chăm nhìn Vân Hải trước mặt, nhìn Vân Hải bình tĩnh, Sở Mộ thu hồi suy nghĩ, từ trong lòng lấy ra một quyển sách cũ kĩ hơi mỏng: Kiếm Khí Hộ Thể.

Lúc vừa mới đạt được, Sở Mộ chỉ đại khái nhìn qua một cách thô sơ giản lược, cũng không tỉ mỉ. Hiện tại, một lần nữa mở ra, nhìn kĩ, xem xét tỉ mỉ một cách rõ ràng. Nhắm mắt suy nghĩ một hồi, lát sau Sở Mộ tròn mắt, lại một lần nữa xem lại. Lúc này, hắn càng xem càng thêm cẩn thận, hơn nữa cũng có chút lí giải.

Nửa canh giờ sau, Vân Hải cơ hồ hoàn toàn bình tĩnh. Trời chiều, mặt trời cũng đã xuống núi được một nửa, chiếu xạ ánh sáng màu tàn hồng giống như nhuộm máu.

Khép lại sách lựa, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn Vân Hải cơ hồ bình tĩnh, hơn nữa âm đạm.

- Bắt đầu tu luyện bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể.

Hai mắt nhắm lại, bài trừ tạp niệm, lần nữa điều động kiếm khí trong đan điền, vận chuyển.

Chợt, một đám kiếm khí phân hoá thành một tia, xuyên thấu qua kinh mạch, dùng phương thức đặc thù của bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể, lan tràn đến cơ bắp, đè ép trong cơ thể.

Khỏe mắt không tự giác run lên, toàn thân khẽ run lên, cơ bắp truyền ra cảm giác đau đớn tê liệt. Cái loại đau đớn này, giống như là rất nhiều đao nhọn trong cơ thể xoắn giết.

Đây là điều cần phải trải qua khi tu luyện bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Sau khi phân hóa kiếm khí, xuyên thấu qua kinh mạch tiến vào trong cơ bắp, hướng mặt ngoài đè ép, tốc hành làn da, lại đem làn da tiến hành rèn luyện một cách đơn giản, bao trùm lên làn da, hình thành một tầng phòng hộ vô hình hơi mỏng.

Hắn đã sớm tưởng tượng đến, kiếm khí xuyên thấu cơ bắp sẽ rất đau đớn. Nhưng đau đớn hiện tại vượt qua những gì hắn nghĩ, ngay cả người có ý chí kiên cường như hắn đều cảm thấy khó chịu.

Chỉ một lát sau, toàn thân Sở Mộ mồ hôi ướt nhẹp, sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm giác cơ bắp có chút run rẩy, phụ tải đạt đến cực hạn, không thể không tạm thời dừng việc tu luyện Kiếm Khí Hộ Thể.

- Bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể, so với ta suy nghĩ càng khó tu luyện.

Nhiều mày trầm tư, Sở Mộ lại lấy sách lựa ra xem, nhắm mắt suy nghĩ:

- Dùng cường độ linh hồn và ý chí cả ta, tu luyện được tầng thứ nhất cũng không có bao nhiêu khó khăn. Nếu như đổi lại thành người khác, dưới loại đau đớn như thế này, hơn phân nửa là lâm vào hôn mê, căn bản không cách nào tu luyện.

- Không, hắn là có phương pháp gì, có thể tu luyện tốt bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Bản bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể không chỉ có thiếu phần đằng sau, phía trước có lẽ cũng có chỗ thiếu hụt, chỗ thiếu này có thể là nội dung nhập môn.

Hai mắt không khỏi tỏa sáng.

- Bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể, sau khi luyện thành, sẽ ở tầng ngoài làn da hình thành phòng hộ vô hình, khiến cho lực phòng hộ bản thân tăng lên, đối với thực lực chính thể, cũng có tăng lên rõ rệt, không thể buông tha.

- Đã có khả năng khuyết thiếu pháp môn nhập môn, vậy chỉ có thể tự mình tìm kiếm pháp môn.

- Bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể để kiếm khí xuyên thấu kinh mạch vào cơ bắp, cuối cùng chính là rèn luyện làn da, phân tán kiếm khí thành một hơi mỏng, bám vào làn da, hình thành phòng hộ vô hình. Tuy thiếu khuyết chính là pháp môn, nhưng ta có ngoại kiếm khí. Nếu như ta trực tiếp dùng ngoại kiếm khí rèn luyện làn da, bỏ qua trình tự nội kiếm khí xuyên thấu kinh mạch cơ bắp, không biết là có thể thực hiện hay không?

Lần nữa xem lại nội dung trong sách lựa, về trình tự dùng kiếm khí rèn luyện làn da, Sở Mộ càng thêm cẩn thận nghiên cứu, suy nghĩ những điều khả thi trong đó.

- Nội kiếm khí, chú trọng ở phá hư tính, mà ngoại kiếm khí còn có lực phá hoại nhất định ở bên ngoài, còn có thể cường kiện thân thể. Dựa theo lý luận, ngoại kiếm khí có lẽ thích hợp rèn luyện làn da hơn.

Nghĩ tới đây, Sở Mộ không hề do dự, bắt đầu tập trung ý niệm. Hắn rõ ràng cảm nhận được, khí quanh thân trong phạm vi vài mét.

Những khí này, Sở Mộ rõ ràng cảm giác được sự lưu chuyển giống như phi kiếm.

Chợt, hắn bắt đầu khống chế những kiếm khí này, bám vào thân thể lên, bỏ qua áo dài màu xám trên người, chậm rãi lưu động, dựa theo quy luật đặc thù bên trên bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể, lấy lưu động chấn động rèn luyện làn da.

Đại lục Cổ Kiếm, bí pháp có không ít, trong đó trên đại thể phân loại lại không nhiều, chủ động phụ trợ, bị động, cũng có thể phân thành công kích và phòng hộ cùng với tăng phúc hoặc là suy yếu vân... vân.

Nghiêm khắc mà nói, bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể là phòng hộ bị động, sau khi luyện thành, không cần tận lực thúc dục, tự nhiên sẽ có tác dụng. Bởi vì sau khi rèn luyện làn da, làn da sẽ thích ứng kiếm khí, khiến cho kiếm khí tự nhiên vây quanh ở bên ngoài. Một khi bị công kích, tự sẽ đưa đến tác dụng phòng hộ.

Sở Mộ hết sức chăm chú điều động ngoại kiếm khí rèn luyện làn da, tiến triển dĩ thường chậm chạp, bởi vì hắn hiện tại đủ khả năng điều động ngoại kiếm khí phạm vi chỉ có hai thước rưỡi, quá ít.

Mặt trời buổi chiều dần dần chìm xuống phía tây, một vòng hắc ám nhanh chóng từ phía chân trời lan tràn, nuốt hết tàn hồng còn lưu lại. Màn đêm buông xuống, tinh quang dần dần lập lòe, Vân Hải lại đi vào giấc ngủ say.

Mang theo hàn phong, theo sườn đồi quét đến, mang theo tiếng thét rất nhỏ, quỹ dị là gió thổi tới trước mặt Sở Mộ 2m, giống như bị một bức tường vô hình ngăn trở, xuất hiện sự trùng kích tách sang hai bên, tiếp tục thổi đi. Mà Sở Mộ ngay cả sợi tóc cũng không lay động.

Tinh quang đầy trời, một vòng trắng sáng, không biết từ lúc nào đã nhô lên cao. Ánh trắng vì Vân Hải mà đập lên một lớp áo bạc. Lúc rơi xuống người Sở Mộ lại phát sinh uốn lượn quỹ dị, như là ánh sáng bắn vào đáy nước sinh ra chiết xạ.

Sở Mộ vẫn còn đang tu luyện.

Một lát sau, ánh trắng đột nhiên di chuyển, cảm giác chiết xạ quỹ dị biến mất. Sở Mộ chậm rãi mở hai mắt, khoe miệng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngộ ý cảnh kiếm kỹ thông Đại Chu thiên (1)

- Quả nhiên ngoại kiếm khí có thể tu luyện bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Không chỉ có thể thực hiện, hơn nữa còn không cần đi thừa nhận đau đớn mà nội xuyên thấu xé rách cơ bắp mang đến.

- Hiện tại ta rèn luyện làn da đã nhập môn, lại trải qua ba bốn ngày rèn luyện là có thể tu luyện thành tầng thứ nhất bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Đến lúc đó, bên trên làn da sẽ tự nhiên hình thành một phòng hộ vô ảnh kiếm khí.

Mà lúc này, đêm đã khuya, đã đến lúc trở về nghỉ ngơi.

Sở Mộ đi sớm về trễ, vất vả cần cù hơn xa ông mật, đối với đệ tử ngoại môn đồn đãi về hắn, Sở Mộ hồ hững, thậm chí hắn cũng không biết, thanh danh của Sở Mộ đã truyền vào trong khu nội môn, để cho không ít đệ tử nội môn sinh ra ấn tượng đối với hắn.

Ngày thứ tư, như thường ngày, trời chưa sáng, Sở Mộ đã đến sườn đồi vách đá dựng đứng. Vẫn như mọi ngày hắn sẽ tiến hành huấn luyện thị kiếm thính kiếm sờ kiếm, đến khi mặt trời lặn, lại tu luyện bí quyết Dưỡng Nguyên Kiếm Khí, không cầu đột phá, chỉ cầu củng cố, triệt để vững chắc Kiếm Khí Cảnh lục đoạn đỉnh phong.

Mười tám tiểu chu thiên, vận chuyển hoàn tất, thả ra một hơi kiếm khí. Sở Mộ mở hai mắt.

- Trải qua bốn ngày tu luyện, tu vi Kiếm Khí Cảnh lục đoạn đỉnh phong hoàn toàn củng cố, họa ngẫu nhiên do phục dụng đan dược để đột phá cũng được tiêu trừ. Tiếp theo có thể đột phá.

Nhìn chăm chăm vào Vân Hải đang chậm rãi biến ảo, Sở Mộ thấp giọng nói:

- Tuy nhiên, ta còn muốn tu luyện bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Hôm nay, nhất định có thể luyện thành tầng thứ nhất.

Chợt ngoại kiếm khí điều động nhập vào thân, chậm rãi lưu động trên làn da, rèn luyện làn da.

Trải qua ba ngày tu luyện, ngoại kiếm khí lưu chuyển rèn luyện làn da đã trở nên thật phần đơn giản. Không biết qua bao lâu, Sở Mộ chỉ cảm thấy toàn thân hơi khê chân động, ngoại kiếm khí rèn luyện làn da dừng lại, không bị khổng chế mà tản ra xung quanh, trên làn da, một tầng kiếm khí vô ảnh nhàn nhạt bám vào.

- Luyện thành tầng thứ nhất?

Sở Mộ mừng rỡ, rút kiếm, vung ống tay áo lên, nhìn kĩ, mơ hồ có thể cảm giác được trên da mình bám một tầng kiếm khí vô ảnh.

- Ha ha.... Kiếm Khí Hộ Thể tầng thứ nhất, có thể ngăn trở đại lực tinh cương kiếm trăm kích mà không phá.

Sở Mộ cười to vài tiếng:

- Bản thân thiên Kiếm Khí Hộ Thể bí pháp chỉ có tầng thứ nhất và tầng thứ hai. Muốn luyện thành tầng thứ hai thì cần phải không ngừng trích dẫn kiếm khí tiếp tục rèn luyện, khiến cho kiếm khí bám trên da càng thêm dày đặc, càng thêm kiên cường dẻo dai, đạt đến mức độ biến chất.

Hôm nay, tu luyện xong Dưỡng Nguyên Kiếm Khí, Kiếm Khí Hộ Thể, Sở Mộ bắt đầu tu luyện Cơ Sở Kiếm Thuật, sau đó là Phi Vân Kiếm Thuật, Nhu Vân kiếm thuật cùng với Thanh Phong kiếm thuật, Toái Loạn Bộ cùng thân pháp Tuy Phong Bải Liễu.

Hôm nay tu luyện đặc biệt nhanh, sau khi tu luyện xong, mặt trời còn chưa xuống núi.

- Nghe nói mỗi vị kiếm thuật tông sư, đều sáng tạo một chiêu kiếm kỹ thuộc về mình, hiện tại ta cũng là kiếm thuật tông sư, nên sáng tạo một chiêu kiếm kỹ thuộc về mình.

Trong khi nhìn Vân Hải dưới trời chiều biến ảo, ánh mắt Sở Mộ thâm thúy xa xăm, như có điều suy nghĩ.

Suy nghĩ giống như cười ngửa xem hoa phân loạn, trong lúc nhất thời, Sở Mộ cũng không nghĩ ra là sẽ sáng tạo dạng kiếm kỹ gì.

Sở Mộ không nóng nảy, theo hần biết, mấy vị kiếm thuật tông sư trên địa cầu, ngắn thì 4-5 năm, lâu thì vài chục năm mới sáng tạo ra kiếm kỹ thuộc về mình. Muốn một sớm một chiều sáng tạo ra kiếm kỹ là điều rất khó.

Trời chiều càng đỏ lên tươi đẹp, Sở Mộ có cảm giác lúc xế chiều, phảng phất có một hỏa cầu vô cùng lớn thiêu đốt hỏa diễm đỏ tươi như máu, chiếu xạ ra hòa quang đỏ. Chân trời phía tây chiếu lên đỏ bừng như nhuộm máu, Vân Hải biến ảo cũng bị nhuộm một tầng hồng sắc, cực kỳ chói mắt.

Ngắm cảnh trời chiều một hồi, đến nỗi hai mắt mỏi nhừ, Sở Mộ vẫn không có cảm giác nào liền chuyển dời ánh mắt, nhìn Vân Hải trở lại bình thường. Hần chỉ cảm thấy, trong nội tâm phảng phất có gì đó, cũng trở lại bình thường.

Sở Mộ như biến thành một pho tượng, ngồi xếp bằng xuống đất, tinh cương kiếm đặt trên hai chân. Hai mắt không chớp động nhìn chăm chăm vào Vân Hải, thẳng đến khi Vân Hải hoàn toàn trở lại bình thường, phảng phất lâm vào ngủ say. Bởi vì trời chiều hoàn toàn hạ xuống, ánh sáng hồng sắc như nhuộm máu biến mất, một vòng hắc ám từ phía chân trời lan đến, tập kích bầu trời, màn đêm buông xuống.

Gió lớn quét đến, mang theo từng tia lãnh ý. Tóc và góc áo Sở Mộ tung bay, nhưng thân thể hần y nguyên bất động. Hai mắt hần vẫn mở, ần ần tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào Vân Hải, không bị ảnh hưởng chút nào, đắm chìm trong một trạng thái đặc biệt.

Trời càng tối, gió càng lớn, thời tiết ban đêm lạnh hơn, đệ tử ngoại môn cũng đã chìm vào trong giấc ngủ say. Trên sườn đồi vách đá dựng đứng, một đạo thân ảnh vẫn ngồi xếp bằng như cũ, sừng sững bất động, giống như trường tồn từ cổ chí kim, đối mặt với Vân Hải đang ngủ say trong bóng tối. Hai mắt Sở Mộ lóe sáng, như hàn tinh sáng chói.

Đêm tối dài đằng đẵng, gió đêm thổi tới!

Bất tri bất giác, rét lạnh đêm tối qua đi, phía chân trời có chút ánh sáng lóe lên. Ánh sáng màu đỏ tràn ngập sinh cơ và tinh thần từ chân trời phía đông chậm rãi nhô lên làm cho Vân Hải đang ngủ say tỉnh lại, một lần nữa biến ảo.

Mặt trời mọc dần dần lên cao, chiếu sáng vạn vật. Mí mắt Sở Mộ run lên, trong đại não phảng phất có đồ vật gì đó đột nhiên nổ tung, một loại ý nghĩ hiểu thấu hết thảy như thác nước đổ.

Tâm vô tạp niệm, Sở Mộ nhảy dựng lên, rút kiếm, kiếm quang sáng như tuyết tựa như cầu vòng vạch phá phía chân trời, biến thành một đám mây trôi trắng noãn, phảng phất từ vô tận Vân Hải dẫn dắt mà đến, vờn quanh quanh thân.

Phi Vân Kiếm Thuật.... Nhu Vân Kiếm thuật

Một lần lại một lần, không có suy nghĩ không có tạp niệm, hết thảy tùy tâm mà động, tùy ý xuất kiếm.

Vân Sinh Vân Tự..... Phi Vân Động..... Vân Tấn Vân Diệt..... Nhu Vân tam chuyển.....

Nhất thức thì triển ra, sát chiêu luân chuyển.

Vân Tán Vân Diệt..... Phi Vân Động..... Nhu Vân tam chuyển.... Vân Sinh Vân Tụ

Từng sợi mây trôi quần quanh, nhiều đóa mây trắng tiêu tan, thân hình biến mất không thấy gì nữa, chỉ có mây trắng biến ảo.

Dưới sự dẫn dắt của một ý nghĩ, Phi Vân Kiếm Thuật cùng Nhu Vân kiếm thuật sinh ra phân giải dung hợp không thể tưởng tượng nổi, dần dần Phi Vân Kiếm Thuật không còn là Phi Vân Kiếm Thuật, Nhu Vân kiếm thuật cũng không còn là Nhu Vân kiếm thuật.

Không biết luyện bao nhiêu lần, mặt trời đã nhô cao lên đến đỉnh, Sở Mộ thu kiếm, bỗng nhiên bất động, khí tức toàn thân khởi động, mây trôi quần quanh, nhìn thẳng Vân Hải. Ở bên trong tối tăm, hần chỉ cảm giác mình tựa hồ lĩnh ngộ được một ít huyền diệu về Vân, giống như Phong huyền diệu.

Lúc này, không biết từ chỗ nào lên, một cỗ cuồng phong đột nhiên thổi tới, thổi trúng một đám mây trắng làm tiêu tán. Cuồng phong qua đi, mây trắng lại nhanh chóng tụ lại, một tia mây trôi tản ra cùng chuyển động quy tụ, quỹ tích của nó hoàn toàn hiển lộ trong mắt Sở Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ngộ ý cảnh kiếm kỹ thông Đại Chu thiên (2)

Một cảm giác mát lạnh lan tràn trong óc, linh cảm như suối nước lần nữa dâng lên, phá tan tầng chướng ngại cuối cùng. Trước mắt, Vân Hải như sụp đổ, vận vẹo, nhanh chóng hóa thành một điểm hư vô. Rồi đột nhiên, như là một vụ nổ vũ trụ, kiếm khí xung quanh dung hợp. Nội kiếm khí trong đan điền tự nhiên vận chuyển cùng ngoại kiếm khí ngay lập tức kết hợp, trong ngoài hợp nhất.

Kinh mạch bị cưỡng ép mở rộng, chỗ bế tắc dưới nội ngoại kiếm khí hợp nhất bị cưỡng ép phá tan, kiếm khí bàng bạc mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, giống như nước sông Trường Giang cuộn cuộn mãnh liệt, sóng cả kinh hải. Toàn bộ trở ngại, trùng trùng điệp điệp bị đánh bại, kiếm khí cường hãn trong cơ thể như muốn phá thể ra ngoài. Sở Mộ không nhìn được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Kiểm khí xông thẳng lên trời, kiếm động cửu thiên. Một kiếm đâm ra, kiếm khí mãnh liệt gào thét như sóng chiều. Một đám mây trắng lớn nhỏ cỡ 2m không ngừng xoay tròn, tốc độ cực nhanh bay thẳng vách núi. Một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm khí hóa thành từng đạo bạch vân cắt trên vách đá...

Mây trắng tiêu tán, kiếm khí tan hết, trên vách núi đá, lưu lại một hố sâu đường kính hơn tấc. Lấy hố sâu làm trung tâm, bốn phía xung quanh là những vết cắt thẳng tắp dài 2m do kiếm khí lưu lại.

- Trên địa cầu kiếm thuật tông sư tự nghĩ ra kiếm kỹ, là vận dụng ngoại kiếm khí. Mà ta sáng chế chiêu kiếm kỹ này, lại có nội ngoại kiếm khí kết hợp, do Phi Vân Kiếm Thuật và Nhu Vân kiếm thuật diễn biến mà đến. Vậy đặt tên cho kiếm kỹ này là Kinh Vân Sát đi. Trung tâm uy lực không thua Thanh Phong Tuyệt Sát, chỉ có uy lực kiếm khí phía ngoài hơi yếu, thuộc về kiếm kỹ trung giai, có thể bao trùm phạm vi bốn mét, tạo thành sát thương quần thể.

Sở Mộ nhìn dấu vết kiếm khí lưu lại trên vách núi đá, nói:

- Trừ điều đó ra, ta còn lĩnh ngộ được Vân. Còn có tu vi nội kiếm khí đã phá tan tiểu chu thiên đạt thành đại chu thiên. Lượng kiếm khí so với kiếm giả cùng tu vi nhiều hơn gấp hai, tinh thuần hơn gấp đôi. Chênh lệch ghê gớm thật, chỉ cần cùng cố hai ngày, liền có thể xin lên đệ tử nội môn, đến lúc đó là từ kỳ của Vương Phong.

- Chúc mừng sư đệ, về sau đệ chính là đệ tử nội môn. Đệ mang theo lá thư tiến cử này đến phòng làm việc Lăng Phong viện đưa tin.

Trần chấp sự Nội Vụ Đường đem một phong thư giao cho Lý Dương, đồng thời cười nói.

- Đa tạ chấp sự.

Sau khi tiếp nhận thư Lý Dương thì kiểm lễ, quay người rời đi.

Vừa đi ra Nội Vụ Đường không bao xa, Lý Dương đột nhiên dừng bước, bởi vì hần chứng kiến một người không nhanh không chậm đi vào Nội Vụ Đường.

- Là hần? Hần đi Nội Vụ Đường làm cái gì? Chẳng lẽ, hần giống như ta, đột phá đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn?

Lý Dương âm thầm nghi hoặc, chột lác đầu:

- Khả năng không lớn, tuy kiếm thuật của hắn xác thực là cực kỳ lợi hại, nhưng nghe nói lúc hắn nhập môn tu vi mới Kiếm Khí Cảnh tam đoạn. Từ lúc nhập môn đến bây giờ cũng chỉ mới có mấy tháng. Làm thế nào cũng không có khả năng đột phá đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

Dù sao, bởi vì đột phá kiếm thuật mà tu vi đột phá rất ít phát sinh, liên tục ăn đan dược cũng rất ít. Lý Dương do dự thoáng một phát, mang theo một bụng nghi vấn xoay người rời đi, nơi hắn đến chính là nội môn. Lúc trước hắn đã đến Tập Vụ Đường gặp Nghiêm Khoan.

.....

- Xin trở thành đệ tử nội môn, ngay ở chỗ này a.

Sở Mộ mang theo một bao phục không lớn, trong đó có một ít đồ vật phải dùng đến. Đi vào trong Nội Vụ Đường, Sở Mộ đi đến một góc.

Nội Vụ Đường trừ có hồi đoái đan dược và giao nạp tài liệu hung thú hồi đoái điểm công hiến, còn có xin trở thành đệ tử nội môn, do Trần chấp sự phụ trách.

- Ngươi muốn xin trở thành đệ tử nội môn đúng không?

Trần chấp sự là một trung niên nhân, hắn vận dụng Quan Khí Thuật nhìn tu vi Sở Mộ một chút, quả nhiên là Kiếm Khí Cảnh thất đoạn:

- Tu vi phù hợp, trên báo tên họ và xuất thân của ngươi.

- Sở Mộ, Khai Dương Thành dòng chính Sở gia.

Sở Mộ nhàn nhạt nói ra.

- Sở Mộ! Ngươi chính là Sở Mộ!

Trần chấp sự hơi kinh hãi, tựa hồ nghe qua tên tuổi Sở Mộ, không khỏi nhìn nhiều hơn. Hắn từ chỗ Văn chấp sự và Dương chấp sự nghe nói qua về Sở Mộ. Dùng một kiếm đánh bại đệ tử ngoại môn Tô Hóa Long Thanh Lan kiếm phái, bọn hắn cũng đều nghe nói. Bởi vậy, đối với danh tự Sở Mộ vẫn có ấn tượng tương đối sâu.

- Đệ tử chính là Sở Mộ.

Sở Mộ khẳng định.

- Nhìn kỹ, quả nhiên bất phàm.

Trần chấp sự cười nói:

- Nội môn có ba viện, Minh Lô viện, Lăng Phong viện, Bích Thủy viện. viện chủ Minh Lô tu kiếm thuật cấp thấp Minh Lô kiếm thuật, viện chủ Lăng Phong tu kiếm thuật cấp thấp Lăng Phong kiếm thuật, viện chủ Bích Thủy tu kiếm thuật cấp thấp Bích Thủy kiếm thuật, không biết ngươi muốn lựa chọn viện nào?

- Lăng Phong viện.

Sở Mộ đã sớm nghĩ kỹ.

- Ngươi cũng tuyển Lăng Phong viện?

Mỉm cười Trần chấp sự khẽ động, tựa hồ có chút kinh ngạc:

- Xem ra lúc này đây Lăng Phong viện lại nhiều hơn một đệ tử thiên tài.

- Trước đây, đệ tử ngoại môn Lý Dương cũng lựa chọn Lăng Phong viện.

Không để Sở Mộ nói chuyện, Trần chấp sự giải thích nói. Sở Mộ gật gù đầu, thầm nghĩ Lý Dương cũng đột phá thất đoạn, tuy nhiên tu vi Lý Dương đã dừng lại tại lục đoạn đình phong một đoạn thời gian, đột phá thất đoạn, cũng không phải sự tình đặc biệt gì.

- Cảm theo phong thư tiến cử này đến phòng làm việc Lăng Phong viện, ngươi có thể trở thành đệ tử nội môn Lăng Phong viện.

Trần chấp sự cười nói, đưa một phong thư tiến cử cho Sở Mộ, thuận tiện chỉ đường đi đến Lăng Phong viện cho Sở Mộ.

- Đa tạ chấp sự.

Tiếp nhận thư tiến cử, Sở Mộ thì kiểm lễ, quay người rời đi.

....

Nội môn tam viện: Minh Lô, Lăng Phong, Bích Thủy thực lực cơ hồ tương xứng.

Sở dĩ Sở Mộ lựa chọn Lăng Phong viện là vì Tiêu Thiên Phong cũng là đệ tử nội môn Lăng Phong viện.

Khu cư trú Đệ tử ngoại môn ngay tại giữa sườn núi phía dưới cùng núi Thanh Lan, mà Nội Vụ Đường ở vào chính giữa, khu vực đệ tử nội môn tất nhiên là ở trên cao hơn. Sở Mộ tốn hao gần nửa canh giờ, mới đi đến khu vực đệ tử nội môn.

Nghiêm khắc mà nói, ngoài nội môn tam viện còn có nhất mạch Thanh Phong chủ điện, chỉ có điều nhất mạch Thanh Phong chủ điện cũng không phải muốn gia nhập là gia nhập, cho nên lựa chọn cho đệ tử nội môn cũng chỉ có ba viện.

Lăng Phong viện ở vào khu Đông. Nói là viện, kỳ thật chỉ là một xung hô, cũng không phải là sân nhỏ cố định. Có một đoạn đường nhỏ uốn lượn mà đi. Hai bên trồng cây xanh, xanh um tươi tốt, xanh mon mon, cực kỳ rậm rạp, gió thổi qua giống như một làn sóng dập dềnh, từ xa nhìn lại có thể thấy được một cảnh đẹp rộng lớn.

Đầu đoạn đường nhỏ, là một khối bia đá màu nâu cao 2m. Trên bia đá có dấu vết rêu xanh, lộ vẻ cổ xưa. Mà trên bia đá có ba chữ to màu xanh: Lăng Phong viện.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nội môn tam viện! Tiến vào Lăng Phong

Sở Mộ đi đến trước mặt tấm bia đá, chứng kiến ba chữ to màu xanh, bên tai phảng phất vang lên tiếng gió, tựa hồ thực sự có một cơn gió lớn thổi qua.

Ba chữ này ẩn chứa một cỗ ý cảnh cực kỳ đặc thù, có huyền diệu ở trong đó. Nhìn kỹ, giống như ba cơn gió thổi qua, giống như từ trong bia đá thổi ra. Có một loại hương vị tự nhiên khiến cho ba chữ lớn này biến thành ba cơn gió lớn thổi đi.

- Loại cảm giác này, thực sự rất quen thuộc ah.

Sở Mộ thì thảo, loại cảm giác này có chút tương tự lần hấn lĩnh ngộ được huyền diệu về Phong (DG: theo như tác giả chú thích thì huyền diệu về Phong là bước đầu tiên của Phong Chi Ý Cảnh).

Từng đợt gió thổi qua, từ xa thổi đến làm tóc và góc áo hấn tung bay.

- Người là ai? Tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ người không biết, đệ tử ngoại môn không thể tới gần đây sao?

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng chất vấn, đánh gãy loại huyền diệu này. Cảnh vật trước mắt biến đổi, phong tán, trước mặt Sở Mộ tấm bia đá vẫn là tấm bia đá, ba chữ lớn hiện ra trước mắt.

Sở Mộ xoay người nhìn lại, chỉ thấy một đệ tử mặc y phục màu xanh, tay cầm bách luyện kiếm, mũi chỉ lên trời, vẻ mặt ngạo nghễ, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình.

- Mới vừa đăng ký thành đệ tử nội môn.

Sở Mộ liếc mắt nhìn, người này thân hình to lớn lại nói mấy câu như vậy đủ để Sở Mộ đoán được đại khái tính tình. Dù sao, nhìn người như nhìn kiếm, Sở Mộ nhàn nhạt trả lời một câu cũng không có ý định kết giao.

- Mới vừa đăng ký thành đệ tử nội môn ? Đưa thư tiến cử của người cho ta xem một chút.

Tên đệ tử nội môn này nghe xong, thần sắc ngạo nghễ nói, tự ý giật lấy thư tiến cử của Sở Mộ. Nhưng tay Sở Mộ khẽ động, khiến tên đệ tử nội môn này giật hự.

- Còn có chút năng lực ấy ư! Nhớ kỹ ta gọi là Tề Bạch. Hiện tại, ta đến dạy người, cho người biết thế nào là tôn kính sư huynh.

Tề Bạch nói, lập tức rút kiếm. Một kiếm đâm ra mang theo một cơn gió lạnh lẽo ác liệt đâm thẳng mặt Sở Mộ.

Bước chân Sờ Mộ toái, thân như cành liễu nhoáng một cái, tránh một kiếm của Tề Bạch, khiến cho Tề Bạch sững sờ. Một kiếm này của hần chỉ có sáu phần thực lực, hần chỉ muốn giáo huấn tên “mới vừa đăng ký thành đệ tử nội môn” này một chút. Nhưng thật không ngờ, lại bị hần tránh thoát. Phải biết rằng, Tề Bạch có tu vi Kiếm Khí Cảnh thất đoạn đỉnh phong ah.

Không tin tà, lúc này đây Tề Bạch toàn lực ra tay, kiếm nhanh hơn, gió càng lẫm liệt ác liệt, liên tiếp ba kiếm, kiếm kiếm trực chỉ chỗ hiểm trên người Sờ Mộ.

Khanh một tiếng.

Sờ Mộ rút kiếm, giống như một đám mây trôi mềm mại uốn lượn, vượt qua ba kiếm, chỉ thẳng cổ họng Tề Bạch. Phát sau nhưng đến trước, kiếm chỉ cổ họng Tề Bạch khiến cho sắc mặt Tề Bạch đại biến, tràn đầy hoảng sợ.

Gian nan nuốt một miếng nước bọt, Tề Bạch có chút cà lăm:

- Ngươi.... Ngươi muốn làm gì....

- Ngươi quá yếu.

Ôn hoà nói một câu, Sờ Mộ thu kiếm vào vỏ, quay người đi nhanh lướt qua tấm bia đá, đi vào con đường nhỏ, đi vào bên trong Lăng Phong viện.

- Đáng chết....

Tề Bạch nắm chặt kiếm, gân xanh trên mu bàn tay nhô lên, hàm răng nghiến kèn kẹt:

- Không cần biết ngươi là ai, chộc giận ta, ta sẽ cho ngươi biết có kết cục như thế nào.

Lăng Phong viện, giống như là một thôn trang được kiến tạo trong núi, có từng tòa lầu các, không có quy luật phân bố, cao thấp phập phồng bất bình, chính giữa còn loạn thạch cỏ cây, cảnh sắc rất khác biệt.

Lầu các là song tầng, tạo hình gần nhưng màu sắc khác nhau, ngẫu nhiên có thể chứng kiến vài người ra ra vào vào.

Sờ Mộ đi về phía lầu các trước mặt, chính là phòng làm việc Lăng Phong viện.

- Là hần! Hần thực đột phá đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn! Không thể tưởng tượng nổi.... Không thể tưởng tượng nổi....

Lý Dương rời phòng làm việc không xa, vừa hay nhìn thấy Sờ Mộ đi về phía phòng làm việc, lập tức trợn mắt há hốc mồm, hóa thành một nụ cười khổ, âm thầm lắc đầu.

Vốn sau khi hần bị Tô Hóa Long đánh bại, trong nội tâm âm ỉ, ba ngày sau mới tỉnh lại, mượn cơ hội này phá rồi lại lập đột phá đến Kiếm Khí Cảnh thất đoạn sơ kỳ, lại dùng mấy ngày thời gian củng cố.

Tu vi đột phá, đồng thời tạo nghệ kiếm thuật của hần cũng bởi vì tâm tình biến hóa mà tăng lên, cảm thấy bằng chính thiên phú của mình, sau khi tiến vào nội môn có thể kéo dài khoảng cách với Sờ Mộ.

Nhưng thật không ngờ, chính mình gia nhập nội môn, Sờ Mộ cũng gia nhập nội môn. Lý Dương lập tức có loại cảm giác không cách nào chống lại, hần bị đá kích rất lớn.

Sờ Mộ cũng không biết lúc này nội tâm Lý Dương phiền muộn như vậy. Hần đi vào phòng làm việc, cầm trong tay thư tiến cử giao cho chấp sự phòng làm việc. Chấp sự nhìn xem, vừa cẩn thận dò xét Sờ Mộ, sau đó quay người đi đến lầu hai, chỉ chốc lát sau trong tay hần có thêm một bao phục đưa cho Sờ Mộ.

Tiếp nhận bao phục, chấp sự lại gõ vang cái chuông nhỏ bên cạnh, tiếng chuông du dương truyền đi, chỉ một lát có một thiếu nữ y phục màu xám đi tới.

- Bái kiến Ngụy chấp sự.

Thiếu nữ này thi kiếm lễ với chấp sự, nói.

- Lý Vi! Từ nay về sau, ngươi phụ trách sinh hoạt của Sờ Mộ. Hiện tại, dẫn Sờ Mộ đi lầu các số 91.

Ngụy chấp sự phân phó nói.

- Vâng, Sờ sư huynh, mời đi theo muội.

Lý Vi quay người đối mặt Sờ Mộ, thi kiếm lễ với Sờ Mộ, cung kính nói.

- Lâm phiên Ngụy chấp sự.

Gật đầu chào Ngụy chấp sự, Sờ Mộ dò xét thoáng qua thiếu nữ mới tới này. Ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt trẻ con, làn da trắng nõn, sắc mặt

hồng nhuận phơn phớt, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng trước ngực rõ ràng có dấu hiệu phồng lên, có thể dùng bốn chữ để hình dung: thiếu nữ phát dục.....

- Sở sư huynh, nếu có cái gì không hiểu có thể hỏi muội.

Lý Vi dẫn đường, đồng thời nói chuyện với Sở Mộ, bản thân lại có chút hiếu kỳ, ngượng ngùng.

- Ân! Nói về đệ tử nội môn đi.

Sở Mộ nói.

- Vâng, sư huynh! Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn khác biệt, không chỉ là thực lực sai biệt thực lực mà còn có những khác biệt khác.

Lý Vi giải thích.

- Sư huynh là từ đệ tử ngoại môn tới, đãi ngộ đệ tử ngoại môn ta không lặp lại. Nhưng trở thành đệ tử nội môn, sẽ được phát cho bách luyện kiếm. Phẩm chất bách luyện kiếm so với tinh cương kiếm tốt hơn rất nhiều. Mặt khác, còn có hai bộ áo dài màu xanh đệ tử nội môn. Lăng Phong viện còn phát cho kiếm thuật là Lăng Phong kiếm thuật và một quyển sách môn quy đệ tử nội môn cùng với một bản Quan Khí Thuật. Ngoài ra, còn có thể phân phối một tòa song lầu các, phân phối một gã tùy kiếm chuyên môn phụ trách bảo dưỡng kiếm, quét dọn lầu các, giặt giũ quần áo, phụ trách ăn uống, vân.... vân...

- Muội chính là tùy kiếm của ta?

Ngữ khí Sở Mộ bình thản, nhưng nội tâm lại có một chút không bình tĩnh. Thật không ngờ, đãi ngộ đệ tử nội môn hóa ra lại tốt như vậy. Nói như vậy, đệ tử nội môn chỉ cần hảo hảo tu luyện là được.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đãi ngộ dành cho đệ tử nội môn

- Vâng, muội chính là tùy kiếm của Sở sư huynh, thỉnh Sở sư huynh chiếu cố nhiều hơn.

Lý Vi dừng lại đôi mắt Sở Mộ, cho dù có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nghiêm mặt nói ra, hơn nữa thi kiếm lễ.

- Về sau còn phiền toái muội.

Sở Mộ cũng thi kiếm lễ, khẽ cười nói.

Con đường đá vụn dài hẹp không ngừng uốn lượn đi đến lầu các, chính giữa còn có một bình đài hình tròn cực lớn, chỉ dùng đá xám trắng hình vuông xây thành, có thể đồng thời dung nạp mấy ngàn người mà không có cảm giác chen chúc. Theo như Lý Vi nói, đây là Lăng Phong kiếm đài, là nơi đệ tử nội môn Lăng Phong viện tu luyện kiếm thuật.

Quả nhiên, trên kiếm đài, có tám mươi đệ tử y phục màu xanh tu luyện kiếm thuật. Hai người Sở Mộ đi qua, bọn hắn chỉ có thể tùy ý liếc mắt nhìn không để ý đến. Đi qua Lăng Phong kiếm đài, ước chừng một phút đồng hồ, Lý Vi dừng lại trước một tòa song lầu các.

- Sư huynh, đây là lầu các số 91.

Lý Vi nói:

- Mỗi ngày muội đều quét dọn, hôm nay cũng quét dọn, rất sạch sẽ.

- Ân!

Sở Mộ đẩy cửa ra đi vào, tầng thứ nhất có bốn gian phòng. Một gian Lý Vi ở, một gian là nhà bếp, một gian là nhà tắm, còn một gian là nhà vệ sinh. Ngoài ra còn có một bậc thang đi thông lên tầng hai. Mà tầng thứ hai chính là nơi Sở Mộ ở.

Tầng thứ hai càng thêm rộng rãi sáng sủa, có một cái giường gỗ, một cái bàn gỗ và một chiếc ghế dài. Ngoài ra còn có ban công rất lớn, trên ban công có mấy cái ghế nhỏ.

- Sư huynh, có chuyện gì gọi mười một tiếng là được.

Lý Vi lên tiếng, quay người xuống nhà.

Sở Mộ gật gù đầu, bỏ bao phục xuống, đi ra ban công nhìn về phía xa. Trước lầu các của hắn có một hồ nước thanh tịnh, dường như có thể thấy được cá bơi trong hồ. Nhìn ra xa hơn, qua hồ nước có loạn thạch chất thành đồng.

Ngắm nhìn cảnh vật xung quanh trong chốc lát, hơi cảm khái đôi ngó mà đệ tử nội môn có được, Sở Mộ quay người đi vào phòng, mở bao phục lấy đồ đạc bên trong ra.

Bản thân hắn mang theo một bao phục đựng đồ dùng các nhân,....Mà Ngụy chấp sự lại đưa thêm cho hắn một bao phục, bên trong có một thanh bách luyện kiếm và hai bộ quần áo màu xanh cùng với ba quyển sách, theo thứ tự “Lăng Phong kiếm thuật”, “Quan Khí Thuật”, và “môn quy nội môn”.

Sở Mộ xem môn quy nội môn trước tiên, phát hiện trong đó đại bộ phận cùng môn quy đệ tử ngoại môn giống nhau, chỉ có một chút sửa chữa, có thể ghi nhớ dễ dàng. Sau đó, Sở Mộ mới mở hai quyển sách còn lại ra, đọc kỹ.

Có lẽ bởi vì thiên phú kiếm thuật bản thân Sở Mộ xác thực cực kỳ kinh người, bản thân hắn cũng đã lĩnh ngộ được Phong huyền diệu, cho nên chỉ cần xem Lăng Phong kiếm thuật một lần là có thể nắm giữ được cơ bản. Sở Mộ có tự tin, chỉ cần luyện tập vài lần là có thể luyện thành, trong vòng hai ngày có thể đại thành.

Quan Khí Thuật, sau khi xem xong, Sở Mộ cũng biết tu luyện như thế nào, độ khó không lớn, trong vòng vài ngày là có thể luyện thành.

Mà Quan Khí Thuật chỉ có thể nhìn thấu tu vi kiếm giả không cao hơn mình quá cao. Còn tu vi kém hơn mình, càng kém càng dễ nhìn ra.

- Sau khi trở thành đệ tử nội môn, có thể đến Kiếm Các chọn lựa bí quyết kiếm khí mới. Sắc trời hôm nay cũng muộn, sáng sớm ngày mai, ta đi Kiếm Các chọn lựa bí quyết kiếm khí mới.

Sở Mộ lẩm bẩm nói, sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt hiện lên một vòng sát cơ.

- Vương Phong, cho người sống nhiều hơn vài ngày nữa. Chờ ta thay đổi, thay thế bí quyết kiếm khí mới, ta sẽ tìm người, tính toán ân oán giữa hai chúng ta.

Sở Mộ tin tưởng, Vương Phong cũng không bỏ qua cho mình. Đã như vậy, chẳng bằng giải quyết hết cho xong, một lần vứt vả suốt đời nhân nhả.

- Có lẽ, tin tức ta trở thành đệ tử nội môn, sẽ rất nhanh rơi vào tay Vương Phong. Nói không chừng, không cần ta đi tìm hắn, hắn sẽ chủ động tới tìm ta.

Sở Mộ trầm nghĩ, rồi rút kiếm, tu luyện Lăng Phong kiếm thuật.

....

- Ngụy chấp sự, ta thấy người vẫn nên nói cho ta biết tin tức liên quan đến người họ.

Tại phòng làm việc Lăng Phong viện, Tề Bạch nhìn chăm chăm vào Ngụy chấp sự, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Tin tức của hắn, ở ngay chỗ này.

Ngụy chấp sự bất đắc dĩ lấy danh sách ra đưa cho Tề Bạch xem. Tu vi Tề Bạch là Kiếm Khí Cảnh thất đoạn đỉnh phong, đối với Ngụy chấp sự không là cái gì, đơn giản là đánh bại được.

Ngụy chấp sự cố kỵ chính là người đứng sau lưng Tề Bạch, tam sư huynh Lăng Phong viện Lộ Tử Long. Kiếm Khí Cảnh cửu đoạn hậu kỳ, kiếm thuật tinh xảo lăng lệ ác liệt, là một trong những đệ tử của chương viện. Địa vị trong Lăng Phong viện cao, hơn nữa lại là người cực kỳ bao che khuyết điểm. Đến lúc đó nếu Tề Bạch nói vài câu không hay về mình, không chừng thời gian sau sẽ không được tốt như bây giờ.

Cho nên, vì ngăn ngừa phiền toái, hắn vẫn cung cấp thông tin có liên quan đến Sở Mộ. Đương nhiên, tin tức rất đơn giản, chỉ là tính danh và xuất thân cùng với hiện đang ở lầu các nào....Những thứ này chỉ cần tốn chút ít thời gian là có thể điều tra ra, coi như hắn cũng không làm trái quy định.

- Thì ra người là Sở Mộ, đệ nhất ngoại môn nhân? Hừ, bây giờ là nội môn, rất nhanh người sẽ biết đến nội môn phải tôn kính sư huynh.

Tề Bạch hừ lạnh một tiếng, cao ngạo ngẩng đầu hất lên, quay người rời khỏi phòng làm việc.

- Sở Mộ, tuy ở ngoại môn có vài phần danh tiếng. Nhưng bao nhiêu người được xưng là đệ nhất ngoại môn nhân sau khi vào nội môn đều yên lặng, biến thành thể hệ bình thường. Hiện giờ lại bị loại tiểu nhân như Tề Bạch nhìn chăm chăm vào, vận khí đúng là không tốt.

Ngụy chấp sự thu hồi danh sách, thở dài một hơi.

Như mọi hôm, Sở Mộ dậy sớm, điều này đã trở thành thói quen của hắn.

Rửa mặt sạch sẽ, đứng trên ban công, Sở Mộ có chút không thích ứng. Khoảng cách chỗ ở hiện tại tới sườn đồi vách đá dựng đứng kia quá xa. Dùng

tốc độ của hắn, đoán chừng phải mất một giờ. Hơn nữa, sau khi chuyển vào nội môn, thức ăn do Lý Vi phụ trách, cho nên không có chuẩn bị lương khô.

- Xem ra, ta cần phải làm quen với cuộc sống mới.

Sở Mộ nói thầm, khả năng thích ứng của hắn rất mạnh. Sở Mộ dứt khoát tu luyện Dưỡng Nguyên Kiếm Khí trên ban công, chỉ chốc lát sau liền quên hết mọi thứ, đắm chìm trong kiếm khí.

Kiểm Khí Cảnh thất đoạn, kiếm giả bình thường có thể vận chuyển bảy đại chu thiên, mà cường độ kinh mạch Sở Mộ so với kiếm giả Kiếm Khí Cảnh thất đoạn khác mạnh hơn, dẻo dai hơn, linh hồn lại càng cường đại hơn. Bởi vậy, Sở Mộ có thể vận chuyển hai mươi một đại chu thiên, hiệu suất tu luyện gấp ba.

Sở Mộ tu luyện xong kiếm khí quyết cảm giác tu vi kiếm khí không tăng lên chút nào, hắn cũng không cảm thấy sốt ruột mà liền chuyển sang tu luyện tầng thứ hai bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể. Sau khi luyện xong Kiếm Khí Hộ Thể Sở Mộ liền chuyển sang quan khán một chút Quan Khí Thuật rồi mới thu kiếm đi về phía Lăng Phong kiếm đài.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trưởng lão Kiếm Các khiếp sợ! Truyền thụ (1)

Lúc này mặt trời còn chưa nhô lên khỏi đỉnh núi, sắc trời vẫn còn âm ẩm, khí lạnh vẫn còn vương vấn xen lẫn giữa không khí, Lý Vi vẫn còn say giấc nồng, Sở Mộ tiến về phía Lăng Phong kiếm đài cũng không thấy bất kỳ bóng người nào trên đó.

Sở Mộ đứng trên kiếm đài trông trải nhìn chăm chăm về phía cỏ cây xa xa tập trung luyện thị kiếm cho đến khi hai mắt mỏi như cay xè mới nhắm lại chuyển sang luyện thính kiếm rồi tiếp đến là xúc kiếm.

Một lúc sau, Sở Mộ từ từ rút kiếm ra, thân bách luyện kiếm hắn mới nhận hôm qua sáng như tuyết, hàn ý từ mũi kiếm tỏa ra khiến người ta cảm giác như đang ở tiết trời sang thu. Hắn bỏ vỏ kiếm xuống đất bắt đầu thức thứ nhất Cơ Sở Kiếm Thuật rồi chuyển sang Phi Vân kiếm thuật, Nhu Vân kiếm thuật, Thanh Phong kiếm thuật, cuối cùng mới tu luyện Lăng Phong kiếm thuật.

Sở Mộ luyện kiếm được một lúc thì nhìn thấy từng tia nắng đầu tiên bắt đầu hé lộ ra sau ngọn núi chiếu lên thân ảnh đang múa kiếm trên Lăng Phong kiếm đài.

Bỗng nhiên từ đằng xa xuất hiện một đạo thân ảnh đang chạy nhanh đến, quần áo bông bành trong gió, không ngừng lay động.

Người mới đến tên là Hàn Thụy.

Đang lao nhanh đến bỗng nhiên thân thể Hàn Thụy dừng lại giữa không trung từ từ hạ xuống, biểu lộ giật mình, hắn cho rằng hắn là người đến Lăng Phong kiếm đài sớm nhất thế nhưng hắn không nghĩ rằng lại có người đến sớm hơn hắn đã vậy lại còn đang tu luyện Lăng Phong kiếm thuật, nhìn qua thì người đang luyện kiếm kia cũng chưa đạt đến đại thành.

Hơn nữa, khi Hàn Thụy nhìn thấy mặt Sở Mộ liền nhớ đến người hôm qua hắn nhìn thấy lập tức trong lòng có suy đoán.

Hàn Thụy đạp mạnh hai chân lấy đà phi lên lao thẳng lên kiếm đài cách Sở Mộ không xa, tốc độ lao đến của hắn cực nhanh, khi thân thể lao lên điểm cao nhất liền rút kiếm phản chiếu lấy từng tia sáng ban mai.

Hàn Thụy khẽ quát một tiếng, kiếm khí bắt đầu vận động, mỗi kiếm phảng phát như đang toàn lực dồn đối phương vào cửa tử. Hắn đang thi triển thức đầu tiên của Lăng Phong kiếm thuật.

Sở Mộ sớm biết Hàn Thụy xuất hiện nhưng cũng không để ý thế nhưng hắn không ngờ rằng người đến liền xuất kiếm công kích bản thân, hắn cũng không né tránh mà lập tức đâm một kiếm cũng là sử dụng Lăng Phong kiếm thuật.

Hàn Thụy đã sớm luyện Lăng Phong kiếm thuật đến đại thành mà Sở Mộ mới chỉ luyện lần đầu tiên mà thôi, đương nhiên chênh lệch là rất rõ ràng nhưng Sở Mộ đã đến cảnh giới Kiếm Thuật Tông Sư cũng đủ để bù cho chênh lệch đó, song kiếm giao nhau lập tức va chạm sáu lần bắn ra từng hoa lửa.

- Tốt!

Trên mặt Hàn Thụy hiện lên vẻ vui mừng, kiếm quang vận chuyển, chiêu thức biến ảo, chém ngang một kiếm tựa như phong thiết cắt ác liệt. Ngay lập tức Sở Mộ cũng biến chiêu, mới giao thủ mấy chiêu nhưng hắn cảm giác người đến không có địch ý chỉ là luận bàn thuật túy mà thôi.

Hai bên chỉ giao thủ ngắn ngủi một chút nhưng đã thiên triển qua sáu thức đầu tiên Lăng Phong kiếm thuật, lúc này Hàn Thụy mới đáp xuống đất cách Sở Mộ mấy bước chân rồi lại nhanh chóng xuất kiếm tiếp.

Hai người bọn họ đều không sử dụng kiếm khí phụ nhận hoàn toàn chỉ là kiếm thật giao phong.

Sở Mộ phát hiện loại giao chiến kiểu tu luyện thế này có tác dụng hơn mấy lần so với tu luyện bình thường, cứ mỗi chiêu đi qua hẳn lại lĩnh ngộ sâu hơn với Lăng Phong kiếm thuật.

- Tốt, hóa ra là ta xem thườn người, tiếp sát chiêu của ta, Lăng Phong Động!

Hàn Thụy khẽ quát, ngữ khí có chút hưng phấn, chém ra một kiếm lập tức chung quanh như có phong ngưng tụ lại chiêu thế càng thêm uy lực, thêm phần ác liệt.

Sở Mộ vội vàng vận dụng Tuỳ Phong Bải Liễu Toái Loạn Bộ, thân hình biến ảo cấp tốc, liên tục thay đổi vị trí mấy lần mới tránh được một kiếm của Hàn Thụy không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cảm thấy kiếm thuật của đối phương không phải cao bình thường.

Ngược lại Hàn Thụy cũng cảm thấy ngạc nhiên không kém, không ngờ rằng Sở Mộ có thể tránh chiêu Lăng Phong Động của mình một cách nhẹ nhàng như vậy.

- Người chính là đệ tử nội môn mới đăng ký hôm qua phải không ?

Hàn Thụy thu kiếm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Mộ.

- Không thể giả được.

Sở Mộ mỉm cười đáp lời.

- Tên của ta là Hàn Thụy, Kiếm Khí Cảnh bát đoạn, trên danh nghĩa coi như là sư huynh của người, tuy nhiên người cứ gọi thẳng tên của ta.

Hàn Thụy tự giới thiệu bản thân.

- Sở Mộ, Kiếm Khí Cảnh thất đoạn.

Sở Mộ tự giới thiệu, lại càng đơn giản hơn.

- Người chính là Sở Mộ ?

Hàn Thụy lại ngạc nhiên lần nữa, chắc chắn vài tiếng:

- Hóa ra là người, khó trách chỉ vừa mới tu luyện Lăng Phong kiếm thuật đã có thành tựu như vậy, xem ra lời đồn thổi người có thể giao thủ mấy chiêu với tên Tiêu cuồng nhân mà không bại là không giả đi.

- Đa tạ người đã giúp ta luyện kiếm, hiệu quả rất tốt, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.

Sở Mộ đi kiếm lễ nói:

- Ta còn có việc, đi trước.

- Này này tháng này ... trình độ lạnh lùng cũng không chênh lệch với Tiêu cuồng nhân bao nhiêu a, xem ra sau này Lăng Phong viện lại càng náo nhiệt ...

Hàn Thụy vừa về cầm vừa tự lẩm bẩm mãi đến khi bóng Sở Mộ khuất sau Lăng Phong kiếm đài mới bắt đầu luyện kiếm.

.....

- Là người! Người đã trở thành đệ tử nội môn ?

Trưởng lão Kiếm Các không còn khuôn mặt lạnh nhạt nữa mà thay vào đó là khuôn mặt tràn ngập ngạc nhiên nhìn Sở Mộ.

- Đi Bách Thú Cốc lịch lãm rèn luyện một chuyến đạt được một ít Linh Dược gia tăng tu vi cơ duyên xảo hợp đã đột phá.

Sở Mộ trả lời ngắn gọn.

- Hay cho một cơ duyên xảo hợp.

Trưởng lão Kiếm Các sau chút ngạc nhiên ban đầu lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, nhìn thật sâu vào hai mắt Sở Mộ, tuy nói vậy nhưng vị trưởng lão này biết rõ độ khó để đột phá từ tứ đoạn đến thất đoạn đầu thế dùng đơn vị ngày mà tính, cần phải ít nhất là một năm trở lên, thế nhưng tên đệ tử trước mắt này hình như chỉ mất mấy chục ngày mà thôi có thể miễn cưỡng tính bằng đơn vị 1-2 tháng.

Trưởng lão Kiếm Các thậm chí còn cho rằng thiên phú tu luyện của Sở Mộ hẳn là lục phẩm mà không phải là cửu phẩm.

- Trước khi người lựa chọn kiếm khí quyết mới ta phải thử người một chút, xuất kiếm đi, nếu như người có thể khiến cho ta di động nửa bước ta sẽ nói cho người biết một số đồ vật hữu dụng mà bình thường các người không hề để ý đến.

Trưởng lão Kiếm Các đứng dậy đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói.

Tuy trong hàng ngũ kiếm thuật sư Sở Mộ đã đạt đến cảnh giới Tông Sư thế nhưng trong hàng ngũ kiếm giả hẳn cũng mới chỉ là Kiếm Khí Cảnh thất đoạn mà thôi. Mặc dù hẳn không biết tu vi trưởng lão Kiếm Các thế nào nhưng Sở Mộ biết rõ chênh lệch giữa hẳn và trưởng lão Kiếm Các không cách nào tính ra tựa như khoảng cách giữa trời và đất vậy.

Cho nên khi Sở Mộ nghe thấy trưởng lão Kiếm Các nói vậy thì cũng không chút khách khí liền rút kiếm khỏi vỏ, thế công lao đến lăng lệ ác liệt.

- Lăng Phong kiếm thuật người cũng chỉ vừa mới tiếp xúc Lăng Phong kiếm thuật thế mà đã đạt tiểu thành, không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trưởng lão Kiếm Các khiếp sợ! Truyền thụ (2)

Thân hình trưởng lão Kiếm Các không động, khí thế lăng lệ, kiếm chiêu ác liệt của Sở Mộ chưa đến gần đã tự nhiên tiêu tán.

Sở Mộ công kích liên tục mấy kiếm nhưng cứ đến gần trưởng lão Kiếm Các thì lại tiêu tán. Mặc dù tạo nghệ kiếm thuật của Sở Mộ cực cao nhưng trước chênh lệch quá lớn về tu vi kiếm thuật khiến Sở Mộ không thể nào bù đắp được. Dù sao tạo nghệ kiếm thuật của hẳn cũng là căn cứ vào Cơ Sở Kiếm Thuật khiến hẳn vượt lên trên người khác chiến đấu vượt cấp nhưng cũng chỉ có thể vượt cấp trong một khoảng cách tu vi nhất định mà thôi.

- Tạo nghệ kiếm thuật của người khiến ta sợ hãi thán phục, trong hàng đệ tử cùng thế hệ của người ở Thanh Phong kiếm thuật không ai bằng, ngay cả ta muốn tránh né cũng rất khó khăn. Thế nhưng tu vi kiếm thuật của người quá yếu, ta chỉ cần phóng thích một tầng kiếm khí phòng hộ là có thể ngăn cản toàn bộ công kích của người, cho nên người cứ thỏa thích thi triển, có sát chiêu nào cứ dùng.

Trưởng lão Kiếm Các không tiếc lời khen ngợi, bản thân lão đúng là khiếp sợ trước tạo nghệ kiếm thuật của Sở Mộ.

Tục ngữ có nói người thường xem náo nhiệt, người thành thạo xem môn đạo, người trong nghề xem thân thủ.

Chỉ thông qua mấy kiếm ngăn ngại trưởng lão Kiếm Các đã nhìn ra tạo nghệ kiếm thuật của Sở Mộ cực kỳ tinh xảo tuyệt luân, cho dù bản thân lão cũng không hơn được.

Ngược lại cũng qua mấy kiếm vừa rồi Sở Mộ cũng hiểu trưởng lão Kiếm Các nói đúng, cho dù kiếm thuật của hẳn tinh xảo cao thâm cỡ nào cũng không phá nổi thế phòng thủ của trưởng lão do đó Sở Mộ không giữ lại liên tục thi triển sát chiêu. Đầu tiên là Kinh Vân Sát tràn ngập sát cơ nghiền áp không khí lao đến khiến khuôn mặt trưởng lão Kiếm Các có chút động.

Kinh Vân Sát lao thẳng về phía trưởng lão Kiếm Các, kiếm khí tung hoành bốn phía, vừa chạm vào lớp phòng hộ của trưởng lão Kiếm Các liền nổ tung thế nhưng lão vẫn đứng yên không chút tổn hại.

Sở Mộ lại chuyển qua thi triển Thanh Phong Tuyệt Sát nhưng vẫn bị kiếm khí hộ thân bên ngoài trưởng lão kiếm khí ngăn cản, lập tức tiêu tạo ngắn.

Cho dù hiện tại Sở Mộ chưa dùng kiếm khí thế nhưng hẳn biết rõ cho dù dùng cũng không cách nào thay đổi kết quả.

- Đây là Thanh Phong Tuyệt Sát, uy lực quả nhiên cường đại, còn sát chiêu lúc nãy tên là gì ?

Trưởng lão Kiếm Các hỏi.

- Kinh Vân Sát.

- Kinh Vân Sát, chiêu như kỳ danh, uy lực tiếp cận Thanh Phong Tuyệt Sát nhưng phạm vi công kích quá nhỏ, không tệ không tệ, xem ra người có kỳ ngộ của riêng mình.

Trưởng lão Kiếm Các gạt đầu rồi nở một nụ cười vui vẻ:

- Không thể đẩy lui ta nửa bước có phải có chút thất vọng hay không ? Thật ra cho dù là Kiếm Khí Cảnh thập đoạn thậm chí nửa bước Hóa Khí cũng không cách nào đẩy lui ta nửa bước, tuy nhiên với tạo nghệ kiếm thuật của ngươi nếu có được tu vi nửa bước Hóa Khí Cảnh có lẽ đủ khả năng đối kháng với Hóa Khí Cảnh nhập môn.

- Hóa Khí Cảnh, là cảnh giới sau khi đột phá Kiếm Khí Cảnh sao ?

Sở Mộ hỏi.

- Đúng vậy, sau khi đột phá Kiếm Khí Cảnh chính là Hóa Khí Cảnh được phân thành nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn. Với tạo nghệ kiếm thuật của ngươi đủ để vượt qua mấy bậc chiến đấu vượt cấp. Nhưng nên biết một gã kiếm giả chính thức, kiếm thuật quan trọng và tu vi kiếm khí cũng quan trọng không kém, với khả năng của ngươi bây giờ đúng là có thể đánh bại Kiếm Khí Cảnh cửu đoạn bình thường thế nhưng rất khó giết bọn họ. Bởi vì bọn họ có kiếm khí thành giáp ngăn cản được hết thủy công kích của ngươi.

Trưởng lão Kiếm Các vừa nói vừa cười:

- Tuy ngươi không thể đẩy ta lui về phía sau nửa bước nhưng lại khiến cho ta rất hài lòng, ta quyết định nói cho ngươi biết một số vấn đề, hi vọng những điều đó có trợ giúp cho ngươi.

- Ngươi cũng đã biết, cảnh giới Kiếm Đạo ?

Trưởng lão Kiếm Các hỏi, Sở Mộ lắc đầu, lão liền nói tiếp:

- Cảnh giới Kiếm Đạo không phải là kiếm thuật hay kiếm kỹ mà đã vượt qua chúng, rất mơ hồ chỉ có thể lĩnh hội bằng ý không thể dạy bằng lời, không thể học, chỉ có thể ngộ, ngộ được đương nhiên là thành. Ta biết rõ cảnh giới Kiếm Đạo chính là Kiếm Thế và Kiếm Ý.

Sở Mộ gật gật đầu, cảm giác như bắt được điều gì.

- Cảnh giới Kiếm Thế phân thành nhập môn tiểu thành đại thành viên mãn, hiện tại Kiếm Thế của ta chỉ là tiểu thành, cuộc đời này vô vọng Kiếm Ý.

Trưởng lão Kiếm Các nói mang theo vài phần tiếc nuối, nhưng sau đó lại tràn ngập chờ mong:

- Ta thấy được thiên phú kiếm thuật của ngươi cực cao, ngộ tính cũng nhất định rất tốt cho nên hi vọng ngươi có thể nhanh chóng ngộ được Kiếm Thế. Thế giới kiếm giả truyền lưu một loại truyền thuyết, trước Kiếm Khí Cảnh thập đoạn mà ngộ được Kiếm Thế tương lai nhất định có thể lĩnh ngộ Kiếm Ý. Nói nhiều thêm nữa ngươi cũng không có khắc sâu ấn tượng, đứng vững ta cho ngươi cảm thụ một chút cái gì gọi là Kiếm Thế.

Dường như trước mắt Sở Mộ xuất hiện một tòa núi cao đâm thủng tầng mây vậy, như là xuất hiện một thanh Kinh Thiên kiếm nghiền áp vô cùng vô tận áp bức khiến hần cảm giác hít thở không thông, cảm giác đó chỉ vượt qua nhưng Sở Mộ rõ ràng toàn thân bị áp chế không cách nào nhúc nhích thậm chí tư duy cũng dừng lại bị đông cứng.

Sắc mặt Sở Mộ trắng bệch, mồ hôi toát ra đầm đìa, chống tay thở dốc, toàn thân không còn chút sức nào, nếu không nhờ ý chí kiên cường dẻo dai chống đỡ sợ rằng hần đã co quắp lẫn lộn dưới đất. Mặc dù vậy hần cũng cảm giác khổ sở vô cùng, không chỉ thân thể cảm giác khó chịu mà linh hồn cũng cảm giác như sắp chết vậy.

Trưởng lão Kiếm Các vô thức gật gật đầu, trong mắt hiện lên ý tán thưởng, đối với biểu hiện của Sở Mộ lão cảm thấy thỏa mãn hoàn toàn.

Tuy Kiếm Thế của trưởng lão Kiếm Các chỉ là tiểu thành nhưng khổ công vài chục năm cho nên việc vận dụng Kiếm Thế xuất thần nhập hóa dù trước mặt là Sở Mộ có tu vi Kiếm Khí Cảnh thất đoạn hay thậm chí là thập đoạn, nửa bước Hóa Khí Cảnh nếu không lĩnh ngộ Kiếm Thế nhất định chỉ có kết quả xui xẻo nằm trên mặt đất.

Thậm chí không ít Hóa Khí Cảnh nhập môn không chèo chống nổi.

Một lúc lâu sau Sở Mộ mới bình thường trở lại nhưng vẻ khiếp sợ trên mặt vẫn không giảm đi.

- Cái này là Kiếm Thế sao ... thật mạnh

Sở Mộ sợ hãi than nói, đồng thời, trong nội tâm cũng xuất hiện kích động nho nhỏ, Kiếm Thế của trưởng lão Kiếm Các khiến hần nhớ đến ngày trước ở ngoại môn lúc đối kháng Vương Phong dường như hần cũng tiến vào trạng thái như vậy, cảm giác lúc đó là không một chút sợ hãi chỉ có ý chí bất khuất tiến về phía trước, hình như lúc đó có vài phần hương vị Kiếm Thế.

Nói như vậy mình đã từng đụng chạm đến Kiếm Thế mà bản thân không rõ.

Đồng thời hần cũng cảm thấy hồi hộp, cảnh tượng đó thật đáng sợ, chỉ trong nháy mắt không đến một giây đã đủ để giết mình vài chục lần.

- Ngươi đã nhận thức qua, cái này là Kiếm Thế, hi vọng sẽ có trợ giúp ngươi lĩnh ngộ.

Chương 46: Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết

Trưởng lão Kiếm Các nói tiếp:

- Mỗi một gã kiếm giả đều có tính cách, phong cách hành sự không giống nhau bởi vậy khi lĩnh ngộ Kiếm Thể hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm khác biệt, có kiếm giả tạo thành Kiếm Thể cực kỳ bá đạo, còn có Kiếm Thể lại miên nhu nhưng Kiếm Thể chính là Kiếm Thể đều có một đặc điểm chung chính là phẩm chất chung mà mỗi kiếm giả đều phải có: mũi nhọn (phong mang), phong duệ, một đi không trở lại, không sợ hãi luôn sẵn sàng vượt mọi chông gai. Nếu như mất đi những tình nghĩa hạch tâm này liền mất đi tinh túy của Kiếm Thể, nhất định không cách nào đạt được thành tựu cao.

Sở Mộ như nuốt từng lời trưởng lão Kiếm Các nói, hẳn nhớ rành mạch rõ ràng từng câu từng chữ, hẳn biết rõ những kinh nghiệm lần này quý trọng đến mức nào có thể giúp hắn tránh đi được rất nhiều đường vòng, khiến hắn xác định được mục tiêu tu luyện tốt hơn.

- Được rồi, ta chỉ nói đến đây thôi, ngươi đi chọn lựa kiếm khí quyết đi.

Trưởng lão Kiếm Các gật gật đầu tựa cười mà như không phải cười:

- Chọn lựa kiếm khí quyết nếu như chọn lựa một mạch hoặc các mạch gần nhau thì lúc tu luyện càng đơn giản tỷ lệ phạm sai lầm nhỏ hơn. Mặt khác tầng hai khác hẳn tầng một, ngươi chỉ có một lần cơ hội lựa chọn, một khi đã chọn cái gì liền không thể chọn cái khác nếu không sẽ có cảnh báo vang lên.

- Đa tạ trưởng lão dạy bảo.

Sở Mộ đi kiếm lễ tạ trọng hướng trưởng lão Kiếm Các tạ ơn, dù hắn không nói bất cứ câu hứa hẹn gì nhưng trong lòng đã có một vị trí đặc biệt cho vị trưởng lão này. Hơn nữa qua mấy câu cuối của trưởng lão hắn cũng biết rằng trước đây hắn cố gắng nhớ thêm một môn thân pháp bộ pháp tương rất bí mật nhưng vị trưởng lão này lại biết rõ, thế nhưng lão cũng không truy cứu.

Thời gian đi vào trong Kiếm Các vẫn là một nén hương, trưởng lão Kiếm Các cũng không phá lệ cho hắn tùy nhiên thời gian như vậy đã đủ rồi.

Sở Mộ lên thẳng tầng hai, cảm giác có một tầng ngăn cản liền vận thoát một chút kiếm khí thất đoạn liền thông qua.

Tất cả kiếm khí quyết ở tầng một đều là hoàng cấp hạ phẩm, còn kiếm khí quyết tầng hai là hoàng cấp trung phẩm về phần tầng ba có thể là hoàng cấp thượng phẩm nhưng Sở Mộ còn chưa đủ tư cách đi lên.

- Ta đang tu luyện Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết xem như thuộc về nguyên hệ, tu luyện ra kiếm khí bất thiên bất ý trung chính bình hòa hùng hậu tính thuần hơn nữa xóa bỏ không dễ dàng nhưng tốc độ tu luyện chậm chạp không có trợ giúp tăng phúc hay suy yếu cho bất kỳ kiếm thuật hệ nào khác.

Vừa dạo một vòng ở tầng hai Sở Mộ vừa suy nghĩ:

- Cho nên ta phải lựa chọn một môn kiếm khí quyết khác cũng phải là nguyên hệ, dù sao ta tu luyện kiếm thuật còn có vận hệ và phong hệ khả năng về sau còn liên quan đến các hệ khác.

Ở tầng hai chỉ có hơn 40 ô vuông chứa sách, Sở Mộ nhanh chóng đảo qua một vòng, trong đó ngoài kiếm khí quyết còn có bí pháp.

Mục tiêu của Sở Mộ là kiếm khí quyết cho nên hắn không nhìn về phía bí pháp.

- Lăng Phong kiếm khí quyết có khả năng tăng phúc nửa thành ở mặt tốc độ cho phong hệ, có thể tăng phúc nửa thành uy lực cho Lăng Phong kiếm thuật.

- Minh Lô kiếm khí quyết, Bích Thủy kiếm khí quyết. Xem ra đây chính là nguyên bộ kiếm thuật kiếm khí quyết của ba viện nội môn, tăng phúc nửa thành, tuy không phải quá nhiều nhưng cũng có thể phát huy tác dụng không kém, nhất là dưới tình huống hai bên có thực lực tương đương.

Sở Mộ vừa đi vừa lăm bằm, tiếp tục xem:

- Hòa Diễm Kiếm Khí Quyết

- Bạo Viêm Kiếm Khí Quyết

- Kim Sát Kiếm Khí Quyết

- Thanh Mộc Kiếm Khí Quyết

- Nham Thỏ Kiếm Khí Quyết

Bên cạnh mỗi một môn kiếm khí quyết đều có một tờ giấy ghi chép những đặc điểm liên quan chi liếc mắt qua là thấy.

Phong hệ, thủy hệ, hỏa hệ, kim hệ, mộc hệ, thổ hệ, lôi hệ

- Những kiếm khí quyết này mỗi môn đều có một sở trường riêng, có thiên hướng riêng cho dù là kiếm khí quyết cùng hệ khi tạo tăng phúc cho kiếm thuật cũng có nhiều phương diện khác nhau nhưng đều không bao quát.

- Nếu như ta chủ tu kiếm thuật nhất mạch Lăng Phong viện liền chọn Lăng Phong kiếm khí quyết đáng tiếc ta không phải cho nên chỉ có thể chọn môn này a, Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết tuy không phải cùng một mạch với Đường Nguyên Kiếm Khí Quyết nhưng cũng tương đối gần nhau.

Bên trong những kiếm khí quyết này rất ít kiếm khí quyết nguyên hệ, chỉ có hai môn sau khi cẩn thận cân nhắc Sở Mộ cảm thấy Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết thích hợp với mình hơn.

Vì vậy hắn quyết định lựa chọn Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, vừa thò tay vào lấy thì thấy một tầng ngăn cản hắn liền vận chuyển kiếm khí bao phủ bàn tay mới xóa được tầng ngăn cản.

- Đáng tiếc, tầng hai không giống tầng một tất cả đều có kiếm khí phòng hộ ta chỉ cơ hội lựa chọn một lần nếu không cứ như tầng một nhất định phải nhớ thêm một môn bí pháp.

Sở Mộ thờ dài liếc nhìn một môn bí pháp rồi cảm Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết bước xuống tầng một hướng về phía trường lão Kiếm Các.

- Đưa ta xem ngươi chọn môn kiếm khí quyết nào ?

Trường lão Kiếm Các vừa nói vừa tiếp nhận kiếm phổ:

- À, hóa ra là Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết quả nhiên ngươi tu luyện kiếm khí quyết thuộc về nguyên hện công chính bình thản thích hợp để phát triển toàn diện cũng hoàn toàn thích hợp với ngươi, chỉ mất hai ngày có thể hoàn thành chuyển tu.

Nói xong trường lão Kiếm Các nhanh chóng đăng ký rồi trả lại kiếm phổ cho Sở Mộ.

- Nhớ kỹ, trong vòng một tháng phải đưa kiếm khí quyết về chỗ cũ.

Trường lão Kiếm Các không quên nhắc nhở.

- Chuyển tu xong đệ tử sẽ trả lại.

Sở Mộ vừa nói vừa cất kiếm phổ rồi trịnh trọng đi kiếm lễ chào trường lão Kiếm Các rồi xoay người rời đi.

- Trước có Tiêu Thiên Phong sau có Sở Mộ là phúc của Thanh Phong kiếm phái ta.

Trường lão Kiếm Các nhìn theo bóng lưng Sở Mộ, lẩm bầm nói:

- Tuy thiên phú tu luyện Tiêu Thiên Phong cao hơn Sở Mộ nhưng tương lai nhất định Sở Mộ sẽ vượt qua Tiêu Thiên Phong.

Sau khi chọn lựa kiếm khí quyết Sở Mộ liền quay về Lăng Phong viện, chỉ một lúc sau hắn đã đi đến tám bia đá trước cửa Lăng Phong viện.

Hiện tại có một người đang đứng trước tám bia đá, hai tay giao nhau ôm kiếm, khí tức cô đọng, sắc mặt âm trầm, đôi mắt có chút nheo lại tựa hồ như có từng hồ quang điện rất nhỏ nhảy lên.

- Hình như đây là Vương Phong của Minh Lôi viện thì phải ? Hắn đến chỗ chúng ta làm gì nhỉ ?

Một vài tên kiếm giả đi qua liếc nhìn Vương Phong rồi ghé tai nhỏ giọng trao đổi.

- Không biết, từ sau lần bị sư huynh Tiêu Thiên Phong đã bại Vương Phong cũng chưa quay lại lần nào.

- Nghe nói đệ đệ Vương Lôi của hắn bị một đệ tử ngoại môn cắt đứt gân tay, Vương Phong muốn tìm tên đệ tử ngoại môn kia tính sổ thế nhưng bị sư huynh Tiêu Thiên Phong ngăn lại, về sau hắn đi báo lên Chấp Pháp đường thế nhưng ngược lại còn bị phạt suy nghĩ ba ngày trên Lệ Phong Nhai, hơn nữa Vương Lôi còn bị trục xuất khỏi kiếm phái.

- Trường lão Chấp Pháp luôn luôn công chính nghiêm minh a.

Lúc này Sở Mộ cũng đã về đến gần tám bia đá.

Chương 47: Năm ngày sau! Sinh tử đấu kiếm!

- Vương Phong, quả nhiên là hấn.

Sở Mộ nhìn thấy Vương Phong thì đồng thời Vương Phong cũng phát hiện ra Sở Mộ đã trở về, hai mắt hấn trừng lên, lửa giận bộc phát không thềm che dấu, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, kiếm khí nãy liệt tỏa ra hấn khí thấu xương, khí thế bức người, so với đợt gặp lần trước hình như thực lực hấn tăng lên không ít.

- Sở Mộ!!!!

Vương Phong nghiêng rắng nghiêng lợi rít hai chữ qua kẽ răng tràn ngập hận ý và sát cơ, lúc này hấn đã buông tay cầm kiếm ra, sắc mặt càng trở nên âm trầm, thanh âm tựa như gầm lên, vang vọng xung quanh như tiếng sấm:

- Ta đã nói rồi, ngay khi ngươi trở thành đệ tử nội môn cũng chính là ngày giỗ của ngươi, hiện tại ta đến lấy mạng ngươi.

- Sở Mộ, hấn chính là Sở Mộ, không ngờ được vậy mà hấn đã trở thành đệ tử nội môn, hơn nữa còn thuộc Lăng Phong viện chúng ta.

Mấy tên kiếm giả đứng đằng xa nghe thấy Vương Phong nói vậy lập tức kinh ngạc, lại thấp giọng nghị luận.

- Ta nghe nói lúc ở ngoại môn hấn đã từng xuất đầu danh uy danh cho Thanh Phong kiếm phái chúng ta, được xưng là đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn.

- Hừ đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn thì thế nào nhiều nhất chỉ có thể hoành hành ở ngoại môn mà thôi, thử nghĩ mà xem, nhiều năm qua có bao nhiêu đệ tử ngoại môn sau khi tiến vào nội môn đều long biến thành xà không đạt được thành tựu nổi bật gì.

- Nói cũng đúng.

- Lần này Sở Mộ thâm rồi, thù hận giữa hấn và Vương Phong không thể coi bỏ được, hiện tại sư huynh Tiêu Tiên Phong lại không ở trong môn đã ra ngoài lịch lãm rèn luyện còn chưa trở về cho nên không có người nào xuất đầu thay Sở Mộ.

- Thật sự là đáng thương a, mới vừa tiến vào nội môn còn chưa kịp hưởng thụ đãi ngộ dành cho đệ tử ngoại môn.

- Sở Mộ, hiện tại không ai có thể cứu được ngươi.

Vương Phong rít gào.

- Ai sống ai chết còn chưa biết được.

Thần sắc Sở Mộ không thay đổi vẫn đạm bạc như trước.

- Rất tốt, ta hi vọng đến lúc lên kiếm đài ngươi vẫn cương được như vậy, năm ngày sau, quyết sinh tử trên sinh tử kiếm đài, ngươi có dám không ?

Vương Phong cười gằn, lớn tiếng nói.

- Vậy cứ để cho ngươi sống lâu thêm 5 ngày đi.

Sở Mộ nói.

- Hưởng thụ thật tốt 5 ngày cuối cùng của ngươi đi a.

Vương Phong nhe răng cười nói, oán hận của hấn đối với Sở Mộ đã lên đến đỉnh điểm không chết không thôi.

- Quên mất, ngươi đừng buồn đã có Ngô Cường chờ ngươi xuống là bạn.

Lúc Vương Phong đi ngang người, Sở Mộ thấp giọng nói.

- Ngươi ...

Vương Phong giận dữ, thiếu chút nữa đã rút kiếm động thủ trực tiếp vs Sở Mộ, mấy ngày qua hấn cảm thấy thật sự kỳ quái, Sở Mộ đã xuất hiện ở kiếm phái đã vậy lại còn trở thành đệ tử nội môn thế mà Ngô Cường vẫn chưa trở về, hôm nay hấn biết rõ Ngô Cường đã lành ít dữ nhiều.

- Tốt ... tốt ... rất tốt ...

Lòng ngực Vương Phong phập phồng kịch liệt, cơ hồ hai mắt tràn huyết.

- Ta rất tốt thế nhưng ngươi lại không được tốt cho lắm.

Sở Mộ khẽ cười nói, bước vào trong Lăng Phong viện để lại Vương Phong đứng một mình hận không thể lột da rút xương Sở Mộ.

Lý do mà Vương Phong đưa ra thời hạn 5 ngày mà không phải là ngay lập tức bởi vì muốn quyết đấu sinh tử thì đầu tiên phải được hai bên đồng ý sau đó phải trình đơn xin phép lên Chấp Pháp đường, tiến hành xác nhận rồi mới có thể quyết đấu.

Đôi khi là mất thời gian 3 ngày nhưng cũng có lúc mất 4 ngày cho nên Vương Phong định ra thời hạn 5 ngày nếu không với hận ý trong lòng của hắn chỉ muốn lập tức hành hạ Sở Mộ đến chết.

Vấn đề quyết đấu sinh tử với võ Sở Mộ ghi nhớ nhưng không để ý quá mức, lần này đối mặt với Vương Phong cho dù thực lực của hắn có tăng lên nhưng Sở Mộ không hề có cảm giác e ngại, so với Kiểm Thể mà trưởng lão Kiểm Các mang lại tất cả chỉ là nhọc tiểu.

- Thời gian 5 ngày, hai ngày đầu chuyển tu sang Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, 3 ngày sau luyện thành Quan Khí Thuật, luyện Lăng Phong kiếm thuật đến mức đại thành, lĩnh ngộ thêm các mặt kiếm thuật khác rồi sau đó chém Vương Phong.

Sở Mộ vừa đi vừa âm thầm định ra kế hoạch, vừa đi vừa liếc nhẹ qua mấy kiếm giả trên đường, không quá để ý. Mà mấy đệ tử nội môn nàu đứng cách xa hai người Sở Mộ hơn 10m đã thế lại còn ngược gió co nên không nghe rõ Vương Phong đề xuất quyết đấu sinh tử, nếu không, không bao lâu nữa cả nội môn đều biết.

- Hừ, chỉ là một tên đệ tử nội môn mới thăng cấp mà đã kiêu ngạo như vậy, nhìn thấy chúng ta cũng không hành lễ, quá thiếu lễ phép rồi.

Một lúc sau Sở Mộ quay về lầu các được phân, vừa mới bước vào nhà hắn đã ngửi thấy mùi thơm khắp nơi, hóa ra Lý Vi đang xào rau.

- Sư huynh, huynh đã trở về, nghỉ ngơi một chút đi, đồ ăn cũng sắp xong rồi.

Lý Vi nghe thấy tiếng bước chân liền nhìn ra ngoài nhà thì thấy Sở Mộ đi vào liền nói.

- Được rồi.

Sở Mộ đi lên tầng hai ngồi trước bàn công đặt kiếm cạnh chân, móc kiếm phổ ra xem.

Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, không hổ là kiếm khí quyết Hoàng cấp Trung phẩm nội dung phong phú hơn Dưỡng Nguyên Kiếm Khí Quyết không ít, càng thêm thâm ảo, tối nghĩa khó hiểu, dùng ngộ tính cường đại gần như yêu nghiệt của Sở Mộ xem qua một lần cũng chỉ mới hiểu chút da lông mà thôi.

Đương nhiên nếu như đổi thành kiếm thuật thì Sở Mộ chỉ nhìn một lần đã có thể lĩnh ngộ được chút ít, ngộ tính của hắn là trên mặt kiếm thuật mới là mạnh nhất.

Sở Mộ lại tiếp tục đọc một lần nữa, cũng hiểu thêm được vài điều, giải thích thêm được một số thâm ảo.

Cứ liên tục đọc như vậy sau năm lần Sở Mộ đã hiểu rõ Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, tuy vậy hắn không vội vàng bắt tay vào chuyển tu mà cất kiếm phổ, nhắm hai mắt bài trừ tạp niệm, bắt đầu mô phỏng trong đầu.

- Sư huynh, nghỉ ngơi mời cơm.

Lý Vi bưng mâm cơm lên, trên mâm cơm bày biện khá nhiều món đủ cả hương vị lẫn bày biện khiến người nhìn muốn chảy nước miếng.

Gạo dùng để nấu cơm là Dưỡng Nguyên Mễ do chính Thanh Phong kiếm phái gieo trồng, bên trong ẩn chứa không ít nguyên khí, bổ dưỡng ôn hòa đã vậy là còn ngon miệng, nếu người thường sử dụng loại gạo này thường xuyên cũng có thể cường thân kiện thể, bổ sung nguyên khí còn đối với người tu luyện còn có thêm tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Đệ tử ngoại môn không có tư cách ăn Dưỡng Nguyên Mễ.

Tất cả đồ ăn trên mâm đều được chế biến từ nguyên liệu do chính Thanh Phong kiếm phái cung cấp, không chỉ ngon miệng mà còn có tác dụng bổ dưỡng.

Ngoài ra còn có một bầu rượu.

- Sư huynh, rượu này gọi là Bách Thảo Nhưỡng do chính kiếm phái chúng ta sản xuất sử dụng mấy chục loại linh dược cũng cực kỳ bổ dưỡng, mỗi một vị đệ tử nội môn cũng chỉ được phân phối 1 vò trong 1 tháng mà thôi, ước chừng khoảng 3 cân.

Lý Vi vừa rót rượu cho Sở Mộ vừa giới thiệu, nắp hồ lô vừa mở đã ngửi thấy hương thơm tỏa ra bốn phía khiến người say mê.

Lý Vi cũng không kìm lòng được khẽ ngửi một chút, hai cánh mũi nhẩn lại có phần đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chuyển tu kiếm khí! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn

- Muội cũng rót cho mình một ly đi.

Sở Mộ nói.

- Đa tạ sư huynh, rượu này chỉ cung cấp chuyên cho đệ tử nội môn như sư huynh, những người như muội không được uống.

Tuy Lý Vi rất muốn ném thử thế nhưng vẫn lắc đầu, giọng nói rất kiên định:

- Sư huynh cứ chậm rãi thưởng thức, muội xuống trước.

Sở Mộ nhìn theo bóng lưng Lý Vi đi xuống khẽ gật đầu cũng không nói thêm gì bắt đầu bữa ăn.

Một thân kiếm khí tản mát, cũng không phải việc vui sướng gì. Hiện tại, Sở Mộ cảm thấy rất khó chịu.

Loại cảm giác đó, giống như là có vô số thanh đao nhỏ trong kinh mạch mạnh mẽ đâm tới, không ngừng cắt chém, khiến cho sắc mặt của hắn trắng bệch khóe mắt run rẩy. May mà kiếm khí rốt cục tản mát, phân bố tại trong kinh mạch, lưu động tự nhiên không có quy luật.

Sở Mộ vội vàng tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, bằng không một lát sau, những kiếm khí này sẽ tiêu tán. Đến lúc đó, tu vi kiếm khí của hắn sẽ hạ thấp.

Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết tổng cộng có năm tầng, cũng không có chỗ đặc thù nào. Hắn đã sớm nhờ kỹ khẩu quyết, cũng lý giải toàn bộ, tu luyện không khó khăn chút nào.

Luồng kiếm khí thứ nhất bị hàng phục, vô cùng nghe lời, biến thành quân tiên phong, bắt đầu theo lộ tuyến của Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết vận chuyển. Từng kiếm khí tán loạn khác cũng bị thu phục dần xác nhập vào, khiến cho luồng kiếm khí ban đầu, càng ngày càng tăng cường, giống như là một đầu giao long, tại trong kinh mạch vận chuyển nhanh chóng.

Đây là một quá trình dài, Sở Mộ đã sớm nói Lý Vi, hắn muốn bế quan hai ngày, cấm bất luận kẻ nào quấy rầy. Với tư cách là một kiếm thị, Lý Vi đương nhiên sẽ xử lý tốt những công việc liên quan.

Trên thực tế, Lý Vi cũng đoán được Sở Mộ chuyển tu kiếm khí. Đây cơ hồ là việc mà mỗi một vị vừa tấn thăng nội môn đệ tử cần phải làm, cũng phải làm trước tiên.

Dùng nửa ngày thời gian, từng chút một đem kiếm khí tản đi, bảo đảm kiếm khí giữ lại tại bên trong kinh mạch,, mới bắt đầu chuyển tu Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, hàng phục những kiếm khí tán loạn, chuyển hóa chúng thành Trung Nguyên Kiếm Khí, là một quá trình dài. Chỉ có chuyển hóa toàn bộ kiếm khí đều thành Trung Nguyên Kiếm Khí, mới xem như luyện thành Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết tầng thứ nhất.

Tiếp theo, tự nhiên là cần tiếp tục tu luyện, cho đến khi tu vi hoàn toàn khôi phục đến kiếm khí cảnh thất đoạn sơ kỳ mới được.

May mà chuyển tu Kiếm Khí Quyết, cùng tu luyện kiếm khí bất đồng.

Tu luyện kiếm khí, là truy cầu kiếm khí tăng trưởng, gắng đạt tới cực hạn để đột phá, sẽ tạo thành gánh nặng cho kinh mạch. Nhưng chuyển tu Kiếm Khí Quyết, chuyển hóa kiếm khí đã có qua mà thôi, sẽ không xuất hiện gánh nặng, hoàn toàn có thể kiên trì liên tục vài ngày, đến khi toàn bộ kiếm khí hoàn tất chuyển hóa đồng thời khôi phục tu vi.

Bế quan hai ngày, toàn tâm toàn ý chuyển tu Kiếm Khí Quyết. Trong đoạn thời gian này, không đi để ý tới ngoại giới, cũng không cần ăn uống ngủ nghỉ, bình thường hấp thu chất dinh dưỡng vào thân thể, đầy đủ cho cơ thể duy trì liên tục vài ngày.

Bởi vậy, hai ngày này, Lý Vi tương đối rảnh rỗi, không cần giặt quần áo nấu cơm, chỉ cần mỗi ngày quét dọn lau một lần là được.

Với tư cách là kiếm thi, Lý Vi cũng là một người dùng kiếm. Cho nên, mỗi ngày, nàng cũng phải tu luyện kiếm thuật, hơn nữa là bắt buộc.

Tuy Lăng Phong kiếm đài không có quy định kiếm thi không thể lên đài luyện kiếm, nhưng cũng không có kiếm thi nào dám lên Lăng Phong kiếm đài để luyện kiếm. Không ít nội môn đệ tử tự cho là hơn người nên sẽ không cho kiếm thi lên kiếm đài luyện kiếm.

Lý Vi luyện kiếm ngay tại mảnh đất trống phía dưới lầu các. Mảnh đất trống này không lớn, nhưng cũng không nhỏ, coi như miễn cưỡng đủ cho một người luyện kiếm.

Dáng người nàng nhỏ nhắn xinh xắn, tu luyện kiếm thuật có một phong vị khác. Nhất là trước ngực phồng lên, run lên một cái giống như là sóng lớn mãnh liệt.

- Chắc chắn, thật sự là một lớp vừa qua, một lớp lại đến, cảnh đẹp cảnh đẹp... Tiểu kiếm thi, về sau, ngươi cứ tới đây phục thị ta, làm kiếm thi của ta.

Đột nhiên, một đạo âm thanh trên tức mang theo cảm giác đâm đuổi truyền đến. Lý Vi biến sắc, cầm kiếm quay người nhìn lại.

Chỉ thấy hai người mặc áo bào xanh đi đến. Trong đó, một người còn dùng con mắt đâm đuổi dò xét chính mình, nhất là trước ngực phồng lên lại càng là trọng điểm chú ý, khiến cho sắc mặt của Lý Vi tái nhợt lại đỏ lên, lui về phía sau hai bước, thân thể co rút.

- Lý Vi bái kiến hai vị sư huynh.

Nhanh chóng điều chỉnh xong, Lý Vi dùng kiếm lễ, nói.

Đệ tử ngoại môn, là không thể mạo phạm đệ tử nội môn. Với tư cách là kiếm thi, tu vi không đến thất đoạn, coi như là đệ tử ngoại môn.

Mà đệ tử ngoại môn còn tốt, đệ tử nội môn căn bản khinh thường đi khu vực của đệ tử ngoại môn, bởi vậy bình thường rất khó gặp một người đệ tử nội môn. Nhưng kiếm thi thì khác, sinh hoạt tại khu vực của đệ tử nội môn, ngẩng đầu cúi đầu cũng có thể thấy được đệ tử nội môn.

Có đôi khi gặp được một ít đệ tử nội môn khó dây dưa biến thái, thường thường kết cục cũng không tốt. Lý Vi cũng biết một ít tin đồn. Bất quá, với tư cách là kiếm thi của đệ tử nội môn, cũng có một ít chỗ tốt. Ít nhất tu luyện ở khu vực của đệ tử nội môn nhanh hơn so với khu vực của đệ tử ngoại môn, còn có có thể được sư huynh nội môn tán thưởng.

- Rất tốt, ngươi tên là gì?

Tề Bạch nheo lại hai mắt, tầm mắt chuyển dời đến khuôn mặt “em bé” của Lý Vi, ti tiện cười nói.

- Bẩm sư huynh, ta là Lý Vi.

Lý Vi hồi đáp, lui một bước nhỏ về phía sau.

- Lý Vi, danh tự không sai, người lại càng không sai, mau đến đi cùng ta.

Tề Bạch cười nói. Loại nụ cười này, khiến cho Lý Vi xấu hổ lại không thể làm gì.

- Tề Bạch, đừng quên chính sự.

Kiểm giả đứng bên cạnh nhướn mày, nói.

- Yên tâm, sẽ không quên.

Nụ cười ti tiện trên mặt Tề Bạch đột nhiên biến thành nhe răng cười:

- Gọi Sở Mộ ra, ta muốn để cho hắn hiểu được, vừa tấn cấp đệ tử nội môn, phải biết tôn kính sư huynh, bằng không, kiêu ngạo cuồng vọng, sớm muộn sẽ có một ngày chết dưới kiếm của người khác.

Lý Vi nghe xong, mới biết được, nguyên lai hai người này là tới tìm Sở Mộ. Sở sư huynh, không khỏi âm thầm kinh ngạc. Sở sư huynh mới tấn chức đệ tử nội môn được hai ba ngày, làm sao đã trêu chọc đệ tử nội môn khác rồi.

- Sở sư huynh đang bế quan, hiện tại không rảnh.

Lý Vi nói:

- Mời hai sư huynh trở về trước, đợi sau khi Sở sư huynh xuất quan, ta sẽ chuyển cáo tới sư huynh.

- Bế quan?

Tề Bạch đầu tiên là sững sờ, sau đó cười lạnh nói:

- Là chuyển tu Kiếm Khí Quyết a. Lúc này, hấn cùng phé vật không có gì khác nhau.
- Sở sư huynh không phải là phé vật.

Lý Vi đỏ bừng cả mặt, phản bác.

- Còn dám mạnh miệng, chẳng lẽ mới hai ba ngày, ngươi liền lên giường phục thị hấn rồi.

Tề Bạch nói rất độc, để cho Lý Vi đỏ bừng cả mặt, vừa thẹn vừa giận không thôi:

- Thỉnh sư huynh tự trọng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lăn dầu dương danh ở nội môn (1)

- Thật can đảm, chỉ là một tên kiếm thị, cũng dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta, quỳ xuống.

Tề Bạch giận dữ, hai mắt trợn trừng, kiếm khí mãnh liệt khí thế bức người, để cho Lý Vi cảm thấy một cỗ khí thế lăng lệ đập vào mặt, nhìn không được lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa té ngã, sắc mặt đại biến, có chút sợ hãi, rồi lại căn môi bất khuất.

- Ta là kiếm thị của Sở sư huynh, không phải kiếm thị của ngươi, không cần quỳ trước ngươi.

Lý Vi quát cường nói, đích xác, môn quy cũng là như thế.

- Tốt lắm tiểu kiếm thị, rất thuộc môn quy, rất tốt, rất tốt...

Tề Bạch sắc mặt dữ tợn, bị Sở Mộ coi thường, hiện tại liền kiếm thị của Sở Mộ, cũng dám dùng loại thái độ này đối đãi hấn, hấn gần như muốn nổi điên, nội tâm giận giữ, tựa như ác quả dữ tợn, để cho Lý Vi cảm thấy một tia sợ hãi, lăn nữa lui về phía sau.

- Được rồi, ức hiếp một kiếm thị, cũng không thể hiện ra uy phong của đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn bên cạnh nhướng mày nói cũng không để ý đến khuôn mặt nổi giận của Tề Bạch khi nghe mình nói vậy. Người này đi lên hai bước, nhìn chăm chăm Lý Vi, khẩu khí tương đối ôn hòa:

- Sở Mộ nói muốn bế quan mấy ngày? Bây giờ là ngày thứ mấy?

- Hai ngày, đây là ngày thứ hai.

Có lẽ là do thái độ ôn hòa, bộ dáng không có đằng đằng sát khí của đệ tử nội môn này, Lý Vi trả lời theo bản năng.

- Rất tốt, đợi Sở Mộ xuất quan, nói cho hấn biết, sáng sớm ngày mai, ta tại Lăng Phong kiếm đài chờ hấn, nói cho hấn biết, ta là Trang Thu Sinh.

Người này nói xong liền quay người, liếc nhìn Tề Bạch một cái:

- Đi thôi.

- Hừ, sáng sớm mai Sở Mộ phải xuất hiện, bằng không, tự gánh lấy hậu quả.

Tề Bạch hung hăng uy hiếp một câu, quay người rồi đi.

- Trang Thu Sinh... Trang Thu Sinh...

Nhắc lại hai lần, sắc mặt của Lý Vi nhất thời đại biến:

- Kiếm khí cảnh bát đoạn, không xong, Sở sư huynh hiện tại chỉ là kiếm khí cảnh thất đoạn mà thôi, cùng bát đoạn chênh lệch quá lớn. Làm thế nào? Làm thế nào?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vi đều nhăn, sốt ruột đi vòng vòng.

- Hay là không nói cho Sở sư huynh? Không nên không nên, báo cho Sở sư huynh? Dường như cũng không quá tốt...

Nào ngờ, Sở Mộ đã sớm đã nghe được. Hắn ngay tại lầu hai, hơn nữa là vừa tu luyện tới Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết tầng thứ hai, chuẩn bị tiếp tục tu luyện. Sở dĩ không ra, là muốn nhìn xem Lý Vi xử lý như thế nào. Bấy giờ nghe thấy lời nói sốt ruột mâu thuẫn của Lý Vi, hiểu ý cười cười, đồng thời cảm thấy có một tiểu kiếm thị thế này tựa hồ cũng không tệ.

Ngày hôm sau, Sở Mộ dậy sớm như trước, đây là thói quen của hắn, sau khi rửa mặt xong hắn liền tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, vận chuyển hai mươi một Đại Chu thiên.

Hôm nay Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết tu luyện tới tầng thứ ba, tu vi cũng khôi phục đến thất đoạn sơ kỳ, tổng sản lượng kiếm khí có chỗ giảm bớt, nhưng kiếm khí càng thêm tinh thuần càng thêm cô đọng, lúc vận chuyển càng tự nhiên, uy lực cũng càng cường.

Cấp độ Kiếm Khí Quyết cũng không liên quan trực tiếp đến tu vi đoạn mấy, chỉ có điều tu luyện Kiếm Khí Quyết đến càng cao tầng, kiếm khí sẽ càng tinh thuần càng cô đọng, uy lực cũng sẽ càng cường đại hơn.

Hoàn tất hai mươi một Đại Chu thiên, Sở Mộ chuyển qua tu luyện Quan Khí Thuật, sau đó tu luyện tiếp bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể, cảm thụ một chút tiến triển.

Sau khi luyện xong Sở Mộ rút kiếm xuống lầu, đi về phía Lăng Phong kiếm đài.

Lúc này sắc trời có chút âm đạm như cũ, mặt trời vẫn chưa lộ dạng, hơi lạnh vẫn còn, con đường đá vụn im ắng đến mức có thể nghe tiếng côn trùng kêu, chỉ có một mình Sở Mộ.

Khi Sở Mộ tiến vào Lăng Phong kiếm đài, từng đợt hàn khí theo gió thổi đến như muốn hạ nhiệt độ không khí xuống.

Sở Mộ dần dần điều hoà hô hấp, bắt đầu tu luyện thi kiếm, thính kiếm, xúc kiếm, rồi lại chuyển qua tu luyện Cơ Sở Kiếm Thuật, sau đó tu luyện Thanh Phong kiếm thuật và Kinh Vân Sát, Phi Vân Kiếm Thuật cùng Nhu Vân kiếm thuật. Tất cả đều được hắn ôn tập một lần nhưng trọng điểm vẫn là tu luyện Lăng Phong kiếm thuật.

Cho dù thời gian hai ngày vừa qua hắn chưa từng tu luyện, nhưng lúc này tu luyện, không những không ngượng tay mà ngược lại còn cảm giác quen thuộc hơn, sáu thức đầu tiên thi triển đơn giản, thức thứ bảy sát chiêu Lăng Phong Động, phong ngưng tụ trăm cắt, lăng lệ ác liệt phi thường.

Về phần nhất thức sát chiêu cuối cùng Lăng Phong Tuyệt Đỉnh, Sở Mộ còn chưa có nắm giữ hoàn toàn, tuy nhiên hắn tin tưởng trong ngày hôm nay hắn có thể luyện thành, dựa vào thiên phú kiếm thuật của hắn, dựa vào ngộ tính siêu cường của hắn, dựa vào một tia cảm ngộ phong huyền diệu.

Sở Mộ hoàn toàn đắm chìm vào Lăng Phong kiếm thuật trong lúc tu luyện, mỗi một lần tu luyện, đều để cho hắn có chút cảm ngộ sâu sắc đối với Lăng Phong kiếm thuật, dần dần nắm giữ ảo diệu tinh tú trong đó.

Thoáng chốc Sở Mộ đã luyện được 10 lần, mặt trời đã lộ dạng ở đằng Đông, từng tia nắng ban mai như lưỡi kiếm sắc bén xé rách trời đêm xua đi giá lạnh nhảy múa trên kiếm đài.

Đúng lúc này bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh lao nhanh lên Lăng Phong kiếm đài, trên mặt hắn hiện lên sự vui vẻ không cách nào che dấu, càng chạy càng nhanh.

- Tiếp một kiếm của ta!

Thân ảnh đó nhảy lên cao, ở giữa không trung liền rút kiếm, hào quang bắn ra bốn phía, kiếm quang mang theo kinh phong lao thẳng về phía Sở Mộ.

Sở Mộ liền lật tay đâm một kiếm, kinh phong quán quanh mũi kiếm va chạm với kiếm đối phương, kiếm quang lập lòe trong nháy mắt hai bên đã giao thủ được mấy chiêu, từng chiêu từng chiêu biến ảo.

- Hai ngày không gặp ngươi là do ngươi bận chuyển tu kiếm khí quyết ?

Sau khi hạ xuống Hàn Thụy không tiếp tục xuất kiếm mà cười hỏi.

- Đúng vậy.

Sở Mộ gật gù đầu.

- Đúng là chuyển tu kiếm khí quyết, chỉ mất hai ngày, thật là nhanh.

Hàn Thụy hiểu kỳ hỏi thêm một câu:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi một câu người có thể không trả lời, thế nào muốn tiếp tục luyện kiếm cùng ta không ?

Sở Mộ trả lời bằng một kiếm, đệ tam thức Lăng Phong kiếm thuật.

Phản ứng của Hàn Thụy cũng rất nhanh, liền xuất kiếm đón đỡ, cả bên đều sử dụng Lăng Phong kiếm thuật giao thủ, chưa từng sử dụng thêm bất kỳ loại kiếm thuật khác nào.

Hiệu quả của thực chiến thường có hiệu quả hơn nhiều so với tu luyện một mình, mỗi lần giao thủ sử dụng từng chiêu kiếm khác nhau giúp cho Sở Mộ càng nắm sâu hơn Lăng Phong kiếm thuật.

- Lăng Phong Động!

Hàn Thụy và Sở Mộ đồng thời thi triển sát chiêu, hai đạo kinh phong ngưng tụ lao thẳng vào nhau không phân cao thấp.

- Tiếp thêm một chiêu, Lăng Phong Tuyệt Đỉnh.

Hàn Thụy hét lên, hắn đã sớm luyện Lăng Phong kiếm thuật đến mức đại thành, vừa mới ra chiêu đã áp súc kinh phong hình thành một lưỡi dao xông thẳng về phía trước, không khí như bị tách ra làm hai, khí thế phong nhận như muốn cắt nát tất cả, uy lực của nó khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lăn dầu dương danh ở nội môn (2)

Sở Mộ kinh ngạc nhanh chóng lùi về phía sau thi triển Tùy Phong Bãi Liễu Toái Loạn Bộ đến cực hạn, thân hình lắc lư bất định khiến Hàn Thụy khó tập trung mục tiêu, phong nhận sát qua người Sở Mộ trong gang tấc, cũng may Sở Mộ còn có bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể nếu không dù chỉ đi sát người phong nhận cũng khiến hắn trầy da tróc vảy.

- Xem ra, người không chỉ có kiếm thuật tinh xảo mà ngay cả thân pháp bộ pháp đều xuất thần nhập hóa.

Hàn Thụy thu kiếm, than thở không thôi.

- Lại đến.

Sở Mộ hét lớn tiếp tục xuất kiếm.

....

- Sư huynh sư huynh

Lý Vi rời giường liền vội vàng rửa mặt rồi đứng dưới tầng một hô lên 2 tiếng nhưng không thấy ai trả lời liền chạy lên tầng 2 xem thế nào. Vừa lên đến nơi nàng đã không nhìn thấy Sở Mộ khuôn mặt liền biến sắc vội vàng chạy xuống tầng 1 cảm tình cương kiếm chạy ra ngoài tìm Sở Mộ.

Tối hôm qua Sở Mộ có hỏi thăm nàng có việc gì cần xử lý trong 2 ngày qua không Lý Vi liền nói rõ mọi việc với Sở Mộ, sáng nay vừa tỉnh dậy nàng đã lo lắng Sở Mộ lên Lăng Phong kiếm đài so kiếm với Trang Thu Sinh, nàng cũng không biết vì sao mình lại lo lắng đến như vậy nữa.

...

Lúc này số người đến Lăng Phong kiếm đài dần tăng lên cũng được tầm trên dưới 10 người, Sở Mộ và Hàn Thụy đã ngừng giao thủ. Không biết có phải ngẫu nhiên khi Sở Mộ ngừng giao thủ vs Hàn Thụy thì có hai người đi đến khe đảo qua những người có mặt trên Lăng Phong kiếm đài rồi tập trung vào Sở Mộ, lộ ra một nụ cười hả hê.

- Sở Mộ, xem ra người cũng có chút can đảm a.

Tề Bạch đi đến trước mặt Sở Mộ, cười lạnh liên tục, Trang Thu Sinh thì chậm rãi đi tới nhìn chằm chằm vào Sở Mộ hình như đang muốn thăm dò nông sâu.

Sở Mộ cũng chỉ khẽ liếc nhìn qua Tề Bạch không thèm chú ý đến hắn rồi đảo mắt qua phía Trang Thu Sinh, bộ pháp Trang Thu Sinh trầm ổn ẩn ẩn có phong độ của một đại tướng khiến Sở Mộ âm thầm gật đầu.

Nhất thời Hàn Thụy cũng không hiểu có chuyện gì, những đệ tử nội môn bên cạnh lại cảm thấy có náo nhiệt để xem nên tập trung chú ý.

Hơn nữa còn có nhiều đệ tử nội môn đang đến liền bị hấp dẫn bởi tràng cảnh, càng ngày vòng vây xung quanh Sở Mộ càng đông.

- Người chính là Sở Mộ ? Nghe nói lúc ở ngoại môn người được xưng là đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn, còn dễ dàng đánh bại đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn Thanh Lan kiếm phái, quả nhiên có chút tài năng. Tuy nhiên chút tài năng ấy cũng chỉ có thể gây náo động ở ngoại môn mà thôi, đến nội môn phải hiểu rõ quy củ nơi này, là rồng cũng phải nằm xuống vì ở nội môn đều là sư huynh của người.

Trang Thu Sinh vừa mở miệng đã thể hiện khí thế hùng hổ dọa người.

- Quý xuống, đập đầu hô to ba tiếng "xin lỗi sư huynh, tiểu đệ sai rồi" thì ta tạm tha cho người.

Tề Bạch âm hiểm cười nói.

Nhóm đệ tử nội môn xung quanh liên tục kinh ngạc ánh mắt tập trung nhìn về phía Sở Mộ, mang theo vài phần đồng tình lại có phần hiểu rõ, hóa ra hắn là Sở Mộ đang có danh tiếng cực thịnh ở ngoại môn, thế nhưng khi vào nội môn hắn lại không hiểu được quy củ. Ngay khi tiến vào nội môn đã đắc tội với tên Tề Bạch lòng dạ thâm sâu khó lường, một người khó đắc tội nổi, thật sự là quá không may.

Hàn Thụy chau mày mở miệng nói:

- Trang Thu Sinh, người tiến vào nội môn sớm hơn Sở Mộ hơn 1 năm, còn không biết xấu hổ đi bắt nạt ma mới ? Nếu ngựa ta thì ta tiếp đón người mấy chiêu.

- Hàn Thụy, việc này không liên quan đến người.

Trang Thu Sinh vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Sở Mộ.

- Chuẩn bị tốt chưa, hãy để cho vị sư huynh ta đây chỉ điểm người mấy chiêu Lăng Phong kiếm thuật.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì nhỉ ?

Đám đông đệ tử nội môn vây xung quanh cảm giác không khí có chút giương cung bạt kiếm đều ngửa ngáy muốn biết rõ tình huống.

- Không hiểu Sở Mộ đệ nhất nhân đệ tử ngoại môn làm sao lại đắc tội với Tề Bạch khiến hắn phải nhờ Trang Thu Sinh ra tay giáo huấn.

- Trang Thu Sinh muốn ra tay ?Ồ, không đúng, đắc tội Tề Bạch với tính cách tiểu nhân có thù khắc trả của hắn nhất định phải tự mình ra tay mới đúng, từ khi gặp phải đối thủ mà hắn không địch được mới phải nhờ người khác ra tay.

Những âm thanh nghị luận liên tục vang lên nhưng cố gắng áp chế để tránh Tề Bạch nghe thấy.

- Trang Thu Sinh đã có tu vi Kiếm Khí Cảnh bát đoạn trung kỳ, Sở Mộ chỉ là tân tấn đệ tử nội môn, tu vi cũng mới thất đoạn sơ kỳ, chênh lệch quá lớn không thể nào là đối thủ của Trang Thu Sinh.

- Thật sự là đáng thương ah, xem ra bữa tiệc giáo huấn nhất định xảy ra đặc sắc đây.

- Ta cũng không khi dễ người, chỉ dùng tu vi kiếm khí thất đoạn và Lăng Phong kiếm thuật.

Trang Thu Sinh nói.

- Người sẽ hối hận.

Sở Mộ nhàn nhạt nói ra.

- Tránh ra, tránh ra, toàn bộ lùi lại chừa khoảng trống.

Tề Bạch quát, lập tức, các đệ tử xung quanh liền liên tục thối lui để trống một khoảng.

- Cẩn thận.

Hàn Thụy đi ngang qua Sở Mộ nói thầm.

Lúc này Lý Vi cũng đã chạy đến Lăng Phong kiếm đài, nàng đứng dưới Lăng Phong kiếm đài, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tinh cương kiếm, vẻ mặt lo lắng.

- Xuất kiếm đi, nếu không người không có cơ hội.

Sở Mộ nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, cảm giác Sở Mộ quá cuồng vọng, Trang Thu Sinh vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm giác bức bối, đáng lẽ ra người nói câu đó phải là hắc mồi đúng.

- Ta là sư huynh, ngươi là sư đệ, sư huynh nên nhường sư đệ xuất kiếm mới là lẽ phải.

Trang Thu Sinh rút kiếm rồi nói.

Sở Mộ cũng không nói thêm câu nào nữa, bước chân thác loạn theo gió mà động, một kiếm đâm ra kinh phong mạnh mẽ, khí thế như cầu vồng tốc độ khiến người xem lú lẫm, sắc mặt Trang Thu Sinh hơi đổi không ngờ tốc độ xuất kiếm của Sở Mộ lại nhanh đến vậy. Hắc mồi nhanh chóng biến chiêu, đâm ra một kiếm ý đồ đẩy kiếm Sở Mộ lệch sang bên thể nhưng một kiếm mới ra đã thất bại vì kiếm của Sở Mộ đi được nửa đường đã biến chiêu từ một góc độ khác lao thẳng về phía cổ Trang Thu Sinh, kiếm chưa đến hắc mồi đã tóa ra khắp nơi.

- Tốc độ xuất kiếm cũng quá nhanh đi.

- Biến chiêu còn linh hoạt như vậy nữa, hắc mồi chỉ là đệ tử nội môn được mấy ngày thôi sao ? Thật sự là hắc mồi chỉ vừa tu luyện Lăng Phong kiếm thuật ?

Đệ tử nội môn quan khán xung quanh không ngừng kinh ngạc.

Hàn Thụy cũng ngạc nhiên không kém, Lăng Phong kiếm thuật mà Sở Mộ đang thi triển hình như đã có tiền bộ hơn lúc này khi so chiêu cùng hắc.

- Lại là một tên Tiêu Tiên Phong khác ...

Lý Vi vô cùng lo lắng, dường như ngừng thở, khuôn mặt đỏ lên, hai tay không tự chủ được xiết chặt kiếm, hận không thể truyền thêm năng lượng cho Sở Mộ.

Chỉ một chớp mắt kiếm quang đã lấp lóe không biết bao nhiêu, hai bên đã giao thủ biến chiêu được bảy tám lần, tất cả đều rất quý dị, thậm chí chưa xuất hiện một lần hai thanh kiếm tiếp xúc nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lần này Sở Mộ chết chắc

Mọi người cũng đều nhìn ra được tuy hai bên đều đang sử dụng sáu thức đầu Lăng Phong kiếm thuật nhưng Lăng Phong kiếm thuật trong tay Sở Mộ giống như đang sống lại tràn ngập linh tính, từng chiêu từng thức liên mạch biến ảo đến mức gần như không nhìn ra nhược điểm.

Sắc mặt Trang Thu Sinh đại biến, trong mắt rung động, hắc mồi hoàn toàn bị động, tiết tấu trận chiến đã bị Sở Mộ nắm giữ, cũng tương đương với việc hắc mồi đang bị Sở Mộ nắm mũi dặt đi, vô cùng biệt khuất, bị phản đến cực điểm.

- Lăng Phong Động!

Trang Thu Sinh miễn cưỡng thi triển sát chiêu thể nhưng sát chiêu chỉ thi triển được có một nửa Sở Mộ đã phá vỡ chiêu thức khiến Trang Thu Sinh thiếu chút nữa thổ huyết.

- Cái gì! Ta không có hoa mắt chứ ? sát chiêu mà cũng bị phá vỡ.

- Không thể tưởng tượng nổi.

- Giống như nằm mơ vậy.

- Tên kia thật sự là biến thái.

Hàn Thụy cười khò một tiếng:

- Sau này không đấu kiếm với hắc nữa.

- Buông tay!

Sở Mộ khẽ quát một tiếng, tay cầm kiếm khẽ lật, bách luyện kiếm trên tay khẽ áp vào kiếm Trang Thu Sinh rồi đột nhiên vận lực khiến Trang Thu Sinh không thể nào cầm chắc kiếm bị hất văng ra ngoài. Hắn còn chưa kịp hoàn hồn đã thấy mũi kiếm tóa ra khí lạnh như độc xà đã kẻ vào cổ, chỉ cần Sở Mộ khẽ phát lực thì tính mạng Trang Thu Sinh cũng kết thúc.

Sắc mặt Trang Thu Sinh lúc xanh lúc trắng rồi chuyển sang đỏ, cảm giác xấu hổ vô cùng.

- Vậy mà lại bị đánh bại.

Nhóm đệ tử nội môn đứng xem xung quanh tròn mắt há hốc mồm, cảm giác giống như nằm mơ.

- Ta nói rồi, ngươi sẽ hối hận.

Sở Mộ nói xong liền thu kiếm vào vỏ không thèm quan tâm càng khiến Trang Thu Sinh tức giận, sắc mặt Tề Bạch cũng khó coi vô cùng.

- Sư huynh thật là lợi hại a ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lý Vi kích động, vì quá hưng phấn mà đỏ lên, cảm giác như muốn nhảy cẫng lên hoan hô.

Không ai để ý đang có một người từ đằng xa đi đến.

Trên Lăng Phong kiếm đài trở nên cực kỳ yên tĩnh mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Không hiểu bọn họ vừa nhìn thấy cái gì nữa ?

Một tên đệ tử nội môn vừa luyện được mấy hôm đã sử dụng Lăng Phong kiếm thuật đánh bại sư huynh tiến vào nội môn hơn 1 năm, chuyện này vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Phải biết rằng, chỉ có đệ tử nội môn thuộc Lăng Phong viện mới được tu luyện Lăng Phong kiếm thuật, là kiếm thuật độc môn của viện, gần như không lưu truyền ra bên ngoài cho nên không thể có chuyện Sở Mộ đã từng luyện qua được.

Bình thường một đệ tử sau khi vào nội môn được hơn 1 năm cho dù không luyện Lăng Phong kiếm thuật đến đại thành thì cũng rất gần rồi vậy mà lại không so được với một tên đệ tử vừa mới tiến vào nội môn.

Tề Bạch không chỉ rung động mà còn sinh ra ý sợ hãi, đồng thời hắn càng thêm hận Sở Mộ.

- Sở Mộ có ở chỗ này không ?

Đột nhiên một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, đánh vỡ khung cảnh tĩnh mịch hiện tại, cũng giúp mọi người từ trong rung động bừng tỉnh.

- Là nàng.

- Đệ tử Chấn pháp.

- Nàng đến đây làm gì cái gì??

- Nàng vừa kêu tên Sở Mộ, hay là Sở Mộ làm ra hành vi vi phạm môn quy nên bị trừng phạt ?

Mọi người vội vàng suy đoán.

- Ta đây.

Sở Mộ đi về phía trước, hắn cũng đã nhận ra đối phương, nàng chính là Lục Tuyết đệ tử chấn pháp đã từng dẫn hắn vào Chấn Pháp Đường lần trước.

- Hóa ra đúng là ngươi.

Lục Tuyết đi về phía Sở Mộ, trong mắt toát ra ý cười chế nhạo:

- Mới tấn thăng làm đệ tử nội môn, liền muốn làm ra hành động ý định dương danh nội môn sao ?

- Có việc gì thì nói luôn đi đừng nói những câu thừa thãi.

Sở Mộ cũng không buồn đôi co miệng lưỡi với đối phương dù dung mạo lẫn thân phận đối phương có hơn người đi nữa, Lục Tuyết khẽ cắn răng, trong lòng thầm giận.

Nàng liền nhớ lại lúc ở ngoại môn Sở Mộ cũng rất cuồng vọng không thèm để nàng vào mắt rồi.

- Tấn thăng làm đệ tử nội môn, uy phong càng lớn a.

Lục Tuyết chế nhạo một câu không để Sở Mộ nói liền nói tiếp:

- Vương Phong có đệ đơn xin Chấp Pháp Đường đề ra sinh tử ra sinh tử kiếm đấu, mà người mà hắn muốn sinh tử chiến chính là người vì vậy trưởng lão Chấp Pháp phải ta đến hỏi ý người có tiếp nhận hay không ?

- Cái gì ? Sinh tử kiếm đấu ?

Mấy người Hàn Thụy nhất thời cả kinh, mặc dù sinh tử kiếm đấu có trong môn quy thể nhưng rất ít xuất hiện, hình như đã 5 năm rồi Thanh Phong kiếm phái không xuất hiện sinh tử kiếm đấu.

- Vương Phong ? Vương Phong là ai ? Ta cảm thấy đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu rồi thì phải ?

- Đồ đần, Vương Phong chính là cái tên đã từng đến Lăng Phong Viện chúng ta sinh uy, đánh bại rất nhiều người nhưng rồi bị sư huynh Tiêu Tiên Phong đánh đến cút về Minh Lôi Viện.

- Cái gì ? Chính là hắn sao, ta còn nhớ rõ lúc đó tu vi của hắn đã là Kiếm Khí Cảnh bát đoạn hậu kỳ a, kiếm thuật cũng lợi hại, hiện tại cho dù chưa đột phá cửu đoạn thì ít nhất cũng là bát đoạn đỉnh phong, về kiếm thuật thì nhất định càng thêm lợi hại.

- Đúng vậy, Sở Mộ lại trở thành đối tượng mà Vương Phong muốn sinh tử kiếm đấu, luyện kiếm luyện đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi sao ? Muốn chết thì cũng không nên tìm cách chết như vậy.

Nhóm đệ tử nội môn vừa im lặng được một lúc lại càng thêm náo nhiệt thì nhau nghị luận, càng nói càng to, càng nói càng hăng, vừa nói vừa cảm giác quái dị, cảm giác không thể tin được, bọn họ cảm thấy Sở Mộ bị điên rồi.

Riêng Tề Bạch sau khi nghe đệ tử chấp pháp nói vậy cảm giác vui mừng khó kiềm chế, hắn đang lo không biết nên đối phó với Sở Mộ thế nào thì tự nhiên lại có kẻ muốn Sở Mộ chết, một khi Sở Mộ đáp ứng đến lúc đó trên sinh tử kiếm đấu chỉ có một người còn sống mà thôi.

Mà thực lực Vương Phong hơn xa Trang Thu Sinh, lúc Vương Phong đến sinh uy cũng đã từng qua chiêu với Trang Thu Sinh và kết quả là Vương Phong chỉ mất 10 chiêu đã bại đối thủ.

Bây giờ chỉ còn đợi xem Sở Mộ có đáp ứng hay không mà thôi, tất cả đệ tử nội môn xung quanh đều nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, chờ đợi câu trả lời của hắn, Hàn Thụy có chút lo lắng khẽ lắc đầu.

- Tiếp nhận!

Sở Mộ bình tĩnh đáp ứng, Lý Vi đứng bên thiếu chút nữa hôn mê.

- Chết chắc! Chết chắc!

- Lần này Sở Mộ chết chắc rồi, hắn mới chỉ tấn thăng lên đệ tử nội môn được mấy ngày mà thôi còn chưa hưởng thụ đãi ngộ đệ tử nội môn được bao lâu đã chuẩn bị chết rồi, trên sinh tử kiếm đài không có khái niệm tha mạng.

- Đúng vậy, thực lực Vương Phong không phải là một kẻ như Trang Thu Sinh có thể so sánh.

Nghe thấy mấy câu bàn tán đó sắc mặt Trang Thu Sinh tối sầm, cố gắng chịu đựng không phản ứng vì hắn biết đó là sự thật, đúng là Vương Phong lợi hại hơn hắn rất nhiều.

- Mặc dù Sở Mộ vừa mới thắng Trang Thu Sinh nhưng đó là do Trang Thu Sinh mới chỉ sử dụng tu vi thất đoạn mà thực lực Vương Phong thì hơn xa Trang Thu Sinh, hiện tại trong Lăng Phong viện chúng ta ngoài những sư huynh cửu đoạn ra thì chỉ có sư huynh Tiêu Tiên Phong mới có thể thắng Vương Phong.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Không bao giờ đấu kiếm với người nữa (1)

- Một khi đã tiếp nhận thì không thể nào đổi ý, rất tốt, ta sẽ báo lại trưởng lão chấp pháp câu trả lời của người, ba ngày sau sẽ tổ chức sinh tử kiếm đài.

Lục Tuyết nói, thần sắc có một tia cười chế nhạo kèm theo chút thương xót, nói xong nàng xoay người, vô cùng ngạo nghễ.

- Sở Mộ, tại sao ngươi lại đồng ý hả ? Thừa dịp đệ tử chấp pháp còn chưa đi xa liền thay đổi chú ý còn kịp.

Hàn Thụy vội vàng nói:

- Sinh tử kiếm đấu không phải là trò đùa a.

- Yên tâm, ta sẽ không thua.

Sở Mộ nói:

- Ta về trước đây, ngày mai lại tiếp tục luyện kiếm.

Nói xong Sở Mộ liền xoay người trở về chỗ ở.

- Sở Mộ, ngươi còn có ba ngày, cố gắng mà hưởng thụ nốt cuộc sống đi.

Tề Bạch nhìn theo bóng lưng Sở Mộ hô lớn, cảm thấy sáng khoái xưa tan hết khó chịu khi Trang Thu Sinh thua.

- sư huynh ...

Lý Vi gọi với theo.

- Đi thôi.

Sở Mộ mỉm cười nói.

Chỉ một lúc sau tin tức Sở Mộ và Vương Phong tiến hành sinh tử kiếm đấu đã truyền bá đi khắp nơi gần như đệ tử của cả 3 viện đều biết, kể cả 3 vị viện trưởng cùng với trưởng lão nội môn cũng biết gần hết, dù sao đã 5 năm rồi không có một đại sự kiện nào.

Và tất cả đều nhất trí cho rằng tên đệ tử nội môn vừa tấn chức Sở Mộ thật là không biết lượng sức mình,

Trưởng lão Kiếm Các cũng nghe tin, chỉ cười cười không đưa ra bình luận nào.

....

Sau khi trở về lầu các Sở Mộ liền đi lên ban công nhìn về phía hồ nước thanh tịnh xa xa, đột nhiên hắt còi hết quần áo chỉ mặc mỗi quần đùi cảm theo kiếm nhảy vọt lên lao vào trong hồ nước khiến nước hồ bắn tung tóe.

Luyện kiếm trong nước.

Trên Địa Cầu Sở Mộ đã từng luyện kiếm thuật trong nước, lực cản của nước khiến tốc độ ra kiếm chậm đi hơn nữa lực cản phân bố không đều sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến kiếm giả.

Thế nhưng nếu liên tục kiên trì luyện kiếm trong nước sẽ có được thành quả đáng mừng, khiến cho kiếm thuật càng trở nên tinh xảo, sức chịu đựng của bản thân cũng tăng lên hơn nữa lực khống chế với từng tác sức mạnh trong thân thể cũng được đề cao.

Lý Vi đứng trong nhà bếp nấu cơm nhưng lại thấp thỏm không yên.

- Điểm tinh túy của Phi Vân kiếm thuật là ở 2 chữ "phi vân" ...

Sở Mộ nói chậm chậm, Lý Vi lắng nghe chăm chú dường như muốn nuốt từng câu từng chữ.

Khi Sở Mộ luyện kiếm trong hồ nước thì thấy Lý Vi cũng đang luyện kiếm ở bãi đất trống trước lầu các liền tùy ý chỉ điểm vài câu hơn nữa còn thuận tay diễn luyện hướng dẫn giúp Lý Vi dễ hiểu hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vi thỉnh thoảng lộ ra sự vui vẻ, cảm giác đã bừng tỉnh đại ngộ hiểu ra được thêm nhiều mà trước đây nàng thấy mông lung.

- Muốn luyện thêm lần nữa đi.

Sở Mộ nói.

- Vâng, sư huynh.

Lý Vi kích động khiến khuôn mặt đỏ bừng hăng hái luyện kiếm. Từng kiếm từng thức như vân khí hội tụ, cuối cùng nàng cũng thi triển đến ba chiêu cuối Vân Sinh Vân Tự, Phi Vân Động, Vân Tấn Vân Diệt.

Luyện xong, Lý Vi mở to hai mắt nhìn về phía Sở Mộ, chờ đợi hắt đánh giá.

- Uhm, lĩnh ngộ không tệ, luyện thêm một thời gian nữa có thể đại thành.

Sở Mộ mỉm cười nói khiến Lý Vi cảm thấy vô cùng cao hứng cảm giác còn ngọt hơn ăn mật.

- Muội luyện tiếp đi, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta.

Sở Mộ nói xong liền đi lên tầng 2.

- Đa tạ sư huynh.

Lý Vi vẫn còn chưa hết kích động.

...

Trời đã chạng vạng tối, Sở Mộ mặc bộ thanh sắc trường sam ngồi ở ban công nhìn về phía bầu trời, từng đám mây đang trôi lững lờ, từng đám lá, từng tán cây bị gió thổi lắc lư, dù ba ngày nữa sinh tử chiến với Vương Phong nhưng Sở Mộ cũng không đặt trong lòng.

- Cảnh giới Kiếm Đạo ... Kiếm Thế ...

Sở Mộ chậm rãi nhắm mắt lại bài trừ hết tạp niệm nhớ lại tình cảnh lúc còn ở ngoại môn, khi đối mặt với Vương Phong lần đầu rồi hần nhớ lại tình cảnh lúc trưởng lão Kiếm Các cho hần cảm nhận cái gì gọi là Kiếm Thế, tất cả đều có điểm chung là khí thế mênh mông bàng bạc sắc nhọn quyết không lùi, hần cảm thấy cả thân thể mình như bị áp bách.

"Phong mang Kiếm giả, từ trước đến nay chưa từng có, không sợ hãi, dù gãy nhưng vẫn bất khuất, thân như kiếm, hình như kiếm, thần như kiếm."

"Chỉ khi nào khiến phong mang phóng ra ngoài, không sợ hãi, thân hình thần như kiếm hợp nhất mới có thể lĩnh ngộ ra Kiếm Thế hơn nữa còn phóng ra ngoài!"

Sở Mộ rất muốn sớm lĩnh ngộ Kiếm Thế bước chân vào cảnh giới Kiếm Đạo. Hần có thể khẳng định nếu như hần lĩnh ngộ được Kiếm Thế liền có thể nghiền áp Vương Phong.

Chỉ có điều muốn lĩnh ngộ Kiếm Thế cũng không phải đơn giản như vậy, cho dù là trưởng lão Kiếm Các cũng phải mãi đến khi đột phá Hóa Khí Cảnh mới lĩnh ngộ được Kiếm Thế.

Một đêm đi qua, Sở Mộ còn chưa sờ được da lông Kiếm Thế, tình cảnh ngày đó không cách nào trở lại.

Dù sao hần cũng đã từng bước một chân vào Kiếm Thế tuy rằng lúc đó hần còn chưa biết Kiếm Thế là cái gì thế nhưng cảm giác được thể nghiệm qua Kiếm Thế cộng thêm ngộ tính kiếm thuật siêu cường của hần thì việc ngộ ra Kiếm Thế chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Ngày hôm sau, vẫn như mọi ngày mới sáng sớm, Sở Mộ đã bắt đầu tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết và bí pháp Kiếm Khí Hộ Thể rồi luyện thêm một lần Quan Khí Thuật liền tiến về Lăng Phong kiếm đài. Khi Sở Mộ đến Lăng Phong kiếm đài thì sắc trời vẫn còn âm u khí lạnh vẫn còn trong không khí.

Hần bắt đầu luyện khởi thị kiếm thính kiếm và xúc kiếm, sau đó là Cơ Sở Kiếm Thuật Thanh Phong kiếm thuật, Phi Vân Kiếm Thuật, Nhu Vân kiếm thuật cuối cùng là trọng điểm Lăng Phong kiếm thuật.

- Đúng như ta đoán, ngươi vẫn là người đến sớm nhất.

Hàn Thụy nhảy vọt lên Lăng Phong kiếm đài, lần này hần không lập tức xuất kiếm mà đứng nhìn Sở Mộ rồi cười khở.

- Rút kiếm đi.

Sở Mộ nói.

- Ngươi vẫn còn tâm tư luyện kiếm sa ? Ngày kia là ngày ngươi phải sinh tử kiếm đấu với Vương Phong rồi, cho dù ngươi có luyện mỗi giây mỗi phút cho đến khi quyết đấu thì ngươi có thể tăng thực lực lên được bao nhiêu ?

Hàn Thụy nói, căn bản không có tâm tư xuất kiếm. Bởi vì cho dù là hần có cố hết sức cũng không phải là đối thủ Vương Phong. Tuy hần biết kiếm thuật Sở Mộ không tệ thế nhưng tu vi quá thấp, nếu như hần ra tay toàn lực thì có thể đánh bại Sở Mộ đơn giản.

- Ta không hề lo lắng về sinh tử kiếm đấu.

Sở Mộ nói đơn giản, mang theo ngũ khí bễ ngã tựa như muốn quân lâm thiên hạ, hần cực kỳ tự tạo nghệ:

- Vương Phong cũng chỉ là một trở ngại nhỏ trên con đường đi thông đến Kiếm Đạo của ta mà thôi, cứ đá văng nó đi là được.

Hàn Thụy nghe vậy sắc mặt đại biến cảm giác phần nộ.

- Tốt, ta và người chiến một trận toàn lực đi, nếu người có thể thắng ta mới có khả năng đối mặt Vương Phong.

Hàn Thụy quát một tiếng rồi rút kiếm ra chiêu không chút lưu tình như muốn đánh bay Sở Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Không bao giờ đấu kiếm với người nữa (2)

Sở Mộ trở tay chém ngang một kiếm, kiếm khí tung hoành, hai thanh kiếm va chạm trực tiếp. Hàn Thụy liền cảm thấy toàn bộ lực lượng trong chiêu kiếm của mình bị dẫn hướng lệch sang một bên không có bất kỳ hiệu quả nào. Hắn biến sắc mặt vội vàng bay ngược ra sau, kiếm khí tràn ra bao phủ lên bách luyện kiếm, Hàn Thụy đã thi triển kiếm khí phụ nhận.

Sở Mộ thì lại vận chuyển kiếm khí lên thân bách luyện kiếm không sử dụng ngoại kiếm khí.

- Ngoại trừ Lăng Phong kiếm thuật ta còn tu luyện một bộ kiếm thuật trung giai Liệt Phong Kiếm thuật uy lực còn mạnh hơn Lăng Phong kiếm thuật, người chuẩn bị đi ta sắp thi triển Liệt Phong Kiếm thuật.

Hàn Thụy nghiêm mặt nói, vô cùng nghiêm túc, khi nói quanh thân thể hắn bắt đầu xuất hiện những những đạo liệt phong bắn về phía Sở Mộ.

Sở Mộ vận chuyển Toái Loạn Bộ cấp tốc tránh né.

- Hào kiếm thuật.

Sở Mộ quát lên một tiếng rồi lập tức thi triển Thanh Phong kiếm thuật cứng đối cứng cùng Hàn Thụy không hề tỏ ra thua kém một chút nào. Từng đợt giao phong không ngừng khiến một góc Lăng Phong kiếm đài tràn ngập kiếm khí tung hoành, âm thanh kim loại va chạm vang lên không ngừng, mãi một lúc sau hai người mới tách ra.

- Không ngờ người cũng tu luyện kiếm thuật trung giai, đó là Thanh Phong kiếm thuật ???

Hàn Thụy có chút kinh ngạc, sắc mặt trở nên ngưng trọng hơn.

Bình thường những đệ tử mới gia nhập vào nội môn đều chủ tu luyện kiếm thuật đệ giai đầu phải như Sở Mộ mới bước chân vào nội môn đã có kiếm thuật trung giai.

Nói xong Hàn Thụy lại tiếp tục ra tay, lần này hắn còn tăng uy lực lên nữa gần như đã toàn lực.

Sở Mộ cũng phát huy kiếm thuật của bản thân đến mức tinh tế vô cùng.

Hàn Thụy bắt đầu cảm giác khó chịu bởi vì kiếm của hắn gần như không chạm vào kiếm Sở Mộ mà nếu có chạm vào thì cũng cảm giác như là trượt qua khiến hắn lâm vào cảnh vận hết sức chém vào không khí vậy.

Hơn nữa Hàn Thụy dần phát hiện tiết tấu của bản thân bắt đầu loạn dần, hắn xuất kiếm không còn được chủ động nữa chỉ có thể xuất kiếm theo tiết tấu của Sở Mộ gần như là gặp chiêu phá chiêu. Sắc mặt Hàn Thụy đại biến bởi vì hắn biết rõ khi bản thân đã không còn nắm giữ được tiết tấu thì hắn đã rơi xuống hạ phong.

Hàn Thụy cảm giác mất mặt, rõ ràng tu vi của hắn mạnh hơn Sở Mộ nhiều, độ tinh thuần về kiếm khí cũng mạnh hơn Sở Mộ thế nhưng lại bị Sở Mộ nắm mũi dất đi, không còn bất kỳ chút ưu thế nào, cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu được cảm giác của Trang Thu Sinh lúc ấy.

Hàn Thụy hét to một tiếng bộc phát kiếm khí phóng mạnh về phía trước rồi tranh thủ lúc Sở Mộ ứng phó liền lùi nhanh về phía sau kéo giãn khoảng cách an toàn với Sở Mộ, sắc mặt hắn trở nên quái dị, ánh mặt thể hiện rõ sự kiêng kỵ.

- Kiếm thuật của người

Lúc này Hàn Thụy cũng không biết phải nói thế nào nữa, hắn cảm thấy kiếm thuật của Tiêu Tiên Phong cũng không biến thái đến mức này.

- Một chiêu định thắng bại a, ta chuẩn bị thi triển sát chiêu mạnh nhất trong Liệt Phong Kiếm thuật, Liệt Phong Long Quyền.

- Thanh Phong Tuyệt Sát.

Sở Mộ nói ngắn gọn.

- Được, đến đây đi, cùng thi triển xem uy lực hai chiêu thế nào.

Hàn Thụy có phần chờ mong cũng có phần bất đắc dĩ, nếu không phải hấn thua trên mặt kiếm thuật bị Sở Mộ dắt mũi thì hấn cũng không muốn thi triển sát chiêu mạnh nhất sớm như vậy.

Hàn Thụy súc thế một lúc rồi bất ngờ lao nhanh về phía trước, chiêu chưa đến mà khí kinh đã tạo thế khủng khiếp, không hổ cho một chiêu Liệt Phong Long Quyền.

- Liệt Phong Long Quyền!!!

Một tiếng thét chói tai vang lên, Hàn Thụy tập trung toàn bộ tinh khí thần vào một chiêu này thế quyết không thể thua.

- Thanh Phong Tuyệt Sát!

Sở Mộ vung kiếm lên không hề e ngại trước Hàn Thụy, từng đạo phong nhận màu xanh dài gần 1m lao về phía trước cắt không gian thành từng khúc.

Một kiếm tung ra Sở Mộ đã dùng đến phong huyền diệu khiến tốc độ cũng như uy lực Thanh Phong Tuyệt Sát còn nhanh hơn mạnh hơn bình thường.

Ầm ... ầm keng

Thanh Phong Tuyệt Sát đối đầu với Liệt Phong Long Quyền từng lốc vòi rồng do Liệt Phong Long Quyền tạo ra không ngừng lao đến thế nhưng Thanh Phong Tuyệt Sát lại ngưng tụ vô cùng liên tục cắt nát từng đạo vòi rồng.

Chỉ một lúc sau tốc độ phá hủy đã nhanh hơn tốc độ tạo thành của vòi rồng tuy nhiên phong nhận do Sở Mộ tạo ra vẫn không hề suy yếu khiến mặt Hàn Thụy xanh mét vội vàng phóng kiếm khí ra ngoài rồi nhanh chóng lao sang một bên tránh né.

- Ngươi ... ngươi ngươi cũng quá biến thái sau này ta không bao giờ đấu kiếm với ngươi

Hàn Thụy trừng mắt chỉ tay về phía Sở Mộ mãi một lúc mới thốt ra được câu như vậy.

Cuộc sống của Sở Mộ rất có quy luật, sáng sớm tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, Quan Khí Thuật cùng với bí pháp kiếm khí hộ thể, lại tới Lăng Phong kiếm đài tu luyện kiếm thuật. Sau đó lại trở lại hồ nước ít người biết tu luyện kiếm thuật tiếp. Ban đêm thì lĩnh ngộ kiếm thể, mỗi ngày liên tục.

Từ khi toàn lực ra tay bị Sở Mộ đánh bại, Hàn Thụy cũng không chịu giao thủ với Sở Mộ nữa, quá đả kích người, loại cảm giác này quá nghẹn khuất, không muốn trải qua lần thứ hai, bằng không sẽ trở thành mối hận trong tâm lý a.

- Sư huynh, ngày mai chính là ngày huynh lên Sinh Tử kiếm đài.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vi tràn ngập lo lắng, mấy ngày nay thi thoảng Sở Mộ tới dạy nàng kiếm thuật một chút, hôm nay Phi Vân kiếm thuật gần đại thành. Lăng Phong kiếm thuật cũng sắp luyện thành sát chiêu thức thứ nhất, tiến bộ như vậy tới thiếu cũng giúp nàng bớt đi vài tháng khổ luyện, khiến cho nàng vô cùng cảm kích Sở Mộ.

- Không cần phải lo lắng.

Sở Mộ lạnh nhạt nói rồi đi lên lầu hai.

Quan Khí Thuật đã luyện thành, Lăng Phong kiếm thuật cũng đại thành, bí pháp Kiếm khí hộ thể, dưới sự kiên trì tu luyện dưới nước của hấn cũng có tiến triển rất nhỏ. Nhưng không biết tới khi nào mới có thể đột phá lên tầng thứ hai. Tiến cảnh tu vi Kiếm Khí không có cách nào cảm thấy, không thể không khiến cho Sở Mộ cảm khái, thiên phú tu luyện của hấn vừa thấp lại không có đan dược phụ trợ.

Về phần Kiếm thể còn chưa có bất luận chút đột phá nào.

Một đêm qua đi, sáng sớm ngày hôm sau, Sở Mộ tỉnh lại, sau khi rửa mặt, bắt đầu tu luyện, không có bởi vì lần sinh tử kiếm đấu sắp tới mà cảm thấy khẩn trương lo nghĩ.

Hấn bỏ qua cảm giác lạnh lẽo, lại tới Lăng Phong kiếm đài, tu luyện kiếm thuật.

- Ta thực sự không biết nên nói gì a.

Không bao lâu sau Hàn Thụy cũng xuất hiện, nhìn thấy Sở Mộ đang luyện kiếm, cười khổ một tiếng rồi nói:

- Một lát nữa sẽ là lúc ngươi và Vương Phong sinh tử kiếm đấu, sao ta lại không cảm thấy chút khẩn trương nào từ trên người ngươi nhỉ? Xem ra ngươi đối với sinh tử kiếm đấu thực sự đã nắm chắc mười phần a.

- Có muốn nhìn hay không?

Sở Mộ thu kiếm, mở miệng hỏi, ngữ khí tự nhiên vô cùng.

- Đi chứ, ta phải nhìn xem người đánh bại Vương Phong thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Không luận thắng bại, chỉ luận sinh tử

Hàn Thụy nói, trong đầu không tự giác mà xuất hiện ý niệm, ý niệm này hiện lên trong đầu, từ khi hắc toàn lực ra tay lại bại trong tay Sở Mộ đã lập tức sinh sôi. Đó chính là ý nghĩ có lẽ Sở Mộ có thể đánh bại Vương Phong.

- Được, vậy người dẫn ta đi, ta không biết Sinh Tử kiếm đài ở nơi nào a.

Sở Mộ nói một câu thiếu chút nữa làm cho Hàn Thụy ngã ngửa.

- Đi thôi, bây giờ ta dẫn người đi.

Lúc này có không ít đệ tử nội môn đều xuất hiện, đi tới, trong đó còn có đám người Tề Bạch Trang Thu Sinh.

- Đây không phải là Sở Mộ sao? Sao vậy, chẳng lẽ người định trốn tránh hay sao?

Tề Bạch không ngừng cười nhạo:

- Ta cho người biết, người trốn không thoát đâu, vẫn nên ngoan ngoãn đi lên Sinh Tử kiếm đài đi. Hôm nay chính là ngày cuối cùng người còn trên nhân thế. Ha ha ha ha ..

- Lăn...

Nhìn Tề Bạch, ánh mắt Sở Mộ lạnh nhạt, lạnh lùng thốt ra một chữ, lập tức khiến cho tiếng cười của Tề Bạch im bật, vẻ mặt giống như ăn phải giò bọ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hai mắt lộ ra hung quang.

- Cuồng sao? người cứ cuồng đi, người chỉ có thể cuồng lúc này nữa thôi.

Tề Bạch hung dữ nói.

Bởi vì có liên quan tới Sinh Tử kiếm đài, đệ tử nội môn ba viện đều dậy sớm hơn bình thường. Hơn nữa cũng không có tu luyện, sau khi rửa mặt xong, cả đám xuất phát, đi tới Sinh Tử kiếm đài.

Sinh Tử kiếm đài không ở trong ba viện, mà ở cách đằng sau Chấp Pháp Đường không xa, là dùng những tảng đá xám trắng được đánh bóng xây thành một cái đài cao nửa thước, rộng mười mét, bốn phía cũng là đất đá màu xám trắng. Diện tích rất lớn, có thể đồng thời dung nạp mấy trăm người cũng không có vẻ chen chúc.

Lúc này Vương Phong đang đứng trên kiếm đài, nhắm hai mắt, tay trái cầm kiếm, hai tay khoanh trước ngực, không nhúc nhích một chút nào, giống như pho tượng vậy.

Liên tục không ngừng có người chạy tới, ở bốn phía kiếm đài hàn huyên, nhưng cũng không có tới quá gần, ước chừng cách kiếm đài năm mét.

- Ồ? Vương Phong đã tới.

- Nhìn bộ dáng của hắc đường như không chờ được a.

- Sở Mộ kia đâu? Còn chưa tới sao, không phải là không dám tới đó chứ?

- Hừ, chỉ là một đệ tử nội môn mới mà thôi, cho dù ở ngoại môn lấy được một ít tên tuổi, có thể hung hăng càn quấy trong nội môn, sư huynh Vương Phong sẽ khiến cho hắn hiểu cái gì gọi là chênh lệch.

Đây là một đệ tử tu vi Kiếm Khí thất đoạn của Minh Lôi viện nói.

- Người sai rồi, hắn không có cơ hội biết rõ, bởi vì Sinh Tử kiếm đài, không luận thắng bại, chỉ luận sinh tử. Không phải người chết thì chính là ta vong.

Bên cạnh cũng là một người đệ tử Minh Lôi viện đang cười lạnh nói.

- Tên đệ tử vừa tiến vào nội môn gọi là Sở Mộ này không biết có phải luyện kiếm tới mức đầu óc hồng rồi hay không? Không ngờ lại đồng ý sinh tử kiếm đấu với Vương Phong, ta thấy hẳn tự mình tìm đường chết a.

Đây là nhận định của một gã đệ tử nội môn Bích Thủy viện.

- Ai biết được, có lẽ hẳn đánh giá cao thực lực của mình, cho rằng mình có thể nhận được danh hiệu đệ nhất ngoại môn là có thể hoành hành trong nội môn a.

- Thực là bị ai a. Lăng Phong viện không ngờ lại xuất hiện kẻ không biết tự lượng sức như vậy. Khá tốt, may mà hẳn không lựa chọn Bích Thủy viện chúng ta, bằng không Bích Thủy viện chúng ta sẽ bị mất mặt lớn a.

- Xem kia, người Lăng Phong viện tới rồi.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy một đám người, ước chừng có ba mươi người đi tới. Rõ ràng là đệ tử nội môn Lăng Phong viện, Sở Mộ cũng có bên trong, đang cùng Hàn Thủy chậm rãi đi ở phía sau cùng.

Dường như cũng nghe thấy lời nói này, hai mắt Vương Phong đột nhiên mở ra, trong nháy mắt nhìn thẳng về phía đám đệ tử Lăng Phong viện, lướt qua mọi người, nhìn thẳng về phía Sở Mộ. Ánh mắt oán độc giống như lợi kiếm bắn ra, phảng phất như muốn giết chết Sở Mộ, mà bàn tay hẳn thì nắm chặt, gân xanh nổi lên.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một cỗ sát ý lạnh lẽo từ trên người Vương Phong bộc phát ra, cả đám lập tức kinh hãi.

Cùng lúc đó, chấp pháp trưởng lão cùng với một vị trưởng lão của mỗi viện tiến tới, ngồi xuống trên những chiếc ghế gỗ đã chuẩn bị từ trước.

Vừa vặn bốn vị trưởng lão ngồi ở mặt phía đông, đệ tử nội môn ba viện thì ở ba mặt phía Tây, Nam, Bắc, phân biệt rõ ràng. Mà đệ tử chấp pháp Lục Tuyết và Ngôn Lăng thì đứng ở hai bên phải trái chấp pháp trưởng lão.

Không nói gì, Sở Mộ chậm rãi đi về phía kiếm đài, nhẹ nhàng nhảy lên, đứng ở vị trí cách xa Vương Phong năm mét, từ xa nhìn lại, vẻ mặt lạnh nhạt, không gọn sóng, không sợ hãi. Ánh mắt tràn ngập oán hận của Vương Phong cũng không ngừng tản mát ra sát khí, thế nhưng không tạo thành chút ảnh hưởng nào với hắn.

- Bốn phái đã năm năm qua chưa từng xuất hiện sinh tử kiếm đấu. Đây cũng là lần đầu tiên trong năm năm qua bản trưởng lão chủ trì sinh tử kiếm đấu. Một bên là đệ tử Minh Lôi viện uy tín cực cao là Vương Phong, một bên là tân tân đệ tử nội môn Sở Mộ của Lăng Phong viện. Với tư cách là chấp pháp trưởng lão của kiếm phái, bản trưởng lão cũng chân thành hy vọng, song phương có thể dùng biện pháp ôn hòa giải quyết mâu thuẫn. Bất luận là bên nào chết, đối với bốn phái mà nói đều là tổn thất.

Chấp pháp trưởng lão đứng lên, trầm giọng nói:

- Bây giờ bản trưởng lão lại nói một lần, hai người các ngươi có bằng lòng dùng phương thức khác giải quyết mâu thuẫn hay không?

- Đa tạ Chấp pháp trưởng lão, ta lựa chọn sinh tử kiếm đấu.

Vương Phong nói, lúc nói luôn nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, hai mắt đỏ tươi.

- Đa tạ ý tốt của Chấp pháp trưởng lão, Sở Mộ ghi nhớ.

Sở Mộ quay người về phía Chấp Pháp trưởng lão thì lễ rồi nói.

Cho dù Vương Phong nguyện ý, Sở Mộ hẳn cũng không đồng ý. Vương Phong này lòng dạ hẹp hòi, là người có thù tất báo. Hơn nữa lại có chút tâm kế, một khi để cho hắn ta có chút cơ hội, tất sẽ cắn không nhả, khó lòng phòng bị, cho nên hẳn ta phải chết.

Đối với Sở Mộ mà nói, Vương Phong chỉ là chướng ngại vật mà thôi.

Mà Vương Phong, hận ý sâu đậm với Sở Mộ, muốn giết Sở Mộ cho thống khoái, càng không có khả năng đồng ý với đề nghị của Chấp Pháp trưởng lão.

- Song phương đã lựa chọn Sinh Tử kiếm đấu, vậy thì bản trưởng lão cũng không ngăn cản nữa.

Mặt Chấp pháp trưởng lão không chút biểu tình, hai hàng lông mày tràn ngập uy nghiêm, nói:

- Sinh tử kiếm đài, sinh tử kiếm đấu, đều dùng thủ đoạn kiếm thuật của mình, không luận thắng bại, chỉ luận sinh tử. Nhưng mà bản trưởng lão vẫn hy vọng, có thể không giết chết đối phương thì đừng giết đối phương.

- Nếu như song phương đã chuẩn bị tốt, vậy bản trưởng lão tuyên bố, Sinh tử kiếm đấu.... bắt đầu.

Chấp pháp trưởng lão ra lệnh một tiếng, lập tức bầu không khí giương cung bạt kiếm ngưng tụ, một cỗ sát khí giống như con gió lạnh thổi qua, làm cho toàn thân mọi người không tự chủ được mà run lên, vô thức rụt cổ lại.

Hai đạo thanh âm vang lên, Sở Mộ và Vương Phong đồng thời rút kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thủ đoạn xuất ra hết, sát phạt quyết đoán (1)

Thanh âm chói tai vẫn còn quanh quẩn trong lỗ tai, sát khí kinh người đã cuộn cuộn, kiếm khí tung hoành, kiếm khí phóng ra ngoài, một đạo kiếm khí màu tím nhạt phá không bay vút tới, tạo thành tiếng vang không dứt khiến cho da đầu người ta run lên.

- Thật nhanh.
- Thật là mạnh mẽ.
- Kiếm khí này thực là đáng sợ.
- Vương Phong này cô động kiếm khí đã đạt tới bát đoạn đỉnh phong, cách cửu đoạn chỉ kém một lớp màng mỏng a.

Trưởng lão Minh Lôi viện gật đầu, cười ha hả nói, ba vị trưởng lão khác cũng nhao nhao gật đầu.

Ngôn Lăng và Lục Tuyết vẻ mặt ngưng trọng không thôi. Vương Phong vừa ra tay, ngay cả hai Cửu đoạn sơ kỳ như bọn họ cũng cảm thấy uy hiếp.

- Sở Mộ này lần này chết chắc rồi.

Lục Tuyết trầm nghĩ, Ngôn Lăng thì lắc đầu, có chút tiếc hận.

Nhóm đệ tử Minh Lôi viện nhao nhao hưng phấn kêu gào. Mà đám đệ tử nội môn Lăng Phong viện trừ Tề Bạch hưng phấn, có chút hả hê ra, những người khác âm thầm lo lắng, nhủ may không thôi.

- Thực lực Vương Phong đã vượt ra ngoài dự liệu a.

Hàn Thụy trầm nghĩ, hai hàng lông mày nhíu lại, trong lòng rất là lo lắng.

Hai mắt Sở Mộ co rút lại như châm, thân pháp được thi triển, tàn ảnh trùng trùng điệp điệp xuất hiện, cước bộ rối loạn, nhanh chóng né tránh. Tu vi chênh lệch rõ ràng làm cho Sở Mộ biết rõ, cứng chọi cứng với Vương Phong này không phải là cách làm chính xác.

Hai mắt đám người Chấp pháp trưởng lão lập tức sáng ngời.

- Thứ tàn tật đệ tử nội môn Sở Mộ đang dùng là Thân pháp Tùy Phong Bải Liễu và Toái Loạn bộ a. Không ngờ lại tu luyện tới cảnh giới viên mãn còn phối hợp, vận dụng tới hoàn mỹ, thực sự là không đơn giản.

Chấp pháp trưởng lão gật đầu, nói.

Nên biết, một môn công pháp, muốn có chút thành tựu không khó, thời gian cần tới đại thành, viên mãn, không chỉ cần có thời gian đầy đủ, mà còn cần có đủ ngộ tính, ngộ tính chưa đủ, chỉ có thể kẹt lại ở đại thành.

- Không được, đợi tới lúc gần phân thắng bại ta phải mở miệng ngăn lại, hai người bọn họ đều là nhân tài a.

Chấp pháp trưởng lão trầm nghĩ.

Kiếm khí màu tím nhạt chém không trung, tràn ngập kiếm đài, ước chừng bay ra được mười mét tự nhiên tiêu tán, hóa thành vô số quang mang nhỏ nhảy lên trên hư không rồi biến mất. Mà kiếm thức của Vương Phong biến ảo không ngờ lại bao phủ một tầng lôi điện màu tím nhạt, bay thẳng về phía Sở Mộ.

Tốc độ né tránh của Sở Mộ cực nhanh, kiếm của Vương Phong cũng rất nhanh, sắc bén tới cực điểm, bá đạo tuyệt luân, thứ hắn đang sử dụng rõ ràng là một môn kiếm thuật lõi hệ trung giai.

- Tới rồi, sư huynh Vương Phong dùng Tấn Lôi kiếm thuật, Sở Mộ chết chắc.

Đệ tử nội môn Minh Lôi viện hai mắt sáng lên, nói.

- Vương Phong dùng Tấn Lôi kiếm thuật, đã đại thành, uy lực nâng cao một bước, cho dù là ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Một đệ tử nội môn bát đoạn đỉnh phong của Bích Thủy Viện lầm bầm nói, sắc mặt hơi đỏ.

Trung Nguyên kiếm khí tràn ngập trên thân kiếm, Sở Mộ nhanh chóng chuyển bước chân, nhìn quy luật như có như không. Kiếm Vương Phong tuy rằng nhanh chóng, dũng mãnh, như là lôi điện, nhưng mà không có cách nào đánh trúng Sở Mộ.

- Lôi Quang bộ.

Sắc mặt Vương Phong dữ tợn, miệng khẽ quát một tiếng, hai chân bắn ra vô số tia lửa, tạo thành rung động. Chân đạp lôi quang, tốc độ Vương Phong bỗng nhiên nhanh hơn rất nhiều. Một kiếm nhanh như thiểm điện đâm về phía Sở Mộ, không chết không thôi.

- Tốc độ của bọn họ đều rất nhanh a.

Đám người đệ tử nội môn ba viện chỉ thấy hai đạo thân ảnh trên kiếm đài, một đạo như là lá liễu bay trong gió, lác lác tạo ra vô số đạo tàn ảnh trùng trùng điệp điệp. Một đạo giống như là lôi quang, dữ dằn mà trực tiếp, làm cho người ta hoa mắt.

- Sở Mộ đáng chết này không ngờ lại có thân pháp tinh xảo như vậy.

Sắc mặt Tề Bạch âm trầm, âm thầm mắng, chợt lại cười âm hiểm:

- Nhưng mà trước mắt tu vi chênh lệch lớn như vậy, đây bất quá chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Trang Thu Sinh mở miệng thật to, vốn hắn bị thua dưới tay Sở Mộ, hắn vô cùng ghen ghét, vô cùng không phục, cảm thấy lần thua đó là hắn áp chế tu vi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy bộ pháp, thân pháp của Sở Mộ, lại liên tưởng tới bản thân bị động lúc đấu kiếm ngày đó, hắn biết rõ, mình không phải là đối thủ Sở Mộ, cho nên trong lòng ảm đạm không thôi.

- Vương Phong tu luyện kiếm khí lôi hệ, kiếm thuật cũng là lôi hệ, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Sở Mộ thi triển Toái loạn bộ và Thân pháp Tùy Phong Bải Liễu tới mức tận cùng. Thị Kiếm cũng phát duy ra tác dụng cực lớn, kiếm của Vương Phong bị Sở Mộ nhìn thấy rõ ràng:

- Kiếm thuật Lôi hệ vốn tốc độ cực nhanh, không dưới Phong hệ chút nào, hơn nữa uy lực rất mạnh, càng vượt qua Phong hệ, càng bạo lực không thôi. Kiếm thuật của ta tuy rằng vượt qua Vương Phong, nhưng tu vi kiếm khí hơn kém quá lớn. Thực tế hiện tại Vương Phong đang không ngừng xúc thế đánh ra từng đạo kiếm khí mạnh mẽ tấn công, ta chỉ cần đợi tới lúc Vương Phong thoái chí, tìm cơ hội phản kích là được.

Thị kiếm không chỉ có thể khiến cho Sở Mộ nhìn rõ quỹ tích xuất kiếm của đối phương, còn có thể khiến cho hắn nhìn ra sơ hở. Hiện tại hắn đang chờ khi thể Vương Phong xuất hiện sơ hở, khi đó chính là lúc Sở Mộ bắt đầu phản kích.

Tấn Lôi kiếm thuật, dùng tốc độ nổi danh, dưới sự phối hợp của Lôi Quang bộ, kiếm của Vương Phong không chỉ có nhanh chóng mà còn xảo trá vô cùng. Chỉ là lại bị Sở Mộ liên tục tránh đi. Sở Mộ dường như có năng lực biết trước, thường thường Vương Phong vừa mới xuất kiếm, Sở Mộ đã né tránh, làm cho kiếm của Vương Phong thất bại.

Vương Phong giận dữ điên cuồng tấn công nhưng không làm gì được Sở Mộ, khiến cho đệ tử ba viện ngừng thở, hai mắt tròn ngược, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt lại, cổ họng như bị người ta bóp nghẹt. Mà Vương Phong, lửa giận trong lòng hắn được phát tiết ra không ít, dần dần tỉnh táo lại, biết rõ nếu như mình cứ tiếp tục cường công như vậy, sớm muộn gì về sau cũng trở nên yếu thế, đến lúc đó sẽ trở thành bất lợi với bản thân mình.

Đột nhiên kiếm thức của Vương Phong biến đổi, xuất kiếm trở nên rất kỳ quái, kiếm khí màu tím nhạt trên thân kiếm chấn động rất lớn, không ngừng ma sát, thanh âm cực lớn bỗng nhiên vang lên, giống như tiếng sấm sét cuộn cuộn kéo tới, như nổ vang bên tai. Ngay cả đám đệ tử nội môn ba viện đều cảm giác hai lỗ tai mình ông ông, đầu cũng ông ông, có chút mê muội. Đây chính là kiếm thuật sát chiêu Minh Lôi tạc hưởng của Minh Lôi viện.

Sở Mộ đứng mũi chịu sào, nhưng mà linh hồn hắn vô cùng cường đại, chỉ cảm thấy hai tai ông ông tác hưởng, mơ hồ có vài phần đau đớn, nhưng mà lại không có cảm giác mê muội, ngược lại, hắn nắm cơ hội này mà xuất kiếm.

Gió lạnh thổi qua, sát cơ lạnh lẽo ẩn chứa bên trong làm cho Vương Phong biến sắc, một kiếm như thiểm điện được xuất ra.

Một đạo sát cơ phân ra thành tám đạo, vượt qua thiểm điện sắc bén, bắn thẳng về phía Vương Phong, dường như muốn giết chết Vương Phong vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thủ đoạn xuất ra hết, sát phạt quyết đoán (2)

Vương Phong nheo mắt, vội vàng biến ảo kiếm chiêu, một đạo thiểm điện nổ tung, phô thiên cái địa bắn về phía Sở Mộ.

- Tần Lôi quang bạo.

Vương Phong quát lên một tiếng chói tai.

Thanh Long liễu loạn và Tần Lôi quang bạo va chạm, liên tục có tám tiếng nổ vang vang vọng, kinh thiên động địa, so với tiếng sấm còn lớn hơn, làm cho lỗ tai người ta cơ hồ muốn điếc. Không nhìn được phải che hai lỗ tai lại, hơn nữa quang mang hùng hực, làm cho mọi người không thể không nheo mắt lại, chỉ có bốn vị trưởng lão là không có chút ảnh hưởng nào.

Trên mặt Sở Mộ và Vương Phong đều hiện lên vẻ thống khổ, nhanh chóng lui về phía sau, tránh đi kiếm khí.

- Vừa rồi... Xảy ra chuyện gì vậy?

- Tên tân tân đệ tử nội môn này không ngờ lại bất phân thắng bại với sư huynh Vương Phong?

Đệ tử nội môn Minh Lôi viện há hốc mồm, kinh ngạc vạn phần.

- Không có khả năng, sư huynh Vương Phong còn chưa thi triển ra sát chiêu trung giai, một khi thi triển ra, tên đệ tử nội môn mới này hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

- Những mà kiếm thuật mà tên đệ tử nội môn mới này thi triển ra dường như là Thanh Phong kiếm thuật, cũng là một môn kiếm thuật trung giai a.

- Hừ, coi như là kiếm thuật trung giai thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng hắn chỉ là một tên đệ tử mới tiến vào nội môn, còn có thể luyện thành sát chiêu trung giai sao? Hơn nữa coi như luyện thành, làm sao có thể so sánh được với sư huynh Vương Phong, phải biết rằng sư huynh Vương Phong đã tu luyện Tần Lôi kiếm thuật tới đại thành a.

- Không ngờ Sở Mộ có thể đánh với Vương Phong tới trình độ kịch liệt như vậy.

Hàn Thụy âm thầm nói, đám đệ tử nội môn Lăng Phong viện thì trái tim không nhìn được nhảy lên, vô cùng bồn chồn, kỳ thực đại bộ phận bọn họ vẫn hy vọng Sở Mộ có thể chiến thắng, tuy rằng hy vọng xa vời.

Bốn vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Hiển nhiên, biểu hiện của Sở Mộ vượt quá dự kiến của bọn họ, bất kể là thân pháp hay bộ pháp, hay là kiếm thuật đều không phải là thứ đệ tử Thất đoạn bình thường có thể đạt tới.

- Không ngờ Lăng Phong viện ta lại xuất hiện người tài như vậy.

Trưởng lão Lăng Phong viện cười nói.

- Hừ, vậy thì thế nào chứ? Đây là Sinh tử kiếm đài, nhân tài sau khi chết thì biến thành tử tài a.

Trưởng lão Minh Lôi viện lập tức phản bác.

- Ai sống ai chết còn chưa nhất định a.

Trưởng lão Lăng Phong viện lập tức phản bác.

- Được rồi, có cãi nhau cũng không quan trọng, cứ tiếp tục quan sát đi.

Chấp pháp trưởng lão nói, trưởng lão Lăng Phong viện và Minh Lôi viện liếc mắt nhìn nhau, đều hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu nhìn ra chỗ khác. Nhìn về phía hai người trên đài, không nói gì thêm.

Thực lực của Sở Mộ làm cho trong lòng Vương Phong cực kỳ kiêng kỵ, phải biết rằng tu vi Kiếm khí của hắn vượt qua Sở Mộ, dưới loại chênh lệch này mà hắn không có cách nào chiếm thế thượng phong trước mắt đối phương.

Vương Phong có thể cảm giác ra được, kiếm khí của Sở Mộ bất luận là chất hay là lượng đều xa xa không bằng hắn, nhưng mà tu vi Kiếm thuật lại vô cùng kinh người, hoàn toàn vượt qua hắn, chính là bởi vì có tu vi kiếm thuật tuyệt luân cho nên mới khiến cho Sở Mộ này không rơi xuống thế hạ phong.

Trong nháy mắt, Vương Phong quyết đoán, hắn huy vũ kiếm, liên tục đánh ra mấy kiếm. Trong nháy mắt đánh tới, tiếng nổ vang lên không dứt bên tai, làm cho da đầu người ta run lên. Bốn đạo kiếm khí màu tím nhạt giao nhau, như là bốn đạo điện quang ngang trời phóng về phía trước. Ngay sau đó mặt ngoài thân thể Vương Phong đột nhiên xuất hiện lôi điện màu tím nhạt, vô cùng quỷ dị, điên cuồng nhảy lên, nhao nhao chạy về phía thân kiếm.

Một cổ khí tức rung động khiến cho lòng người run sợ xuất hiện, mọi người lần nữa rung động, bọn họ đều biết, Vương Phong muốn thi triển sát chiêu chính thức.

- Tần Lôi cấp điện sát.

Đột nhiên quát lên một tiếng, Vương Phong giống như hợp thành một với Bách Luyện kiếm trong tay, hóa thành một đạo quang mang chói mắt và sắc bén vô cùng, bá đạo tuyệt luân, bắn thẳng về phía trước, tốc độ cực nhanh, cơ hồ tới sau mà đến trước, vọt qua bốn đạo kiếm khí sắc bén trước đó, bắn thẳng về phía Sở Mộ.

Không thấy Sở Mộ có động tác gì, chỉ kéo một kiếm bình thường, lại khiến cho hai mắt của bốn vị trưởng lão sáng ngời, đây rõ ràng là biểu hiện của phản phác quy chân, coi như là bọn họ cũng không thể nào làm được. Làm sao lại có thể xuất hiện chuyện này trên người một đệ tử nội môn được chứ?

Một kiếm này Sở Mộ dùng tới Vân huyền diệu thi triển Kinh Vân sát, uy lực đại tăng.

Vô số vân khí hội tụ tạo thành một đám mây trắng mềm mại xông về phía trước, không ngừng chuyển động. Cùng va chạm với điện quang chói mắt của Vương Phong, lập tức, mây trắng nổ tung, vô số kiếm khí bắn ra bốn phía. Điện quang cũng suy yếu rồi nổ tung, hóa thành điện quang màu tím nhạt bám vào Bạch Vân kiếm khí, không ngừng phát ra tiếng nổ ù ù khiến cho da đầu người ta run lên.

Kiếm khí quá nhanh quá mạnh mẽ, Sở Mộ vội vàng lui về phía sau, nhưng vẫn bị một ít kiếm khí động vào chéo áo hấn, bí pháp kiếm khí hộ thể kịp thời phát huy tác dụng, ngăn kiếm khí ở bên ngoài, không làm cho hấn bị thương. Trái lại, Vương Phong thì y phục bị nghiền nát, hấn không có kiếm khí hộ thể, trên da dẻ không ít nơi xuất hiện vết thương, vô cùng chật vật dị thường.

Nhìn xuyên qua khe hở kiếm khí, Sở Mộ nhìn thấy Vương Phong liên tục lui về phía sau né tránh kiếm khí, hấn lập tức kéo một kiếm, gió lạnh thổi qua, sát cơ lạnh lẽo, một đạo phong nhận màu xanh nhận dài gần một mét thoát ra khỏi kiếm, tách ra khỏi kiếm khí, bắn thẳng về phía Vương Phong.

- Không có khả năng.

Hai mắt Vương Phong lập tức co rút lại, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi. Vội vàng huy động kiếm khí phóng ra ngoài, đồng thời thi triển Lôi Quang bộ né tránh sang bên.

Nhưng mà dưới sự huyền diệu của Thanh Phong Tuyệt Sát, tốc độ và uy lực nhanh hơn nhiều, đánh tan kiếm phí của Vương Phong đánh ra ngoài, một tiếng xoẹt vang vọng, máu tươi xuất hiện, một cánh tay bay lên.

- Cái gì?

Bốn vị trưởng lão đột nhiên đứng lên, hai mắt không nhịn được tròn ngược lên, hoàn toàn thất thố, một màn trước mắt làm cho bọn họ không thể nào tin nổi.

- Không có khả năng a.

- Chuyện này không hợp lý.

Đám đệ tử nội môn ba viện hít sâu một ngụm khí lạnh, nhao nhao dụi mắt, lại nhìn kỹ, không thể nào tin nổi. Cánh tay trái của Vương Phong bị chặt đứt, bay lên trên cao, máu tươi bắn tứ tung, cánh tay bị đứt bắn thẳng về phía sau, rơi xuống kiếm đài, năm ngón tay khẽ run rẩy, giống như muốn đoạt hồn lấy mạng, khiến cho trong lòng mọi người sợ hãi.

Nhất là đệ tử nội môn Minh Lôi viện, càng không thể nào tin nổi, sư huynh Vương Phong của bọn họ không ngờ lại bị chém đứt cánh tay trái.

Từ trên kiếm đài xuống dưới đều có máu tươi bắn tứ tung, nhìn thấy mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Giết chết Vương Phong, chấn động nội môn

Vương Phong lúc này vẻ mặt tràn ngập thống khổ, cơ bắp chỗ cánh tay bị cụt nhức nhích, máu tươi như kiếm bắn ra. Tay phải nắm chặt Bách Luyện kiếm, mặt mũi vô cùng dữ tợn nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, hàm răng cắn chặt không để phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Trên trán có gân xanh nổi lên, hận ý trong mắt như kiếm phảng phất như muốn dùng ánh mắt giết chết Sở Mộ.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, yên tĩnh tới mức cho dù một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

- Không thể tưởng tượng được.... Không thể tưởng tượng được...

Hai mắt Hàn Thụy ngậy ngốc, dùng thanh âm mà ngay cả mình cũng không nghe được thì thảo lẩm bầm.

- Không có khả năng a... Đây là chuyện căn bản không có khả năng... Nằm mơ, nhất định là ta đang nằm mơ...

Tề Bạch thì thảo lẩm bầm, sắc mặt tái nhợt, phát xanh lên. Nếu như đây là sự thực, chứng minh Sở Mộ có được thực lực cường đại có thể giết chết Vương Phong bát đoạn đỉnh phong, như vậy chỉ có người Cửu đoạn mới có thể đánh bại Sở Mộ.

Ý nghĩa trong chuyện này hoàn toàn bất đồng, thực lực bát đoạn và cửu đoạn sai biệt rõ ràng, địa vị chênh lệch cũng vô cùng lớn. Trong môn, đệ tử tu vi đạt tới cửu đoạn, còn có một xưng hô khác, gọi là đệ tử tinh anh.

Đệ tử tinh anh không thuộc về ba viện nội môn, mà thuộc về nhất mạch Thanh Phong điện chủ, cũng có thể nói là một khi đệ tử ba viện đột phá tới cửu đoạn, khảo hạch tương trưng một chút, là có thể trở thành đệ tử tinh anh chủ điện.

Về mặt Trang Thu Sinh như tro tàn, hấn triệt để hết hi vọng, hấn biết rõ mình căn bản không có khả năng là đối thủ của Sở Mộ.

Mà đệ tử Lăng Phong viện lúc này cũng có một người về mặt tràn ngập vẻ không thể nào tin nổi, trong lòng vô cùng đắng chát, chính là Lý Dương. Đầu là Kiếm Khí Cảnh thất đoạn sơ kỳ, Sở Mộ đã có thể đánh bại Kiếm Khí Cảnh bát đoạn đỉnh phong, mà hấn, trước đó giao thủ với một sư huynh Thất đoạn trung kỳ trong Lăng Phong viện cũng chỉ miễn cưỡng giữ cho không bị thất bại mà thôi.

Chênh lệch, đây là chênh lệch chính thức, khi hấn bước ra một bước quan trọng, mới phát hiện ra, người mà hấn cho rằng mình có thể siêu việt cũng chỉ còn lại là một bóng lưng xa không thể chạm tới.

Sở Mộ đứng trên kiếm đài, thân thể thẳng tắp giống như kiếm, trực chỉ trời xanh, về mặt hấn lạnh nhạt, nhìn thẳng về phía Vương Phong, không có chút thương cảm nào. Không có chút không đành lòng nào. Chợt Sở Mộ giờ kiếm, trái tim của đám đệ tử nội môn cũng như ngừng đập, hoàn toàn không thở ra hơi, nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, chờ đợi thời khắc sinh tử này.

- Dừng tay.

Trong lúc mấu chốt nhất, trưởng lão Minh Lôi viện lên tiếng:

- Sở Mộ, người đã chiến thắng, chứng minh với ba viện người lợi hại hơn Vương Phong. Cũng không cần phải hạ sát chiêu a. Cũng nên biết tới điểm thì nên tha cho người khác một đường sống a.

Lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào trên người Sở Mộ, nhìn xem Sở Mộ lựa chọn thế nào.

Đây chính là trưởng lão Minh Lôi viện a, nắm giữ quyền hành, tu vi cực cao, đã sớm vượt qua Kiếm Khí Cảnh, coi như là không có cách nào trực tiếp quán Sở Mộ, nhưng mà một khi đắc tội với người này, muốn giày vò Sở Mộ lại là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cho nên đám đệ tử ba viện đều cảm thấy, nếu như là chính bọn hấn, chọn không giết Vương Phong, nếu như vì vậy mà đắc tội với một trưởng lão, quá không sáng suốt.

Bọn họ cảm thấy có lẽ Sở Mộ sẽ giống như bọn họ, không muốn đắc tội với một vị trưởng lão.

Vương Phong tràn ngập hận ý, nhìn chăm chăm vào Sở Mộ. Nhưng trong lòng cũng hy vọng Sở Mộ không hạ sát thủ, chỉ cần có thể sống sót là hấn có thể lần nữa tìm được cơ hội ra tay với Sở Mộ, không phải là không thể giết chết Sở Mộ.

- Vị trưởng lão này, Sinh tử kiếm đài không luận thắng bại, chỉ luận sinh tử. Sinh tử kiếm đài là đề nghị tự Vương Phong đưa ra, không phải là vì chứng minh ai cường đại hơn, mà là muốn giải quyết cửu hận, muốn giết ta.

Sở Mộ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Kiếm là hung khí, kiếm thuật là thuật giết người, đây là lý tưởng ta tuân theo. Ta là kiếm nhân, có sự sắc bén của mình, Vương Phong ta sẽ giết, hy vọng trưởng lão có thể hiểu.

Sở Mộ cho dù không có đồng ý với cách nói của trưởng lão Minh Lôi viện. Nhưng khi nói ra lời cũng không có kiêu ngạo, không khiến cho trưởng lão Minh Lôi viện khó chịu. Tuy rằng trưởng lão này cảm thấy không thoải mái, nhưng mà cũng không có cảm thấy mất mặt, ngược lại lại vì một câu nói Kiếm là hung khí, kiếm thuật là thuật giết chóc của Sở Mộ mà cảm thấy kinh ngạc.

Không chỉ có hấn, ba vị trưởng lão khác và vô số đệ tử nội môn nghe được câu này, trong lòng đều run lên, chỉ cảm thấy một câu nói này đã nói rõ chân ý của một người luyện kiếm như bọn hấn.

Một câu cũng không nói thêm, sắc mặt trưởng lão Minh Lôi viện lạnh lùng, lần nữa ngồi xuống.

Ý tứ này rất rõ ràng, ta không ngăn cản người nữa. Mà Chấp pháp trưởng lão nghĩ lại cũng không có đi ra ngăn cản.

Tâm tình Vương Phong thoáng cái trầm xuống, trong lòng hung ác, cắn chặt răng, tay phải cầm kiếm đột nhiên vỗ mặt đất, thân thể bắn lên. Kiếm khí mạnh mẽ tuôn về phía Bách Luyện kiếm, hung hăng chém ra, một đạo kiếm khí màu tím nhạt bắn về phía Sở Mộ, hơn nữa khi chém về Sở Mộ tuyệt đối

là có ý phản kích trong tuyệt địa.

Nhưng mà hần mất đi một cánh tay, trong lúc nhất thời không thể nào đảm bảo sự cân đối của thân thể, chém ra kiếm khí, bị Sở Mộ đơn giản tránh đi, quỹ tích đâm tới càng hiện rõ trong mắt Sở Mộ. Cuộc bộ Sở Mộ lác lác bất định, tốc độ cực nhanh, tàn ảnh trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng tới gần Vương Phong. Sát cơ lạnh lẽo tuôn ra, kiếm quang như cầu vòng bắn đi.

Xoẹt một tiếng, thân ảnh Sở Mộ giao thoa với Vương Phong, bờ môi Vương Phong giật giật, không phát ra bất luận thanh âm nào, hai mắt trợn trừng, tràn ngập oán hận và không cam lòng. Chỗ cổ có một vết thương xuất hiện, máu tươi phun ra giống như suối.

Đệ tử nội môn ba viện lần nữa mở to mắt, trợn ngược lên, cảm giác như có một bàn tay vô hình nào đó bóp chặt vào cổ họng mình, không phát ra được một chút thanh âm nào. Trong mắt bọn họ phản chiếu thân ảnh của Vương Phong, chậm rãi dưới một kiếm này, phanh một tiếng, bụi đất tung bay, Bách Luyện kiếm loảng xoảng rơi xuống đất, lăn sang một bên.

- Sinh tử kiếm đài, không luận thắng bại, chỉ luận sinh tử. Trận chiến này Vương Phong chết.

Thật lâu sau Chấp pháp trưởng lão mới thở dài một hơi, ngữ khí trầm trọng nói:

- Với tư cách là Chấp pháp trưởng lão bốn phái, bản trưởng lão chân thành hi vọng đệ tử bốn phái có thể đoàn kết, ở chung hòa thuận. Quan hệ có thể cạnh tranh, nhưng mà không được ức hiếp người khác, không được dùng âm mưu ám toán người khác. Tất cả phải dùng sự cường đại của bản thân và sự lớn mạnh của kiếm phái làm mục tiêu, đây là điều kiện tiên quyết, có mâu thuẫn thì cố gắng dùng thủ đoạn hòa bình hơn giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lại là đệ nhất. Chương viện rung động (1)

Chấp pháp trưởng lão nói một phen, giống như là chấm dứt lần sinh tử đầu kiếm này. Bốn vị trưởng lão đứng dậy rồi đi. Nhưng trong lòng vẫn chấn động như cũ. Trưởng lão Lăng Phong viện lúc rời đi còn đặc biệt nhìn Sở Mộ vài lần, càng nhìn càng thỏa mãn.

Sở Mộ đi qua thi thể Vương Phong, đi xuống kiếm đài, bước đi về phía trước. Đệ tử Lăng Phong viện tự giác tránh ra một con đường, giống như nghênh đón vương giả, để cho Sở Mộ đi qua. Bọn họ im lặng như tờ, nhưng mà ánh mắt bọn họ nhìn qua Sở Mộ tràn ngập sùng kính.

Chỉ có ánh mắt Tề Bạch vô cùng phức tạp, oán hận không cam lòng.

Dần dần, Sở Mộ đi xa, đệ tử nội môn ba viện đều dõi theo bóng lưng Sở Mộ rồi đi, từ thân ảnh thẳng tắp như kiếm kia bọn họ cảm giác được một vẻ kiêu ngạo, giống như kiếm vậy, lại có một loại sắc bén như là kiếm, muốn xuyên thủng cả bầu trời.

Trong lúc bất tri bất giác bọn họ đều tưởng tượng, Sở Mộ chấn động nội môn, làm chấn động kiếm phái.

Về phần Vương Phong, đã chết, tất cả mọi chuyện đều theo gió mà tiêu tán. Tất cả vinh quang đều bị chôn vùi, trở thành bụi bặm.

Kiểm là hung khí. Kiếm thuật là thuật giết chóc.

Chuyện này lan truyền ra ba viện, mỗi một đệ tử, trưởng lão, chương viện của ba viện đều biết. Thậm chí ngay cả chủ điện và ngoại môn mơ hồ cũng nghe nói.

- Kiếm là hung khí, kiếm thuật là thuật giết chóc... Đây quả thực là một nhận định hoàn mỹ a...

Trưởng lão Kiếm Các sau khi lặp lại một lần, khẽ mỉm cười lầm bầm nói:

- Sở Mộ này quả thực khiến cho ta ngạc nhiên không ngừng.

Đệ tử nội môn ba viện cũng đem câu nói kia của Sở Mộ ghi nhớ trong lòng. Có lẽ bọn họ không có cách nào cảm nhận được sự ảo diệu trong đó. Nhưng mà bọn họ cảm giác những lời này rất có khí thế, có một loại cảm giác sắc bén bức nhân. Bởi vậy không ít đệ tử nội môn luôn treo câu này ở cửa miệng, còn có một ít đệ tử nội môn trước khi luyện kiếm thuật đều nói câu này. Dường như càng thêm khí thế, khi luyện kiếm dường như càng thêm chăm chú, càng thêm hữu hiệu vậy.

...

Trong lầu các số chín mươi một của Lăng Phong viện, Lý Vi đem đồ ăn thơm ngát tới lầu hai, để cho Sở Mộ ăn. Hai mắt Lý Vi mở lớn, tràn ngập sùng bái và ngưỡng mộ.

- Sư huynh, kiếm là hung khí, kiếm thuật là thuật giết chóc. Những lời này càng nghe càng cảm thấy như có chút khí khái, dường như còn ẩn chứa đạo lý

to lớn nào nha.

Lý Vi lè lưỡi, nói, bộ dáng tung tăng như chim sẻ:

- Còn nữa, hiện tại ở bên ngoài đều nói tới sư huynh, nói sư huynh là đệ nhất nhân trong đám đệ tử kiếm thuật của ba viện. Chỉ có sư huynh Tiêu Thiên Phong của Lăng Phong viện chúng ta là có thể so sánh được với huynh a.

Sở Mộ nghe vậy chỉ cười cười, lơ đãng. Cái gì mà kiếm thuật đệ nhất, đệ nhất nội môn cơ chứ? Những thứ này hắn cũng không thèm để ý tới, bắt quá chỉ là hư danh mà thôi. Hư danh chỉ mang tới những phiền toái không đáng có.

Chỉ có kiếm đạo, kiếm thuật mới là chân thực.

Hắn cũng không biết, hiện tại ba viện nội môn đang kịch liệt tranh luận, về cách nói đệ nhất nhân kiếm thuật ba viện nội môn của Sở Mộ có là thật hay không. Có người cho rằng là thực, tuyệt đối là thực. Có người lại cho rằng không quá thực tế, bởi vì trong ba nội viện vốn đều có một đệ tử lợi hại nhất.

Lăng Phong viện vốn có Tiêu Thiên Phong lợi hại nhất, Kiếm Khí Cảnh bát đoạn, một tay kiếm thuật đánh khắp Lăng Phong viện không có địch thủ. Mà Minh Lôi viện và Bích Thủy Viện đều có một gã đệ tử lợi hại nhất. Tu vi bát đoạn đỉnh phong, kiếm thuật kinh người.

- Đúng vậy, đám người sư huynh Tiêu Thiên Phong quả thực vô cùng lợi hại, nhưng mà các ngươi cho rằng bọn họ có thể làm được chuyện dùng tu vi Kiếm Khí Cảnh thất đoạn sơ kỳ dưới tình huống không có bị thương, chém giết bát đoạn đỉnh phong, hơn nữa lại là một đối thủ có một môn kiếm thuật trung giai đã đại thành hay sao?

Vấn đề này vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc, cho dù là đám người ủng hộ Tiêu Thiên Phong cũng không dám nói đám người Tiêu Thiên Phong có thể có chiến tích như vậy. Phải biết rằng tu vi kiếm khí Bát đoạn sơ kỳ là gấp đôi Thất đoạn sơ kỳ a. Bát đoạn đỉnh phong càng gấp hơn ba lần Thất đoạn sơ kỳ, lại tính cả độ tinh thuần của kiếm khí thì chênh lệch lại càng lớn.

Kiếm thuật như thế nào mới có thể bỏ qua chênh lệch tu vi gấp bội, dưới tình huống không bị thương mà chém giết cường địch? Duy chỉ có Sở Mộ mà thôi.

- Hừ, đừng quá đắc ý, đợi khi Hà sư huynh trở về, tự nhiên sẽ tới chỗ Sở Mộ đòi công đạo.

Đây là tiếng lòng của một ít đệ tử Minh Lôi viện.

...

- Ngươi chính là Sở Mộ sao? Quả nhiên không giống bình thường.

Tình mạng trong hai mắt Lăng Phong chưởng viện bắn ra, như bảo kiếm bức người, rơi vào trên người Sở Mộ. Khiến cho Sở Mộ có chút cảm giác đau đớn, giống như có vô số những thanh lợi kiếm sắc bén nhỏ nhỏ đang cắt trên da thịt hắn, ngay cả Kiếm khí hộ thể cũng không thể làm gì.

Chưởng viện Lăng Phong viện là một người trung niên thân thể cao lớn, bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, thân thể thon dài, tướng mạo khiến cho người ta có cảm giác khiêm tốn. Một thân áo dài màu xanh càng phiêu dật, phong lưu.

Sau khi Sở Mộ dùng xong bữa tối, đang ngồi nghỉ ngơi thì một vị chấp sự tới, nói rõ chưởng viện Lăng Phong viện triệu kiến. Sở Mộ lập tức tới đây, nhìn thấy chưởng viện Lăng Phong viện, cũng chính là người cầm quyền cao nhất Lăng Phong viện.

Vừa gặp mặt, Sở Mộ vốn đã hành lễ, nhưng mà chưởng viện Lăng Phong viện lại không nói một câu nào, luôn đánh giá Sở Mộ, cho tới bây giờ mới thốt ra được một câu.

- Kiếm là hung khí, kiếm thuật là thuật giết chóc.

Một tiếng than nhẹ vang lên, hai mắt chưởng viện Lăng Phong viện càng thêm sắc bén:

- Những lời này ngươi nghe được từ đâu

- Là Sư phụ ta truyền lại.

Sở Mộ nói.

- Sư phụ ngươi? Ngươi đã có sư phụ?

Trong thanh âm của chưởng viện Lăng Phong viện có một tia thất lạc, chỉ là rất nhanh nó đã biến mất:

- Tôn sư nhất định là một người có thành tựu cực cao trong kiếm thuật a, không biết tục danh của tôn sư là gì?

- Chưởng viện, sư phụ ta được gọi là đại sư kiếm thuật, không còn ở trên đời này. Về phần tục danh, lão nhân gia chưa từng nhắc tới.

Sở Mộ nói.

- Ài, thật là đáng tiếc, không thể quen biết một kỳ nhân như vậy. Kiểm thuật đại sư, không biết có tạo nghệ kinh hải thể nhân như thế nào a.

Chưởng viện Lăng Phong viện thở dài, hẳn cũng biết Sở Mộ trước mắt, tạo nghệ kiểm thuật có thể nói là kiểm thuật tông sư. Luận kiểm thuật hẳn cũng không thể so sánh.

- Ta gọi ngươi tới đây cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là thanh danh của ngươi bây giờ quá mức vang dội, lại là đệ tử Lăng Phong viện ta. Cho nên ta muốn đặc biệt gặp một chút.

Chưởng viện Lăng Phong viện cười giải thích:

- Hiện tại trong ba viện đều có tin đồn, ngươi là đệ nhất nhân kiểm thuật ba nội viện. Mà Lâm trưởng lão cũng tận mắt nhìn thấy ngươi dùng kiểm thuật tinh xảo tuyệt luân, bù đắp tu vi chênh lệch, cuối cùng dùng tu vi Thất đoạn sơ kỳ chém giết Vương Phong bát đoạn đỉnh phong. Đối với chuyện này ta rất ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lại là đệ nhất. Chưởng viện rung động (2)

- Sau khi chưởng viện nhìn thấy ta, liệu có cảm thấy đúng với lời đồn hay không?

Sở Mộ cũng không có chút sợ hãi nào mà mỉm cười nói.

- Ngươi rất tự tin.

Chưởng viện Lăng Phong viện khẽ lắc đầu, cười cười:

- Hiện tại gặp mặt, quả thực không tệ, không giống như bình thường. Nhưng chính thức thế nào còn phải nghiệm chứng một phen, ra tay đi, xuất ra toàn lực của ngươi. Nếu như để cho ta cảm thấy rung động thì ta sẽ cho ngươi một cốc cơ duyên.

Sở Mộ nghe vậy khẽ động, không khỏi nhớ tới việc trưởng lão Kiếm Các truyền thụ kiếm thể.

Có lẽ không có trưởng lão Kiếm Các truyền thụ, lĩnh ngộ kiếm thể, đối với Sở Mộ mà nói, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng được chỉ điểm hay không rõ ràng có chênh lệch rất lớn. Tối thiểu hiện tại Sở Mộ đã định rõ mục tiêu, là tiến lên một cách rõ ràng chứ không phải là chậm rãi tìm kiếm trong mịt mờ.

Sở Mộ không chần chừ, rút kiếm ra. Thanh Phong kiếm thuật thi triển, kiếm như gió mát.

- Thanh Phong kiếm thuật không tệ....

Chưởng viện Lăng Phong viện cười nói, không chút tức giận, tùy ý công kích Sở Mộ.

Sở Mộ cũng biết, chưởng viện Lăng Phong viện chắc chắn là cao thủ Hóa Khí cảnh, coi như hắn dùng hết toàn lực cũng không có cách nào làm gì được may mắn. Bởi vậy hắn mới không nương tay, thi triển ba sát chiêu của Thanh Phong kiếm thuật.

Chưởng viện Lăng Phong viện cũng không có động chút nào, ba đại sát chiêu của Thanh Phong kiếm thuật cũng không có cách nào làm gì được hắn.

- Đúng rồi, Thanh Phong kiếm thuật viên mãn, ngươi càng khiến cho ta kinh ngạc hơn. Danh xưng đệ nhất nhân kiểm thuật đệ tử ba viện ngươi hoàn toàn xứng đáng. Nhưng mà thứ khiến cho ta cảm thấy rung động vẫn không đủ, vẫn còn thiếu một chút.

Chưởng viện Lăng Phong viện cười nói, ngay cả một chút chéo áo của hắn cũng chưa từng động một chút nào, hắn nói:

- Còn có thủ đoạn cường đại nào hơn không?

Thủ đoạn cường đại hơn? Đương nhiên là có.

Lúc trận chiến với Vương Phong, Sở Mộ không có sử dụng thứ gì khác ngoài kiếm khí. Hiện tại hắn cũng không định vận dụng. Nhưng mà vừa rồi hắn thi triển Thanh Phong kiếm thuật cũng không có dung nhập huyền diệu của gió.

- Ta còn có một chiêu.

Sở Mộ nói ra, chợt tiến vào trạng thái đặc thù nào đó, Bách Luyện kiếm lăng không vẽ một cái, bỗng nhiên gió bắt đầu thổi, một cái phong nhận dài gần

một mét, màu xanh nhạt bỗng nhiên được ngưng tụ, chém về phía trước.

Hai mắt chuông viện Lăng Phong viện mở to ra, tràn ngập khiếp sợ cùng không thể nào tưởng tượng nổi. Về mặt kích động vô cùng, bờ môi run nhè nhẹ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Sở Mộ giống như phát hiện trân bảo hiếm thấy.

Tuyệt chiêu Thanh Phong Tuyệt Sát, thân ảnh chuông viện Thanh Phong viện lóe lên, giống như quỷ mị xuất hiện bên người Sở Mộ, làm cho Sở Mộ giật mình. Nhất là ánh mắt chuông viện Lăng Phong viện tỏa sáng lập lòe, giống như là một kẻ tham tiền đột nhiên nhìn thấy một đồng lớn hoàng kim vậy.

- Phong, ý cảnh của phong. Không ngờ ngươi lại lĩnh ngộ được ý cảnh của phong

Chuông viện Lăng Phong viện kích động tới mức khó có thể kiềm chế.

Thật lâu sau, chuông viện Lăng Phong viện mới bình tĩnh lại được, chỉ là trong mắt vẫn tràn ngập rung động.

- Khó mà tin được, ngươi lại lĩnh ngộ ý cảnh của Phong, tuy rằng vẫn chưa tới một thành, nhưng mà đây quả thực giống như nằm mơ vậy...

Chuông viện Lăng Phong viện thì thảo luận nói, Sở Mộ không nói một câu nào, hần mơ hồ suy đoán ra, một ít huyền diệu hần lĩnh ngộ từ gió có khả năng gọi là ý cảnh của phong gì đó.

- Đến đây nói với ta một chút xem, sao ngươi lại lĩnh ngộ được ý cảnh của phong kia?

Chuông viện Lăng Phong viện lúc này có thái độ với Sở Mộ so với lúc trước còn càng thêm ôn hòa, thân cận hơn rất nhiều.

Mà Sở Mộ đối với loại huyền diệu này cũng hết sức tò mò, chuông viện Lăng Phong viện liếc mắt nhìn ra chứng tỏ đối phương vô cùng quen thuộc, có thể dễ dàng giải thích nghi hoặc. Hai bên lập tức cùng nhau thảo luận.

- Ý cảnh của phong, xem ra ta trong lúc vô tình không chỉ có lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh mà còn lĩnh ngộ Vân chi ý cảnh.

Sau khi rời khỏi lầu các của chuông viện, Sở Mộ vừa đi vừa suy nghĩ.

Từ chỗ của chuông viện Lăng Phong, Sở Mộ tương đối rõ ràng về ý cảnh, cảm giác được trình độ lĩnh ngộ ý cảnh của mình.

Ý cảnh có ba ngàn, đây là lời nói của chuông viện Lăng Phong viện, ý cảnh có ba ngàn loại, giống như là ba ngàn đại thể giới vậy, tất cả những thứ chứng kiến, mắt thấy tai nghe trước mắt cũng có thể là một loại ý cảnh.

- Phong chi ý cảnh của ta đã lĩnh ngộ một thành, mà Vân chi ý cảnh vẫn chưa tới một thành, nhiều lắm chỉ nửa thành.

Sở Mộ nói tình huống mình làm sao lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cho chuông viện Lăng Phong viện nghe, làm cho chuông viện Lăng Phong viện lần nữa cảm thấy sợ hãi, rung động.

Trong khi tu luyện kiếm thuật trung giai không ngờ lại có thể lĩnh ngộ ý cảnh. Chuyện này khó mà tin được a.

Loại cao thủ Hóa Khí cảnh như chuông viện Lăng Phong viện này rất rõ ràng một điểm, càng là kiếm thuật đẳng cấp cao, lại càng dễ lĩnh ngộ ý cảnh. Nói đơn giản, kỳ thực kiếm thuật chính là đem ý cảnh vô hình chuyển biến thành một thứ có thể tu luyện được. Tu luyện kiếm thuật cũng không chỉ có lĩnh ngộ kiếm, mà cũng là đang lĩnh ngộ ý cảnh.

Chỉ là kiếm thuật giai đoạn trung giai, cao cấp, cấp thấp, tương đối đơn giản, cơ hồ không ẩn chứa ý cảnh nào, cơ hồ không thể nào lĩnh ngộ ra ý cảnh. Chỉ có tới siêu giai mới bắt đầu ẩn chứa một tia ý cảnh rất nhỏ, nhưng mà muốn từ kiếm thuật siêu giai lĩnh ngộ ra ý cảnh cũng vô cùng khó khăn, ít có khả năng, trừ phi ngộ tính gần như yêu nghiệt.

Nhưng mà Sở Mộ lại đơn giản từ trong một môn kiếm thuật trung giai, còn là lần đầu tiên tu luyện nguyên vẹn có thể lĩnh ngộ ra ý cảnh, bất luận một người nào lĩnh ngộ ý cảnh đều sẽ cảm thấy khó mà tin tưởng nổi. Chuông viện Lăng Phong vô cùng sợ hãi, thần phục. Ngộ tính của Sở Mộ quá kinh khủng.

Ngoài hưng phấn ra, chuông viện Lăng Phong viện còn tự nhận mình không có tư cách thu Sở Mộ làm đồ đệ, cho nên đoạn tuyệt phần tâm tư này. Lại đem quá trình mình lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cùng với đủ loại thể ngộ... toàn bộ đều giao cho Sở Mộ, làm cho Sở Mộ vốn chỉ lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh gần một thành trực tiếp trở thành một thành, thậm chí còn được củng cố vững chắc.

Sở Mộ cũng không nói cho chuông viện Lăng Phong viện biết hần trừ Phong Chi ý cảnh ra còn lĩnh ngộ Vân chi ý cảnh, nếu không hần không biết đối phương sẽ rung động thành hạng gì nữa. Bởi vì có một điểm có thể khẳng định, sau khi lĩnh ngộ một loại ý cảnh, muốn lĩnh ngộ loại thứ hai, thứ ba, độ khó sẽ không ngừng tăng lên.

- Tuy rằng lĩnh ngộ ý cảnh, nhưng mà muốn tăng trưởng, lại vô cùng khó khăn. Dựa theo lời chuông viện nói, hần lĩnh ngộ ý cảnh vài chục năm, đến nay cũng chỉ lĩnh ngộ được ba thành mà thôi.

Sở Mộ thì thảo luận:

- Chuông viện ở Lệ Phong nhai lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, dựa theo lời hần nói, Lệ Phong nhai này nhất định sẽ có trợ giúp đối với việc lĩnh ngộ Phong

Chỉ ý cảnh của ta. Đã như vậy ta sẽ tới Lệ Phong nhai một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cố ý phạm môn quy

- Chỉ là Lệ Phong nhai chính là nơi trừng phạt đệ tử gây sai phạm trong kiểm phái, được coi là nơi diện bích, bình thường không được đi vào.

Sở Mộ có chút phiền não, hắn muốn đi tới Lệ Phong nhai, nhưng mà không có làm sai điều gì thì không thể nào tiến vào. Cho nên hắn phải làm sai, hơn nữa sai phạm này nhất định phải vừa đúng, quá nặng, sẽ bị trục xuất, quá nhẹ thì chỉ bị cảnh cáo.

Theo lý thuyết, chương viện Lăng Phong đã nói ra chuyện này sẽ có biện pháp giúp Sở Mộ tiến vào Lệ Phong nhai, ví dụ như hắn đi tìm Chấp pháp trưởng lão nói chuyện, cố gắng thì có thể được. Nhưng mà hắn không làm như vậy đủ thấy hắn ta cũng không quá nguyên ý, bất kể là xuất phát từ ý nghĩ nào cũng vậy.

Cho nên Sở Mộ phải tự mình nghĩ cách, hắn bắt đầu nhớ lại môn quy mà trước đó phải ghi nhớ, trong lòng dần dần đã có chủ ý.

Ngay lúc này, Sở Mộ chỉ cảm thấy trước mắt dường như có bóng người lóe lên, định thần nhìn lại, đã nhìn thấy thân ảnh Tề Bạch.

Tề Bạch cũng nhìn thấy Sở Mộ, bước chân dừng lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho phải. Hắn rất muốn hung dữ trừng mắt nhìn Sở Mộ, lại nói vài câu uy hiếp, nhưng nghĩ tới hình ảnh trên Sinh Tử kiếm đài, Sở Mộ chém giết Vương Phong, hắn lập tức run rẩy, không nói ra lời.

Hai mắt Sở Mộ sáng ngời, suy nghĩ trở nên rõ ràng, bước về phía Tề Bạch, làm cho Tề Bạch biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, vô thức tránh né qua một bên.

Sở Mộ lại lóe lên, xuất hiện trước mặt Tề Bạch, không nói một câu nào. Trước mắt Tề Bạch đột nhiên có một đạo kiếm quang chói mắt như một vầng sáng, khiến cho hai mắt hắn không nhìn được phải nhắm lại, ngay sau đó hắn cảm thấy má trái mình vang lên một tiếng, đau đớn, lạnh lẽo, giống như nửa bên mặt bị gọt đi vậy. Thậm chí còn có thể cảm giác được hăm răng mình lỏng lẻo đi, má sưng lên.

Còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, má phải Tề Bạch cũng bị dùng sức đánh một cái, ngay sau đó trước mắt hắn có vô số kiếm quang lập lòe, má trái má phải lập tức bị lực lượng cường đại đánh vào, liên tục vang lên tiếng ba ba, đầu Tề Bạch lúc thì nghiêng sang phải, lúc thì nghiêng sang trái, thân thể lắc lư, đầu mê muội.

Sở Mộ cảm thấy đánh Tề Bạch không sai biệt lắm mới thu kiếm vào vỏ. Thân thể Tề Bạch lung lay, mắt nổ đom đóm, đầu choáng váng ngã xuống. Hắn hoàn toàn không còn giống như con người, hai bên má hắn sưng giống như hai cái bánh bao lớn, đỏ chót. Giống như là thịt hồng chín mọng, hơi đụng vào một chút sẽ rách ra, chảy nước bên trong ra vậy.

Sở Mộ cũng không có toàn lực ra tay, hơn nữa cũng không chế lực và góc độ, cho nên cũng không có thấy máu.

Một hồi lâu sau, Tề Bạch mới hơi chút tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy hai bên má mình bỏng rát, đau đớn. Giống như là có bàn là đi qua, dưới bàn là còn có vô số những chiếc đinh ri nhỏ được nung đỏ lên, làm cho hắn đau đớn tới mức không nói nên lời.

Nhưng mà hai mắt lại oán hận trừng mắt nhìn Sở Mộ, hận không thể nuốt Sở Mộ vậy.

- Có phải cảm thấy không phục đúng không?

Sở Mộ lại cười nhạt nói:

- Ngươi rất muốn tự mình động thủ đúng không? Ta không ngại lên sinh tử kiếm đài với ngươi một lần nha.

Bốn chữ Sinh tử kiếm đài làm cho trong lòng Tề Bạch khê run rẩy, ánh mắt né tránh, đôi má đau đớn làm cho hắn thống khổ vạn phần.

- Nhìn ngươi cũng không có dũng khí cùng ta lên Sinh tử kiếm đài. Đã như vậy, nếu như không phục thì đi tới Chấp Pháp Đường cáo trạng ta đi.

Sở Mộ quay lại nói một câu, quay người rời khỏi.

Lại nói, chỉ có thể trách Tề Bạch không may.

Vốn Sở Mộ đang suy nghĩ, phạm chút tội gì quan trọng, không lớn không nhỏ, mới có thể đi tới Lệ Phong nhai, vừa vặn Tề Bạch này lại xuất hiện trước mắt hắn.

Tề Bạch này trong ấn tượng của Sở Mộ rất không tốt, thuần túy là một tiểu nhân. Nhưng mà hắn ta không dám tự mình ra tay, cũng không thể uy hiếp được Sở Mộ, cho nên Sở Mộ cũng mặc kệ hắn.

Không ngờ tới lúc này lại có công dụng, Sở Mộ nhớ rõ môn quy đối với đệ tử nội môn, nhớ rõ tất cả nội quy, chủ động ra tay làm tổn thương tới đệ tử nội môn khác là trái với môn quy.

Nếu như chủ động ra tay tạo thành tổn thương, lại cần phải căn cứ vào trình độ nghiêm trọng của thương thế, tiến hành phân chia, nếu như là chí tử, vậy Sở Mộ hơn phân nửa sẽ rất thảm. Nếu như chỉ tàn phế, Sở Mộ cũng bị trục xuất. Nhưng nếu như hiện tại chỉ dừng lại một chút như nổi đau da thịt, thoát nhìn tương đối thể thảm mà nói, như vậy sẽ bị đưa lên Lệ Phong nhai diện bích.

Kế tiếp Sở Mộ chỉ cần tu luyện, một mặt chờ đợi chấp pháp đệ tử truyền lệnh.

Sau khi trở về chỗ ở của mình, Sở Mộ lại tiến vào trong hồ nước, luyện kiếm thuật, là kiếm thuật cơ bản nhất.

Độ sâu của hồ nước vừa vặn tới ngực Sở Mộ, bởi vậy lúc luyện kiếm lực cản trùng trùng điệp điệp, vô cùng rõ ràng, hắn không thể không xuất ra nhiều tinh lực hơn. Làm cho lúc xuất kiếm càng nhanh, càng ổn định, chuẩn hơn. Tu luyện như vậy hiệu quả gấp bội trên mặt đất bằng. Mỗi một lần tu luyện, cũng có thể cảm giác được kiếm trong tay mình dường như càng nhẹ nhàng, càng có thể huy vũ tự nhiên.

Nhưng mà hắn rất rõ ràng, đây chỉ là tạm thời, đến cảnh giới này, tăng lên một chút đều rất khó khăn.

Đâm, chém, bô, vậy... Mỗi một động tác cơ bản trong kiếm thuật đều được thi triển, làm cho nước trong hồ không ngừng bị chấn động.

- Không biết tu luyện như vậy có thể lĩnh ngộ Thủy chi ý cảnh hay không.

Liên tục tu luyện, Sở Mộ đột nhiên có loại ý nghĩ này, nhưng mà hắn nhanh chóng bỏ qua, dù sao loại khả năng này vô cùng nhỏ. Dù sao hiện tại hắn đã lĩnh ngộ hai loại ý cảnh, muốn lĩnh ngộ loại thứ ba, đã khó càng thêm khó.

Một giờ sau, Sở Mộ chấm dứt luyện kiếm, mượn nhờ những tảng đá bên cạnh hồ nước thi triển, Thân pháp Tùy Phong Bải Liễu vọt lên lầu hai, lau khô thân thể, mặc lại y phục. Lý Vi cũng đem thức ăn ngào ngọt hương thơm lên, còn có một bình rượu.

- Tiểu Vi, giúp ta chuẩn bị một ít lương khô và nước uống, chuẩn bị trước ba ngày a.

Sở Mộ nói

- Vâng, sư huynh.

Lý Vi vội vàng gật đầu:

- Sư huynh định ra ngoài rèn luyện sao?

- Đúng vậy, ta định đi Lệ Phong nhai tu luyện.

Sở Mộ nói.

- Lệ Phong nhai?

Hai mắt Lý Vi tròn ngược càng lớn, cái miệng nhỏ nhắn tạo thành hình chữ o, trong lúc nhất thời không kịp có phản ứng.

- Đi chuẩn bị đi.

Sở Mộ không có giải thích mà chỉ nói.

- Vâng, sư huynh.

Lý Vi mơ mơ màng màng, đi tới cầu thang mới nhớ tới Lệ Phong nhai là nơi diện bích suy nghĩ, Sở sư huynh phạm phải tội gì sao? Trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Sau khi ăn cơm tối xong, nghỉ ngơi một lát, Sở Mộ bắt đầu lĩnh ngộ kiếm thế, mãi tới đêm khuya, loại trừ tất cả tạp niệm, làm cho tư tưởng tĩnh không, không có áp lực, tĩnh tọa một lát, hắn mới nằm lên giường, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau hắn lại đứng giờ rời giường, bắt đầu một ngày tu luyện. Không bao lâu hắn lại đi vào Lăng Phong kiếm đài tu luyện kiếm thuật, lúc này vẫn không có lấy một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nhìn hẩn không thuận mắt

Tu luyện được một khoảng thời gian ngắn, lại là Hàn Thụy dẫn đầu đi tới, hẩn cũng không muốn giao thủ với Sở Mộ, chỉ là hẩn tới nói chuyện phiếm vài câu, sau đó cũng tu luyện kiếm thuật, không bao lâu sau, người tới càng ngày càng nhiều.

- Sở sư huynh tới sớm vậy?

- Sở sư huynh là đệ nhất nhân kiếm thuật ba nội viện, thực sự là mẫu mực trong đám đệ tử nội viện chúng ta a.

- Sở sư huynh chỉ điểm kiếm thuật dùm chúng ta một chút đi a.

Từ khi trên Sinh tử kiếm đài chém chết Vương Phong, địa vị Sở Mộ trong Lăng Phong viện lập tức phát sinh biến hóa cực lớn, cho dù là những người nhập môn sớm hơn hẩn, thế nhưng phạm là đệ tử Kiếm Khí Cảnh thất đoạn đều xưng hô hẩn là Sở Mộ sư huynh. Mà những đệ tử bát đoạn kia tuy rằng không xưng sư huynh, nhưng mà cũng rất kính sợ.

Sở Mộ cũng cười đáp lại vài câu, mọi người rất thức thời, không có quấy rầy tới hẩn, đều luyện kiếm thuật.

Lúc này Ngôn Lăng đi tới, mọi người vừa nhìn thấy hẩn đã biết rõ thân phận đệ tử chấp pháp của hẩn.

- Sở mộ, đi cùng ta.

Ngôn Lăng có chút bất đắc dĩ nói.

- Được.

Sở Mộ cười cười, thu kiếm vào vỏ, rất tiêu sái nói.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Đệ tử chấp pháp sao lại tới tìm Sở sư huynh, chẳng lẽ lại có người muốn lên Sinh tử kiếm đài với Sở sư huynh sao?

- Người ngốc vừa thôi, Vương Phong cũng bị giết, Vương Phong là người bài danh thứ hai trong Minh Lôi viện a. Coi như là Hà Khai Minh đứng đầu tiên trong Minh Lôi viện cũng không dám nói có thể thân không bị thương mà chém giết Vương Phong. Hiện tại ba viện, nào có đệ tử nội môn nào dám lên Sinh tử kiếm đài với Sở sư huynh a.

- Chẳng lẽ Sở sư huynh phạm phải sai sót gì sao?

- Ai mà biết được?

Hàn Thụy như có điều suy nghĩ.

- Sở Mộ, dựa vào hiểu biết của ta về ngươi, dường như ngươi không thể nào phạm phải sai lầm cấp thấp này mới đúng chứ?

Ngôn Lăng liếc nhìn Sở Mộ, hoài nghi nói.

- Mọi người chung quy khó tránh khỏi có lúc phạm phải sai lầm a.

Sở Mộ biết rõ Ngôn Lăng nói gì, hẩn chỉ cười cười, nói:

Ngôn Lăng cũng bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tóm lại, tới Chấp Pháp đường, ngươi cũng không nên tiếp tục hờ đồ.

Đây là lần thứ hai Sở Mộ đi tới Chấp Pháp đường, Chấp pháp trưởng lão đã sớm ngồi nghiêm chỉnh, Lục Tuyết thì đứng ở một bên, nhìn thấy Sở Mộ tiến tới, nàng lạnh lùng liếc hẩn, hừ nhẹ một tiếng không thể nghe thấy.

Mà bên cạnh thì có một người đầu đầy lụa trắng quần kín, mặt hẩn so với người bình thường còn lớn hơn rất nhiều. Lúc này đang dùng ánh mắt tràn ngập hận ý trừng mắt nhìn Sở Mộ, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết Sở Mộ vậy.

Sở Mộ nhìn qua, lập tức cười cười, còn cố ý chỉ vào người này, lại nhìn về Ngôn Lăng, về mặt vô cùng kinh ngạc:

- Ngôn sư huynh, tên người đầu heo này là ai vậy?

Lục Tuyết nhìn không được mà phắc một tiếng, vội vàng che miệng, Ngôn Lăng vốn sững sờ lúc này cười khò. Chấp pháp trưởng lão không nói một lời, vẫn nhắm hai mắt như trước, nhưng mà có thể thấy được khóe miệng hẩn thoáng run rẩy một chút.

Về phần tên người đầu heo này, hai mắt cơ hồ phun ra lửa giận, muốn đốt Sở Mộ thành tro bụi. Hắn lăm lăm vài tiếng, lại không thể nói ra một câu nguyên vẹn.

- Đệ tử Lăng Phong viện Sở Mộ.

Chấp pháp trưởng lão tròn mắt nhìn thẳng vào Sở Mộ, một cỗ hạo nhiên chính khí đập vào mặt, nói:

- Đệ tử Lăng Phong viện là Tề Bạch tố cáo ngươi vô duyên vô cớ ra tay đả thương hắn, có việc này hay không?

- Có.

Sở Mộ không chút do dự thừa nhận.

- Ngươi cũng biết dựa theo môn quy, đệ tử nội môn không được vô duyên vô cớ ra tay đả thương lẫn nhau. Mà ngươi lại chủ động đả thương Tề Bạch, trái với môn quy.

Chấp pháp trưởng lão không giận mà uy:

- Ta hỏi ngươi một câu, vì sao ngươi lại ra tay đối phó với Tề Bạch?

- Hồi bẩm trưởng lão, ta nhìn hắn không thuận mắt a.

Sở Mộ nói ra một lý do vô cùng mạnh mẽ.

Về mặt Chấp pháp trưởng lão và Ngôn Lăng, Lục Tuyết khẽ giật mình, tiếp theo về mặt vô cùng quái dị. Chấp pháp trưởng lão dờ khóc dờ cười, Ngôn Lăng và Lục Tuyết thì không biết nên khóc hay nên cười, nhất là Lục Tuyết, chỉ có thể miễn cưỡng nhịn xuống để mình không bật cười, hai vai run nhẹ nhẹ, nhìn rất là vất vả.

Vốn Tề Bạch lửa giận tràn ngập nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, nghe được lý do mạnh mẽ này của Sở Mộ thiếu chút nữa phun ra máu. Chỉ cảm thấy đầu mình như đập vào đá, ông ông, hai mắt biến thành màu đen, mê mụi, choáng cháng, hai chân loạng choạng, thiếu chút nữa ngã xuống.

- Nhìn người khác không vừa mắt cũng không thể trở thành lý do để ngươi ra tay. Vô duyên vô cớ đánh sư huynh đệ đồng môn, vi phạm môn quy thứ bảy trong nội môn, nhưng mà không tổn thương tới căn bản, cho nên không cần trọng phạt.

Chấp pháp trưởng lão chậm rãi nói:

- Sở Mộ, theo môn quy, bản trưởng lão phạt ngươi suy nghĩ bảy ngày ở Lệ Phong nhai, ngươi có phục không?

- Đệ tử phục.

Sở Mộ nói, mục tiêu của hắn không phải muốn đi lên Lệ Phong nhai hay sao? Hiện tại đã được như ý nguyện.

- Tề Bạch, bản trưởng lão đã phán quyết, ngươi còn có dị nghị gì không?

Chấp pháp trưởng lão nhìn về phía Tề Bạch, hỏi.

Tề Bạch liên tục lắc đầu.

- Ngôn Lăng, mang Sở Mộ đi Lệ Phong nhai, lại thông báo cho kiểm thị của hắn.

Chấp pháp trưởng lão nói.

- Vâng, trưởng lão.

Ngôn Lăng bắt đầu đi nhìn Sở Mộ, mang Sở Mộ rời khỏi Chấp pháp đường.

Đợi tới lúc Sở Mộ và Tề Bạch đều rời khỏi, trong mắt Chấp pháp trưởng lão mới hiện lên vẻ nghi hoặc, hắn cảm thấy trong này dường như có nguyên nhân khác, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng mà Chấp pháp trưởng lão tự nhận vẫn hiểu về Sở Mộ, hắn không phải là loại người dễ phạm sai lầm nhỏ như vậy.

Chỉ là hắn nghĩ trăm mối vẫn không có cách nào lý giải.

...

- Ngôn sư huynh, nói với ta về Lệ Phong nhai này một chút được chứ?

Sở Mộ nói.

- Lệ Phong nhai cũng không phải là một nơi tốt lành gì, gió tựa như dao găm vậy, làm cho người ta không có cách nào chịu đựng được.

Ngôn Lăng lúc nói tới Lệ Phong nhai, thân thể hơi run rẩy một chút, ngữ khí rất là kiêng kỵ:

- Đối với đệ tử nội môn mà nói, Lệ Phong nhai chính là nơi giống như địa ngục. Thực sự không rõ vì sao người lại phạm sai lầm thấp kém như vậy.

- Ngôn sư huynh đã từng diện bích ở Lệ Phong nhai rồi sao?

Sở Mộ đột nhiên hỏi một câu.

- Chưa, lời này cũng không thể nói lung tung nha.

Ngôn Lăng vội vàng nói:

- Ta là chấp pháp đệ tử, đâu có thể phạm tội. Chỉ là có lần ta phải dẫn người ta đi Lệ Phong nhai, lần đó ta hiểu kỳ thể nghiệm một chút, loại cảm giác này thực sự là khó chịu.

Sở Mộ nghe vậy cười cười, lại cùng với Ngôn Lăng hiểu rõ tình huống trong Lệ Phong Nhai nhiều hơn.

Sở Mộ rút cuộc cũng kiến thức được sự lợi hại của Lệ Phong nhai, gió trên này giống như là dao găm sắc bén thổi qua có thể làm đứt tóc vậy, đập vào mặt cũng có thể tạo thành cảm giác đau đớn như cát vào thân thể, mặt mũi.

Ngôn Lăng đưa Sở Mộ tới Lệ Phong nhai, không có ở lại mà xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tu luyện trên Lệ Phong nhai

Gió mạnh mẽ vô cùng đập vào trong mắt, như muốn thổi tung y phục, nghiền nát y phục trên người hắn. Sở Mộ cảm thấy mình khó mà đứng vững được, thân thể, cơ hồ bị thổi dán vào vách đá, hai mắt không mở ra được, chỉ có thể quay người đi lùi vào gần vách đá mà thôi.

- Chẳng trách Ngôn sư huynh kiêng kỵ Lệ Phong nhai như vậy, Lệ Phong nhai này thực sự quá ác liệt.

Sở Mộ không khỏi trầm nghĩ.

- Nếu như là những người khác, bị loại gió này thổi, nhất định sẽ cảm giác rất là khó chịu, đau đớn a. Khá tốt, ta còn có bí pháp Kiểm khí hộ thể, Vô Ảnh kiểm khí tăng một bảm vào tầng ngoài da thịt, ngăn cản kinh phong thổi tới.

Sở Mộ lầm bầm nói, bởi vì có vách núi, cho nên hắn có thể mở mắt, nhìn thấy vách núi trước mặt một cách rõ ràng.

Vách núi này không có dấu vết của con người tạo thành nào, hoàn toàn là do bị kinh phong thổi mà ra, mỗi một dấu vết dường như đều có bóng dáng của gió.

Mất trật tự, không có một chút quy luật nào, nhưng mà nhìn qua, Sở Mộ lại cảm thấy bên trong dường như có ảo diệu nào đó, vô cùng sinh động, rồi lại bị kẹt ở giữa, không thể nào đi ra được.

Hắn cứ như vậy nhìn chăm chăm vào, nhìn chăm chăm tới lúc hai mắt mỏi nhừ, cay mũi, loại cảm giác này không thể nói ra. Chỉ là hắn không thể không tạm thời buông tha, lúc này hắn mới phát hiện ra kinh phong mạnh mẽ như muốn thổi bay y phục, xé nát y phục lúc này đã nhỏ hơn rất nhiều.

Chậm rãi quay người, đi lùi vào trong vách núi, tuy rằng hiện tại gió vẫn rất lớn, không ngừng rít gào thổi tới, nhưng mà vẫn nằm trong phạm vi có thể thừa nhận được.

- Cảm ngộ Phong chí ý cảnh, nên cảm ngộ thể nào đây?

Sở Mộ âm thầm nói, tuy rằng mục tiêu rõ ràng, nhưng mà hắn lại không biết nên bắt đầu thể nào.

Dựa theo lời chỉ dẫn viện Lăng Phong viện, cảm ngộ ý cảnh không cùng một người thì không cùng phương pháp, biện pháp của người này chưa hẳn đã hữu hiệu với người khác, bởi vậy chỉ có thể tự mình tìm được phương pháp riêng của bản thân, mới là phương pháp thích hợp nhất với bản thân mình.

Phong chí ý cảnh trước đó hoàn toàn là dưới tình huống hắn không cảm thấy mà lĩnh ngộ ra.

- Đã không thể tưởng tượng được vậy thì luyện kiếm thuật vậy. Phong chỉ ý cảnh của ta là từ Thanh Phong kiếm thuật lĩnh ngộ ra, hy vọng có thể từ trong Thanh Phong kiếm thuật có chút thu hoạch.

Ngẫm lại, Sở Mộ trầm nghĩ. Chỉ là hắn biết rõ, Thanh Phong kiếm thuật của hắn đã viên mãn, muốn nhận được thu hoạch từ đó có chút khó khăn.

Không có nghĩ nhiều, hắn rút kiếm, luyện Thanh Phong kiếm thuật.

Gió lớn không ngừng từ trước mặt thổi tới, không đình chỉ một phút một giây nào. Thanh Phong kiếm thuật của Sở Mộ đã bị ảnh hưởng một chút, không có cách nào vùng vẫy nhẹ nhàng như cũ.

- Tu luyện kiếm thuật trong gió lớn như vậy tuy rằng khác với tu luyện trong nước, thế nhưng không phải cách làm khác nhau, kết quả lại giống nhau tới kỳ diệu hay sao? Nếu như ta có thể ở trong gió lớn đem Thanh Phong kiếm thuật thi triển tới viên mãn, nói không chừng ta có thể đột phá cực hạn Thanh Phong kiếm thuật, lĩnh ngộ chân lý.

- Thanh Phong Phát Điện.

Một mảnh gió mát thổi tới, sát cơ vừa hiện, lại bị cơn gió lớn thổi trúng, bị nghiền nát.

- Thanh Phong Liễu Loạn.

Tám đạo sát khí lạnh lẽo còn chưa kịp ngưng tụ đã bị những cơn gió mạnh mẽ nghiền nát.

- Thanh Phong Tuyệt Sát.

Một đạo phong nhận màu xanh nhạt, dài mang theo Phong chỉ ý cảnh xuất hiện, uy lực cường đại không thôi. Thế nhưng chỉ bắn về phía trước được ba bốn mét đã bị cương phong mạnh mẽ thổi trúng, bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Gió lớn thổi tới, bắt đầu trở nên không ổn định, khi thì thổi từ từ, khi thì gió lớn rít gào, khi thì cuồng phong tàn sát bừa bãi, khi thì sóng êm gió lặng. Dưới loại tình huống này, Sở Mộ từng lần, từng lần tu luyện Thanh Phong kiếm thuật. Chỉ là một khi hắn thi triển Thanh Phong kiếm thuật ra, thường thường cũng bị gió lớn thổi trúng rồi bị nghiền nát, không tạo thành chút uy lực nào.

Nhưng mà hắn cũng không nhụt chí, trong lúc nhất thời quên đi Phong chỉ ý cảnh, quên đi tất cả những thứ khác, chỉ nghĩ tới việc tu luyện kiếm thuật, thích ứng loại hoàn cảnh này.

Một hồi thì dừng lại nghỉ ngơi, kiếm khí tiêu hao thì dừng lại, dừng lại khôi phục. Đôi khi ăn lương khô do Lý Vi chuẩn bị, khát thì uống nước do Lý Vi chuẩn bị. Lúc kinh phong như đao thì hắn xoay người vào trong vách núi đá, tiếp tục nhìn vào vô số dấu vết mất trật tự trên vách núi, hy vọng có chỗ lĩnh ngộ.

Đạo mất thời gian một ngày đã trôi qua, Sở Mộ chỉ nhắm mắt ngủ một lát trong thời gian sóng êm biển lặng ngắn ngủi, sau khi tỉnh lại thì tinh thần lại sáng láng, tiếp tục tu luyện.

Ngày hôm sau, hắn vẫn tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết.

Kiểm nhân lúc còn ở Kiếm Khí Cảnh, tu luyện kiếm khí hoàn toàn là chuyển hóa khí lực trong cơ thể, không có bao nhiêu quan hệ với bên ngoài, nhưng mà lúc tu luyện tầng thứ hai của bí pháp Kiếm khí hộ thể lại gặp khó khăn cực lớn.

Bí pháp kiếm khí hộ thể chỉ dùng kiếm khí bên ngoài tu luyện mà thành, nhưng mà dưới tình trạng cương phong tàn sát bừa bãi như vậy, không khí chung quanh không ngừng thổi tới, không ngừng tròng kích, làm cho Sở Mộ căn bản khó có thể điều động kiếm khí ra phạm vi hai mét bên ngoài cơ thể.

- Ta cũng không tin ta không thể làm được.

Tính cách quật cường trong người Sở Mộ vùng lên, Sở Mộ vô cùng chăm chú, hoàn toàn chăm chú, cảm nhận khí quanh thân, không chể kiếm khí bên ngoài quanh thân, không chể, điều động từng chút một. Cho dù cương phong không ngừng thổi tới, không ngừng tách ra, nhưng mà Sở Mộ vẫn có thể tụ tập một phần nhỏ, dần dần góp gió thành bão.

Phí khí lực vô cùng lớn, Sở Mộ mới hình thành tu luyện bí pháp kiếm khí hộ thể một cách đơn giản. Cảm giác tinh thần và thân thể đều mỏi mệt, hắn không thể không ngừng lại, nghỉ ngơi một đoạn thời gian ngắn.

Sau đó hắn lại tiếp tục tu luyện Thanh Phong kiếm thuật.

Hắn không biết làm như vậy có thể khiến cho mình lĩnh ngộ Phong chỉ ý cảnh sâu hơn hay không, chỉ là hắn vô thức đi làm vậy, cố gắng làm vậy mà thôi.

Nhoáng một cái, ba ngày trôi qua, lương khô và nước Lý Vi chuẩn bị đã hết, Lý Vi lần nữa mang tới, vốn nàng định ở lại một lúc, nhưng mà gió ở đây quá thực quá mạnh mẽ, nàng chỉ có tu vi ngũ đoạn, căn bản không thể nào chịu nổi, cho nên không thể không rời đi.

Ngày thứ tư, Sở Mộ lần nữa tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết, sau khi luyện qua, tu luyện bí pháp Kiếm khí hộ thể, hắn đột nhiên phát hiện ra có thể điều động kiếm khí ra phạm vi lớn hơn, dường như vượt qua hai thước, đạt tới gần hai thước rưỡi.

- Xem ra tu luyện ở trong hoàn cảnh này rất là hữu dụng.

Nói thêm một câu, hần tu luyện càng thêm có động lực.

Kiểm thuật tông sư không chế kiếm khí ở bên ngoài phạm vi càng lớn, thực lực sẽ càng mạnh. Theo Sở Mộ biết, hiệp hội kiếm thuật trên địa cầu có ghi lại về một vị kiếm thuật đại sư, có thể không chế kiếm khí ở trong phạm vi một trăm thước, vô cùng lợi hại. Một đạo kiếm khí phóng ra ngoài có thể chém bay một ngọn núi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hai thành Phong chỉ ý cảnh. Phong Trung Du (1)

- Thanh Phong Phát Diện.

Một đạo thanh phong lần nữa bị cương phong thổi tan, nhưng mà Sở Mộ cảm giác được, thời gian duy trì dường như dài hơn.

- Thanh Phong Liễu Loạn.

Tám đạo sát cơ sắc bén sau khi giăng khắp nơi, va chạm với cương phong, lưu lại tám dấu vết mờ nhạt mới bị nghiền nát.

- Thanh Phong Tuyệt Sát.

Một đạo phong nhận dài gần một thước bắn ra, bay vút ra xa chừng bốn năm thước, lưu lại một vết cắt nhàn nhạt mới bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, sau ba ngày Sở Mộ tu luyện, dường như đã có chút hiệu quả. Nhưng mà Phong chỉ ý cảnh còn chưa được cảm ngộ sâu sắc, chỉ là Sở Mộ lại có cảm giác, hần cảm thấy nếu như cho hần thêm một chút thời gian, dấu vết do kinh phong lưu lại trên vách núi, hần có thể nhìn ra chút trò trống.

Minh Lôi viện, một trong ba nội viện, bắt buộc phải tu Minh Lôi kiếm thuật.

Từ trước tới nay, đệ tử nội môn trong Minh Lôi viện đều là quần thể kiêu ngạo nhất trong ba nội viện. Bởi vì luận thực lực chính thể, Minh Lôi viện còn hơn Lăng Phong viện và Bích Thủy Viện một bậc.

Nhưng mà hiện tại trong Minh Lôi viện không còn sự náo nhiệt, huyền ảo như xưa nữa, mà thay vào đó là tĩnh mịch, nặng nề.

Hà Khải Minh đi vào Minh Lôi Viện, khẽ cau mày trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc và khó hiểu, cảnh tượng hiện tại so với Minh Lôi viện trong trí nhớ hần hoàn toàn khác nhau.

Tuy rằng vẫn là con đường kia, lầu các vẫn là lầu các kia, cảnh sắc không thay đổi, nhưng mà bầu không khí, cũng đã khác xưa.

- Ta mới rời khỏi không tới một tháng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Hà Khải Minh không thể chờ đợi được mà muốn biết đã có chuyện gì trong một tháng qua, hần nhanh chóng bước tới, bước đi về phía Minh Lôi kiếm đài.

Trên Minh Lôi kiếm đài, có tầm mười đệ tử nội môn đang tu luyện Minh Lôi kiếm thuật, thanh âm xuy xuy không ngừng vang lên, giống như có vô số quang điện đang nhảy nhót.

Hà Khải Minh đi lên kiếm đài, dõi mắt nhìn lên, lập tức khẽ cau mày.

Tuy rằng bộ dáng của những sư đệ này rất là cố gắng, nhưng mà không khí lại trầm lắng như chết lặng, tu luyện như vậy căn bản không có hiệu quả gì.

- Ngươi... Tới đây.

Vừa vặn có một đệ tử nhìn về phía Hà Khải Minh, Hà Khải Minh lập tức chỉ vào đối phương nói, ngữ khí uy nghiêm, làm cho toàn thân đối phương chấn động, khi nhìn rõ người tới, người này lập tức kích động hô to một tiếng:

- Hà sư huynh, sư huynh rốt cuộc cũng trở về... Rốt cuộc cũng trở về rồi.

Lời này lập tức khiến cho những đệ tử khác nhao nhao chấn động, dừng tu luyện kiếm, nhanh chóng nhìn qua. Nhìn thấy Hà Khải Minh, cả đám đều kích động hần lên, giống như cùng đường mặt lộ đột nhiên nhìn thấy ánh sáng hy vọng vậy.

- Hà sư huynh, rốt cuộc sư huynh cũng trở về rồi.
- Quá tốt, Hà sư huynh rốt cuộc cũng trở về.
- Minh Lôi viện chúng ta không còn bị khinh bỉ nữa rồi.

Cả đám kích động, hưng phấn, thậm chí là bộ dáng lệ rơi đầy mặt càng làm cho Hà Khải Minh càng thêm nghi hoặc, nhũn mảy càng sâu hơn.

- Được rồi.

Hà Khải Minh quát một tiếng, trấn trụ hơn chục đệ tử này, hai mắt lấp lờ tinh mang, giống như có quang điện màu tím nhạt đang nhảy lên, uy nghiêm, bá đạo, sắc bén:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong một tháng ta rời khỏi, xảy ra chuyện gì? Sao lại biến các người thành như vậy? Nói.
- Hà sư huynh, tình huống là như thế này...
- Sư huynh, chuyện là như thế này...

Cả đám nấp mồm bầy miệng lên tiếng.

- Câm miệng, người nói.

Hà Khải Minh lần nữa quát một tiếng, trấn trụ mọi người, chột chỉ vào một người trong đó, nói.

- Vâng, sư huynh.

Vì vậy tên đệ tử này lập tức nói rõ chi tiết, đem trọn quá trình đặc sắc nói ra, phối hợp với cảm xúc của mình, nói rất là sống động, cuối cùng vô cùng bi phẫn, nói ra tình cảnh hiện tại của Minh Lôi viện.

Đệ tử Minh Lôi viện khi trước gặp mặt đệ tử hai viện khác đều vô cùng nhẹ nhàng, lúc nói chuyện, làm việc đều tương đối bá đạo, ưa thích làm náo động. Nhưng hiện tại khác với khi trước, một khi bọn họ hung hăng can quấy, đối phương chỉ cần nói một câu có thể đã kích được bọn họ.

- Muốn hung hăng can quấy sao lại không đi tới hung hăng can quấy với Sở Mộ đi?

Vốn, Vương Phong và Sở Mộ quyết sinh tử trên Sinh tử kiếm đài, cuối cùng Vương Phong chết, Sở Mộ sống, tuy rằng làm cho người ta rung động, nhưng nói cho cùng, chuyện đã qua rồi. Chỉ là hiện tại lại bởi vì việc này làm cho đệ tử Minh Lôi viện nhiều lần bị đá kích, ai dám đi tìm tên biến thái Sở Mộ kia gây phiền phức cơ chứ? Ai dám hung hăng can quấy trước mặt hắn? Chuyện này khiến cho đệ tử Minh Lôi viện không thể không thu đuôi làm người, ít xuất hiện, cho nên mới tạo thành không khí trầm lặng như vậy.

- Dừng tu vi Kiếm Khí Cảnh thất đoạn trên Sinh tử kiếm đài, bản thân không có chút tổn thương chém giết Bát đoạn đỉnh phong Vương Phong..

Mí mắt Hà Khải Minh run lên, hai mắt co lại như châm, vẻ mặt đại biến, trong lòng rung động, thậm chí có chút không dám tin tưởng.

Thực lực Vương Phong hắn biết rõ, được xưng là đứng thứ hai Minh Lôi viện, chỉ dưới hắn, tuy rằng hắn đánh bại Vương Phong chỉ cần không tới mười chiêu, nhưng mà nếu như là sinh tử chiến, rất có thể không chỉ có vậy.

Hơn nữa cuối cùng coi như có thể chém chết Vương Phong, bản thân hắn đoán chừng cũng bị thương.

- Hà sư huynh, hiện tại sư huynh đã trở về, cần phải làm chủ cho chúng ta a. Xuất đầu cho Minh Lôi viện chúng ta.

Một gã đệ tử nội môn Minh Lôi viện hô lớn, những đệ tử nội môn khác đều nhao nhao phụ họa.

- Được rồi, ta tự có chủ trương.

Hà Khải Minh quát, lần nữa hỏi:

- Hiện tại trải qua một tháng lịch lãm rèn luyện, ta đã một chân bước vào Cửu đoạn, luận tu vi còn trên Vương Phong. Bôn Lôi kiếm thuật càng đại thành, luận uy lực, nếu như so với Tân Lôi kiếm thuật còn mạnh hơn ba thành. Nếu như sinh tử kiếm đấu với Vương Phong, có lẽ cũng có thể không chút tổn thương chém giết Vương Phong.

Hà Khải Minh tính toán một chút, lập tức tiến hành so sánh.

Thực lực của hắn hiện tại so với một tháng trước đó rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, mà một tháng trước, hắn có thể trong vòng mười chiêu đánh bại Vương Phong, chứ đừng nói chỉ là hiện tại. Lần này hắn trở về chủ yếu là định bề quan, thuận lợi đột phá tới cửu đoạn, tiến vào chủ điện, trở thành đệ tử tinh anh của nhất mạch chủ điện.

Không ngờ vừa mới về tới lại gặp phải tình huống như vậy, xem ra trong vòng một tháng hắn rời khỏi, uy danh yếu bớt, bị bỏ qua a.

- Các người, ai đi Lăng Phong viện hạ chiến thư đi, ta muốn đấu kiếm với Sở Mộ kia.

Hà Khải Minh nói.

- Hà sư huynh, nghe nói Sở Mộ kia phạm môn quy, vô duyên vô cớ ra tay đả thương đệ tử nội môn, đang bị phán tội Lệ Phong nhai diện bích bảy ngày, mới được có ba ngày, hôm nay là ngày thứ tư.

- Phạm môn quy?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hai thành Phong chỉ ý cảnh. Phong Trung Du (2)

Hà Khải Minh không khỏi cười nhẹ một tiếng, trong lòng càng xem nhẹ vài phần với Sở Mộ này:

- Xem ra Sở Mộ này cho rằng chiến thắng Vương Phong đã cảm thấy mình là thiên tài, đắc ý mà quên mình. Loại người này không được bao lâu. Cũng được, đợi sau khi hắn ta diện bích kết thúc, ta lại làm cho hắn tỉnh táo một chút, một con sâu có lẽ có phương thức của một con sâu bọ, nhưng mà đừng vọng tưởng biến thành rồng.

- Nói hay lắm sư huynh.

- Vậy thì để cho Sở Mộ kia hung hăng càn quấy vài ngày nữa.

Lời nói của Hà Khải Minh lập tức khiến cho nhóm hơn chục đệ tử nội môn Minh Lôi viện này tinh thần phấn chấn, rất nhanh bọn họ đã đem tin tức truyền bá ra ngoài, truyền khắp Minh Lôi viện. Hơn nữa còn rơi vào trong tay Lăng Phong Viện và Bích Thủy viện, vì vậy một lần dậy sóng nữa lại xuất hiện.

...

Khi kinh phong như đao cắt thổi tới, Sở Mộ lại chính diện đối kháng, không chút sứt mẻ, thân thể, kiếm để ngang trước mặt, giống như là một pho tượng sừng sững từ cổ chí kim.

Hắn chợt kéo lê một kiếm, nhìn như bình thường không có gì lạ, thế nhưng lại vô cùng vững vàng, căn bản không bị kinh phong ảnh hưởng, giống như là xuất kiếm trong kẽ hở của kinh phong vậy.

- Ta có thể cảm giác được kinh phong thổi qua, quỹ tích của nó...

Sở Mộ nhắm hai mắt luyện kiếm, không phải là Thanh Phong kiếm thuật mà là kiếm thuật trụ cột, từng chiêu thức đều rất bình thường, rất chậm chạp, Sở Mộ dùng thính kiếm và xúc kiếm, cẩn thận cảm nhận kinh phong thổi tới. Cảm nhận cảm giác xẹt qua kiếm và thân thể mình.

Chính hắn thậm chí hoàn toàn không cảm thấy, mình xuất kiếm có chiêu thức gì, hắn chỉ tuân theo một loại bản năng của mình mà thôi.

Hiện tại là sáng sớm ngày thứ bảy Sở Mộ diện bích ở Lệ Phong nhai.

- Cái gì là gió?

Vấn đề này lần nữa nhảy vào trong đầu Sở Mộ.

- Gió, vô hình vô tướng, vô sắc vô vị, vô biên vô hạn, vô không bắt nhập, không chỗ nào không có.

- Ngày đó ta ở sườn núi tu luyện Thanh Phong kiếm thuật tiến vào trạng thái đốn ngộ, ngộ được Phong chỉ ý cảnh. Hôm nay diện bích ngày thứ bảy ở Lệ Phong nhai này, mặt đối mặt với kinh phong, nhìn những dấu vết ở vách núi, rốt cuộc cũng có điều ngộ ra.

Tốc độ xuất kiếm của Sở Mộ dần dần tăng lên, trên Bách Luyện kiếm càng giống như bị một tầng khí lưu nhàn nhạt bao vây. Vô số kinh phong thổi lướt qua, không những không có ngăn cản kiếm của hắn mà dường như còn khiến cho tốc độ của kiếm lần nữa gia tăng, như cá gặp nước, như ung bay lượn trên trời.

Sở Mộ chỉ cảm thấy mình giống như đã dung nhập vào trong mảnh kinh phong, gió lớn này, bất kể là gió nhẹ thổi hay là gió lớn, là cuồng phong hay là kinh phong, theo gió nhảy múa, chân ở trên mặt đất giống như lá liễu, ở trên Lệ Phong nhai lắc lư, như muốn bay lên trời, tàn ảnh trùng trùng điệp điệp.

Không biết qua bao lâu, Sở Mộ thanh tỉnh lại, đáp xuống đất, thu kiếm vào trong vỏ.

Kinh phong giống như đao lúc này cũng yếu bớt, hóa thành gió lớn đập vào mặt, không tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với Sở Mộ.

- Một lần độn ngộ, Phong chi ý cảnh đạt tới hai thành, phạm vi không chế kiếm khí bên ngoài cũng mở rộng tới ba thước. Thân pháp Tùy Phong Bãi Liễu cũng đột phá công cùm, hiện tại Thân pháp Tùy Phong Bãi Liễu đã không còn là thân pháp cấp thấp, mà đạt tới cấp độ thân pháp trung giai. Có lẽ cũng nên đổi tên mới cho nó.

Sở Mộ âm thầm nói tiếp:

- Thân pháp mới này có thể trực tiếp đơn giản cảm nhận được khí lưu, theo gió mà nhảy múa, như cá bơi trong nước, vậy gọi là Phong Trung Du đi.
- Hà sư huynh, Sở Mộ đã rời khỏi Lệ Phong nhai, đang muốn trở lại Lăng Phong viện.
- Được, đi tới Lăng Phong viện.

Hà Khải Minh nói, bước ra khỏi Minh Lôi viện, hướng về phía Lăng Phong viện đi tới.

- Đi, đi Lăng Phong viện.

Vì vậy hai mươi mấy đệ tử nội môn Minh Lôi viện theo sát Hà Khải Minh, đi nhanh về phía Lăng Phong viện.

...

- Hai thành Phong Chi ý cảnh, Lệ Phong nhai đã không còn trợ giúp gì với ta.

Bước chân Sở Mộ nhẹ nhàng, thân thể giống như muốn phiêu đảng trong gió, trong lòng sung sướng vô cùng.

Phong Chi ý cảnh tăng lên, hẳn cảm giác được không khí lưu động quanh thân đều là gió, mặc kệ là mãnh liệt, mạnh mẽ hay là rất nhỏ, đều có cảm giác thân thiết. Khiến cho hẳn nhìn không được muốn thi triển thân pháp Phong Trung Du, thân thể thoát khỏi mặt đất, bước ra vài bước giống như bị gió nhắc lên, theo gió mà biến ảo, bước đi.

Trộn vện bước một bước xa năm sáu thước rồi đáp xuống đất, thân pháp Phong Trung Du này đã có năng lực phi không cự ly ngắn.

Lần này tu luyện bảy ngày trên Lệ Phong nhai, thành quả tiến bộ của Sở Mộ vô cùng rõ ràng.

- Phong Chi ý cảnh tăng lên hai thành, nhưng mà Vân Chi ý cảnh vẫn chưa tới một thành. Trừ những vách đá dựng đứng ra, dường như không còn nơi nào khác thích hợp lĩnh ngộ Vân Chi ý cảnh a?

Sở Mộ một mặt đi về phía Lăng Phong viện, một mặt thầm nghĩ:

- Kiếm thuật, bộ pháp, thân pháp ta cũng đã có. Trước mắt cũng đủ để dùng. Nhưng mà tu vi kiếm khí lại vẫn chỉ là thất đoạn sơ kỳ. Việc cấp bách hiện tại chính là tăng lên tu vi kiếm khí và Vân Chi ý cảnh.
- Nhưng mà hai thành Phong Chi ý cảnh, trước mắt có lẽ có thể đủ để đối phó với tất cả các loại tình huống, cho nên trước mắt vẫn đem tu vi tăng lên tới bát đoạn.

Sở Mộ bắt đầu ưu tiên lựa chọn giữa tu vi và Vân Chi ý cảnh.

- Phải nhanh chóng tăng lên tu vi, nhất định phải có đầy đủ Luyện Khí hoàn mới được. Một khóa Luyện Khí hoàn một trăm điểm công hiến, như vậy xem ra phải đi Đầu kiếm đài rồi.

Đầu kiếm đài là một bình đài chuyên dụng Thanh Phong kiếm phái dựng lên cho đệ tử ba viện. Có quy tắc đặc biệt, có thể thu hoạch được Luyện khí hoàn, điểm này cũng là thứ mà chương viện Lăng Phong viện nói cho Sở Mộ hay.

- Về lâu các tắm rửa trước, nghỉ ngơi một chút rồi mới đi đầu kiếm đài.

Thầm nghĩ một tiếng, bảy ngày trên Lệ Phong nhai, toàn tâm toàn ý tu luyện, không có rửa mặt, hiện tại hẳn đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Chỉ là khi Sở Mộ tới Lăng Phong viện lại nhìn thấy bên tám bia đá trước Lăng Phong viện có tụ tập một đám lớn người, đoán chừng có hơn năm sáu chục người.

Liếc mắt nhìn qua, phát hiện có đệ tử nội môn Lăng Phong viện, cũng có đệ tử nội môn Minh Lôi viện, còn có đệ tử nội môn Bích Thủy viện. Trong lúc hẳn đang kinh ngạc, không biết là ai hô một câu Sở Mộ tới, lập tức có một người nhìn qua hẳn, ánh mắt như kiếm.

Nhìn điệu bộ này hẳn đã biết, đối phương tới tìm mình.

- Người chính là Sở Mộ sao? Thoạt nhìn cũng không phải dạng ba đầu sáu tay gì, bộ dáng rất là bình thường a.

Hà Khải Minh đi lên vài bước, tinh mạng trong hai mắt như lợi kiếm, miệng khẽ cười nói, ngữ khí lại khiến cho người ta có cảm giác không cho là đúng.

- Xin hỏi một câu, người bình thường ai có ba đầu sáu tay chứ?

Sở Mộ cười nhạt một tiếng, nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kiểm qua ba viện. Ai dám tranh phong

- Hừ.

Sắc mặt Hà Khải Minh hơi đỏ:

- Ngón từ không ngờ lại rất sắc bén, hy vọng người không chỉ có miệng lưỡi lợi hại.

- Sở Mộ, người nghe thấy chưa? Người này chính là đại sư huynh Hà Khải Minh của Minh Lôi viện chúng ta, là đệ nhất nhân Minh Lôi viện, biết rõ cái gì là Đệ Nhất nhân không? Đó cũng không phải là đệ nhất kiếm thuật, mà là tu vi kiếm thuật, kiếm thuật đều đứng đầu a.

- Đúng vậy, Vương Phong ngay cả mười chiêu của Hà sư huynh cũng không tiếp được a.

Lúc này có hai đệ tử Minh Lôi viện nhảy ra, ngữ khí hung hăng càn quấy nói với Sở Mộ.

- Ô? Đệ nhất Minh Lôi viện Hà sư huynh có gì chỉ giáo?

Về mặt Sở Mộ không chút hoang mang, lạnh nhạt nói.

- Chỉ giáo thì không dám nhận, chỉ là nghe nói Sở Mộ sư đệ người được xưng là đệ nhất nhân kiếm thuật ba viện, Hà sư huynh nhận kiếm thuật cũng không tệ, nhất thời ngứa tay, muốn cùng sư đệ luận bàn một chút.

Lời của Hà Khải Minh tuy rằng nghe nho nhã lễ độ, nhưng mà lại có một loại ngạo khí.

- Mời.

Sở Mộ khẽ cười nói.

Vừa vặn hần cũng rất ngứa tay, rất muốn biết hai thành Phong Chi ý cảnh dưới Thanh Phong kiếm thuật uy lực sẽ tới mức nào. Vừa vặn lại có một tên đối thủ dường như không tệ lắm đưa tới cửa.

Một tiếng xoẹt vang lên, Hà Khải Minh rút kiếm, kiếm quang óng ánh như điện, đệ tử vây xem chung quanh của ba viện nhanh chóng tự giác thối lui, nhường một khoảng đất trống cực lớn cho hai người.

- Rút kiếm đi.

Kiểm Hà Khải Minh chỉ thẳng vào Sở Mộ, ngữ khí bá đạo mà sắc bén, một cỗ khí tức mạnh mẽ như sấm sét phát ra, đập vào mặt.

Sở Mộ bình tĩnh rút kiếm, bộ dáng nhàn nhã không thôi, không chút gợn sóng, không chút sợ hãi.

- Ta sẽ dùng toàn lực, hy vọng người sẽ không chê cho ta thất vọng.

Hà Khải Minh quát lên một tiếng, không chút khách khí ra tay. Một kiếm chính là một đạo kiếm khí màu tím nhạt. Kiếm khí phá không bay vút tới, kiếm khí chấn động cường đại làm cho cây cỏ trên mặt đất bị đứt gãy, bay tán loạn.

Sở Mộ cảm nhận khí lưu do kiếm khí phóng tới tạo thành, thân thể chỉ tùy ý lắc lư, kiếm khí màu tím nhạt cơ hồ xẹt qua sát thân thể hần, làm cho người ta hít sâu một ngụm khí lạnh, mồ hôi lạnh ứa ra.

Chợt Hà Khải Minh chân đạp Lôi Quang bộ, hóa thành một đạo điện quang tới gần. Tay đâm ra một kiếm, như là lôi điện xé tòi, phát ra tiếng nổ rầm rắc. Một kiếm này không chỉ có uy lực mạnh mẽ, uy lực cường đại làm cho người ta khiếp sợ, trong mắt mọi người giống như là trên bầu trời đen kịt bỗng nhiên có một đạo lôi điện xẹt qua, muốn xé rách thiên địa vậy.

- Thật nhanh a.

Sở Mộ có chút kinh ngạc, Hà Khải Minh này quả nhiên lợi hại, một kiếm này so với Vương Phong kia còn càng thêm mạnh mẽ, sắc bén hơn.

Nếu như là bảy ngày trước, Sở Mộ sẽ cảm thấy khó giải quyết, nhưng hiện tại hắn lại bình tĩnh vô cùng.

Thân thể lác lư giống như khiêu vũ trong gió, khí lưu rất nhỏ Sở Mộ cũng có thể nhẹ nhõm cảm giác được. Vì vậy thể kiếm mạnh mẽ của Hà Khải Minh đâm tới, Sở Mộ lại có thể đơn giản tránh đi.

Hắn giống như là nhàn nhàn thưởng hoa, chậm rãi mà tiêu sái, ưu nhã, y phục bông bông, có một loại cảm giác phiêu dật không nói nên lời. Tùy ý đề cho kiếm của Hà Khải Minh có nhanh hơn nữa, có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể làm gì được tới hắn.

Đệ tử ba viện vây xem chung quanh há hốc mồm, trợn mắt lớn lên, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt này.

Hà Khải Minh cơ hồ muốn phun máu, Bôn Lôi kiếm thuật là một môn kiếm thuật trung giai truy cầu tốc độ và lực phá hoại. Hắn thi triển Bôn Lôi kiếm thuật, từng kiếm so với kiếm trước còn nhanh hơn, mạnh mẽ hơn, hơn nữa tu vi kiếm khí toàn thân đều được điều động, trên thân kiếm càng có một đạo kiếm khí màu tím nhạt bám vào.

Nhưng mà Sở Mộ lại có thể quỷ dị di chuyển dưới thân kiếm hắn, thường thường sẽ đứng lúc hắn có cảm giác mình sẽ đâm trúng thì Sở Mộ này lại mạo hiểm thoát đi, giống như khiêu vũ với mũi kiếm của hắn vậy.

- Đây là thân pháp gì? Quả thực vừa phiêu dật vừa ưu nhã a.

- Dường như so với bảy ngày trước Sở sư huynh còn lợi hại hơn nha.

Đệ tử nội môn Lăng Phong viện âm thầm nói.

- Chẳng lẽ người chỉ biết tránh né sao?

Hà Khải Minh đột nhiên thu kiếm không công kích, cả giận nói, sắc mặt tái nhợt.

Hắn đem chín thức của Bôn Lôi kiếm thuật thi triển toàn bộ, nhưng mà ngay cả chéo áo Sở Mộ cũng không có đụng phải, chuyện này khiến cho trong lòng hắn vô cùng uể oải.

- Ta đã biết rõ tu vi kiếm thuật của người, có tiếp tục cũng không còn quan trọng nữa.

Sở Mộ không nhanh không chậm nói:

- Ta sắp thi triển sát chiêu cuối cùng trong Thanh Phong kiếm thuật trung giai có tên là Thanh Phong Tuyệt Sát, người cũng thi triển sát chiêu mạnh nhất của người đi, một chiêu định thắng bại.

- Một chiêu định thắng bại? Được, sát chiêu mạnh nhất của ta cũng là sát chiêu cuối cùng của Bôn Lôi kiếm thuật trung giai, gọi là Bôn Lôi phá không.

Hà Khải Minh nói, tràn ngập tự tin, sát chiêu Bôn Lôi kiếm thuật của hắn uy lực thập phần cường đại, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn những chiêu bình thường nhiều.

Chợt, kiếm khí toàn thân Hà Khải Minh đều được điều động, quanh thân hắn phát ra một tầng quang điện màu tím nhạt, không ngừng nhảy lên, rung động khiến cho da đầu mọi người run lên. Uy thế này so với Vương Phong ngày đó còn mạnh hơn rất nhiều.

- Hà sư huynh thực là lợi hại a.

- Uy lực một chiêu này nhất định sẽ rất kinh người.

- Hà sư huynh là mạnh nhất.

Khi thể của Hà Khải Minh làm cho đệ tử nội viện ba viện nhìn vào rung động không thôi, trong nháy mắt này bọn họ cảm thấy, giống như có lôi kiếm thần nhập vào thân thể Hà Khải Minh vậy.

Tiếp theo Hà Khải Minh chậm rãi vung kiếm về phía trước, tốc độ đâm ra nhìn như rất chậm, kỳ thực tốc độ đã cực nhanh, làm cho mắt xuất hiện ảo giác, nhưng mà cũng không thoát khỏi Thị kiếm của Sở Mộ. Vô số hồ quang điện toàn bộ tập trung vào Bách Luyện kiếm hóa thành một đạo kiếm quang màu tím nhạt được vô số hồ quang điện quán quanh, giống như một tia chớp xé rách bầu trời hắc ám, dùng tư thế hủy diệt hàng lâm, bắn về phía Sở Mộ.

- Bôn Lôi phá không.

Đệ tử ba viện toàn thân chấn động, chỉ cảm thấy hai mắt dường như không chịu nổi ánh sáng chói mắt này, nhao nhao nheo mắt lại.

- Thanh Phong Tuyệt Sát.

Trái lại, Sở Mộ lại nhẹ nhàng tiện tay chém ra một kiếm, trong thoáng chốc một đạo phong nhận màu xanh da trời dài chừng hơn một trượng ngưng tụ,

chém ra, cùng va chạm với đạo kiếm quang màu tím nhạt đang phá không bay tới kia.

Lập tức phong nhận phóng ra sự sắc bén không gì cản nổi, không ngờ lại xé đôi kiếm quang ra, bắn thẳng về phía Hà Khải Minh.

- Không có khả năng.

Toàn thân Hà Khải Minh chấn động, sắc mặt đại biến, không thể nào tin nổi. Một sát chiêu mạnh nhất của hắn lại bị đối phương xé ra, chuyện này không hợp lý chút nào, quả thực như là giấc mộng a.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Không phải người muốn chiếm lấy đầu kiếm đài đó chứ?

Phong nhận quá mạnh mẽ, dưới sự khiếp sợ, Hà Khải Minh không thể nào tránh né được, chỉ có thể điều động kiếm khí toàn thân, ngưng kết trước ngực, tạo thành một mảnh khí giáp.

PHong nhận hoàn toàn xé rách kiếm quang màu tím nhạt, đánh tới Hà Khải Minh, đánh trúng ngực Hà Khải Minh. Một tiếng phanh vang lên, miệng Hà Khải Minh phát ra tiếng kêu đau đớn, khí giáp trước ngực bị nghiền nát, phong nhận cũng bị nghiền nát. Nhưng lực lượng không lồ lại đem thân thể Hà Khải Minh đẩy lùi về phía sau vài thước, lúc này thân thể hắn mới loạng choạng đứng vững được.

Sắc mặt Hà Khải Minh lúc xanh lúc đỏ một hồi, một câu cũng không nói nên lời. Đệ tử ba viện thì nhanh chóng mở mắt ra, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì. Nhưng mà nhìn thấy Sở Mộ bình tĩnh và Hà Khải Minh khó coi, bọn họ đã hiểu rõ kết quả. Chỉ là bọn họ cũng khó có thể tin được kết quả lại như lúc này.

Thu kiếm vào vỏ, Sở Mộ nhìn Hà Khải Minh, đi vào trong nội viện Lăng Phong viện, mọi người rất tự giác nhường lối cho hắn.

Bọn họ nhìn qua bóng lưng Sở Mộ, chỉ cảm thấy bóng lưng Sở Mộ như phóng đại vô hạn, ẩn chứa sự sắc bén vô hạn, có một không hai ba viện, không ai có thể tranh phong.

Sinh Tử kiếm đài kiếm chém Vương Phong, suy nghĩ bảy ngày trên Lệ Phong nhai.

Mỗi một chuyện Sở Mộ làm, đều được người ta nói chuyện say sưa.

Hiện tại sau khi suy nghĩ qua bảy ngày ở Lệ Phong nhai, Sở Mộ lần nữa làm oanh động ba viện, đánh bại dễ dàng đệ nhất Minh Lôi viện Hà Khải Minh, chiến tích này chẳng khác nào là tuyên bố với ba viện, Sở Mộ hẳn hoàn toàn xứng đáng là kiếm thuật đệ nhất ba viện.

Sau khi trở lại lầu các, trong lúc Lý Vi vô cùng cao hứng, Sở Mộ rửa mặt bằng nước ấm một phen, đổi một bộ y phục sạch sẽ, lại nói chuyện phiếm với Lý Vi một hồi, chỉ điểm kiếm thuật cho Lý Vi, sau đó lại ngồi trên ban công lầu hai.

Bảy ngày tu luyện ở trên Lệ Phong nhai, hắn hoàn toàn buông bỏ lĩnh ngộ kiếm thể, hiện tại hắn đang ôn lại kiếm thể.

Lý Vi tỷ mỉ chuẩn bị một bữa tối phong phú, so với bình thường nhiều hơn hai món rồi bưng lên cho Sở Mộ.

Người bình thường ăn uống là quan trọng nhất, miếng ngon tới miệng, không ai mà không thích. Nhất là sau khi bận rộn một hồi, lại có thời gian nghỉ ngơi, ăn chút mỹ vị, uống vài chén rượu, nhìn mây bay trên bầu trời, hồ nước rung động, gió mát thổi qua tai.

Sở Mộ nghỉ ngơi cả đêm, không có suy nghĩ, không có tu luyện, cứ như vậy im lặng ngồi, nhìn những ngôi sao đầy trời, thi thoảng chỉ điểm Lý Vi ngồi bên cạnh một chút.

Cả đêm yên lành ngủ một giấc, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, tinh thần vô cùng phấn chấn, tinh lực dồi dào. Sau khi rửa mặt, hắn lại tu luyện Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết cùng với bí pháp kiếm khí hộ thể.

Bảy ngày trên Lệ phong nhai, phạm vi không chế kiếm khí bên ngoài của hắn đã tăng lên từ hai thước lên tới ba thước, tăng một phạm vi lớn, làm cho hắn tu luyện bí pháp kiếm khí hộ thể càng có tác dụng lớn.

Sắp tới cuối mùa thu, sương sớm nặng trĩu, hàn ý ngập trời, Sở Mộ lại tới Lăng Phong kiếm đài luyện kiếm thuật.

Trụ cột kiếm thuật là thị kiếm, thính kiếm Sở Mộ đã tu luyện hoàn tất, đang muốn bắt đầu tu luyện Lăng Phong kiếm thuật thì Hàn Thụy tới.

- Có muốn thử mấy chiêu hay không?

Sở Mộ nói.

- Không, ta cũng không phải là người rảnh rỗi thích tìm tai vạ.

Hàn Thụy quyết đoán cự tuyệt, nếu như trình độ kiếm thuật của song phương không sai biệt lắm, như vậy so chiêu mới có ý nghĩa, kém quá lớn, giống như là trẻ con đánh nhau với tráng hán vậy, hoàn toàn là tìm tai vạ.

Lúc này lại có không ít đệ tử nội môn xuất hiện, so với bình thường còn sớm hơn.

- Sở sư huynh.

- Chúc Sở sư huynh buổi sáng tốt lành.

- Ta cho rằng mình sẽ là người tới sớm nhất, không ngờ tới Sở sư huynh còn sớm hơn a.

- Người sao có thể so sánh với Sở sư huynh được chứ?

Năm mồm bảy miệng thảo luận, mọi người lập tức tu luyện kiếm thuật, nhưng mà dường như bởi vì Sở Mộ ở nơi này cho nên đám đệ tử Lăng Phong viện này tu luyện kiếm thuật vô cùng ra sức, bầu không khí tốt vô cùng, làm cho Hàn Thụy cũng hâm mộ. Không biết khi nào hắn cũng có thể có được loại lực ảnh hưởng như vậy a?

- Hàn Thụy, mang ta đi đấu kiếm đài.

Sở Mộ thấp giọng nói với Hàn Thụy.

- Đấu kiếm đài?

Về mặt Hàn Thụy có chút cổ quái nhìn Sở Mộ, lại hỏi một câu:

- Không phải ngươi định đi chiếm lấy Đấu kiếm đài đó chứ?

Đấu kiếm đài là nơi nào? Hàn Thụy rất rõ ràng, đó chính là một bình đài mà Thanh Phong kiếm phái dựng lên cho đệ tử nội môn từ thất đoạn sơ kỳ tới bát đoạn hậu kỳ trong ngoài ba viện tới luận kiếm.

Đấu kiếm đài có quy củ và ban thưởng đặc thù, bởi vì là thi đấu kiếm thuật, cho nên cũng có quy định không thể dùng Bách Luyện kiếm, hơn nữa không thể giết chết hoặc làm trọng thương đối phương, vết thương nhẹ thì có thể.

Đấu kiếm đài chỉ có một, ai trên đài thì chính là đài chủ. Môn quy quy định, làm đài chủ năm ngày thì có thể nhận được một khóa Luyện Khí hoàn, mười ngày hai khóa, cứ như vậy mà tính, một tháng chính là sáu khóa.

Nhưng mà đệ tử thất đoạn, bát đoạn của ba viện, cộng lại gần ba trăm, lại có hơn chục đệ tử thất đoạn, bát đoạn của chủ điện nhất mạch, tổng số hơn ba trăm, mà Đấu kiếm đài chỉ có một. Lại liên quan tới việc đoạt Luyện Khí hoàn. Bởi vậy có vô số đệ tử nội môn thất bát đoạn chạy tới đó như vịt a.

Dù sao một khóa Luyện khí hoàn cũng cần một trăm điểm công hiến mới có thể đổi. Muốn từ thất đoạn sơ kỳ đột phá tới bát đoạn ít nhất cần năm sáu khóa Luyện khí hoàn mới được. Đó chính là năm sáu trăm điểm công hiến, nhất định phải dùng một đoạn thời gian dài không ngừng làm nhiệm vụ kiếm phái mới đạt được.

Hàn Thụy đã từng thử vận khí qua trên kiếm đài, kết quả không kiên trì nổi một ngày đã bị đánh bại. Về sau hắn không cam lòng, lại khiêu chiến tám mươi lần nữa, nhưng không có một lần nào có thể thủ đài hai ngày. Dần dà hắn cũng cắt đứt phần tâm tư này, thành thành thật thật tu luyện.

Theo Hàn Thụy biết, trước đó Tiêu Thiên Phong được công nhận là mạnh nhất Lăng Phong viện cũng chỉ thủ đài được tới mười ngày, đạt được hai khóa Luyện khí hoàn mà thôi.

Lúc ấy tu vi Tiêu Thiên phong mới đột phá tới bát đoạn, sau khi thủ đài mười ngày bị một vị đệ tử bát đoạn đỉnh phong của chủ điện nhất mạch đánh bại. Về sau Tiêu Thiên Phong cũng không có đi lên Đấu kiếm đài nữa. Mỗi tới khi tới bát đoạn đỉnh phong, luyện khí hoàn đổi với hắn đã không còn bất kỳ tác dụng nào, cho nên hắn ta càng không đi lên Đấu kiếm đài.

Bây giờ nghe nói Sở Mộ muốn đi lên đấu kiếm đài, Hàn Thụy thoáng cái đã nhớ lại rất nhiều thứ, đồng thời hắn cũng nghĩ tới một điểm, tuy rằng tu vi hiện tại của Sở Mộ là Kiếm khí thất đoạn sơ kỳ, nhưng mà hắn lại có thể chém giết được Vương Phong bát đoạn đỉnh phong, còn đánh bại người mạnh hơn nữa là Hà Khải Minh, dùng kiếm thuật khủng bố như vậy lên Đấu kiếm đài, đây không phải là tự thể muốn chiếm lấy Đấu kiếm đài hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Uy danh hiển hách. Ai có thể chiến một trận ? (1)

Hàn Thụy không khỏi nghĩ tới cảnh tượng Sở Mộ quét ngang Đấu kiếm đài, trở thành đài chủ, trực tiếp chiếm lấy Đấu kiếm đài, mãi tới khi không muốn trở thành lôi đài chủ mới thôi. Nghĩ tới đây, trên trán hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hàn Thụy cũng không cho rằng hiện tại trong cả Thanh Phong kiếm phái, dưới cửu đoạn có ai có thể đánh bại Sở Mộ.

- Đi thôi, ta mang người tới Đấu kiếm đài.

Hàn Thụy đột nhiên nói, bởi vì hắn rất muốn biết Sở Mộ liệu có thể chiếm lấy Đấu kiếm đài một thời gian rất dài hay không.

Dựa theo phỏng đoán, Sở Mộ bây giờ là thất đoạn sơ kỳ, muốn đột phá tới bát đoạn, đoán chừng cần năm sáu khóa Luyện Khí hoàn, vậy phải chiếm lấy Đấu kiếm đài một tháng. Về sau muốn từ bát đoạn sơ kỳ tới bát đoạn đỉnh phong ít nhất cần số Luyện khí hoàn gấp đôi mới được. Cũng chính là hai tháng, tính ra mất ba tháng.

Dường như trong lịch sử Thanh Phong kiếm phái còn chưa bao giờ có đệ tử chiếm lấy Đấu kiếm đài được ba tháng a, ngay cả một tháng cũng không có.

Sở Mộ cũng không biết tâm tư của Hàn Thụy lúc này, thu kiếm vào vỏ, theo Hàn Thụy rời khỏi Lăng Phong kiếm đài, rời khỏi Lăng Phong viện đi tới Đấu kiếm đài.

Một mặt Hàn Thụy nói rõ Đấu kiếm đài và Đấu kiếm bia với Sở Mộ, cùng với danh tự và chiến tích của những người nằm trên Đấu Kiếm bia...

....

Khoảng cách Đấu kiếm đài với ba viện cũng không nhỏ. Nơi này có diện tích cũng không tồi, có thể đồng thời chứa cấp hơn ngàn người, ở giữa có một bệ đá cao nửa thước, ước chừng dài rộng mười thước, bên cạnh còn có một tòa lầu các nhỏ, là nơi bình thường các chấp sự quản lý Đấu kiếm đài nghỉ ngơi, sử dụng.

Trần Kim năm nay ba mươi sáu tuổi, tu vi Kiếm Khí Cảnh thập đoạn sơ kỳ, một trong những chấp sự của kiếm phái, được kiếm phái phân phối tới quản lý Đấu kiếm đài. Hiện tại hắn đang ngồi ở một vị trí cách Đấu kiếm đài không xa, nhìn hai gã đệ tử đang thi đấu kiếm thuật trên Đấu kiếm đài.

Nhìn trong chốc lát, cảm thấy không có hứng thú gì hắn liền nhìn qua một tấm bia đá giống như kiếm đang chỉ lên bầu trời. Trên tấm bia đá có ba chữ to màu đỏ: Đấu Kiếm bia.

- Đã lâu rồi không có người nào có thể xuất hiện trên Đấu Kiếm bia a.

Trần Kim âm thầm thở dài, chợt hắn nhìn về phía Đấu Kiếm đài, lúc này một đệ tử trên Đấu kiếm đài đã một lần nữa đánh bại đệ tử khiêu chiến.

- Ngày thứ năm, hy vọng hắn có thể trở thành đệ tử tiếp theo có tư cách lưu danh trên Đấu kiếm bia a.

- Người không phải là đối thủ của ta, đi xuống đi.

Ánh mắt Nhạc Ứng vô cùng sắc bén, nhìn qua người đối diện, hơi lắc đầu, không cho là đúng, nói.

- Còn chưa chiến qua, làm sao ngươi biết ta không phải là đối thủ của ngươi?

Người này nghe vậy vẻ mặt tức giận, chém ra mấy kiếm, bực tức nói.

- Xem ra ta không ra tay ngươi sẽ không chết tâm tư.

Nhạc Ứng than nhẹ một tiếng, vẻ mặt trở nên ngao ngễ, rút kiếm ra khỏi vỏ, ngao ngễ nói:

- Ra tay đi, ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch của đệ tử điện chủ nhất mạch và ba viện.

Đệ tử này nghe vậy giận dữ, vẻ mặt đỏ bừng, ra tay đánh trước, một kiếm nhanh vô cùng được xuất ra, kiếm quang lập lòe, toàn bộ đánh về phía Nhạc Ứng.

Nhạc Ứng thản nhiên cười, tùy ý ra tay, chỉ một kiếm đã phá vỡ hơn mười kiếm của đối phương, kiếm quang chuyển đổi, kéo kiếm của đối phương đẩy ra bên cạnh, chân tiến lên phía trước, mũi kiếm dừng lại trước cổ họng đối phương.

- Ngươi thua.

Nhạc Ứng dường như hơi tiếc hận, thở dài, giống như muốn thua mà không được:

- Quả nhiên đệ tử ba viện thủy chung không có cách nào so sánh với đệ tử chủ điện nhất mạch chúng ta.

- Nhạc Ứng này quả thực có chút bồn sự.

Trần Kim âm thầm nói:

- Tu vi bát đoạn trung kỳ, đánh bại rất nhiều đệ tử nội môn bát đoạn, hiện tại sắc trời đã tối, một phút đồng hồ kế tiếp là đủ năm ngày, hy vọng hân có thể tiếp tục kiên trì năm ngày, trở thành đệ tử tiếp theo có hy vọng lưu danh trên Đẩu kiếm đài.

Trần Kim cho rằng, Nhạc Ứng đã thắng, trong vòng một phút đồng hồ còn lại, không ai là đối thủ của hân.

Dù sao đệ tử bát đoạn đỉnh phong, bình thường sẽ không tới nơi này, bởi vì bọn họ không cần Luyện Khí hoàn, hơn nữa môn quy cũng có quy định, đệ tử bát đoạn đỉnh phong không thể lên Đẩu kiếm đài.

- Ai nói đệ tử ba viện chúng ta không bằng điện chủ nhất mạch, nếu như ngươi cảm giác mình lợi hại, có bản lĩnh ngươi tới khiêu chiến Sở Mộ của Lăng Phong viện đi.

Đệ tử ba viện bị đánh bại này chính là một gã đệ tử nội môn bát đoạn trung kỳ của Minh Lôi viện, người này không phục phản bác nói.

- Sở Mộ Lăng Phong viện, chính là tân tân đệ tử nội môn, được gọi là đệ nhất kiếm thuật của ba viện hay sao?

Nhạc Ứng nghe vậy thân nhiên cười, tư thái ngạo nghễ:

- Ngươi bây giờ có thể đi gọi hân tới, ta ở đây chờ hân, chỉ sợ hân không có lá gan tới.

Lúc này vừa vặn Sở Mộ và Hàn Thụy tới gần Đẩu kiếm đài, những lời này Sở Mộ và Hàn Thụy cũng nghe được.

Về mặt Hàn Thụy quái dị nhìn Sở Mộ, lại nhìn Nhạc Ứng trên khán đài, âm thầm cảm thấy bị ai thay cho Nhạc Ứng, Hàn Thụy không biết là Nhạc Ứng này có phải là đối thủ của Sở Mộ hay không.

- Sở Mộ tới.

Vừa vặn, tên đệ tử nội môn của Minh Lôi viện đang tức giận xuống đài nhìn thấy Sở Mộ, hai mắt sáng ngời, lớn tiếng la lên, Nhạc Ứng lập tức nhìn qua:

- Ngươi chính là Sở Mộ? Nghe nói ngươi được xưng là đệ nhất kiếm thuật trong ba viện, đi lên chiến với ta một trận. Để ta chỉ điểm kiếm thuật ngươi một chút, tương lai cũng dễ tiến vào chủ điện nhất mạch chúng ta a.

Nhạc Ứng lần này nói những lời khoan dung này khiến cho rất nhiều đệ tử ba viện bên dưới giận dữ không thôi. Ngay cả Hàn Thụy cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Từ trước tới nay trong Thanh Phong kiếm phái, đệ tử chủ điện nhất mạch đều coi bọn họ là chính thống của kiếm phái, coi đệ tử ba viện là đệ đẳng. Bởi vậy trong lời nói thì thoảng sẽ nâng lên chính mình, hạ thấp đệ tử ba viện. Vì thế nhiều lần tạo thành xung đột, nhưng thường thường đều là đệ tử ba viện có hại chịu thiệt, chuyện này càng cổ vũ khí thế hung hăng can quấy của đệ tử chủ điện nhất mạch.

- Sở sư huynh, hung hăng giáo huấn hân, cho hân biết uy danh của đệ nhất nhân kiếm thuật ba viện chúng ta.

- Sở sư huynh, ta ủng hộ ngươi.

- Sở sư huynh, để cho hân ném thứ sự lợi hại của ngươi đi.

- Sở sư huynh, thanh kiếm này cho sư huynh.

Còn có người lập tức mang cho kiếm đưa cho Sở Mộ, sau khi Sở Mộ tiếp nhận, đem Bách Luyện kiếm mình đưa cho Hàn Thụy, để cho Hàn Thụy cầm hộ mình.

Chợt mũi chân điểm nhẹ mặt đất, giống như là một con chim nhảy lên trên, đáp xuống trên đài, tư thái thong dong, ưu nhã, khiến cho mọi người sợ hãi thân phục một phen.

- Thân pháp cũng coi như tạm được.

Nhạc Ứng hơi có chút kinh ngạc, nói.

- Đệ tử gọi là Sở Mộ này có thân pháp rất tốt a.

Hai mắt của Trần Kim bỗng nhiên sáng ngời:

- Hân ta gần đây danh tiếng cực vượng, không biết kiếm thuật rốt cuộc như thế nào?

Dường như hắn cũng có chút chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Uy danh hiển hách. Ai có thể chiến một trận ? (2)

- Ra tay đi, ta sẽ cho ngươi biết, coi như là đệ nhất kiếm thuật trong đệ tử ba viện cũng cách xa đệ tử chủ điện nhất mạch chúng ta, không thể nào vượt qua a.

Cánh tay Nhạc Ứng run lên, kéo ra tia lửa, ngao nghễ nói.

Sở Mộ không nói nên lời, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không có chỗi từ. Chỉ có Hàn Thụy thì cười thầm trong lòng, đề Sở Mộ xuất thủ trước, Nhạc Ứng này quả thực là tự mình tìm đường chết, nhưng mà đệ tử chủ điện nhất mạch từ trước tới nay hung hăng càn quấy, để hắn ta chịu khổ cũng tốt.

Một đạo kiếm quang sáng bóng như tuyết giống như cầu vòng trong gió lạnh đâm ra. Một kiếm được đâm ra, hai mắt Trần Kim co rút lại, tu vi hắn là thập đoạn sơ kỳ, trên phương diện kiếm thuật cũng có tạo nghệ nhất định. Hắn đã liếc mắt nhìn thấy một kiếm này bất phạm, cho nên trong lòng mới rung động như vậy.

Sắc mặt Nhạc Ứng đột nhiên biến đổi, chỉ cảm thấy một kiếm đâm tới này tuy rằng không nhanh, hơn nữa bình thường không có gì lạ, giống như là một kiếm tiện tay đâm ra. Nhưng mà lại làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác không thể tránh né, giống như mặc kệ mình có phản ứng tránh né gì đều khó mà thoát khỏi.

Khẽ cắn môi, một kiếm mạnh mẽ của Nhạc Ứng như sấm sét đánh ra, ý đồ dùng tu vi kiếm khí cường đại của mình và Tấn Mãnh kiếm thuật đánh tan một kiếm của Sở Mộ.

Nhưng mà khi hai kiếm tiếp xúc với nhau, Nhạc Ứng cảm thấy lực đạo của một kiếm của mình như đá chìm biển rộng, còn chưa kịp kinh ngạc thì hắn đã cảm thấy một kiếm của mình bị một đạo lực đạo nhu hòa dẫn dắt quay lại, không còn nằm trong sự khống chế của hắn mà văng sang bên cạnh. Mà đạo kiếm quang trắng bóc như tuyết trước mắt nhanh chóng bành trướng, thậm chí còn chưa kịp có phản ứng gì tiếp theo, mũi kiếm đã dừng lại trên cổ họng hắn.

- Ngươi quá yếu.

Sở Mộ lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Nhạc Ứng đại biến, lúc xanh lúc trắng một hồi, hắn mở miệng ngông cuồng, kết quả lại bị đối phương dùng một kiếm đánh bại. Loại chênh lệch cực lớn này làm cho Nhạc Ứng trong lúc nhất thời căn bản không có cách nào tiếp nhận, chỉ cảm thấy máu dâng lên tận cổ, tiến hay lùi cũng không được.

- Sở sư huynh, hay lắm.

- Kiếm thuật của đệ tử chủ điện nhất mạch cũng chỉ có vậy mà thôi.

- Ha ha, còn một phút đồng hồ nữa mới được năm ngày a. Ai bảo ngươi mạnh miệng muốn khiêu chiến Sở sư huynh, hiện tại ngươi đã biết rõ lợi hại chưa? Hối hận rồi chứ?

Nghe vậy Nhạc Ứng không nhịn được nữa mà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hai má đỏ bừng, oán hận trừng mắt nhìn Sở Mộ, lại oán hận nhìn qua mọi người, đề khí bay vọt đi, bóng lưng có chút chật vật.

Sở Mộ cảm thấy đệ tử chủ điện này có lẽ sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Kiếm thuật của Sở Mộ này cực kỳ lợi hại a.

Trần Kim hít sâu một ngụm khí lạnh, có lẽ toàn lực ra tay thì hắn có thể đánh bại, thậm chí là chém giết Sở Mộ. Nhưng mà bởi vì đó là tu vi kiếm khí của hắn trọn vẹn hơn Sở Mộ tới ba cấp. Nếu như bỏ qua tu vi kiếm khí, chỉ tính kiếm thuật đơn thuần, hắn cảm thấy mình không địch nổi mười chiêu của Sở Mộ.

- Thực sự là đáng tiếc a. Nhạc Ứng này còn kém một phút đồng hồ này là đủ năm ngày, có thể nhận được một khóa Luyện Khí hoàn, nhưng...

- Ta thấy Sở sư huynh không còn thích hợp với cái tên đệ nhất kiếm thuật ba viện, phải đổi thành đệ tử có kiếm thuật đứng đầu Thanh Phong kiếm phái mới thích hợp với Sở sư huynh a.

Một gã đệ tử ba viện nói.

- Đúng, ta thấy vậy cũng hợp lý a.

Đối với một ít lời ồn ào này Sở Mộ cũng không để ý tới, đệ nhất kiếm thuật ba viện hay là đệ nhất kiếm thuật Thanh Phong kiếm phái Sở Mộ đều không quan tâm. Hắn cũng không tiếp nhận hay cự tuyệt danh hiệu này, tất cả đều tùy ý đi.

- Có ai dám chiến với ta một trận?

Sở Mộ nói, thanh âm truyền vào tai mỗi người, lập tức đám người vây xem bên ngoài im lặng, mắt nhìn nhau. Bọn họ đều rõ ràng mình chỉ sợ không địch lại nổi một kiếm của Sở Mộ, cũng không muốn đi lên mất mặt như vậy.

- Ha ha, để ta tới chiến với Sở sư huynh một trận đi.

Một gã đệ tử phi thân lên Đẩu kiếm đài, hành kiếm lễ với Sở Mộ rồi nói:

- Tuy rằng ta tự biết không địch nổi một kiếm của Sở sư huynh, nhưng mà có thể chiến một trận với sư huynh, lĩnh giáo kiếm thuật quý thân khó lường của sư huynh, đối với ta cũng có trợ giúp a.

Lời nói của tên đệ tử này khiến cho những đệ tử khác dưới đài hai mắt sáng ngời, cảm thấy vô cùng có lý.

Đúng vậy a, tuy rằng không phải là đối thủ của Sở Mộ. Nhưng mà đấu kiếm với cao nhân như Sở Mộ, lúc đó không phải là một loại biến tướng của lĩnh giáo hay sao?

- Mời Sở sư huynh chỉ giáo.

Một đệ tử nội môn bát đoạn trung kỳ của Bích Thủy Viện nhảy lên đài đấu kiếm, hướng về phía Sở Mộ hành kiếm lễ, giọng nói cung kính. Bản thân hắn đã không nhớ rõ, trong vòng ba mươi ngày qua, đây là lần thứ bao nhiêu lên đài đấu kiếm khiêu chiến Sở Mộ. Nói chung, mỗi lần lên khiêu chiến Sở Mộ, đều bị Sở Mộ một kiếm đánh bại.

Mặc dù như thế, hai mươi mấy ngày liên tiếp, hắn vẫn cảm giác được kiếm thuật của bản thân đã tiến bộ rõ ràng.

Sở Mộ gật đầu. Đối với người này, hắn có chút thương thức. Trên thực tế, loại người kiên nhẫn như hắn, có thể nhiều lần chiến nhiều lần bị đánh bại lại liên tiếp bại liên tiếp khiêu chiến, Sở Mộ đều tương đối tán thưởng. Người như vậy, sau này bình thường đều có thể có thành tựu.

Mà có vài người, sau khi vài lần bị mình một kiếm đánh bại, đã đánh mất dũng khí lên đài.

Dưới đài đấu kiếm, rất nhiều đệ tử ba viện và các đệ tử Chủ Điện, thần sắc vô cùng phức tạp. Đối với đệ tử nội môn đã ở trên đài đấu kiếm thủ đến ngày thứ ba mươi, bọn họ không có cách nào sử dụng bất kỳ ngôn ngữ gì, để diễn tả sự sùng bái và kính ngưỡng ở sâu trong nội tâm mình.

Núi cao chỉ có thể ngẩng đầu nhìn!!!

Rất nhiều các nữ đệ tử lại hoàn toàn không che giấu tình cảm ái mộ của mình, thỉnh thoảng ném mị nhãn hoặc xấu hổ thoáng liếc mắt nhìn Sở Mộ cười.

- Sở Mộ này...

Gương mặt Chấp sự Trần Kim ngưng trọng, lại thầm nói với mình:

- Qua ngày hôm nay nữa, hắn đã thủ đủ ba mươi ngày. Thanh Phong Kiếm Phái của ta từ khi lập phái tới nay, thời gian thủ kiếm đài dài nhất, cũng chỉ là ba mươi ngày. Hiện tại, lại sắp có đệ tử, đạt được cái kỷ lục này sao?

- Hơn nữa, nếu như không luận về thời gian, lấy số lần đấu kiếm, Sở Mộ đã vượt xa người thủ đài trước kia. Một nghìn lần thắng liên tiếp đấy.

Trần Kim vô cùng thần phục.

Hắn là chấp sự của đài đấu kiếm, mỗi ngày đều ở chỗ này, nhìn Sở Mộ đứng ở trên đài, tiếp nhận sự khiêu chiến của hết đệ tử này tới đệ tử khác. Mỗi một đệ tử, bình thường đều không thể địch nổi một kiếm của Sở Mộ. Một người xuống lại có một người lên, liên tục thay đổi. Bất tri bất giác, ba mươi ngày đã tới. Sở Mộ đã chiến đấu cả nghìn trận, thắng liên tiếp nghìn trận.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nghìn lần thắng liên tiếp! Đệ tử kiếm thuật đệ nhất Chủ Điện

Nghĩ tới đây, Trần Kim cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, chóng mặt giống như luyện kiếm một nhọc quá độ, nhìn cái gì cũng giống như không thật.

- Cảm ơn Sở sư huynh chỉ giáo.

Đệ tử Bích Thủy Viện này, tuy rằng vẫn bị Sở Mộ một kiếm đánh bại, nhưng thần sắc không có nửa phần chán nản, trái lại có chút hưng phấn hướng về phía Sở Mộ hành kiếm lễ:

- Ta cảm giác, kiếm thuật của ta vốn đã đến bình cảnh không có cách nào đột phá. Bởi vì gần đây được Sở sư huynh chỉ giáo, có lĩnh ngộ, nói vậy qua vài ngày nữa, sẽ đột phá. Đến lúc đó, ta sẽ trở lại nhờ sư huynh chỉ dạy.

Hiện tại, bất kể là đệ tử ba viện hay đệ tử Chủ Điện, bất kể là thất đoạn hay bát đoạn, chỉ cần là người từng giao đấu cùng Sở Mộ, đồng thời nhiều lần quan sát Sở Mộ đấu kiếm, tất cả đều tâm phục khẩu phục gọi Sở Mộ một tiếng "Sư huynh".

Ở trong cảm nhận của bọn họ, Sở Mộ đã hoàn toàn xứng đáng là đệ tử kiếm thuật đệ nhất của Thanh Phong Kiếm Phái.

Lúc này, trời tối dần. Nếu như đến thời khắc mặt trời khuất sau núi, hôm nay Sở Mộ thủ được kiếm đài, vậy xem như là hoàn thành, đủ ba mươi ngày, có thể thu được viên Luyện Khí Hoàn thứ sáu.

Năm viên Luyện Khí Hoàn nhận được trước đó, Sở Mộ đã sớm dùng hết. Lại thêm một tháng trước khổ luyện, dưới hiệu suất gấp ba, kiếm khí tu vi cũng từ thất đoạn ban đầu tăng lên tới thất đoạn hậu kỳ, gần tới đỉnh phong. Nếu như lại có một viên Luyện Khí Hoàn nữa, Sở Mộ có thể đạt được thất đoạn đỉnh phong.

Thu được viên Luyện Khí Hoàn thứ sáu, đối với Sở Mộ mà nói, không hề có khó khăn gì.

Lúc này, chỉ thấy hai người, từ phía xa phi thân nhanh đến. Một người mặc trường sam màu xanh, một người mặc trường sam màu trắng, tà áo tung bay, giống như thần tiên.

- Là La sư tỷ.

- La sư tỷ tới.

Các đệ tử Chủ Điện vừa nhìn, đều kích động, trong mắt càng lộ ra ái mộ nồng đậm.

Các đệ tử ba viện cũng bị thu hút, đều nhìn qua. Nhất thời, nam đệ tử đều lộ ra ánh mắt kinh diễm. Nữ đệ tử có người tự ti mặc cảm, có người sinh lòng đổ kị.

Sở Mộ nhìn một cái. Lấy ý chí và tâm tính của hắn, cũng không tránh khỏi cảm thấy kinh diễm. Tướng mạo của nữ tử này, trong mấy chục năm qua, Sở Mộ cũng chưa từng thấy qua. Duy nhất có ảnh mỹ nhân trên một vài trang mạng mới có thể so sánh được. Nhưng những bức tranh vẽ mỹ nữ dù sao cũng là giả, thiếu một loại sức sống, không có cách nào so sánh được với người thật.

Gương mặt kia đặc biệt tinh xảo, da nhẵn nhụi trắng nõn, ngũ quan kết hợp lại, không chỉ có một sự kinh diễm mỹ lệ, còn có một sự anh khí, càng làm cho ánh mắt người ta sáng lên.

Sau khi nữ đệ tử này tới gần, một mùi thơm ngát của nữ nhi cũng theo đó bay tới.

Nữ đệ tử không hề dừng lại. Lúc tới gần đài đấu kiếm, giống như một con chim yến nhỏ nhảy vọt qua đỉnh đầu mọi người, giống như con thoi lao tới. Một mùi thơm tỏa ra, khiến người ta mê muội. Chỉ thấy nàng thoải mái yên ổn rơi vào phía trên đài đấu kiếm, thể hiện ra thân pháp toàn thân rất tốt.

Sau đó nam đệ tử kia lại giống như mũi tên rời khỏi cung, bay vọt đến. Thời khắc tới gần đài đấu kiếm, hắn dừng lại đột ngột, yên ổn hạ xuống sát đài đấu kiếm, giống như một cây trường thương, khí thế sắc bén ép người.

- Thân pháp tốt. Ít nhất là thân pháp trung giai.

Trong mắt Sở Mộ lộ ra tinh quang, trầm nghĩ.

- Người chính là Sở Mộ, nghe nói người là kiếm thuật đệ nhất đệ tử ba viện, còn tự xưng là đệ tử kiếm thuật đệ nhất Thanh Phong Kiếm Phái.

Đôi môi no đủ căng mọng của nữ đệ tử kia khẽ mở ra. Giọng nói có vài phần thanh thúy vài phần ôn nhuận. Cho dù là chất vấn quát lên chói tai, cũng khiến cho người ta cảm thấy êm tai, dư âm dư韵 như còn vang vọng bên tai, khiến người ngây ngất. Nhìn các nam đệ tử ba viện và Chủ Điện, phần lớn đều lộ ra thần sắc say mê, ước gì những lời này là nói với bọn họ.

- Hãy xưng tên ra.

Sở Mộ thân nhiên nói. Hắn sớm biết rằng, cái gọi là đệ nhất gì đó, sẽ trừu học tới cho mình một chút phiền toái. Nhưng loại chuyện này bình thường muốn làm sáng tỏ cũng không được. Càng tạch mình lại càng bối cảnh đen. Trái lại khiến cho người khác cảm thấy con người người đối trả không dám thừa nhận. Cho nên thái độ của Sở Mộ, luôn luôn là không thừa nhận cũng không phủ nhận. Các người thích nói như thế nào thì cứ việc nói như thế.

Lời nói, giọng điệu thần thái của Sở Mộ giống như đối với những người tới khiêu chiến khác, khiến các đệ tử ba viện và Chủ Điện đều lộ ra thần sắc vô cùng khiếp sợ. mỗi người đều nói không nên lời, rốt cuộc là tư vị gì.

Hình như càng sùng bái Sở Mộ hơn. Đối mặt La sư tỷ, người giống như thần nữ, cũng có thể thân nhiên như vậy. Nhưng trong lòng bọn họ lại có một loại cảm giác khó chịu, cảm thấy La sư tỷ tồn tại giống như thần nữ trong lòng mình, lại bị Sở Mộ đối xử lãnh đạm như vậy, rất khó chịu.

Các nữ đệ tử còn lại đều lộ ra sự ái mộ, ái mộ đối với Sở Mộ, nóng bỏng giống như lửa vậy. Nam đệ tử bên cạnh đài đấu kiếm kia thần sắc lại lạnh lùng sắc bén ép người, cũng nhũn mảy, hiện lên một sự không hài lòng.

- Đệ tử Chủ Điện, La Ngọc Linh.

Nữ đệ tử đối với thái độ của Sở Mộ, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc. Nàng gặp qua không ít nam đệ tử. Không có người nào sau khi nhìn thấy nàng, nếu không mặt dày mày dạn chào hỏi, thì cũng giả vờ lạnh lùng không nhìn để thu hút sự chú ý của mình, hoặc là sử dụng các loại phương pháp thủ đoạn lại gần mình. Nhưng người trước mắt này lạnh lùng, khiến cho nàng cảm giác, đó không phải là giả vờ, mà là một loại bản tính phát ra từ trong lòng. Cũng chính bởi vì vậy, khiến trong lòng La Ngọc Linh tức giận. Cũng có người dám không để ý tới mình như thế. Giọng nói của nàng càng thêm lạnh lùng, đồng thời có một chút cao ngạo:

- Ta ở trong đệ tử nhất mạch Chủ Điện, danh xưng là người có kiếm thuật đệ nhất. Người ở ba viện có danh xưng là đệ tử kiếm thuật đệ nhất. Ngày hôm nay, ta để cho người xem một chút, ba viện trước sau không bằng Chủ Điện nhất mạch ta. Đệ nhất như người, cũng không phải là đối thủ của ta.

Nghe vậy, Sở Mộ thật ra có chút kinh ngạc. Đệ tử kiếm thuật đệ nhất của nhất mạch Chủ Điện? Nếu điều đó là lời nói thật, như vậy kiếm thuật của nữ đệ tử này, rất có thành tựu. Sở Mộ không khỏi xuất hiện thêm mấy phần mong đợi.

Trong mắt rất nhiều nam đệ tử phía dưới đài đấu kiếm lại xuất hiện thêm sự sùng kính và ái mộ đặc biệt. Chỉ là Sở Mộ không nhìn thấy, nam đệ tử đứng bên đài đấu kiếm kia khi nghe được La Ngọc Linh tự xưng là kiếm thuật đệ nhất trong đệ tử Chủ Điện nhất mạch, lại hiện lên một chút quái dị.

Các đệ tử phía dưới đài đấu kiếm, vừa là chờ mong, lại vừa là mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Quảng kiếm roi lệ! Văn Nhân Văn uy hiếp (1)

Bọn họ vừa hi vọng thấy thần nữ trong lòng bọn họ đại triển thần uy, đánh bại Sở Mộ. Nhưng lại không muốn Sở Mộ bị đánh bại, đồng thời cũng không hy vọng Sở Mộ giành được thắng lợi. Bọn họ nghĩ mong dứt khoát hai người hoà nhau là tốt nhất. Hơn nữa, lại hận mình không thể thay thế được Sở Mộ, cùng La Ngọc Linh giao đấu. Cho dù cuối cùng bản thân có bị thua bị thương, cũng cam tâm tình nguyện.

Đệ tử nhất mạch Chủ Điện, từ trước đến nay đều ưu tú hơn so với đệ tử ba viện. Về điểm này, đã được nhiều lần chứng minh, không thể nghi ngờ.

Bởi vậy, có thể trở thành đệ tử kiếm thuật đệ nhất Chủ Điện, độ khó cực cao. Ngẫm lại xem, nhất mạch Chủ Điện giống như ba viện, có đệ tử thất đoạn bát đoạn, có đệ tử tinh anh cửu đoạn. những đệ tử tinh anh này, phần lớn đều từ ba viện thăng cấp đi qua, mỗi một người đều có kiếm thuật thành tựu phi phàm.

Có thể ở trong đệ tử nội môn và đệ tử tinh anh trở hết tài năng, trở thành kiếm thuật đệ nhất, thành tựu kiếm thuật phải cao sâu, ngoại trừ Sở Mộ ra, trên bất kỳ người đệ tử ba viện nào tuyệt đối cũng không có đạt được. Bởi vậy, Sở Mộ không thể không chờ mong.

- Ta tu luyện là kiếm thuật trung giai Bạo Vũ Kiếm Thuật. Tiếp theo, ta sẽ thi triển Bạo Vũ Kiếm Thuật, đánh bại người, để người biết, kiếm thuật đệ nhất đệ tử kiếm phái đối với người mà nói, chỉ là một huyền tưởng. Ba viện trước sau không bằng Chủ Điện chúng ta.

La Ngọc Linh khẽ nói.

Keng một tiếng. Nàng rút Bách Luyện Kiếm vừa tiếp nhận còn chưa khai phong, nhắm thẳng vào Sở Mộ. Kiếm khí sắc bén, giống như gió mạnh mưa rào cuốn cuộn, lao thẳng tới Sở Mộ.

Mặc cho người gió mạnh mưa rào, bản thân ta vẫn sừng sững không động.

La Ngọc Linh nhìn Sở Mộ không bị chút ảnh hưởng nào, miệng liền quát lạnh, xuất kiếm. Từng kiếm từng kiếm nhanh chóng vô cùng. Kiếm ảnh ngang

đọc, giống như một trận mưa xối xả tập kích tới, bao phủ toàn thân Sở Mộ.

- Kiếm thuật của La sư tỷ thật là cao.

- Đúng vậy. Nghe nói Bạo Vũ Kiếm Thuật của La sư tỷ đã đại thành. Thoáng cái thi triển, kiếm giống như mưa xối xả không dừng được, rậm rạp làm cho người ta không có chỗ nào né tránh."

- Công kích dày đặc như thế, ta một chiêu cũng kiên trì không nổi. Không hổ danh là người kiếm thuật đệ nhất trong các đệ tử Chủ Điện. Không biết Sở sư huynh sẽ ứng phó thế nào?

Sở Mộ khẽ cau mày, cảm giác kiếm giống như mưa sa lao tới, cảm giác khí lưu trong đó lưu chuyển, thân thể giống như tự nhiên làm ra phản ứng, trong gió thân pháp thi triển ra, giống như một chiếc lá trong mưa rền gió dữ, bay lượn trái phải lên xuống.

- Thân pháp thật tinh diệu!

Trần Kim và Văn Nhân Văn đồng thời lộ ra một tia kinh ngạc, thầm nghĩ.

La Ngọc Linh cắn chặt răng, kiếm khí bắt đầu khởi động. Kiếm khí bát đoạn hậu kỳ hoàn toàn không giữ lại. Tốc độ di chuyển kiếm nhanh hơn. Kiếm ảnh dày đặc hơn. Mỗi kiếm đường như xé rách không khí vậy, phát ra những tiếng vèo vèo. Kiếm đường như biến mất. Trong thiên địa, chỉ còn lại có một trận mưa xối xả, bao phủ lấy Sở Mộ, rậm rạp tập kích qua.

Thân hình Sở Mộ biến đổi, gấp hơn nhanh hơn, lại không mất đi vẻ ung dung.

- Có chút thất vọng.

Sở Mộ nhẹ giọng nói:

- Nếu như nàng là đệ tử Chủ Điện kiếm thuật đệ nhất, chỉ có thể nói, kiếm thuật của đệ tử nhất mạch Chủ Điện, quá yếu.

Sở Mộ nói vậy, khiến La Ngọc Linh thiếu chút nữa thổ huyết. Đây vẫn là lần đầu, có người dám nói nàng như vậy. Trong lòng nàng âm thầm nảy sinh sự ác độc, kiếm ảnh chợt dừng lại. Thoáng chốc, trong kiếm quang tập kích tới, tất cả kiếm ảnh nổ tung, hóa thành hạt mưa khắp bầu trời, không ngờ từ bốn phương tám hướng vây tới, tất cả lao về phía Sở Mộ.

- Bạo Vũ Sát!

Sát chiêu mạnh nhất của Bạo Vũ Kiếm Thuật, dưới sự nén giận, nàng thi triển ra toàn bộ.

Sở Mộ đã không có chỗ nào né tránh nữa. Mà các đệ tử dưới kiếm đài đều kinh hãi, ngừng thở. Văn Nhân Văn lộ ra một nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Sở Mộ mang theo vài phần thương hại. Bị một sát chiêu này đánh trúng, cho dù không chết, cũng sẽ bị thương nặng. Chỉ có điều, cho dù chết thì thế nào. Chỉ là một đệ tử nội môn ba viện mà thôi.

Thân hình Sở Mộ chợt dừng lại, tiện tay vẽ ra một kiếm. Mây trắng chuyển động, bắn tới nổ tung. Từng đạo kiếm khí ngang dọc cắt qua, va chạm, trung hoà, là Kinh Sát Văn.

Về mặt La Ngọc Linh giống như gặp phải quỷ, không thể tin nổi. Bạo Vũ Sát vẫn khiến nàng cao ngạo, không ngờ lại bị phá đi như vậy.

Văn Nhân Văn cũng có chút bất ngờ.

- Nếu như đây là trình độ kiếm thuật của nàng, vậy không cần thiết phải tiếp tục nữa. Nàng đi xuống đi.

Sở Mộ nói.

- Ngươi cho rằng, ngăn cản một thức sát chiêu của ta, là có thể khiến ta chịu thua sao?

La Ngọc Linh trong lòng căm hận không nhịn nổi, quát lên:

- Xem kiếm.

Tiếng nói vừa dứt, kiếm quang lóe lên. Kiếm ảnh lại hóa thành vô số mưa trút xuống xối xả, tập kích đến.

Sở Mộ khẽ lắc đầu, tiện tay đánh ra một kiếm. Kiếm quang vừa chuyển, đâm tới một cái, trận mưa xối xả kia tiêu tan. Kiếm của Sở Mộ đã để ở trên cổ họng La Ngọc Linh. Đôi mắt tuyệt đẹp của La Ngọc Linh tròn tròn, tràn ngập vẻ khiếp sợ không thể tin nổi.

- Cái nàng gọi là đệ tử kiếm thuật đệ nhất Chủ Điện, chỉ sợ là người khác cho nàng.

Sở Mộ thản nhiên nói, sau đó thu kiếm vào trong vỏ.

La Ngọc Linh nghe vậy, nhất thời trong lòng tràn ngập ủy khuất. Nàng tức giận hừ một tiếng, cảm Bách Luyện Kiếm trong tay ném qua một bên, phi thân

lên, cũng không quay đầu lại, từ trong đài đầu kiếm bay vút ra ngoài, nhanh chóng rời xa. Sở Mộ thấy có một giọt nước mắt rơi vào mép kiếm đài.

- Sư muội... Sư muội...

Văn Nhân Vân nhất thời quá sợ hãi, vội vàng la lên. Nhưng La Ngọc Linh lại hoàn toàn không để ý chút nào, cũng không quay đầu lại, tiếp tục rời xa.

Sở Mộ nhìn Bách Luyện Kiếm bị ném sang một bên, chân mày không nhin nổi, nhíu lại.

Trong lý niệm của kiếm thuật sư, kiếm là bàn đồng hành trung thực. Tuy rằng không nhất định từ đầu tới cuối chỉ có một cái, nhưng trừ phi là bị bắt đắc dĩ, bằng không, sẽ không chủ động vứt bỏ.

Nhưng cách làm của La Ngọc Linh lúc này, khiến ấn tượng của Sở Mộ đối với nàng giảm thẳng xuống ba phần.

Kiếm giả cũng giống như kiếm thuật sư, kiếm là người bạn đồng hành. Chỉ bởi vì một lần bị thua liền quãng kiếm. Người như vậy, không xứng xưng là kiếm giả.

- Sở Mộ, người không ngờ khiến La sư muội phải nhận lấy ủy khuất.

Toàn bộ tức giận của Văn Nhân Vân đều nhắm phía Sở Mộ. Hắn phi thân lên đài, vẻ mặt lạnh lùng, sắc mặt dữ tợn. Trong mắt hắn lộ ra hung quang:

- Người có biết hay không, chúng ta bình thường nâng nàng ở trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở, không khiến cho nàng cảm thấy một chút ủy khuất. Nhưng người ngày hôm nay, không chỉ khiến cho nàng phải nhận ủy khuất, còn khiến cho nàng rơi lệ. Ta tuyệt đối không tha thứ cho người.

Nói xong, một sát khí sắc bén từ trên người Văn Nhân Vân phát ra. Kiếm khí tu vi cường đại liền lộ ra. Kiếm khí ngang dọc, tàn sát bừa bãi kiếm đài, cường hân vô cùng. Sắc mặt Sở Mộ thoáng thay đổi, trở nên cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quăng kiếm rơi lệ! Văn Nhân Vân uy hiếp (2)

- Tu vi kiếm khí thật mạnh. Đã vượt qua bát đoạn.

Trong lòng Sở Mộ thầm nghĩ. Không sai, tu vi kiếm khí của Văn Nhân Vân là cửu đoạn trung kỳ.

Các đệ tử dưới đài, sắc mặt đều đại biến, vội vàng lui về phía sau.

Keng một tiếng, Văn Nhân Vân rút kiếm ra. Bách Luyện Kiếm với sát khí rét lạnh, lao thẳng tới Sở Mộ, một sự sắc bén đâm máu tập kích đến.

- Ta cho người một cơ hội, ta sẽ dẫn La sư muội tới, người phải dập đầu quỳ xuống nhận sai trước mặt La sư muội.

Giọng nói Văn Nhân Vân vô cùng lạnh lùng:

- Bằng không, ta sẽ cho người biết, kiếm thuật của người có cao minh đi nữa, ở trước mặt tu vi kiếm khí chênh lệch khổng lồ, cũng chỉ giống như một con kiến hôi mà thôi. Đương nhiên, người có thể yên tâm. Ta sẽ không giết người. Nhưng ta sẽ cắt đứt gân tay của người, để cho người từ nay về sau không có cách nào luyện kiếm được nữa.

- Người quá tự cho mình là đúng.

Sở Mộ nói, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Bát đoạn đỉnh phong dĩ nhiên không phải là đối thủ của kiếm giả cửu đoạn. Sở Mộ còn chưa từng đấu qua. Lúc này, trong lòng hắn kích động, nhiệt huyết sôi trào. Thanh kiếm trong tay hắn cũng run rẩy. Chiến ý bùng bùng phấn chấn.

Đối mặt với khí thế cường đại của Văn Nhân Vân đè ép tới, tinh thần Sở Mộ tập trung cao độ. Sự sắc bén của một kiếm giả thể hiện ra, tiến thẳng không lùi. Dừng giả không sợ, lúc ẩn lúc hiện. Sở Mộ cảm giác, bản thân mình sắp đi vào loại trạng thái như lúc đầu đối mặt với Vương Phong ở ngoại môn... Kiếm thể.

- Văn Nhân Vân, người quá can rồ. Lẽ nào người muốn làm trái với môn quy hay sao?

Bỗng một tiếng quát lớn với tư thế hào hùng chấn động, khiến lỗ tai người ta ong ong, đầu vàng mắt hoa. Một thân ảnh giống như một thanh lợi kiếm vậy,

bay vút đến. Rất nhanh, thân ảnh này đã rơi vào bên cạnh Sở Mộ. Đó chính là chấp sự Trần Kim, sắc mặt nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào Văn Nhân Vân, đánh tan khí thế sắc bén của Văn Nhân Vân.

- Trần chấp sự, ta khuyên ngươi tốt nhất không cần quan tâm tới chuyện này.

Sắc mặt Văn Nhân Vân trầm xuống, nói.

- Không quan tâm tới chuyện này sao?

Khóe miệng Trần Kim cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh:

- Ta là chấp sự của đài đấu kiếm. Toàn bộ đài đấu kiếm đều thuộc về sự quản lý của ta. Cho dù là chương giáo cũng không thể làm trái với quy củ của đài đấu kiếm. Ngươi chính là một đệ tử tinh anh của Chủ Điện, cũng vọng tưởng khiêu chiến môn quy hay sao? Hơn nữa, ngươi làm đệ tử tinh anh của Chủ Điện, lại còn muốn ra tay đối phó với một đệ tử nội môn ba viện, lẽ nào ngươi không cảm thấy xấu hổ hay sao?

- Được lắm. Lấy môn quy ép ta. Hoàn toàn chính xác. Ta không dám làm trái với môn quy.

Văn Nhân Vân giận dữ cười ngược. Hắn oán hận thu kiếm vào vỏ, ánh mắt từ trên mặt Trần Kim trượt đến trên mặt Sở Mộ, sát khí ẩn sâu trong đó, sử dụng giọng điệu tràn ngập uy hiếp nói:

- Đối phó với ngươi, chính xác là có phần quá đáng. Ta sẽ ở Chủ Điện chờ ngươi. Thời điểm ngươi trở thành đệ tử tinh anh của Chủ Điện, ta sẽ đích thân giáo huấn ngươi, cho ngươi biết người mới tiến vào đệ tử tinh anh, nên chú ý cái gì. Đương nhiên, nếu như ngươi không có cách nào trở thành đệ tử tinh anh, chẳng qua là một phế vật. Vậy ngay cả tư cách để ta thương nhớ tới cũng không có nữa.

Nói xong, Văn Nhân Vân điểm chân xuống mặt đất, bay vút lên, giống như một mũi tên rời khỏi dây cung bắn ra rồi đi.

Thời khắc Sở Mộ ngang dọc trên đài đấu kiếm, ba viện lại rơi vào một hồi phong ba khác.

- Kiếm thuật của đệ tử nội môn Thanh Phong Kiếm Phái chẳng qua cũng chỉ có như vậy. Thật khiến cho bản trưởng lão thất vọng.

Diệu Nhật trưởng lão lắc đầu, trên gương mặt già nua tràn ngập biểu tình thất vọng.

Ở đây là bãi cỏ phía ngoài bia đá Lăng Phong Viện, có rất nhiều người đang tụ tập. Có rất nhiều đệ tử Minh Lôi Viện, cũng có rất nhiều đệ tử Bích Thủy Viện, còn có rất nhiều đệ tử Lăng Phong Viện. Ngoài ra, còn có một trưởng lão Lăng Phong Viện cũng ở trong đó.

Nghe được Diệu Nhật trưởng lão nói vậy, đệ tử ba viện và Lâm trưởng lão của Lăng Phong Viện đồng thời lộ ra thần sắc căm phẫn.

- Trưởng lão nói đúng. Chúng ta đã quét ngang Bích Thủy Viện và Minh Lôi Viện. Hiện tại, sẽ quét ngang Lăng Phong Viện.

Tô Khải Lai phụ họa, cười nói:

- Tin tưởng, ở dưới sự dẫn dắt của trưởng lão, Hóa Long sư huynh cũng có thể quét ngang các đệ tử Lăng Phong Viện, kiếm chỉ nhất mạch Thanh Phong Chủ Điện.

Tô Hóa Long đứng ở trong bãi đất trống, trong tay cầm Bách Luyện Kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trên gương mặt lại ẩn chứa một chút ngạo nghễ. Loại ánh mắt cao cao tại thượng này, thời khắc thỉnh thoảng đảo qua đệ tử ba viện của Thanh Phong Kiếm Phái, lộ vẻ xem thường nồng đậm.

Cách đây hơn một tháng, Tô Hóa Long thua ở dưới kiếm của Sở Mộ, không chỉ có tu vi đột phá vào kiếm khí cảnh thất đoạn, hơn nữa, ở dưới sự tận tâm bồi dưỡng của Diệu Nhật trưởng lão, còn tiến thêm một bước dài, đạt được kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ. Đồng thời, ở dưới sự chỉ điểm của Diệu Nhật trưởng lão cùng thiên phú của bản thân dưới, trình độ kiếm thuật càng tiến bước rõ ràng hơn.

Sau khi đánh mất ái đồ, Diệu Nhật trưởng lão nhìn trúng thiên phú kiếm thuật của Tô Hóa Long, liền thu hắn về làm đệ tử quan môn, tận tâm tận lực bồi dưỡng. Xuất phát từ một loại tâm lý khoe khoang cao cao tại thượng, Diệu Nhật trưởng lão liền dẫn theo Tô Hóa Long đi tới Thanh Thủy Kiếm Phái, sau khi quét ngang đệ tử nội môn thất đoạn bát đoạn Thanh Thủy Kiếm Phái, lại đến Thanh Phong Kiếm Phái, đã quét ngang gần như tất cả đệ tử thất đoạn bát đoạn Bích Thủy Viện và Minh Lôi Viện, bắt đầu quét ngang Lăng Phong Viện.

- Thật đáng ghét. Nếu như Hà Khải Minh sư huynh còn ở Minh Lôi Viện chúng ta, nhất định sẽ không để cho tên Tô Hóa Long này lớn lối như vậy. Khẳng định có thể đánh bại hắn.

Một đệ tử nội môn Minh Lôi Viện nắm chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng quát khê, thần sắc giận dữ bất bình.

- Không sai. Đáng tiếc, nửa tháng trước Hà Khải Minh sư huynh đã đột phá đến cửu đoạn, đã trở thành đệ tử tinh anh của Chủ Điện. Bằng không, đâu đến phiên đệ tử Thanh Lan tới chỗ chúng ta kiêu ngạo như vậy được.

- Còn có ai... Có can đảm đánh với ta một trận hay không?

Hai mắt Tô Hóa Long sắc bén như lưỡi kiếm, mang theo một tia ngạo nghễ, chậm rãi đảo mắt nhìn qua mặt các nội môn đệ của ba viện tử. Sau khi đảo qua một lượt, ánh mắt sắc bén ép người, khiến rất nhiều đệ tử của ba viện căn bản cũng không dám đối diện với hắn, đưa mắt né tránh nhìn sang chỗ

khác.

- Ha ha, Hóa Long sư huynh, đệ tử ba viện của Thanh Phong Kiếm Phái đều là một đám phế vật. Không chỉ không dám đánh với sư huynh một trận, mà ngay cả can đảm đối diện với sư huynh cũng không có. Đệ tử như vậy, nếu tới Thanh Lan Kiếm Phái chúng ta, ngay cả tư cách quét rác cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đệ tử Thanh Lan! Quét ngang ba viện

Tô Khải Lai cười to, trong lời nói không ngừng đả kích đệ tử ba viện Thanh Phong Kiếm Phái. Về mặt Diệu Nhật trưởng lão hồ hững, giống như là thể ngoại cao nhân đứng ở một bên, mỉm cười không nói gì.

Các đệ tử ba viện lại giận dữ. Mỗi người nhìn lại, ánh mắt sắc như kiếm, tràn ngập vẻ phẫn nộ. Dường như bọn họ muốn giết chết Tô Khải Lai vậy. Điều này khiến cho Tô Khải Lai bị dọa tới mức giật mình, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Bất chợt nhận ra được động tác của mình, sắc mặt Tô Khải Lai đỏ lên, thẹn quá hóa giận, quát:

- Nhìn cái gì vậy? Ta nói đám các ngươi đấy. Nếu có bản lĩnh thì rút kiếm ra, cùng Hóa Long sư huynh đánh một trận. Nếu không có bản lĩnh, cút sang một bên, các ngươi ngoan ngoãn làm đám phế vật đi.

- Diệu Nhật trưởng lão, đệ tử này của quý phái, lời lẽ nói ra khó tránh khỏi quá khích rồi.

Sắc mặt Lâm trưởng lão biến thành màu đen, giọng nói trầm thấp, nói.

- Người thiếu niên, còn trẻ khí thịnh, lại khó tránh khỏi có chút bốc đồng.

Trong lòng Diệu Nhật trưởng lão thâm cảm thấy sáng khoái, biểu hiện ra lại rất lạnh nhạt:

- Hơn nữa, chỉ là nói mấy câu mà thôi, không ảnh hưởng tới toàn cục. Hơn nữa, phần lớn những lời hắn nói đều là lời nói thật. Đệ tử như vậy mới không dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa trên gạt dưới, càng đáng để cổ vũ. Phẩm hạnh của đệ tử thế nào, có liên quan đến danh dự của kiếm phái. Lâm trưởng lão nghĩ như thế nào?

Diệu Nhật trưởng lão nói một phen, bóp méo sự thực, đảo ngược trắng đen. Lâm trưởng lão tức giận đến mức toàn thân run rẩy. Các đệ tử ba viện càng tức giận không thôi.

Lý Dương lại ở ngay trong đám người đó. Nhưng hắn hiện tại chẳng qua là một thành viên vô cùng bình thường. Vừa rồi, xem qua kiếm thuật của Tô Hóa Long, hắn biết rõ chênh lệch giữa mình và Tô Hóa Long càng lúc càng lớn.

- Đề ta tới.

Một đệ tử bát đoạn trung kỳ của Lăng Phong Viện rút kiếm ra, lớn giọng, bước ra ngoài, kiếm chỉ vào Tô Hóa Long nói:

- Tiếp ta một kiếm.

- Đừng nói là một kiếm, mười kiếm trăm kiếm ta cũng nhận. Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó.

Tô Hóa Long ngao ngễ nói. Mắt hắn nhìn một kiếm sắc bén đâm tới, trong mắt lóe lên một tia miệt thị, đầu thoáng động, tránh được một kiếm này.

Đệ tử bát đoạn trung kỳ của Lăng Phong Viện này đánh ra kiếm sau còn nhanh hơn kiếm trước. Chỉ có điều, tất cả đều là những thức kiếm thuật cơ bản của Lăng Phong, từng kiếm từng kiếm liên tiếp, giống như một cơn gió sắc bén tập kích đi.

Nhưng Tô Hóa Long lại né tránh như thường, khiến từng kiếm hắn đánh ra đều thất bại, không làm gì được.

- Đây chính là kiếm thuật của đám đệ tử nội môn Lăng Phong Viện các ngươi sao? Thực sự quá làm cho ta quá thất vọng.

Tô Hóa Long lại tránh một kiếm, thản nhiên nói:

- Cũng tiếp ta một kiếm.

Nói xong, hắn liền xuất kiếm. Kiếm quang sáng như tuyết lóe lên, giống như cầu vòng chợt bắc ngang trời.

Keng.

Một tiếng động khẽ ngân lên.

Hắn đã đẩy kiếm của đối phương ra, đâm thẳng tới, dừng lại ở trên cổ họng của đệ tử này.

Từ sau khi bị Sở Mộ một kiếm đặt ở trên cổ họng, Tô Hóa Long theo bản năng thích làm như vậy.

- Ta đã từng nói, phải quét ngang ba viện nội môn của Thanh Phong Kiếm Phái. Tô Hóa Long ta nói được thì làm được.

Tô Hóa Long thu kiếm lại, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Sắc mặt của đệ tử nội môn Lăng Phong Viện đỏ tới đỏ lui, hết xanh đến hồng rồi lại trắng.

- Người không nên đắc ý. Chờ Sở sư huynh trở về, người sẽ biết cái gì gọi là thất bại.

Tên đệ tử này hừ lạnh nói.

- Không sai. Chờ Sở sư huynh trở về, người sẽ biết chút kiếm thuật này của người, căn bản không tính là cái gì cả.

Lập tức có đệ tử ba viện phụ họa nói.

- Đúng. Hắn căn bản cũng không phải là đối thủ của Sở sư huynh. Ngay cả Hà sư huynh cũng đánh không lại Sở sư huynh.

- Sở sư huynh đi nơi nào? Các người ai biết, nhanh tìm Sở sư huynh trở về.

- Nghe nói Sở sư huynh hình như đi đài đấu kiếm. Nhanh tìm hắn trở về.

Trong mắt Tô Hóa Long lóe lên một tia vẻ lo lắng. Ba chữ "Sở sư huynh" này khiến hắn có một cảm giác rất không thoải mái. Bởi vì hơn một tháng trước, thời khắc quét ngang ngoại môn Thanh Phong Kiếm Phái, hắn đã bị một người họ Sở đánh bại. Hơn nữa, kẻ đó chỉ dùng một kiếm, đã đánh bại hắn.

Gần như mỗi khi nằm mơ, Tô Hóa Long đều sẽ giật mình tỉnh giấc. Bởi vì một kiếm kia của Sở Mộ, lưu lại ám ảnh ở trong lòng hắn.

Lúc này đây, đi tới Thanh Phong Kiếm Phái, ngoại trừ quét ngang ba viện ra, hắn còn một mục đích khác. Chính là rửa sạch nỗi nhục trước đó, đánh bại Sở Mộ.

- Tu vi của ta bây giờ là kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ. Kiếm thuật của ta rõ ràng tiến bước hơn so với một tháng trước rất nhiều. Cho dù là kiếm khí cảnh bát đoạn hậu kỳ, ta cũng có thể chống lại.

Trong lòng Tô Hóa Long lại âm thầm nói với mình:

- Mà hơn một tháng trước, tu vi của Sở Mộ còn chưa đạt tới lục đoạn đỉnh phong. Mới hơn một tháng trôi qua, hắn nhiều lắm chính là tiến vào thất đoạn. Thất đoạn và bát đoạn, chênh lệch trong đó rất lớn. Hắn không thể nào là đối thủ của ta.

Nghe được lời của mọi người nói, ánh mắt Lâm trưởng lão sáng lên. Đối với Sở Mộ này, hắn có ấn tượng sâu sắc.

- Diệu Nhật trưởng lão, nếu trưởng lão dẫn theo đệ tử mới tới khiêu chiến Thanh Phong Kiếm Phái ta, tuyên bố phải quét ngang nội môn ba viện bản phái, vậy trưởng lão có dám cùng bản trưởng lão đánh cược một lần hay không?

Suy nghĩ của Lâm trưởng lão vừa chuyển, mở miệng nói khích, giọng nói ngạo nghễ:

- Nếu như không dám, hiện tại liền dẫn theo đệ tử của người rút khỏi đây. Từ này về sau, không nên lại bước vào Thanh Phong Kiếm Phái ta nửa bước.

- Có gì mà không dám chứ?

Diệu Nhật trưởng lão rất chịu không nổi kích động, mở trừng trừng hai mắt. Trong cơ thể tản ra một sự tức giận, nóng hừng hực giống như mặt trời rực cháy.

- Được.

Lâm trưởng lão cười to:

- Đệ tử này của người, kiếm thuật thật sự không tệ. Bản trưởng lão thừa nhận. Ở trong rất nhiều đệ tử ở đây, không người nào là đối thủ của hắn. Nhưng bản viện đã có một đệ tử, có thể đánh bại đệ tử này của người. Người có tin hay không?

- A, ha ha ha ha, trong đám đệ tử của Lăng Phong Viện, còn có người có thể đánh bại đệ tử này của ta sao? Vậy gọi hắn ra, để bản trưởng lão tâng

thêm kiến thức.

Diệu Nhật trường lão tự nhiên sẽ không tin tưởng, trong giọng nói lộ rõ một sự miệt thị.

MÀ Tô Hóa Long lại cảm thấy càng thêm khó chịu. Tô Khải Lai, lại dường như có điều suy nghĩ.

- Rất tốt. Nếu Diệu Nhật trường lão có tự tin như thế, trước tiên cứ chờ đi.

Lâm trường lão cười to nói xong, chỉ vào hai đệ tử bên cạnh:

- Các người, đi tới đài đấu kiếm, tìm Sở Mộ tới đây.

- Vâng, trường lão.

Hai đệ tử này đặc biệt kích động, sớm đã rút kiếm khí vào hai chân, thi triển thân pháp, nhanh chóng chạy như điên về phía đài đấu kiếm, một đường lướt đi tuyệt nhanh.

- Trường lão.

Tô Khải Lai đột nhiên nhỏ giọng hô lên, chỉ có chính hắn và Diệu Nhật trường lão mới nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Diệu Nhật tranh cãi! Tô Hóa Long lại bại (1)

- Chuyện gì?

Diệu Nhật trường lão khẽ cau mày, nhìn Tô Khải Lai, nói.

- Trường lão, là như vậy.

Tô Khải Lai nói:

- Hơn một tháng trước, Hóa Long sư huynh khi vẫn còn là đệ tử ngoại môn, đã từng dùng kiếm khiêu chiến với Thanh Thủy Kiếm Phái ngoại môn, lại khiêu chiến với Thanh Phong Kiếm Phái ngoại môn. Vốn đã kết thúc, cuối cùng lại xuất hiện một đệ tử ngoại môn tên là Sở Mộ. Không ngờ tên đó chỉ dùng một kiếm, đánh bại Hóa Long sư huynh. Cho nên lúc này đây Hóa Long sư huynh theo trường lão ngài tới Thanh Phong Kiếm Phái khiêu chiến ba viện, cũng có ý nghĩ tìm tên Sở Mộ kia để rửa sạch nỗi nhục trước đó.

- Hóa Long hơn một tháng trước bị một kiếm đánh bại sao?

Diệu Nhật trường lão cảm thấy có phần không thể tưởng tượng nổi. Bất chợt, hắn tràn đầy tự tin gật đầu:

- Đó là chuyện hơn một tháng trước. Hơn một tháng qua, ở dưới sự chỉ điểm tận tâm của bản trường lão, thiên phú kiếm thuật của bản thân Hóa Long lại vượt qua người thường. Trình độ kiếm thuật của hắn, đã sớm đột nhiên tăng mạnh. Vừa lúc, tên Sở Mộ này không đến thì thôi. Nếu đến, hắn chỉ có một kết quả là thua ở dưới kiếm của Hóa Long, cũng không có khả năng trở mình.

- Trường lão nói phải.

Một chút nghi ngờ trong lòng Tô Khải Lai, giờ đã hoàn toàn biến mất.

- Diệu Nhật trường lão, nếu chúng ta muốn đánh cược, dù sao cũng phải có tiền đặt cược.

Lâm trường lão tiếp tục cười nói, bộ dạng nắm chắc phần thắng:

- Ta đánh cược Sở Mộ đánh bại Tô Hóa Long, người thua, không chỉ phải thu lại lời nói mới rồi, còn phải dùng kiếm lễ xin lỗi đối với chúng ta.

Bảo Diệu Nhật trường lão loại người ngang ngược này dùng kiếm lễ xin lỗi, là một chuyện vô cùng khó khăn. Đặc biệt là, đối tượng nói xin lỗi ngoại trừ Lâm trường lão ra, còn có nhiều đệ tử. Điều này càng không có khả năng.

- Được. Bản trường lão đánh cược Tô Hóa Long đánh bại Sở Mộ. Người thua, thừa nhận nội môn ba viện của Thanh Phong Kiếm Phái đều là phế vật.

Diệu Nhật trường lão đối với bản thân, cũng như đối với Tô Hóa Long, có lòng tin mười phần.

- Được.

Lâm trưởng lão đối với Sở Mộ càng có lòng tin hơn. Hai bên đặt ước thành lập. Trong lòng các đệ tử lại vô cùng kích động, vô cùng chờ mong.

Mặt trời chiều ngã về phía tây. Nơi chân trời lưu lại một màu đỏ sẫm. Sắc trời dần dần tối đi. Từng trận gió lớn thổi tới, mang theo vài phần lạnh giá, khiến tóc người, tung bay, góc áo lay động.

- Chúc mừng ngươi, Sở Mộ, ngươi sáng lập ra một kỷ lục có thể nói là không có khả năng xảy ra.

Tinh quang trong mắt Trần Kim lóe lên, lưu chuyển. Hắn nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, thực lòng cười nói:

- Ngươi là đệ tử của Thanh Phong Kiếm Phái, người thứ hai thủ kiếm đài đạt được ba mươi ngày từ khi lập phái ra tới nay. Ngươi có tư cách lưu danh ở nơi cao nhất tại bia đầu kiếm. Đây là vinh dự thuộc về ngươi.

- Người thứ nhất là ai?

Sở Mộ cũng không có bao nhiêu kích động, giọng nói thân nhiên hỏi.

- Là La Thanh Lâm tổ sư.

Về mặt Trần Kim sùng bái, ước mơ, nói. Trong lòng hắn còn vô cùng kích động.

Sở Mộ gật đầu. La Thanh Lâm. Hắn không có ấn tượng gì với cái tên này. Dù sao cũng là tổ sư, người không biết bao nhiêu năm trước. Sở Mộ thân nhiên, khiến Trần Kim kích động lại giống như không có cách nào phát tiết ra. Không có mục tiêu, cuối cùng hắn phần nộ, lấy ra một bình sứ nhỏ, đưa cho Sở Mộ.

- Đây là thứ ngươi nên nhận được.

Trần Kim ném bình sứ cho Sở Mộ, có chút khó chịu nói.

Sở Mộ mỉm cười, tiếp nhận bình sứ. Bên trong chính là một viên Luyện Khí Hoàn. Hắn xoay người lưu lại một câu:

- Ngày mai, ta sẽ không trở lại.

- Ngày mai không trở lại? Đó chính là buông tha thủ kiếm đài sao?

Trần Kim nhìn theo bóng lưng Sở Mộ rời đi, lẩm bẫm lặp lại một lần, trong thần sắc có chút tiếc nuối:

- Đáng tiếc. Ta còn chờ mong ngươi có thể vượt qua kỷ lục của La Thanh Lâm tổ sư. Đúng rồi, ta quên không nói cho hắn biết về thân phận của La Ngọc Linh...

...

- Viên Luyện Khí Hoàn này đủ để cho ta đạt được thất đoạn đỉnh phong. Tiếp theo, dùng mấy ngày tới củng cố rèn luyện kiếm khí, lại chuẩn bị đột phá bình cảnh đạt được bát đoạn.

Sở Mộ sau khi cất bình sứ xong, đang chậm rãi thi triển thân pháp Phong Trung Du, thân hình thoáng cái lao về phía Lăng Phong Viện.

Trước mặt là bóng dáng của hai đệ tử đang chạy như điên tới, lao về phía Sở Mộ, mang theo từng đợt gió thổi. Thân Sở Mộ theo gió chuyển động, giống như tự nhiên tránh được hai đệ tử.

- Chờ một chút, dường như là Sở sư huynh.

Một tên đệ tử trong đó đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn lại, bộ dạng bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng hô to:

- Sở sư huynh, chờ một chút.

Thân hình Sở Mộ dừng lại, giống như một mảnh lá rụng tự nhiên rơi xuống, có ý vị nói không nên lời.

- Sở sư huynh, cuối cùng đã tìm được sư huynh.

Hai đệ tử thờ hồn hèn nói.

- Chuyện gì?

Thần sắc Sở Mộ thân nhiên.

- Sở sư huynh, có chuyện rất quan trọng, Lâm trưởng lão bảo chúng ta tới tìm sư huynh.

- Là như vậy, Sở sư huynh...

Tên đệ tử này nói ngắn gọn mấy câu, đã kể chuyện vừa xảy ra một lượt. Trong mắt Sở Mộ xẹt qua một tia tinh quang, xoay người, thi triển thân pháp Phong Trung Du, giống như một con gió mát thổi đi, chớp mắt chỉ lưu lại một bóng lưng.

- Không hổ danh là Sở sư huynh. Ngay cả thân pháp cũng tuyệt như vậy.

- Sở sư huynh vừa ra tay, đối phương chắc chắn sẽ thất bại.

- Đi thôi. Một cảnh tượng đặc sắc như vậy, chúng ta lại không thể bỏ qua.

...

- Tên đệ tử gọi là Sở Mộ kia, lúc nào mới đến chứ? Bây giờ trời đã tối, bản trưởng lão còn phải quay về Thanh Lan Kiếm Phái dùng bữa.

Diệu Nhật trưởng lão chờ lâu có chút bực mình, nói:

- Ta thấy, các người hẳn vẫn nên ngoan ngoãn chịu thua đi, để tránh lãng phí thời gian.

- Ngươi sợ rồi sao?

Hai mắt Lâm trưởng lão hí một cái, thuận miệng nói.

- Cái gì? Sợ sao? Bản trưởng lão chưa bao giờ biết sợ?

Bị kích thích, hai mắt Diệu Nhật trưởng lão trợn trừng, lớn một cách hiêm thấy. Khi tức nóng rực giống như mặt trời chói chang từ trong cơ thể tràn ra, xua tan hơi lạnh trong gió, hơi nóng phả ra tập kích đám người xung quanh:

- Hóa Long, đợi lát nữa, hãy ra tay toàn lực. Để cho bọn họ biết kiếm thuật của đệ tử Thanh Lan Kiếm Phái, bọn họ không cách nào sánh bằng.

- Vâng, sư phụ.

Tô Hóa Long nói năng có khí phách trả lời.

- Tới rồi, tới rồi. Sở sư huynh tới rồi.

Một đệ tử tinh mắt cao giọng la lên, hai tay múa máy, gương mặt đỏ bừng, đặc biệt kích động.

- Tới rồi. Sở sư huynh cuối cùng đã trở về.

- Quá tốt. Sở sư huynh vừa tới, xem ngươi còn kiêu ngạo thể nào.

Bất kể là các đệ tử Minh Lôi Viện, Bích Thủy Viện hay Lăng Phong Viện, tất cả đều vô cùng kích động. Hiện tại, ở trong lòng bọn họ, Sở Mộ chính là một loại ký thác tâm linh, chỗ dựa cuối cùng, tín ngưỡng trên phương diện tinh thần.

- Rốt cuộc đã tới.

Lâm trưởng lão lộ ra ý cười, âm thầm gật đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Diệu Nhật tranh cãi! Tô Hóa Long lại bại (2)

Sở Mộ chạy nhanh tới, làm kiểm lễ với Lâm trưởng lão.

- Ngươi chính là Sở Mộ. Thấy bản trưởng lão, vì sao ngươi không làm kiểm lễ. Lẽ nào, Thanh Phong Kiếm Phái chính là giáo dục ngươi như thế? Chẳng

phân biệt được tôn ti?

Hai mắt Diệu Nhật trường lão bắn ra ánh sáng đỏ đậm, ánh mắt nóng bỏng giống như mặt trời chói chang, như kiếm khí bắn về phía Sở Mộ. Loại khí thể ánh mắt này dường như muốn nung nóng Sở Mộ vậy.

Tô Khải Lai ở bên cạnh thấy vậy bị dọa giật mình, theo bản năng lui về phía sau hai bước. Các đệ tử bên cạnh Sở Mộ, sắc mặt càng đại biến, không chịu nổi đều lui về phía sau tản ra. Lâm trường lão biến sắc. Thời khắc hân đang muốn có động tác, chợt nghe thấy:

- Nếu như người đáng đề tôn kính, ta tự nhiên sẽ làm kiếm lễ.

Sở Mộ không kiêu ngạo không siểm nịnh không nhanh không chậm, nói. Ánh mắt tuy Diệu Nhật trường lão rằng sắc bén, cũng mang đến cho Sở Mộ áp lực nặng nề. Nhưng đối với Sở Mộ đã thử nghiệm qua kiếm thể của trường lão kiếm các mà nói, vẫn không cách nào khiến cho Sở Mộ lui bước được.

- Nói rất hay.

Trong lòng Lâm Trường Lão khoan khoái, giống như giữa trời nắng nóng, uống nước ô mai ướp lạnh, lớn tiếng nói.

Diệu Nhật trường lão tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng. Lửa giận dâng lên, hân thiếu chút nữa thình không nhịn được ra tay phế bỏ Sở Mộ. Sở Mộ nói như vậy, không phải là ám chỉ hân không đáng tôn kính sao?

- Được, quả nhiên là răng sắc, lưỡi trơn. Hi vọng kiếm thuật của ngươi cũng có thể sắc bén như vậy.

Ra sức thờ đóc vài cái, Diệu Nhật trường lão đề ép được lửa giận xuống, giọng nói rét lạnh, trong mắt lộ ra sát khí nghiêm nghị:

- Hóa Long, không cần nương tay.

- Vâng, sư phụ.

Tô Hóa Long nghe ra ẩn ý trong lời nói của Diệu Nhật trường lão, đó chính là phế bỏ Sở Mộ. Sở Mộ chống đối, hoàn toàn chọc giận Diệu Nhật trường lão.

- Sở Mộ, ta còn tưởng rằng ngươi không dám tới.

Tô Hóa Long nhìn thẳng vào Sở Mộ, ánh mắt hân sắc bén như lưỡi kiếm, tinh quang bắn ra bốn phía, giọng nói lạnh như băng:

- Hôm nay, ta phải trả lại một kiếm của ngươi, rửa sạch nỗi nhục trước đó.

- Ta hiểu rồi. Hóa ra Tô Hóa Long này là người đã từng thua ở trong tay của Sở sư huynh.

- Các người không biết sao? Sở sư huynh thời điểm vẫn còn ở ngoại môn, đã từng một kiếm đánh bại Tô Hóa Long.

- A, thảo nào.

- Hân lại còn muốn rửa sạch nỗi nhục trước đó sao? Nói cho ngươi biết, đây là chuyện không có khả năng. Đấu kiếm với Sở sư huynh, chỉ có thể rước lấy nhục nhã mà thôi.

Những lời đám đệ tử ba viện nói, thiếu chút nữa khiến Tô Hóa Long tức giận thổ huyết, trong lòng căm hận.

- Ta chỉ ra một kiếm.

Sở Mộ nói. Tô Hóa Long vừa nghe xong, liền cảm thấy lời này sao lại quen tai như vậy! Nhất thời trong đầu hân hiện ra cảnh tượng hơn một tháng trước. Búng máu vừa được đề ép xuống lại dâng lên đến cổ họng, thiếu chút nữa phun ra.

Một lúc lâu, Tô Hóa Long mới ép được búng máu này trở lại. Mắt hân nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, Bách Luyện Kiếm bắn ra phong quang ép người, lạnh lùng nói:

- Sở Mộ, hiện tại, ta đã không phải là ta của trước đây nữa. Ta không chỉ có tu vi kiếm khí mạnh hơn rất nhiều lần, trình độ kiếm thuật cũng đã nâng cao hơn rất nhiều. Ta cho ngươi biết, ngươi tốt nhất hiện tại quỳ xuống chịu thua. Bằng không, kiếm của ta không có mắt. Đến lúc đó, bị lãng nhục, thì không nên hối hận.

- Xuất kiếm.

So với lời uy hiếp bừa bãi của Tô Hóa Long, Sở Mộ có vẻ rất bình tĩnh, giống như nước tĩnh chảy sâu. Hai bên tương phản cực lớn, khiến người ta cảm thấy Tô Hóa Long giống như một tên hề nhảy nhót trong vở hài kịch.

Kiếm khí màu hồng nhạt lưu chuyển. Kiếm khí bám trên lưỡi kiếm, sóng nhiệt cuộn cuộn. Kiếm chĩa ra, giống như một ngọn lửa chuyển động, muốn tắt cả hơi nước xung quanh đều phải bốc hơi lên, đem tất cả sức sống đều sấy khô vậy.

Kiểm thuật trung giai: Lưu Hỏa Kiểm Thuật!

Từng kiểm từng kiểm, hóa thành từng luồng lửa nóng tập kích đến. Nhiệt độ không khí tăng nhanh, khiến người ta cảm thấy oi bức, miệng khô lưỡi khô. Giống như từ một buổi chiều tháng mười một chuyển đến giữa trưa tháng bảy. Mỗi người đều vô cùng sợ hãi.

Ánh mắt Lâm trưởng lão thoáng tập trung. Diệu Nhật trưởng lão lại lộ ra một thần sắc vênh vao tự đắc, âm thầm gạt đầu, hình như đang khẳng định kiểm thuật của Tô Hóa Long.

Ánh mắt Sở Mộ lợi hại, mỗi kiểm đều nhìn thấy rõ ràng. Bước chân theo thân chuyển động, lướt nhẹ đi. Trong lúc đó, hắn tránh được một kiểm lại một kiểm. Mỗi kiểm mang theo hơi nóng, lại hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào đối với Sở Mộ.

Bí pháp kiểm khí hộ thể tầng thứ nhất tuy rằng không ngăn cản được Bách Luyện Kiểm trực tiếp công kích, nhưng lại có thể ngăn cản được hơi nóng này. Bởi vậy hắn không bị ảnh hưởng chút nào.

- Không có khả năng!

Tô Hóa Long không thể tin được, hét lên.

Lưu Hỏa Kiểm Thuật chính là do Diệu Nhật trưởng lão tận tâm chỉ điểm, dạy cho hắn, đồng thời khiến hắn ở trong vòng một tháng đã sắp đại thành. Đặc điểm của Lưu Hỏa Kiểm Thuật chính là mỗi kiểm giống như một luồng lửa nóng. Cho dù không đánh trúng mục tiêu, cũng sẽ khiến nhiệt độ không khí không ngừng lên cao, khiến người ta cảm thấy nóng rực một mồi, tâm phiền tức giận nóng nảy, do đó lộ ra sở hở.

Nhưng nhìn Sở Mộ hiện tại, hắn không bị ảnh hưởng chút nào, trái lại giống như đang tắm trong gió mát vậy, thần sắc thản nhiên.

- Thân pháp của tên Sở Mộ này không ngờ lại cao thâm như vậy.

Diệu Nhật trưởng lão nhíu mày.

- Kiểm thuật của ngươi, so sánh với hơn một tháng trước, chính xác là đã tăng lên không ít. Nhưng đối với ta mà nói, còn chưa đủ, vẫn quá yếu.

Sở Mộ vừa né tránh kiểm lửa của Tô Hóa Long, vừa nhẹ giọng nói. Tô Hóa Long nghe thấy càng thêm tức giận nóng nảy. Bất chợt, Sở Mộ rút kiểm ra.

Keng một tiếng, giống như thần âm của kim loại thiên ngoại, du dương vang vọng trong trời đất. Một luồng ánh sáng như tuyết ở dưới hoàng hôn bắn ra sắc bén, giống như cực quang xé trời, giống như có một làn gió hư vô lần tập kích tới. Hai mắt Tô Hóa Long không tự chủ được, hí lên một cái, tay cũng thoáng dừng lại một chút. Hắn liền cảm thấy kiểm của mình bị đẩy ra, cảm thấy yết hầu truyền ra cảm giác đau đớn do bị đâm trúng.

Kiểm của Sở Mộ đã để ở trên cổ họng Tô Hóa Long. Hai tay Tô Hóa Long không tự chủ mở ra. Gió thổi qua, tóc đen lay động. Cảnh tượng như vậy, dường như in vào trong gió.

Trời đã tối, gió thổi tới, khiến người ta cảm thấy lạnh giá. Nhưng trong lòng Tô Hóa Long càng lạnh hơn. Lạnh đến mức hắn run lên lập cập, giống như sắp đóng thành băng. Một bóng ma đang sinh sôi ở sâu trong nội tâm của hắn, nhanh chóng mở rộng lan tràn, biến thành nản lòng thoái chí.

Khô luyện hơn một tháng, tu vi tăng mạnh, kiểm thuật tiến nhanh, muốn rửa sạch nỗi nhục trước đó. Nhưng không chỉ có không rửa được nỗi nhục, mà lại thất bại. Vẫn bị một kiểm đánh bại. Dòng dạn, vẫn là vết hằn một điểm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người có thể không biết xấu hổ hơn một chút nữa sao (1)

Sở Mộ liếc mắt nhìn Tô Hóa Long, thấy được sự u ám trong mắt hắn, biết nếu như không có gì ngoài ý muốn, Tô Hóa Long sẽ bởi vì đã kích nặng nề này mà tinh thần sa sút, cuối cùng sẽ mất tích trong đám đông.

Thu kiểm vào vỏ, Sở Mộ không nói một lời nào, xoay người.

Diệu Nhật trưởng lão nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, hai mắt khẽ hí lên một cái. Trong mắt hắn chứa một sát khí.

- Tu vi của người này chẳng qua là kiểm khí cảnh thất đoạn hậu kỳ. Nhưng kiểm thuật của hắn quả thực quý thần khó lường. Một kiểm kia, ngay cả ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng Diệu Nhật trưởng lão âm thầm ngẫm nghĩ:

- Đây gần như là chuyện không thể nào có được, nhưng lại phát sinh ở ngay trước mắt. Trình độ kiếm thuật của người này vượt qua tu vi rất nhiều. Cho dù là kiếm giả bát đoạn đỉnh phong, cũng không phải là đối thủ của hắn. Nếu theo thời gian, đề tu vi kiếm khí của người này đạt được thập đoạn, có lẽ còn có thể đối đầu với hóa khí cảnh nhập môn. Không, không được. Tuyệt đối không được. Đề tử như vậy, chỉ có thể ở bên trong Thanh Lan Kiếm Phái. Nếu như không phải là đệ tử Thanh Lan, tuyệt đối không thể để cho hắn lớn lên.

- Sở Mộ đúng không? Kiếm thuật của người đúng là tốt vô cùng.

Sát khí của Diệu Nhật trưởng lão nổi lên, nặn ra một nụ cười hiền hòa, giống như bà ngoại sói:

- Tới Thanh Lan Kiếm Phái, bản trưởng lão có thể thu người làm đệ tử thân truyền, đem hết toàn lực bồi dưỡng người, khiến tu vi kiếm khí của người trong vòng hai năm đạt được thập đoạn, trong vòng năm năm, đột phá đến hóa khí cảnh.

Sắc mặt Lâm trưởng lão chợt đại biến, vô cùng tức giận. Không ngờ hắn dám lộ liễu trắng trợn đào góc tường như thế, hoàn toàn không để Thanh Phong Kiếm Phái, không để mình vào trong mắt.

- Diệu Nhật trưởng lão, người quá can rờ. Ở đây không phải là Thanh Lan Kiếm Phái.

Lâm trưởng lão lớn tiếng quát, trong mắt có tinh quang lưu chuyển. Một kinh phong tập kích đến, tóc đen lay động, góc áo tung bay, khí thế kinh người, tập kích về phía Diệu Nhật trưởng lão.

- Ở đây sớm muộn cũng là của Thanh Lan Kiếm Phái.

Diệu Nhật trưởng lão cười ha ha, trong mắt bắn ra hồng quang kinh người, kiếm khí tập kích tròn quanh thân, màu đỏ quẩn lầy. Cảm giác nóng cháy lan ra. Không khí bị thiêu đốt. Xung quanh bãi cỏ nhanh chóng héo rũ. Hắn giống như biến thành một mặt trời đỏ, chói mắt, nhiệt độ cao. Tô Khải Lai liền tiếp lui về phía sau.

- Người nói lời này là có ý gì? Ta có phải có thể hiểu thành, Thanh Lan Kiếm Phái dự định toàn diện khai chiến với Thanh Phong Kiếm Phái chúng ta hay không?

Sắc mặt Lâm trưởng lão thâm trầm, kinh phong quanh thân càng lúc càng mạnh hơn, gào thét tập kích khiến cỏ xung quanh đều nằm rạp xuống. Giọng nói của hắn trở nên lạnh lùng, sắc bén.

- Ta cũng không có nói như vậy.

Diệu Nhật trưởng lão cười to nói, khí thế lại tăng lên. Kinh phong thổi tới bị hơi nóng thiêu đốt tiêu tan. Hắn cũng không ngớt. Tuy rằng Thanh Lan Kiếm Phái vẫn cho rằng là chính thống của Thanh Lan Sơn, cũng vẫn muốn thu phục Thanh Phong Kiếm Phái và Thanh Thủy Kiếm Phái. Nhưng dù sao chỉ là suy nghĩ mà thôi. Còn chưa có ý định biến thành hành động. Bởi vậy, nếu như hắn thừa nhận Thanh Lan Kiếm Phái dự định toàn diện khai chiến với Thanh Phong Kiếm Phái, chắc chắn sẽ khiến hai đại kiếm phái phát sinh ra xung đột đổ máu. Hậu quả, một trưởng lão như hắn không thể gánh chịu được.

- Bớt nói những lời dư thừa đi. Đề tử của người đã thua. Dựa theo đặt cược trước đó, người phải xin lỗi chúng ta, sau đó, lập tức rời khỏi bản kiếm phái.

Lâm trưởng lão đương nhiên cũng không muốn hai đại kiếm phái thật sự phát sinh xung đột đổ máu. Hiện tại Thanh Phong Kiếm Phái vẫn kém hơn so với Thanh Lan Kiếm Phái một ít.

- Xin lỗi...

Khóe miệng Diệu Nhật trưởng lão cong lên, lộ ra một sự châm biếm. Anh mắt hắn nhìn về phía Sở Mộ:

- Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta. Có muốn rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái, bá nhập môn hạ của ta hay không? Phải biết rằng, trong vòng năm năm đột phá đến hóa khí cảnh, chuyện đó không thể nào đơn giản như vậy đâu.

- Người còn chưa có xin lỗi.

Ánh mắt Sở Mộ bình tĩnh, nói.

- Xin lỗi? Ha ha ha ha... Bản trưởng lão cần xin lỗi sao? Vì sao phải xin lỗi?

Diệu Nhật trưởng lão có vẻ vô cùng ngang ngược. Từ trong cơ thể hắn tản ra khí thế càng mạnh hơn càng nóng hơn, khiến rất nhiều đệ tử không có cách nào chịu đựng nổi, đều phải lui lại phía sau. Sở Mộ cũng cảm giác được một hơi nóng rực đập vào mặt. Cảm giác giống như toàn thân tới gần một lò lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt vậy. Mồ hôi hắn chảy ra, trong lòng đặc biệt khiếp sợ.

- Đã thua cuộc lại không dám nhận. Một người không có phẩm hạnh như thế nào, cho dù tu vi cao tới đâu, kiếm thuật cho dù tốt đi nữa, cũng không có tư cách dạy dỗ ta.

Sở Mộ thân nhiên nói. Lâm trưởng lão nhất thời cảm thấy sáng khoái vô cùng. Sắc mặt Diệu Nhật trưởng lão đại biến, sát khí vừa che giấu, gần như muốn bạo phát ra.

- Chỉ là một đệ tử cũng dám giáo huấn bản trưởng lão. Lễ nào ngươi cho rằng, dựa vào một chút kiếm thuật của ngươi như vậy, có tư cách để bản trưởng lão nói xin lỗi sao?

Giọng nói của Diệu Nhật trưởng lão vang vọng, giống như tiếng chuông đồng. Cả người tán ra ánh sáng màu đỏ, giống như lửa lớn hùng lực thiêu đốt, giống như một quả cầu lửa. Hai chữ Diệu Nhật được gọi hẳn là vì vậy.

- Không phải là nhân tâm tự tại.

Sở Mộ trả lời một câu, đi lại gần Lâm trưởng lão, rời xa Diệu Nhật trưởng lão.

- Diệu Nhật, lập tức nói lời xin lỗi, rút ra khỏi Thanh Phong Kiếm Phái.

Lâm trưởng lão tức giận râu tóc tung bay, khí thế đặc biệt sắc bén. Kinh phong giống như thanh đao xoay tròn ở quanh thân. Thanh kiếm phía sau nhảy lên một chút, phát ra âm thanh khe khẽ, du dương, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ lao ra khỏi vỏ, không một lời hợp, liền vung tay.

- Lễ nào ngươi muốn khai chiến cùng với bản trưởng lão sao? Đến đây đi, bản trưởng lão không ngại để cho ngươi biết, uy lực kiếm thuật Diệu Nhật.

Thanh kiếm phía sau Diệu Nhật trưởng lão đã thoáng động, tán ra một hơi nóng rực, dường như muốn lao ra khỏi vỏ, thể hiện ra uy lực của mình.

Các đệ tử xung quanh vừa nghe hẳn nói vậy, nhất thời kinh hãi, đều lui về phía sau.

Hai trưởng lão phát ra khí thế, đã khiến cho bọn họ cảm thấy khó có thể tiếp nhận nổi, không thể không từ từ tránh ra xa. Nếu như hai bên khai chiến, vậy dư âm do kiếm khí phát ra đủ để giết chết bọn họ.

Cho dù là Sở Mộ có ý chí vô cùng cường đại, có bí pháp kiếm khí hộ thể bảo vệ, lúc này cũng không khỏi phải lùi lại. Hai trưởng lão phát ra khí thế, quá sắc bén quá nóng bỏng, quá cường đại.

- Hừ, muốn giao đấu, sau này sẽ có cơ hội.

Khí thế Lâm trưởng lão thoáng giảm bớt đi. Hẳn không phải sợ hãi, mà là suy nghĩ đến các đệ tử. Bởi vì, với mức độ tu vi này của bọn họ chỉ vừa giao đấu, dư sức va chạm, dư âm của kiếm khí tán ra, thoáng đụng chạm đến, cho dù là kiếm khí cảnh thấp đoạn cũng không chịu nổi, nói gì đến đám đệ tử mới chỉ đạt tới thất đoạn bát đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người có thể không biết xấu hổ hơn một chút nữa sao (2)

- Bản trưởng lão đã biết, ngươi không lá gan này.

Diệu Nhật trưởng lão cười lạnh nói. Hẳn cũng biết rõ sự e ngại của Lâm trưởng lão. Nếu như thân phận thay đổi, hẳn cũng sẽ cố gắng kìm chế:

- Lúc này đây, Hóa Long thật sự thất bại, nhưng không thể giữ lời. Bởi vì Hóa Long Lưu Hóa Kiếm Thuật còn chưa đại thành. Đợi đến khi kiếm thuật của Hóa Long đại thành, bản trưởng lão sẽ dẫn theo hẳn, lại tới khiêu chiến.

- Vô sỉ!

- Vô sỉ đến mức như vậy, đã là vô địch.

Các đệ tử nội môn của ba viện vừa nghe thấy vậy, nhất thời bị tức giận. Thật không có cách nào tưởng tượng được. Tại sao lại có thể có loại người không biết xấu hổ như vậy. Thua rồi, còn không giữ lời hứa. Hơn nữa, hẳn còn là trưởng lão của một phái.

Khinh bỉ, đồng thời Sở Mộ càng thêm cảnh giác. Diệu Nhật trưởng lão, người này khiến hẳn vô cùng khinh thường, thật sự không thể tán thưởng nổi.

Nhưng cũng bởi vì điểm này, người hành sự như thế, bình thường không mấy kiêng nể. Sở Mộ tin tưởng vào lúc này, mình xem như đã đắc tội Diệu Nhật

trưởng lão. Hắn nhất định sẽ nhớ kỹ ở trong lòng.

Cũng may hắn rời xa Diệu Nhật trưởng lão, tới gần Lâm trưởng lão. Bằng không, nói không chừng Diệu Nhật trưởng lão sẽ vì vậy mà đột nhiên ra tay.

Sự thực cũng chính là như vậy. Diệu Nhật trưởng lão có dự định ra tay. Đột nhiên ra tay giết chết hoặc phế bỏ Sở Mộ. Nhưng bất đắc dĩ, Sở Mộ quá giỏi hoạt, không ngờ rời xa hắn, tới gần Lâm trưởng lão. Lâm trưởng lão lại đối với hắn đặc biệt đề phòng. Hắn không có cơ hội ra tay.

- Bản trưởng lão sẽ trở lại.

Diệu Nhật hình như không thèm để ý tới các đệ tử đang nhỏ giọng bàn luận. Hắn liếc mắt nhìn Sở Mộ. Sở Mộ liền có cảm giác như mình bị sói dữ, rợn độc để mắt tới, toàn thân không tự chủ được cảm thấy rét lạnh, run lên:

- Sở Mộ, không tệ, rất tốt. Đệ tử rất ưu tú. Hi vọng bản trưởng lão lần sau gặp được ngươi, ngươi vẫn ở đây.

- Không phiền ngươi phải nhọc lòng. Ta vẫn sẽ sống rất tốt.

Sở Mộ nói, cảm giác u ám lạnh lẽo trên người biến mất. Diệu Nhật trưởng lão mang theo có chút không cam lòng xoay người rời đi.

Sắc trời u ám, gió núi lớn, hàn ý sâu nặng.

Diệu Nhật trưởng lão dẫn theo Tô Hóa Long và Tô Khải Lai rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái, đi theo đường núi gấp ghe, đi tới Thanh Lan Kiếm Phái.

Dọc đường đi Tô Hóa Long không nói nửa câu, sắc mặt tối tăm, hai mắt vô thần, bị đá kích, đặc biệt trầm trọng. Diệu Nhật trưởng lão thoáng nhìn về phía hắn, âm thầm tức giận.

Hắn xem trọng chính là thiên phú của Tô Hóa Long, muốn bồi dưỡng thật tốt. Nhưng với bộ dạng của hắn bây giờ, nếu như không qua được cửa ải này, không phá được bóng ma trong lòng, cả đời sẽ bị phá hủy. Trái lại, nếu như phá tan được bóng ma trong lòng, nhất định sẽ có một đột phá hoàn toàn mới, trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng điều này có thể dựa vào chính hắn. Ngoại lực giúp đỡ là rất nhỏ.

- Hóa Long, trình độ kiếm thuật của Sở Mộ kia thật sự không tầm thường.

Diệu Nhật trưởng lão suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tận lực giúp một chút:

- Ngươi sẽ bại, có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất, ngươi quá để ý tới chuyện được mất, dẫn đến kiếm thuật của ngươi không có cách nào nhận được điều kiện phát huy tốt nhất; nguyên nhân thứ hai, Lưu Hóa Kiếm Thuật của ngươi còn chưa đại thành, uy lực phát huy ra còn chưa được phân nửa. Hơn nữa, bị đánh bại, đối với một kiếm giả mà nói, không có gì đáng kể. Bất kể là một lần, hai lần hay mười lần, một kiếm giả chân chính chỉ có sau khi trải qua nhiều lần thất bại vẫn có thể thắng giống như lưỡi kiếm, tiến thẳng không lùi.

Hai mắt Tô Hóa Long vốn vô thần thoáng giật giật, sau đó lại yên tĩnh. Diệu Nhật trưởng lão biết, mình nói một hồi chắc sẽ đưa đến một chút tác dụng. Nhưng muốn thật sự phá được bóng ma, còn cần Tô Hóa Long tự mình nghĩ thông. Như vậy cần thêm một ít thời gian nữa.

- Trưởng lão, ta nhớ tới một việc.

Tô Khải Lai đột nhiên nói:

- Hơn một tháng trước, Hóa Long sư huynh tới quét ngang ngoại môn Thanh Phong Kiếm Phái, cuối cùng chính là bị Sở Mộ đánh bại. Lúc đó, Sở Mộ hình như đang từ Bách Thú Cốc rèn luyện trở về. Khi đó, hình như chính là thời gian đám người Lý Hạ sư huynh ở Bách Thú Cốc.

- Ngươi muốn nói cái gì? Ngươi muốn nói Lý Hạ chết là có liên quan tới Sở Mộ này hay không?

Diệu Nhật trưởng lão liếc mắt nhìn về phía Tô Khải Lai, khiến Tô Khải Lai giật mình, vội vàng trả lời:

- Trưởng lão... Ta cảm thấy... Có chút khả năng..

- Ngươi xuẩn. Bây giờ nói vậy có ích lợi gì.

Diệu Nhật trưởng lão phần nộ chê bai một câu, khiến Tô Khải Lai giật mình lại không nghĩ ra.

- Trình độ kiếm thuật của Sở Mộ này thật đáng sợ. Người như thế, không thể để cho hắn trưởng thành được.

Diệu Nhật trưởng lão nhìn về phía xa, hai mắt hơi nheo lại, dường như có điều suy nghĩ, lại thầm nói với mình:

- Vừa rồi không có cơ hội thích hợp để động thủ. Chờ sau khi quay về kiếm phái, phải an bài xong xuôi, luôn luôn chú ý tới động tĩnh bên đó. Chỉ cần tên Sở Mộ kia vừa rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái ra ngoài, lập tức động thủ giết chết hắn, để diệt trừ hậu hoạn.

...

- Sư huynh, sư huynh đã trở về.

Thấy Sở Mộ, trong đôi mắt to của Lý Vi ánh lên niềm vui bất ngờ, đáng vẻ đặc biệt cao hứng:

- Ta đã làm xong thức ăn rồi.

- Tốt, khổ cực cho sư muội.

Sở Mộ cười nói xong, liền đi lên tầng hai. Lý Vi vội vàng bung com nước đuối theo lên tầng hai.

Sau khi khê trò chuyện vài câu, Lý Vi quay về tầng một. Sở Mộ lại chuyên tâm hưởng thụ thức ăn ngon, uống vài chén rượu, tạm thời quên hết mọi điều khác, chỉ dùng đầu lưỡi cảm nhận thế giới vị giác.

- Tiểu Vi, tiếp theo, ta dự định bế quan tu luyện một thời gian. Chắc hẳn phải mười ngày đến nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, làm phiền sư muội đừng cho người khác tới làm phiền ta.

Nhân lúc Lý Vi lên thu dọn chén đĩa, Sở Mộ nói.

- Vâng, sư huynh.

Lý Vi lập tức đồng ý. Nhưng nàng vẫn có chút tò mò nhìn Sở Mộ:

- Sư huynh là muốn đột phá tu vi sao?

- Ừ.

Sở Mộ gật đầu, cũng không nhiều lời. Lý Vi mặc dù hiếu kỳ giống như có móng vuốt mèo gãi vào trong lòng, nhưng vẫn nhịn xuống không có hỏi nữa. Thu dọn bát đĩa xong, nàng đi xuống thang lầu.

- Ngày mai, luyện hóa Luyện Khí Hoàn. Khi thật sự đạt được thất đoạn đỉnh phong, tiếp theo sử dụng khoảng năm ngày để củng cố tu vi. Chừng mười ngày sau đột phá tu vi.

Trong lòng Sở Mộ có một an bài tương đối cận kề:

- Hiện tại, lĩnh ngộ kiếm thể.

Ở trên đài đấu kiếm một tháng, sau khi quay về, Sở Mộ tu luyện, chính là lĩnh ngộ kiếm thể.

Trong đầu Sở Mộ không ngừng nhớ lại, bất chước khí thể đè ép của Văn Nhân Vân, lại nhớ tới khí thể cường đại của Diệu Nhật trưởng lão và Lâm trưởng lão.

Lúc này, Lý Vi đi lên lầu hai, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không tự chủ được run lên, kinh hãi, Chỉ thấy trước mắt, Sở Mộ tuy rằng ngồi yên nhưng lại có một khí tức đặc biệt kỳ lạ đồng thời cường đại, chầm rãi lan tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bế quan nửa tháng phá bát đoạn

Thăng giống như kiếm, sắc bén giống như kiếm, cứng cỏi giống như kiếm vậy, tiến thăng không lùi, thân hình trở nên cao lớn vô hạn!

- Sở sư huynh đang tu luyện cái gì vậy?

Lý Vi không cách nào không chế được thân thể của mình, run lên khe khẽ. Thậm chí hai tay hai chân giống như nhũn ra, gần như muốn quỳ xuống, thiếu chút nữa hít thở không thông. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch ra, vội vàng lui xuống cầu thang, chờ một lát, lại lui về tầng một, mới thở dốc từng hơi, dựa ở trên tường, toàn thân vô lực.

Bất tri bất giác, Sở Mộ đã lĩnh ngộ được được một chút da lông của kiếm thể.

...

- Thanh Lan Kiếm Phái càng lúc càng lớn lối.

Lăng Phong Chương Viện trầm ngâm, trong mắt có tia sáng kỳ dị lưu chuyển.

- Đúng vậy. Lúc đó, nếu không có Sở Mộ xuất hiện, chỉ sợ ba viện chúng ta cũng bị quét ngang, danh tiếng tổn thất lớn, càng trợ giúp cho Thanh Lan Kiếm Phái thêm kiêu ngạo ngang ngược.

Lâm trưởng lão trầm giọng nói. Thời điểm nói đến Sở Mộ lúc, thần thái trên mặt phần chấn, cực kỳ thoả mãn. Chợt hắn lại cảm thấy có chút tiếc nuối. Thiên tài như vậy lại không có cách nào thu làm đệ tử, quả nhiên là một chuyện hối hận vô cùng.

- Hơn nữa, Diệu Nhật tên vô sĩ kia lại còn lộ liễu muốn đào đi Sở Mộ, tuyên bố ở trong vòng năm năm, sẽ bồi dưỡng Sở Mộ thành cao thủ hóa khí cảnh.

Lâm trưởng lão nghĩ tới đây, cảm thấy tức giận bất bình:

- Chương viện, theo ta thấy, chúng ta không bằng lấy ra một phần đan dược cho Sở Mộ, để tu vi của Sở Mộ mau chóng tăng lên.

- Một kiếm giả cường đại chân chính, tuy rằng cần một ít ngoại lực giúp đỡ, nhưng loại ngoại lực này vẫn phải do mình tranh thủ.

Lăng Phong Chương Viện bình tĩnh nói. Trừ hắn ra, không có người nào khác biết, Sở Mộ đã lĩnh ngộ ý cảnh của gió. Cũng không người nào biết, mức độ coi trọng của hắn đối với Sở Mộ.

Ngược lại không phải là Lăng Phong Chương Viện hiếm lạ những đan dược kia. Chủ yếu nhất chính là, Lăng Phong Chương Viện hi vọng Sở Mộ thông qua năng lực của mình, đi thu được. Đây là con đường mà mỗi kiếm giả ưu tú nhất định phải trải qua.

- Ủ, tu vi của Sở Mộ hiện tại là thất đoạn hậu kỳ. Có người nói hắn trấn thủ ở đài đấu kiếm đủ một tháng. Chắc hẳn, hắn đã có một viên Luyện Khí Hoàn cuối cùng. Sau khi dùng xong, hẳn có thể đạt được thất đoạn đỉnh phong.

Lâm trưởng lão gật đầu, nói:

- Tiếp theo, hắn sẽ phải củng cố tu vi trước, lại chạy nước rút phá bát đoạn.

- Ủ, thoáng cái đột phá đến bát đoạn. Dựa vào trình độ kiếm thuật của hắn, đủ để đánh bại cửu đoạn sơ kỳ, hoàn toàn có thể chống lại cửu đoạn trung kỳ thậm chí hậu kỳ. Hắn đã có tư cách tham gia Thanh Phong Đấu Kiếm tổ chức vào mấy tháng sau.

Lăng Phong Chương Viện gật đầu, trên mặt lộ ra một thần sắc mong đợi.

- Đúng vậy. Nội môn ba viện, chẳng bao giờ bộc lộ tài năng ở trên Thanh Phong Đấu Kiếm. Lần này, phải trông cậy vào Sở Mộ.

Trong mắt Lâm trưởng lão càng lộ ra vẻ đặc biệt mong chờ.

...

Nhoáng lên, năm ngày trôi qua.

- Tu vi kiếm khí thất đoạn đỉnh phong. Ta đã hoàn toàn củng cố xong. Dĩ chừng do dùng đan dược mang đến trên cơ bản cũng đã loại trừ. Bây giờ là thời gian bứt phá vào bát đoạn.

Ngồi ở trên ban công, trước mặt là mặt trời mới lên, Sở Mộ thở ra một hơi, bắn ra mấy mét, giống như kiếm vậy.

Ngày thứ sáu... kiếm khí thất đoạn đỉnh phong vận chuyển ở trong người đại chủ thiên, bắt đầu nhảy vào một kinh mạch hoàn toàn mới, thoáng chốc đã thông kinh mạch này.

Sau khi đã thông này kinh mạch, tu vi kiếm khí cũng có thể đột phá đến bát đoạn.

Ngày thứ bảy... Kinh mạch đã thông một phần ba.

Ngày thứ tám... Kinh mạch đã thông một phần hai.

Ngày thứ chín... Kinh mạch đã thông ba phần năm.

Ngày thứ mười... Ngày thứ mười một...

Sau một ngày, hiệu suất đã thông càng ngày càng thấp. Độ khó cũng càng lúc càng cao.

Hai mắt Sở Mộ nhắm nghiền, ngưng thần, hết sức chăm chú. Trong lòng không có bất kỳ ý tưởng gì khác, chỉ không ngừng không ché kiếm khí, lần lượt trùng kích. Thất bại, lại trùng kích... tuần hoàn nhiều lần như vậy.

Ngày thứ mười hai... Ngày thứ mười ba... Ngày thứ mười bốn... Ngày thứ mười lăm...

- Chỉ còn lại có một chút bế tắc. Cố gắng lấy lại tinh thần, phá tan ngăn cản cuối cùng.

Sở Mộ vận chuyển kiếm khí ba đại chu thiên, sau khi ép thể phát động kinh lực, lấy tinh thần, giống như dòng nước lũ phá tan sườn núi vậy, hoặc như là sấm sét xé rách bầu trời, Sở Mộ đều cảm giác được kiếm khí cường đại ở trong kinh mạch này trùng kích, mơ hồ đau đớn.

- Phá!

Giống như tiếng sấm sét nổ vang, Sở Mộ chỉ cảm thấy kinh mạch dường như nổ nát vụn, đau nhức vô cùng. Một giây sau, lại bị một cảm giác sung sướng giống như nước thủy triều nhấn chìm. Kiếm khí vận chuyển không tự chủ được lại tăng nhanh, cọ rửa, phát ra âm thanh giống như sóng dài cuộn cuộn vậy.

Kiểm khí bát đoạn, đã đạt được!

Vẫn là bóng tối trước bình minh, trời lạnh lẽo hơn trước kia. Cây cỏ bên hồ nước, sau tảng đá kết một tầng sương trắng mỏng manh. Lúc này, trời đã vào đầu mùa đông.

Không khí vô cùng tươi mát, còn có một chút lạnh lẽo. Sở Mộ hít sâu một hơi. Hơi lạnh như băng từ mũi tiến thẳng vào phổi. Hắn cảm thấy tinh thần phấn chấn, vô cùng tỉnh táo.

Đi tới trong sân thượng, giãn gân giãn cốt, tiếp đó ngồi xếp bằng xuống, Sở Mộ bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết!

Kiểm khí vận chuyển, nhất thời, giống như một con sông chảy, vận hành ở trong kinh mạch, so với ngày hôm qua lại càng nhiều hơn.

Kiểm khí của kiếm khí cảnh bát đoạn, so với thất đoạn đã xuất hiện nhiều hơn gấp đôi, độ tinh thuần cũng hơn gấp đôi. Chủ yếu nhất là, kiếm khí cảnh bát đoạn có thể phóng kiếm khí ra ngoài mười thước xa. Mặt khác, Trung Nguyên Kiếm Khí Quyết cũng luyện đến tầng thứ tư.

Sau khi vận chuyển xong hai mươi bốn đại chu thiên, tu vi của Sở Mộ lại được củng cố. Hắn tiện tay chỉ ra một cái.

Vèo một tiếng đầy sắc bén. Một đạo kiếm khí màu trắng nhạt phá không bắn nhanh, trong chớp mắt trực tiếp xuyên qua mười thước, mới tiêu tan.

- Kiếm khí bát đoạn phóng ra ngoài, cùng ngoại kiếm khí có hiệu quả tốt như nhau. Sau này, ta có thể đem ngoại kiếm khí vào trong đó, khiến người ta khó có thể cảm thấy được.

Sở Mộ lẩm bẩm nói:

- Chờ sau khi tu luyện xong bí pháp kiếm khí hộ thể tầng thứ hai, trước luyện kiếm thuật, lại củng cố tu vi kiếm khí vài ngày, mới tiếp tục đi tới đài đấu kiếm.

Trải qua một tháng khổ luyện, phạm vi khống chế ngoại kiếm khí của Sở Mộ đã đạt được bốn thước. Tu luyện bí pháp kiếm khí hộ thể càng có hiệu quả hơn.

Ngoại kiếm khí ở dưới sự khống chế của Sở Mộ, nhanh chóng lưu chuyển ở trên da, giống như một dòng suối vô hình nhìn không thấy, hết lần này tới lần khác rèn luyện, làm cho kiếm khí hộ thể vô hình càng lúc càng mạnh.

Luyện lại luyện. Đột nhiên, ngoại kiếm khí không bị khống chế tăng nhanh sự lưu chuyển. Sau mấy lần dừng lại, tự nhiên tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Nhớ trở về trong vòng ba tháng

- Tầng thứ hai đã luyện thành rồi sao?

Sở Mộ có chút kinh ngạc, cẩn thận cảm thụ một chút. Bí pháp kiếm khí hộ thể tầng thứ hai, quả thực luyện thành.

- Tốt. Không uổng công ta khổ luyện hơn một tháng, cuối cùng đã luyện thành.

Khóe miệng Sở Mộ cong lên, lộ ra ý cười:

- Tầng thứ nhất, có thể ngăn cản tinh cương kiếm sắc bén. Tầng thứ hai, có thể ngăn cản Bách Luyện Kiếm sắc bén. Để ta thử xem.

Rút kiếm, nhẹ nhàng cắt xuống cánh tay. Sở Mộ chỉ cảm thấy có chút khó hiểu. Chỗ bị cắt hình như có một vài vết tích màu trắng xuất hiện, lại rất nhanh liền biến mất.

- Tốt. Tầng thứ hai có thể ngăn cản công kích của Bách Luyện Kiếm. Để ta thử xem có thể ngăn cản được kiếm khí bát đoạn phóng ra ngoài hay không?

Nói xong, trên ngón tay Sở Mộ xuất hiện một luồng kiếm khí mỏng manh. Hần hướng về phía cánh tay của mình, bắn ra.

Xi.

Một tiếng động khê phát ra. Kiếm khí tiêu tan. Trên cánh tay không có tổn hao gì.

Nhưng Sở Mộ có thể cảm giác được rõ ràng, ở chỗ bị kiếm khí bắn trúng, trong nháy mắt kiếm khí hộ thể trở nên tán loạn. Nhưng rất nhanh, chúng hấp thu từ xung quanh lưu chuyển đến, một lần nữa lại được bổ sung.

- Đáng tiếc, không có công pháp tiếp sau.

Sở Mộ trầm nghĩ một tiếng, có chút tiếc hận:

- Tuy rằng lấy trình độ kiếm thuật và thân pháp của ta, bình thường sẽ không dễ cho kẻ địch công kích được. Nhưng có vài thời điểm, vẫn có thể phát huy tác dụng to lớn.

Mặt trời mọc lên. Một ánh sáng đỏ sẫm chiếu vào phía trên hồ nước, tản ra ánh sáng tuyệt đẹp.

Sở Mộ cảm kiếm đi xuống tầng, không ngờ phát hiện Lý Vi thật kỳ lạ, sáng sớm đang luyện kiếm.

- Sư huynh, chào buổi sáng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vi lấp lăm mồ hôi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống. Khi nhìn thấy Sở Mộ, nàng vội vàng thu kiếm chào hỏi. Đối mặt với ánh sáng mặt trời, cảm giác tinh thần phấn chấn và trong lành khiến ánh mắt Sở Mộ sáng lên, lộ ra một ý cười, gật đầu.

Sau khi chỉ điểm cho Lý Vi vài câu, Sở Mộ đi tới kiếm đài của Lăng Phong. Hắn phát hiện hắn cũng không phải là người đầu tiên đến đây. Trên kiếm đài đã có chừng ba mươi đệ tử đang luyện kiếm thuật. Lục tục còn có người chạy tới.

Tuy rằng muộn hơn so với thường ngày một chút, nhưng phải nói rằng, bầu không khí luyện kiếm của các đệ tử Lăng Phong Viện, tốt vô cùng.

- Sở sư huynh, chào buổi sáng!

Những đệ tử đang luyện kiếm vừa nhìn thấy Sở Mộ đi tới, vội vàng dừng luyện kiếm, giống như đã từng luyện qua, đồng thời hướng về phía Sở Mộ làm kiếm lễ, lớn tiếng hô to, khiến Sở Mộ bị dọa giật mình.

- Các vị, chào buổi sáng.

Sở Mộ dùng kiếm lễ đáp lại.

- Sở sư huynh thật có phong độ. Hoàn toàn không bởi vì kiếm thuật vô cùng cao minh mà cuồng ngạo.

- Đúng vậy. Có vài người, kiếm thuật lợi hại một chút, mũi liền hướng lên trời. Người như thế lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào so sánh được với Sở sư huynh.

Nếu như nói Sở Mộ trước kia khiến người ta kính nể kiếm thuật của hắn, như vậy Sở Mộ hiện tại càng làm cho người ta tôn kính về tính tình của hắn.

Luyện kiếm không bao lâu, có một gã chấp sự đến kiếm đài, nói cho Sở Mộ biết, chương viện cho mời.

- Chương viện tìm Sở sư huynh làm gì?

- Nói không chừng là nhìn trúng thiên phú của Sở sư huynh, muốn nhận Sở sư huynh làm đệ tử.

- Không biết. Dù sao ta cảm thấy, khẳng định không phải là chuyện gì xấu.

...

- Không tệ. Tu vi kiếm khí đạt được bát đoạn.

Nhìn thấy Sở Mộ, trong mắt Lăng Phong Chương Viện lóe lên một tia sáng màu xanh, vỗ tay cười nói:

- Phong Chi Ý Cảnh thế nào? Có tăng lên hay không?

- Hai thành.

Sau khi Sở Mộ làm kiểm lễ, nói

- Hai thành!

Chương viện đầu tiên là kinh hãi, tiếp theo hai mắt sáng ngời. Anh mắt kia, giống như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy. Ánh mắt kia sắc bén dường như muốn nhìn thấu Sở Mộ, khiến Sở Mộ cảm thấy da đầu tê dại:

- Được... Được... Được. Chưa tới mười năm, người ở trên phương diện ý cảnh về phong sẽ lĩnh ngộ vượt qua cả ta.

Giọng nói của Lăng Phong Chương Viện đã có chút kích động. Hai thành Phong Chi Ý Cảnh, Sở Mộ mới mười sáu tuổi thôi đấy.

Thời điểm mười sáu tuổi, hắn đang làm gì? Lăng Phong Chương Viện không khỏi suy nghĩ một chút. Thời điểm mười sáu tuổi, hắn dường như vẫn chỉ là một đệ tử Lăng Phong Viện mới vừa tiến vào bát đoạn, Phong Chi Ý Cảnh gì đó còn hoàn toàn không hiểu.

Trong lúc nhất thời, Lăng Phong Chương Viện cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Cùng là thời điểm mười sáu tuổi, chênh lệch lại lớn như vậy.

Hơn nữa, Lăng Phong Chương Viện tuy rằng đề cử Sở Mộ đi Lệ Phong Nhai lĩnh ngộ ý cảnh, nhưng chỉ là khả năng mà thôi. Bởi vì hoàn cảnh Lệ Phong Nhai, các loại gió vẫn biến đổi, thật sự tương đối thích hợp để lĩnh ngộ Phong Chi Ý Cảnh. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối.

Hơn nữa, cho dù là có thể, cũng cần thời gian tương đối dài mới được. Ngay từ đầu Lăng Phong Chương Viện nghĩ, Sở Mộ chắc hẳn phải ở lại Lệ Phong Nhai thời gian ít nhất là một năm. Chỉ ít một năm mới có thể tiến cảnh ở trên phương diện Phong Chi Ý Cảnh. Về phần đạt được từ một thành đến hai thành, khả năng sẽ là hai ba năm. Đây coi như là phỏng đoán tương đối nhanh.

Nhưng thật không ngờ, lúc này mới hơn một tháng mà thôi. Lăng Phong Chương Viện nhớ, Sở Mộ dường như bị trừng phạt ở Lệ Phong Nhai suy ngẫm bảy ngày. Bảy ngày, lĩnh ngộ Phong Chi Ý Cảnh lên một thành?

Đây là con người sao...

Suy nghĩ một chút, sắc mặt Lăng Phong Chương Viện đổi tới đổi lui, thất thần. Mãi đến khi Sở Mộ khẽ ho nhẹ một tiếng, hắn mới bị giật mình tỉnh lại.

- Đúng rồi, lần này gọi người tới, là có một phong thư nhà của người.

Lăng Phong Chương Viện mới nhớ tới chính sự, vội vàng hoàn hồn, trong tay chợt xuất hiện một lá thư, đưa cho Sở Mộ.

- Thư nhà?

Sở Mộ có chút kinh ngạc. Sau khi nhận lấy, hắn xem sơ qua phía trên. Là Sở gia ở Khai Dương Thành gửi tới. Người gửi thư là Sở Hành Vân, chính là cha của Sở Mộ.

- Đoán chừng là đã lâu không gặp, cha mẹ đều tưởng mong. Mở ra xem một chút đi.

Lăng Phong Chương Viện thân nhiên nói, đáy mắt có một chút hoài niệm, giống như hồi ức.

Sở Mộ gạt đầu, mở thư ra xem. Đại khái nội dung là "tưởng nhớ con ta" vân vân. Còn nói, sau đó không lâu, chính là lão gia chủ Sở gia cũng chính là ông nội Sở Mộ sẽ làm đại thọ bảy mươi, hi vọng Sở Mộ có thể về nhà một chuyến. Đến lúc đó, đại ca Sở Mộ là Sở Thiên cũng sẽ trở về nhà.

- Nhà...

Sở Mộ trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định, vẫn trở về một chuyến.

Thứ nhất, thân phận của hắn bây giờ, chính là con cháu Sở gia tại Khai Dương Thành, Ly Châu, vương triều Đại Khôn. Trong trí nhớ, người ông này đối với mình vẫn tính là rất tốt; Thứ hai, cũng có thể xem như là một lần đi ra ngoài rèn luyện. Đợi đến sau khi quay về, kiểm khí bát đoạn sơ kỳ hoàn toàn củng cố. Đến lúc đó có thể lại lên đài đấu kiếm.

- Chương viện, ta dự định về nhà một chuyến.

Sở Mộ nói.

- Được. Kiểm giả tu luyện đồng thời tuyệt tình tuyệt dục, thân tình, cũng không thể thiếu một phần.

Chương viện hình như có chút chỉ điểm:

- Về nhà thì có thể. Nhưng phải nhớ được, trong vòng ba tháng, phải quay về. Đến lúc đó, là một lần Thanh Phong Đấu Kiếm của bản phái, ba năm mới tổ chức một lần. Trước kia, nội môn ba viện cũng chỉ là đi qua cho có mặt. Nhưng lúc này đây, bởi vì có người, ta tin tưởng Lăng Phong Viện có thể thu được một thứ tự tốt. Hơn nữa, tiến vào ba vị trí đầu, sẽ thu được phần thưởng vô cùng tốt. Ngay cả ta cũng động tâm. Người nếu như bỏ lỡ, sẽ vô cùng đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Giết cùng giết ngược

Sở Mộ gật đầu, dường như có điều suy nghĩ. Rời khỏi nơi này, sau khi quay về lâu các, chuẩn bị một chút, hẳn liền lên đường, rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái.

Dưới núi Thanh Lan có một trấn nhỏ, tên là trấn Thanh Lan.

Trấn Thanh Lan là trấn nhỏ duy nhất dưới núi Thanh Lan. Người ra vào núi Thanh Lan gần như đều phải đi qua đây. Lâu ngày, trấn Thanh Lan trở nên náo nhiệt, cũng thành nơi long xà hỗn tạp.

Sở Mộ mang theo chút lương khô và nước sạch đi xuống núi Thanh Lan. Thời điểm đi tới trấn Thanh Lan đã qua buổi trưa. Hắn tìm một quán ăn, ăn tô mì thịt bò, nghỉ ngơi một lát, rồi rời khỏi trấn Thanh Lan, đi về phía Khai Dương Thành.

Khai Dương Thành cách trấn Thanh Lan cũng không phải quá xa. Chỉ cần dọc theo một con đường tiến về phía trước, khoảng hai ngày là có thể đến nơi.

Sở Mộ không sử dụng bất kỳ phương tiện đi lại nào. Đi bộ, cũng là một loại tu hành. Hơn nữa, đại thọ 70 của gia gia là mấy ngày tới. Hắn vẫn còn có thời gian.

Sở Mộ cũng không biết, từ khi hắn vừa bắt đầu tiến vào trấn Thanh Lan, có đôi mắt đã âm thầm theo dõi hắn, truyền tin tức cho nhau. Mà sau khi Sở Mộ rời khỏi trấn Thanh Lan không lâu, cũng có vài người mang theo kiếm rời đi theo.

Mặt trời chiều ngã về phía tây. Ánh nắng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời. Sở Mộ đã rời khỏi trấn Thanh Lan tương đối xa.

Đêm nay phải ngủ ngoài trời.

Bất tri bất giác, sắc trời u ám. Sở Mộ đi tới ven đường, nơi có mấy tảng đá loạn. Hắn chuẩn bị ở lại chỗ này ngủ một đêm, sáng mai lại tiếp tục lên đường.

Trong lúc đang ăn thịt khô uống nước, Sở Mộ dừng động tác lại, nhìn con đường trước mặt. Ba thân ảnh xuất hiện, bay vọt đến rất nhanh. Điều này làm cho Sở Mộ biết, bọn họ tới là vì mình.

- Hắc hắc, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Ba người tách ra hình thành hình tam giác, bao vây Sở Mộ ở giữa. Một người là hán tử trung niên thân thể cường tráng. Hiện tại đã là đầu mùa đông, mà hắn chỉ mặc trang phục ngắn tay, toàn thân cơ bắp nổi lên giống như nham thạch. Trên lưng hắn còn đeo một thanh kiếm.

Một người là trung niên thân hình thấp bé miệng nhọn, tai khi, mắt tam giác. Nhìn qua bộ dạng rất âm hiểm. Bên hông giắt hai thanh đoản kiếm.

Người thứ ba là người trung niên nhìn qua đặc biệt bình thường, không có gì nổi bật, mặt không đôi sắc cảm theo một thanh rất kiếm bình thường. Nhưng chính là hắn, lại khiến Sở Mộ cảm thấy có phần nguy hiểm.

- Ba vị có chuyện gì sao?

Sở Mộ buông thịt khô xuống, liếc mắt nhìn Bách Luyện Kiếm ở bên cạnh, thân nhiên nói. Quan khí thuật của hắn nhìn không thấu tu vi của ba người này, chứng tỏ tu vi kiếm khí của bọn họ đều ở trên Sở Mộ.

- Không có chuyện gì lớn.

Người trung niên cường tráng nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng lớn, vàng khè, hai mắt lóe lên tinh quang quỷ dị:

- Chính là muốn mượn của người một món đồ.

- Đồ gì?

Sở Mộ vừa đáp lời của đối phương, đột nhiên một tay ném miếng thịt khô về phía người trung niên bình thường, nắm lấy Bách Luyện Kiếm.

Keng.

Một tiếng động vang lên. Kiếm được rút ra khỏi vỏ. Kiếm quang sáng như tuyết, giống như điện quang soi sáng bóng tối. Một kiếm, lấy tư thế vô cùng sắc bén, giống như làn gió vậy, rất nhanh đâm về phía đại hán.

- Cho người mượn...

Hai chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, kiếm giả đại hán đã bị động tác của Sở Mộ làm giật mình. Hắn hoàn toàn bất ngờ, kiếm quang chói mắt, khiến hắn theo bản năng nhắm mắt lại. Đồng thời chân đạp mạnh xuống mặt đất, bay nhanh về phía sau, trở tay cầm chuôi kiếm rút ra, chém xuống.

Một thanh kiếm lớn với kinh phong như muốn mở núi, phá đá gào thét lao tới. Khí thế cường đại cuộn cuộn ép tới. Chỉ trong nháy mắt, đã có thể thấy được kinh nghiệm chiến đấu phong phú và năng lực ứng biến của kiếm giả đại hán này.

Cùng lúc đó, người trung niên bình thường rút kiếm ra. Tốc độ kiếm cực nhanh, xẹt qua một đạo hồ quang, chém đôi miếng thịt khô. Một đạo kiếm khí màu xanh nhạt phá không bắn về phía Sở Mộ.

Người trung niên thấp bé hai tay bắt chéo, rút hai thanh đoản kiếm ra. Mũi kiếm rê gần như sát mặt đất, lặng yên không một tiếng động lại nhanh chóng vô cùng. Đoản kiếm bén nhọn, lóe lên ánh sáng sắc bén, đâm về phía hai chân Sở Mộ.

Thượng trung hạ, ba phía phối hợp, vô cùng thành thạo, uy lực kinh người.

Nhưng chỉ thấy Sở Mộ thi triển thân pháp Phong Trung Du, thân hình giống như mất trọng lượng vậy, tung bay, đâm ra Bách Luyện Kiếm nhẹ nhàng, đập lên thanh đoản kiếm. Thân kiếm chấn động đánh văng thanh đoản kiếm ra. Thân hình mượn lực, xẹt qua thành một đường vòng cung, tránh kiếm khí và công kích của người trung niên thấp bé.

Quay lại, giống như chim yến lượn trở về, một kiếm cắt ngang, cực kỳ ưu nhã, lại ẩn sâu sát khí.

Trong mắt đại hán đầy vẻ kinh hãi, liều mạng muốn né tránh, nhưng vẫn chậm mất một chút.

Xoẹt xoẹt.

Kiếm của Sở Mộ chém qua cổ của đại hán. Máu giống như suối phun ra.

Nhân cơ hội, thân hình Sở Mộ nhẹ bỗng, một kiếm như gió, đâm về phía người trung niên thấp bé. Tốc độ kiếm đi quá nhanh, khiến người trung niên thấp bé lộ vẻ kinh hãi. Hắn vội vàng vung hai thanh đoản kiếm lên, che kín không một kẽ hở, đồng thời liều mạng lui về phía sau.

Người trung niên bình thường kinh hãi, thi triển sát chiêu. Kiếm ảnh đầy trời giống như cuồng phong tập kích tới, bao phủ lấy Sở Mộ.

Kiểm thuật trung giai: sát chiêu Cuồng Phong Kiếm Thuật... Cuồng Phong Sát!

Kiểm thức của Sở Mộ vừa vận dụng ra, Cuồng Phong được thi triển ra, dưới hai thành Phong Chi Ý Cảnh, uy lực của Cuồng Phong đã không thua gì với sát chiêu trung giai, sát khí rét lạnh cùng kiếm ảnh đầy trời va chạm trung hoà.

Tay trái Sở Mộ cũng đưa về phía trước, rạch một cái. Kiếm khí phá không chém ra, lao về phía người trung niên thấp bé.

- Đáng chết. Đây là một đệ tử kiếm phái mới tiến vào nội môn sao?

Người trung niên thấp bé tức giận mắng không dừng. Đoản kiếm trong tay liên tục vung lên, ngăn cản kiếm khí của Sở Mộ, đồng thời phản kích. Chỉ thấy hai tay hắn cầm kiếm đâm ra giao nhau, thân thể bay lên không trung, nhanh chóng chuyển động, giống như máy khoan điện lao thẳng về phía Sở Mộ. Quanh thân, không khí bị xé rách, bị nghiền nát, hỗn loạn, sắc bén đến cực điểm, bụi bay mù mịt.

Tốc độ không khí lưu chuyển tăng lên. Chân phải Sở Mộ điểm vào bên trái chân, thi triển thân pháp Phong Trung Du, trong mắt có mây trắng bay qua, Ý Cảnh Vân, Kinh Vân Sát!

- Gia hỏa kia thật sự là khó quán!

Sắc mặt người trung niên bình thường đại biến, lại thi triển sát chiêu: Cuồng Phong Sát!

Sát chiêu va chạm. Kiếm khí ngang dọc, cắt ở trong không khí, phát ra tiếng vèo vèo, khiến da đầu tê dại. Sở Mộ nhân cơ hội lui về phía sau, tránh Cuồng Phong Sát. Quanh thân có gió đột nhiên xuất hiện, gào thét.

- Thanh Phong Tuyệt Sát!

Dưới hai thành Phong Chi Ý Cảnh, uy lực Thanh Phong Tuyệt Sát tăng lên gấp bội, phong nhận màu xanh nhạt dài hơn một thước, theo một kiếm Sở Mộ

chém ra, lao về phía người trung niên thấp bé.

- Không...

Người trung niên thấp bé vô cùng hoang mang, song kiếm liên tục vung lên, kiếm khí vờn quanh, ý đồ ngăn cản phong nhận.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Sát khí của Thanh Lang! Sở Mộ trở về nhà (1)

Xi.

Một tiếng động vang lên. Kiếm khí bị đánh tan. Song kiếm bị đánh bay. Phong nhận đã chặt đứt hai cánh tay của người trung niên thấp bé, cuối cùng chém ở trên cổ của hắn, chặt đứt. Cái đầu bay lên thật cao, mặt cắt chuyển động, máu phun ra giống như suối.

Người trung niên đáng vẻ bình thường lúc này đã sợ đến hồn phi phách tán. Hai đạo kiếm khí phóng ra giao nhau, lao về phía Sở Mộ. Bản thân hắn lại bay ngược lại, chạy như điên, dự định trong lúc đó sẽ thoát đi.

- Nếu đã tới, vậy hãy ở lại cùng với bạn đồng hành của ngươi đi.

Trong mắt Sở Mộ lộ ra sát khí sắc bén, khẽ quát một tiếng. Hắn toàn lực thi triển Phong Trung Du ra, tránh kiếm khí giao nhau, giống như một trận gió mạnh vậy, bắn tới.

Sát khí phía sau, khiến người trung niên này sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh hãi, vạn phần hoảng sợ.

Hắn vạn lần không ngờ được, gia hỏa mà mình vốn cho là một con mồi dễ bắt, không ngờ lại chuyển thành thợ săn. Hơn nữa, trong thời gian rất ngắn, hắn đã giết chết hai người bạn đồng hành đã hợp tác nhiều năm. Thực lực như vậy, hắn căn bản cũng không có khả năng trêu chọc được.

Cần rằng, người trung niên rút kiếm khí vào hai chân, thi triển thân pháp, chạy như điên. Nhưng thân pháp của Sở Mộ rõ ràng cao hơn hắn, tốc độ nhanh hơn, nhanh chóng kéo gần khoảng cách.

Kiếm khí phóng ra ngoài chém giết. Người trung niên căn bản không kịp né tránh, chỉ cảm thấy bắp chân tê rần, máu tươi phun ra. Hắn thiếu chút nữa té sấp về phía trước.

Vào.

Một tiếng động phát ra. Một thân ảnh xẹt qua bên cạnh hắn. Từ trên cổ hắn truyền ra rét lạnh. Một thanh kiếm gác ở trên cổ.

Khuôn mặt người trung niên kinh hoàng, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, sắc mặt trắng bệch phát thanh, môi hơi run rẩy.

- Vì sao phải giết ta?

Hai mắt nhìn chăm chăm vào người trung niên, sát khí sắc bén, giọng nói Sở Mộ lạnh như gió bắc mùa đông khắc nghiệt:

- Nói.

- Ta... Ta nói, ngươi không thể giết ta.

Người trung niên cố nén cảm giác đau đớn từ chân, run rẩy nói.

- Không nói, ta sẽ cắt ở trên người ngươi ba trăm sáu mươi kiếm, cho ngươi cảm giác cơ thể từ từ chết dần.

Giọng nói Sở Mộ lạnh hơn, sát khí nồng đậm.

Người trung niên hình như tưởng tượng ra được loại cục diện này, sắc mặt càng trắng hơn. Toàn thân hắn không khống chế được, liên tục run rẩy.

- Là... Là Thanh Lan... Thanh Lan Kiếm Phái nhờ chúng ta ra tay... Nói muốn giết một đệ tử nội môn mới tiến vào Thanh Phong Kiếm Phái, còn có cả tranh vẽ...

Người trung niên gần như muốn khóc. Thanh Lan Kiếm Phái này, mẹ nó, quả thật là đào hố hại mình mà.

- Thanh Lan Kiếm Phái...

Sở Mộ có chút trầm ngâm.

- Người... Người không thể giết ta... Ta là...

Người trung niên hình như cảm thấy được sát ý của Sở Mộ. Nhưng hắn còn chưa nói xong, kiếm của Sở Mộ đã đâm vào cổ họng của hắn, khiến hắn trợn trừng hai mắt, mang theo không cam lòng, miệng phun bọt máu, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Trần Thanh Lan là nơi long xà hỗn tạp. Nổi danh nhất chính là Thanh Lang Bang.

Bang chủ Thanh Lang Bang là Đoạn Thanh Lang là kiếm giả kiếm khí cảnh cửu đoạn hậu kỳ, kiếm thuật trác việt, có một không hai tại trấn Thanh Lan. Trong bang, cao thủ rất nhiều. Tương đối nổi danh chính là Thanh Lang Song Sát, Thanh Lang Tam Tuyệt, Thanh Lang Tứ Kiếm.

Bình thường, làm một kẻ bá chủ tại trấn Thanh Lan, không người nào dám trêu chọc Thanh Lang Bang. Nhưng, dưới tình huống bình thường, bọn họ cũng sẽ không ngốc đến mức đi trêu chọc người của ba đại kiếm phái.

Chỉ có điều lúc này đây, Thanh Lan Kiếm Phái đưa ra điều kiện thật sự quá hậu hĩnh. Đoạn Thanh Lang suy nghĩ một lát, sau đó quyết định liều mạng.

Dù sao, chỉ là giết chết một đệ tử nội môn mới tiến vào Thanh Phong Kiếm Phái, chỉ cần tiến hành được ổn thỏa một chút, chắc chắn sẽ không lưu lại hậu hoạn gì. Ngược lại, sau khi chuyện này thành công, hắn còn có thể thu được lợi ích cực lớn. Lợi ích này đủ để cho tu vi kiếm khí của hắn đột phá đến thập đoạn.

Trong bang tiếp nhận nhiệm vụ này là Thanh Lang Tam Tuyệt. Tu vi kiếm khí của bọn họ là bát đoạn đỉnh phong và bát đoạn hậu kỳ. Ba người này đã hợp tác nhiều năm, đặc biệt ân ý. Cả ba thoắt cái đồng thời ra tay, cho dù là kiếm giả cửu đoạn sơ kỳ, cũng phải lập tức nuốt hận.

Bởi vậy, đối với việc ba người bọn họ đi chặn giết Sở Mộ, Đoạn Thanh Lang cảm thấy đủ rồi. Không chỉ có đủ, còn có phần giết gà dùng dao mổ trâu. Ba người bọn họ trước nay đều làm việc cẩn thận. Một người trong số đó còn là đệ đệ ruột thịt của hắn, là người vô cùng đáng tin nhiệm.

Nhưng mà, ngoài dự đoán của Đoạn Thanh Lang chính là, sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Lang Tam Tuyệt không quay về. Bọn họ bị người ta phát hiện, chết ở ven đường, cách trấn Thanh Lan mấy dặm.

Hai mắt Đoạn Thanh Lang đỏ đậm, đờ đờ sát khí. Hắn lập tức huy động thành viên của Thanh Lang Bang truy tìm điều tra, xem rốt cuộc là ai đã giết chết ba người bọn họ, giết chết đệ đệ ruột thịt của mình.

- Bang chủ, ngài xem, có phải là do Sở Mộ gây ra hay không?

Quân sư trong bang, Mạt Dụng trầm ngâm một lát, sau đó dường như có điều suy nghĩ, nói.

- Không có khả năng!

Đoạn Thanh Lang khẳng định nói, trong mắt lộ ra sát khí kinh người:

- Căn cứ vào tin tức phía bên Thanh Lan Kiếm Phái cung cấp, nửa tháng trước Sở Mộ cũng chỉ là tu vi thất đoạn hậu kỳ mà thôi. Cho dù là tu luyện có nhanh mấy đi nữa, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là bát đoạn sơ kỳ. Hơn nữa, các đệ tử kiếm phái, phần lớn không trải qua sinh tử giết chóc, một thân thực lực không có cách nào phát huy ra được mười thành. Tuyệt đối không thể nào là đối thủ của ba người Thanh Lang Bảo bọn họ.

- Đúng, ta đã xem qua vết thương trên người bọn họ. Tất cả đều bị một đòn bị mất mạng, sạch sẽ lưu loát. Người có thể làm được điểm này, chỉ ít tu vi kiếm khí sẽ không dưới bọn họ. Đồng thời kiếm thuật phải cao hơn so với bọn họ. Hơn nữa, phải là người có kinh nghiệm chém giết đặc biệt phong phú.

Quân sư Mạt Dụng gật đầu.

- Điều tra, điều tra cho ta. Triệt để truy tìm điều tra, xem rốt cuộc là do ai làm. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Đoạn Thanh Lang khẽ gầm hét lên, sát khí vô cùng lạnh lẽo. Không quan tâm đối phương là ai, có thân phận gì, hắn cũng phải khiến cho đối phương phải trả cái giá thật lớn. Hắn hung ác độc địa, nói:

- Mạt khác, đã điều tra ra thân phận của Sở Mộ chưa?

- Đã điều tra ra được, hắn là con cháu Sở gia ở Khai Dương Thành.

Mạt Dụng nói:

- Bang chủ, thực lực Sở gia lớn hơn so với Thanh Lang Bang chúng ta rất nhiều, không thích hợp để cứng rắn đánh tới.

- Ta biết, ta cũng không có dự định đánh với Sở gia. Nhưng Sở Mộ khẳng định vẫn phải quay về Thanh Phong Kiếm Phái. Đến lúc đó, hắn tất nhiên sẽ phải đi qua trấn Thanh Lan.

Đoạn Thanh Lang nói, khoe miệng cong lên, lộ ra một tia khát máu:

- Đến lúc đó, bày ra thiên la địa võng, bắt sống hắn, nghiêm hình bức cung.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sát khí của Thanh Lang! Sở Mộ trở về nhà (2)

- Bang chủ yên tâm đi, ta đã phân phó. Chỉ cần vừa phát hiện ra tung tích của Sở Mộ, sẽ lập tức hành động. Cho dù hắn có mọc thêm một đôi cánh, cũng đừng mơ tưởng có thể thoát đi được.

Mạt Duyệt nói, trong mắt lộ ra sự tự tin.

...

Mặt trời chói chang nhô lên cao, Sở Mộ bước nhanh trên con đường đầy cát bụi, đi tới Khai Dương Thành.

Đêm qua, gặp ba người chặn giết, Sở Mộ đã giết ngược lại bọn họ. Hắn cũng biết mọi chuyện là do Thanh Lan Kiếm Phái ở phía sau thao túng tất cả.

- Thanh Lan Kiếm Phái... chắc chắn là lão già Diêu Nhật trường lão kia đang làm trò quỷ.

Trong lòng Sở Mộ dâng lên sát khí:

- Diêu Nhật cái lão quỷ này thực lực không tầm thường. Hắn là cao thủ hóa khí cảnh. Hiện tại, ta với hắn chênh lệch quá lớn, vốn không phải là đối thủ của hắn. Nhịn. Chỉ có thể tạm thời nhịn xuống. Chờ tới khi thực lực ta cũng đủ, tất nhiên sẽ giết hắn.

Từ trên người ba kẻ đã bị Sở Mộ giết chết, hắn tìm được một ít ngân lượng, và mấy viên hoi khí hoàn, Tụ Khí Hoàn, cầm máu hoàn. Về phần những vật khác, thật ra chỉ là vật linh tinh, không có bất kỳ giá trị gì.

Kiểm của bọn họ tuy rằng giá trị một ít ngân lượng, nhưng không có tiện mang theo. Sở Mộ cũng không động tới.

Sở Mộ cũng không biết thân phận của ba người bọn họ. Hắn cũng không biết, ở trong trấn Thanh Lan có người đối với hắn có hận ý ngập trời. Thời khắc khi hắn trở về, chắc chắn là một lần tình phong huyết vũ.

Ban ngày chạy đi, buổi tối nghỉ ngơi, luyện một chút về lĩnh ngộ kiếm thế. Ngày hôm sau, dậy sớm cũng tu luyện kiếm thuật. Về phần kiếm khí, bởi vì ở nơi hoang dã này có thể sẽ bị quấy rầy, cũng không thích hợp để luyện. Cho nên hắn chỉ đành phải tạm thời bỏ xuống.

Đào mất, lại là một ngày trôi qua. Sở Mộ cuối cùng đã đi đến Khai Dương Thành.

Cửa thành của Khai Dương Thành mở rộng ra. Bên trái và bên phải của cửa thành có hai hộ vệ kiếm giả mặc áo giáp thất lưng treo trường kiếm đang đứng. Bọn họ giống như hai bức tượng vẫn không nhúc nhích. Hai mắt lợi hại nhìn thẳng về phía trước, khí tức sắc bén.

Ra vào Khai Dương Thành không ít người, người cưỡi ngựa đến nơi này, nhất định phải xuống ngựa.

Sở Mộ liếc mắt nhìn hai kiếm giả hộ vệ, vận dụng quan khí thuật, phát hiện hai người bọn họ đều có tu vi kiếm giả thất đoạn. Hơn nữa khí tức ngưng luyện. Hiển nhiên là loại kiếm giả đã trải qua chém giết sinh tử.

Trước kia, Sở Mộ ở Khai Dương Thành, vẫn là người có chút danh tiếng. Nhưng hắn hiện tại so với mấy tháng trước đã có biến hóa cực lớn, khí chất hoàn toàn khác hẳn. Bởi vậy, người không quen biết hắn, căn bản cũng không nhận được.

- Người kia dừng bước. Đây là phủ đệ Sở gia.

Tại cửa chính của phủ đệ Sở gia có hai thủ vệ kiếm giả thất đoạn. Khi bọn họ vừa nhìn thấy Sở Mộ đi tới, lập tức cầm chuôi kiếm quát.

- Ta là Sở Mộ.

Sở Mộ không ngừng bước chân, vừa nói.

- Sở Mộ?

Hai thủ vệ liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đầu tiên là nghi ngờ, tiếp theo, bình tĩnh hiểu ra, có chút xem thường nói:

- Hóa ra là Sở thiếu gia đã trở về. Mời vào.

Sở Mộ cũng không để ý tới thái độ của bọn họ. Chẳng qua là hai kiếm giả thất đoạn mà thôi. Ở trong mắt Sở Mộ, bọn họ cũng giống như con kiến hôi.

- Hắn không ngờ đã trở về? Thoạt nhìn, hình như không giống với mấy tháng trước, biến hóa rất lớn. Ta cũng không nhận ra.

- Lão gia chủ tổ chức đại thọ bảy mươi, hắn trở về là chuyện rất bình thường. Về phần biến hóa lớn, có lẽ ở trong Thanh Phong Kiếm Phái, thực lực hắn đã tăng lên.

- Cũng đúng. Mặc dù chỉ là kiếm phái hạ phẩm, nhưng chung quy cũng cường đại hơn nhiều so với Sở gia chúng ta.

- Lúc này, các thiếu gia tiểu thư đều sẽ trở về. Đến lúc đó, bọn họ nhìn thấy Sở Mộ, không biết sẽ như thế nào?

- Chuyện đó không liên quan tới chúng ta. Chúng ta chỉ nên làm cho tốt công tác thủ vệ là được.

...

- Đứng lại, nơi này là phủ đệ Sở gia, không được tùy ý đi lại.

Sở Mộ đi vào đình viện, lúc xuyên qua hành lang gấp khúc, phía sau chợt truyền đến một tiếng quát chói tai. Hắn dừng bước chân, xoay người nhìn lại. Đó là một đám thiếu nam, thiếu nữ khoảng bảy tám người.

Bọn họ nhìn thấy Sở Mộ, đầu tiên là sững sờ, một lúc lâu mới phản ứng được.

- A... Ta tưởng là ai chứ? Hóa ra là người. Sở Mộ, biến hóa thật lớn nhỉ? Xem ra người ở Thanh Phong Kiếm Phái, lăn lộn cũng rất tốt đi.

Giọng điệu này có chút trêu chọc, khiến Sở Mộ có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa chán ghét. Trong ấn tượng của hắn, những gia hỏa này là con cháu của một vài chấp sự trong Sở gia, hình như thường thường đối với Sở Mộ cũng châm chọc khiêu khích như vậy.

Sở Mộ chỉ thoáng liếc mắt nhìn bọn họ. Tu vi của những gia hỏa này đều đang dưới thất đoạn. Hắn lại càng không để vào mắt. Chẳng qua là một đám hề nhảy nhót mà thôi.

Hắn xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

- Ai da, có tiến bộ đấy.

Người vừa nói, sắc mặt nhất thời đại biến, cười lạnh. Cách làm của Sở Mộ khiến hắn cảm giác mình bị khinh thường. Hắn âm thầm tức giận, nói:

- Có vài người cho rằng sau khi tiến vào kiếm phái, thì ngon rồi, coi thường chúng ta, tự cho là mình đặc biệt trâu bò, cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

- Sở Mộ, người đứng lại đó cho ta.

Mặc kệ gia hỏa kia nói cái gì, Sở Mộ đều giống như là không nghe được. Tâm tính quyết định độ cao. Giống như một người trưởng thành có hàm dưỡng, lười đi để ý tới những tiểu hài tử xấu xa không có gia giáo. Loại thái độ này hoàn toàn chọc giận đám thiếu nam thiếu nữ.

Sắc mặt mỗi người đều đại biến. Bọn họ đều chạy về phía Sở Mộ, hình thành một vòng vây, bao vây chặt lấy Sở Mộ.

- Mấy tháng không gặp, tiến bộ rồi đúng không. Tới đi, rút kiếm, để chúng ta chứng kiến một chút, mấy tháng qua, người ở trong Thanh Phong Kiếm Phái rốt cuộc đã học được kiếm thuật gì. Không nên lãng phí rất nhiều tài nguyên của Sở gia chúng ta, tiến vào Thanh Phong Kiếm Phái, lại cái gì cũng không có học được sẽ rất mất mặt xấu hổ.

Một người trong số đó giễu cợt nói. Mấy người khác vẻ mặt khiêu khích cùng cười lạnh.

- Các người đang làm gì!

Đột nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến. Mọi người quay đầu nhìn lại. Sắc mặt những gia hỏa này đều biến đổi, lộ vẻ tươi cười.

- Sở Thiên ca, chúng ta không làm gì cả. Chỉ là nhìn thấy Sở Mộ đã trở về, chào hỏi hắn mấy câu mà thôi.

- Chào hỏi xong thì rút đi.

Sở Thiên long hành hổ bộ đến, sắc mặt nghiêm khắc, quát lớn, giống như lời âm nổ vang, chấn động tới mức bảy tám người đầu thấy ong ong rung động, bước chân không ổn, thất điên bát đảo vội vàng lui về phía sau.

- Tốt nhất là đừng để cho chúng ta bắt gặp người ở một mình.

Khi đi qua bên cạnh Sở Mộ, một người trong đó nhỏ giọng uy hiếp nói.

- A Mộ, đệ đã trở về.

Sở Thiên thân hình cao to, cao hơn Sở Mộ nửa cái đầu, vai dày rộng, khiến người ta có một cảm giác trầm ổn. Hắn nhìn Sở Mộ, bước chân đi tới nhanh hơn. Về nghiêm khắc trên gương mặt dường như bị gió mát thổi đi. Thay vào đó là vẻ tươi cười thật lòng, giọng nói còn có vài phần kích động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Song thân khiếp sợ! Huỳnh đệ đấu kiếm

Sở Thiên giờ tay lên muốn vỗ vào vai Sở Mộ, lại đột nhiên dừng ở giữa không trung. Chỉ thấy hai mắt của hắn tròn tròn, lộ vẻ khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi. Vẻ mặt giống như người đột nhiên thấy quỷ thần vậy.

Sở gia là một trong ba gia tộc lớn tại Khai Dương Thành, tổng số người có tới hơn một ngàn. Phủ đệ chiếm diện tích rất lớn. Bên trong, lại chia ra rất nhiều phòng, viện, lầu các.

Sở Thiên và Sở Mộ bảy rưỡi tám ngoặt đi tới Hành Vân Viện.

Hành Vân Viện, đây là dùng tên của Sở Hành Vân để đặt, thuộc về biệt viện của Sở Hành Vân. Làm chấp sự nắm quyền trong gia tộc, đệ đệ ruột của gia chủ, chút đãi ngộ này vẫn phải có.

- Mộ Nhi, đệ nương xem có gãy hay không.

Mẹ của Sở Mộ là Lý Vân Lan nước mắt lưng tròng, vô cùng kích động, nắm vai Sở Mộ, vẻ mặt thân thiết cẩn thận quan sát Sở Mộ, hình như thật sự muốn tìm ra hắn gãy ở đâu.

- Trở về là tốt rồi... Trở về là tốt rồi...

Sở Hành Vân chấp hai tay ra sau lưng, cười to nói. Hắn muốn bước lại, giọng nói kích động, trong mắt tràn ngập sự thân thiết, đơn giản không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng.

Cũng là yêu, nhưng biểu hiện yêu thương giữa phụ thân và mẫu thân, lại tuyệt đối khác nhau. Tương đối mà nói, đối với sự thân thiết và yêu thương dành cho con cái, nữ nhân biểu hiện trực tiếp hơn. Nam nhân bình thường lại thâm trầm hơn. Nhưng bất kể nói thế nào, đều là yêu thương xuất phát từ trong lòng.

Từ ánh mắt, biểu tình và giọng nói của Sở Hành Vân và Lý Vân Lan, Sở Mộ có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác được yêu thương. Trong lòng hắn thấy ấm áp, rất tốt đẹp, khiến hắn cũng không tự chủ được cũng theo kích động. Hắn chân thành kêu một tiếng phụ thân, mẫu thân.

Sở Thiên lại đứng ở một bên, không có quá rầy. Tuy rằng bây giờ trong lòng hắn rất sốt ruột, có chuyện rất quan trọng, muốn nói cho Sở Hành Vân và Lý Vân Lan biết.

Một lúc lâu, Lý Vân Lan mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn lôi kéo một tay của Sở Mộ tới ghé, để Sở Mộ cùng nàng lần lượt ngồi xuống. Sở Mộ không phản đối cũng không có chống cự, thuận theo tự nhiên ngồi xuống. Loại lĩnh hội này cũng không nhiều.

Tiếp theo, là Sở Hành Vân và Lý Vân Lan cùng Sở Mộ nói chuyện phiếm, hỏi thăm một ít chuyện trong cuộc sống tại Thanh Phong Kiếm Phái, ăn thế nào ở thế nào có hay bị khi dễ hay không.

Nếu như là Sở Mộ trước đây, hơn phân nửa sẽ cảm thấy không nhận được. Nhưng Sở Mộ bây giờ là Sở Mộ mới, không chỉ không cảm thấy không nhận được, trái lại trong lòng ấm áp, mỉm cười trả lời từng câu hỏi một.

- Mộ Nhi, lần này về, con có thể ở nhà lâu một chút hay không?

Sở Hành Vân hỏi.

- Con sẽ cố gắng hết mức. Nhưng sợ rằng không có cách nào ở quá lâu được.

Sở Mộ nói. Hắn đã đáp ứng Lăng Phong Chưởng Viện, trong vòng ba tháng phải quay về. Theo kế hoạch của bản thân Sở Mộ là sau khi qua ngày đại thọ của gia gia, hắn sẽ ở lại thêm mấy ngày, rồi quay về kiếm phái. Bởi vì hắn vẫn dự định đi tới đài đấu kiếm tiếp tục thủ kiếm đài, thu được Luyện Khí Hoàn, để tu vi của mình mau chóng tăng lên tới bát đoạn đỉnh phong.

- Phụ thân, nương, các người biết tu vi của A Mộ bây giờ không?

Sở Thiên rút cuộc tìm được cơ hội nói chen vào, lập tức nói ra. Hơn nữa, giọng nói hết sức kích động.

Phản ứng của Sở Hành Vân và Lý Vân Lan đầu tiên là sững sờ.

Bọn họ đều biết thiên phú của Sở Mộ rất bình thường. Mặc dù nói là bá chủ Thanh Phong Kiếm Phái, có thể tốt hơn so với ở Sở gia, nhưng chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, sợ rằng có tiến bộ cũng không lớn lắm.

Bởi vậy, bọn họ đều cố gắng quên đi vấn đề này. Bọn họ rất sợ mình vừa nhắc tới, sẽ làm Sở Mộ cảm thấy khó chịu.

Không nghĩ tới, chính là con trai trưởng của bọn họ lại đặc biệt đưa ra chuyện này. Đồng thời giọng nói kia đặc biệt kích động. Hình như là có niềm vui bất ngờ nào đó.

Nghĩ tới đây, Sở Hành Vân thi triển quan khí thuật, nhìn về phía Sở Mộ. Tiếp theo, hai mắt hắn trợn trừng. Tròng mắt cũng thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài. Miệng hắn còn không tự chủ được mở ra. Về mặt không thể tưởng tượng nổi.

Thấy vẻ mặt trượng phu như vậy, Lý Vân Lan cũng thi triển quan khí thuật nhìn về phía Sở Mộ. Tiếp đó, hai mắt nàng cũng trợn tròn, trên mặt lộ ra đầy vẻ khiếp sợ.

Thấy biểu tình của song thân, Sở Thiên đắc ý hừ hừ hai tiếng, giống như bản thân hắn khiến song thân cảm thấy khiếp sợ vậy. Điều này làm cho Sở Mộ có chút cảm động.

- Mộ Nhi... Con... Con... Tu vi này của con... Là thật sao?

Sở Hành Vân lắp ba lắp bắp hỏi, vẫn chấn động vô cùng.

- Là thật.

Sở Mộ cười nói.

- Thật sự... Thật sự là kiếm khí cảnh bát đoạn... Ta thế nào lại cảm giác hình như mình đang nằm mơ vậy...

Sở Hành Vân vẫn lắp ba lắp bắp hỏi:

- Mộ Nhi, nói nhanh lên, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tu vi của con làm sao lại nâng cao nhanh như vậy?

Lý Vân Lan và Sở Thiên cũng tròn mắt nhìn Sở Mộ, chờ Sở Mộ giải thích.

Sở Mộ mỉm cười, liền nói sơ qua những chuyện đã xảy ra một lần. Chuyện về Vương Phong, hắn chỉ nói sơ lược, cũng không có nói là cuộc chiến sinh tử. Chỉ nói phân ra thắng bại mà thôi.

Vợ chồng Sở Hành Vân và Sở Thiên tập trung tinh thần lắng nghe. Sau khi nghe xong, bọn họ mới thở ra một hơi.

- Thì ra là thế. Không nghĩ tới Mộ Nhi con ở Thanh Phong Kiếm Phái mấy tháng, lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Tu vi cũng nhận được cách thức nâng cao tăng vọt. Thật sự bất ngờ.

Sở Hành Vân than thở. Về mặt Lý Vân Lan và Sở Thiên lại đầy thán phục.

- Những gì A Mộ từng trải qua, so với ta còn phong phú hơn nhiều. Ta ở Lưu Vân Kiếm Phái, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện ra, vẫn là tu luyện.

Sở Thiên có chút hâm mộ. Đột nhiên thần sắc hắn thoáng động, nhìn về phía Sở Mộ:

- A Mộ, nói như vậy, bây giờ kiếm thuật của đệ rất lợi hại đi. Được rồi. Chúng ta đi vào trong viện vận động tay chân một chút.

- Được.

Sở Mộ không từ chối.

Sở Hành Vân và Lý Vân Lan không có ngăn cản. Tu vi của Sở Mộ bất ngờ đạt được bát đoạn, khiến cho bọn họ đặc biệt khiếp sợ. Lúc này, bọn họ cũng muốn xem thử kiếm thuật của Sở Mộ ra sao.

Bất kể nói thế nào, đây là thế giới kiếm giả. Nếu là một kiếm giả, khi có tu vi kiếm khí cường đại và kiếm thuật tinh tế, mới có thể sống yên phận.

- Thiên nhi, con phải chú ý ra tay đúng mực.

Lý Vân Lan đặc biệt phân phó nói.

- Yên tâm đi, nương.

Sở Thiên vỗ nhẹ vào ngực, bảo đảm nói.

Trong sân, Sở Thiên cùng Sở Mộ đứng cách nhau năm thước, từ phía xa đối diện nhau. Từng người rút kiếm của mình ra. Vợ chồng Sở Hành Vân lại đứng ở một bên, mỉm cười nhìn.

- A Mộ, trước đó không lâu ta vừa đột phá cửu đoạn, là tu vi cửu đoạn sơ kỳ. Chỉ có điều đệ yên tâm, ta sẽ không chế tu vi ở bát đoạn sơ kỳ, tương đương với đệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đại thọ bắt đầu! Người tới không thiện (1)

Sở Thiên nói, khí tức dần dần ngưng tụ, ánh mắt cũng trở nên lợi hại:

- Ta tu luyện kiếm thuật, một môn là kiếm thuật nhập môn, hai môn kiếm thuật cấp thấp, một môn kiếm thuật trung giai và một chiêu kiếm kỹ trung giai. Đợi lát nữa, ta sẽ từ bắt đầu kiếm thuật nhập môn.

- Một môn kiếm thuật nhập môn, một môn kiếm thuật cấp thấp, một môn kiếm thuật trung giai, một chiêu kiếm kỹ trung giai.

Sở Mộ tiến vào trạng thái, thần nhiên nói, khiến vợ chồng Sở Hành Vân và Sở Thiên có chút kinh ngạc.

Chênh lệch giữa kiếm phái hạ phẩm và kiếm phái trung phẩm vẫn vô cùng rõ ràng. Một kiếm phái trung phẩm, chỉ cần xuất động một kiếm giả cường đại, cũng đủ để quét ngang toàn bộ kiếm phái hạ phẩm.

Tương tự, nội tình giữa hai bên chênh lệch rõ ràng. Bởi vậy, đệ tử kiếm phái trung phẩm bình thường có thể tu luyện kiếm thuật nhiều hơn, thậm chí cường đại hơn.

Sở Thiên có thể tu luyện những kiếm thuật này, là chuyện bình thường, nhưng Sở Mộ không ngờ cũng có thể tu luyện một môn kiếm thuật trung giai và một chiêu kiếm kỹ trung giai. Điều này thật sự khiến người ta có chút bất ngờ.

Hai thanh Bách Luyện Kiếm với hình thái có chút khác nhau từ phía xa lao tới. Hai bên ngưng tụ khí tức, trở nên lợi hại. Không khí dường như bị cắt qua. Có gió thổi qua, phát ra tiếng ô ô.

- Tiếp chiêu.

Sở Thiên quát khẽ, một bước lao thẳng ra, một kiếm đâm thẳng. Đây là một kiếm đường đường chính chính, có phong phạm của đại tướng, giống như là một đại tướng rong ruổi trên sa trường vậy.

Cổ tay Sở Mộ run lên, kiếm quang sáng như tuyết, thoát nhìn giống như cầu vồng chột hiện. Một kiếm thanh nhã thần nhiên, giống như bức tranh thủy mặc.

- Tốt.

Hai mắt Sở Hành Vân sáng ngời, âm thầm gật đầu, tương đối thoả mãn đối với kiếm thuật của hai đứa con trai.

Tuy rằng bởi vì phải quản lý việc kinh doanh trong gia tộc, không có bao nhiêu thời gian tu luyện, nhưng Sở Hành Vân cũng có tu vi kiếm khí thập đoạn sơ kỳ, một tay kiếm thuật cũng phi phàm, nhãn lực lại càng hơn người.

Hai kiếm giao nhau, Sở Mộ cùng Sở Thiên triển khai đầu kiếm. Kiếm quang lóe lên, kiếm ảnh nặng nề, kiếm khí ngang dọc, hình như chẳng phân biệt được trên dưới. Thân hình giao nhau, vô cùng đặc sắc.

Sở Hành Vân liên tục gật đầu. Lý Văn Lan mỉm cười. Điều nàng càng để ý hơn, chính là bầu không khí hòa hợp của người một nhà khi ở cùng một chỗ.

Trong Hành Vân Viện có tiếng leng keng sắc bén không ngừng nổ vang. Đó là tiếng kim loại va chạm với nhau.

Kiếm quang lóe lên. Kiếm ảnh nặng nề. Hai thân ảnh trên dưới trái phải tung bay đan xen, hết sức đặc sắc.

Một bên đường đường chính chính, đi thẳng tiến thẳng, có một loại phong phạm đại tướng dũng mãnh và bá đạo. Một bên phiêu dật ưu nhã nhàn ung

dung như đạo bộ trong đình, có một vị khách nhàn tản.

Sở Hành Vân và Lý Vân Lan thấy vậy liên tục trầm trồ khen ngợi.

Đột nhiên, sau một tiếng keng bèn nhón vang lên, hai thân ảnh mỗi bên đều bay ngược ra.

- Dừng đánh nữa.

Sở Thiên hơi thở hỗn hển, nói. Sở Mộ mỉm cười, khí định thần nhàn, hơi thở đều đặn, sắc mặt không đổi.

- Thiên nhi, thế nào? Kiểm thuật của Mộ Nhi ra sao?

Sở Hành Vân cười ha hả nói. Tuy rằng hắn ở một bên nhìn, nhãn lực hơn người, cho rằng kiểm thuật của Sở Thiên và Sở Mộ đều rất tốt, nhưng chung quy không rõ ràng bằng tự mình giao đấu.

- Rất tốt. Tuy rằng phong cách hoàn toàn khác hẳn với con, nhưng sắp đuổi kịp con. Cho dù có tới Lưu Vân Kiếm Phái, trong các nhiều đệ tử cũng có thể chiếm được thứ hạng tương đối.

Sở Thiên dành cho lời nhận xét tương đối cao.

Chỉ có điều, hắn cũng không biết, thật ra Sở Mộ đấu kiếm với hắn, căn bản cũng không có lấy ra thực lực chân chính, hoàn toàn chỉ là một loại khoa tay múa chân mà thôi. Nếu như hắn biết, Sở Mộ chỉ hơi nghiêm túc một chút, trong vòng ba chiêu là có thể đánh bại hắn, không biết hắn sẽ kinh ngạc thành thế nào.

Sở Hành Vân cũng không có nhìn ra. Chẳng qua hắn cảm thấy, kiểm thuật của Sở Mộ thực sự không tệ, sẽ không kém hơn Sở Thiên. Hơn nữa khí mạch dài. Tất cả chỉ vậy, không hơn.

Tiếp theo, Sở Mộ đều ở trong Hành Vân Viện, cùng song thân tâm sự, luyện một chút kiếm, luyện một chút kiếm khí. Thỉnh thoảng hắn lại cùng Sở Thiên khoa tay múa chân mấy chiêu. Nhoáng lên, hai ngày liền trôi qua. Ngày đại thọ đã đến.

...

Phủ đệ của Sở gia, khắp nơi giăng đèn kết hoa, đèn đỏ treo thật cao. Người hầu các thị nữ đều đặc biệt bận rộn, ra ra vào vào như những con kiến vậy.

Cửa lớn của phủ đệ hoàn toàn mở rộng. Trên người đám hộ vệ đều mặc màu đỏ, đặc biệt vui mừng.

Một quần gia cùng mấy người chấp sự của Sở gia đứng ở cửa chính, hoan nghênh các khách đến, đồng thời lớn tiếng thông báo, để người ở bên trong được biết.

Làm một trong ba gia tộc lớn ở Khai Dương Thành, lão gia chủ Sở gia - Sở Đương Hùng tổ chức đại thọ bảy mươi, người tới cửa chúc mừng vẫn rất nhiều. Các gia tộc nhỏ, bang phái nhỏ, sông bạc tửu lâu thậm chí thương nhân đều có đủ.

- Lâm gia gia chủ dẫn theo Lâm tam thiếu gia đến đây chúc thọ. Hạ lễ là mười thanh Bách Luyện Kiếm, Tụ Khí Hoàn mười viên...

Lâm gia gia chủ Lâm Phi Hổ là một người trung niên mặt chữ điền, mũi rộng, trán ngập vẻ uy nghiêm. Hắn có một khí thế không giận tự uy, long hành hổ bộ. Đi theo bên cạnh hắn là một thiếu niên mười mấy tuổi, cũng mặt chữ điền, mơ hồ có vài phần đường nét của Lâm Phi Hổ. Chỉ có điều, bây giờ trông hắn có vẻ tương đối non nớt.

Lâm gia cũng giống như Sở gia, là gia tộc lớn tại Khai Dương Thành. Bởi vậy, Lâm Phi Hổ vừa đến tới, lập tức khiến cho rất nhiều người quan tâm. Trên gương mặt mọi người đều lộ vẻ tươi cười đón chào, hết sức chân thành chào hỏi Lâm Phi Hổ.

- Chào Lâm gia chủ, mấy ngày không gặp, càng lộ vẻ uy nghiêm.

- Lâm gia chủ, tam thiếu gia càng lúc càng có khí thế của ngài.

Các loại lời nói khen tặng Lâm gia chủ hoặc khen tặng Lâm gia tam thiếu gia, không ngừng từ những người của gia tộc nhỏ bang phái nhỏ và các thương nhân nói ra, giống như hạ bút thành văn vậy.

Trên gương mặt nghiêm nghị của Lâm Phi Hổ cũng nặn ra một nụ cười, ôm quyền chấp tay một cái, tùy ý ứng phó vài câu, xem như là đáp lễ.

- Lâm huynh đến rồi, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.

Gia chủ Sở gia Sở Hành Không bước tới, nhìn thấy Lâm Phi Hổ, vội vàng làm kiếm lễ cùng thế hệ, cười ha ha nói, khiến người ta một cảm giác hào sảng.

- Hôm nay là đại thọ bảy mươi của lão gia tử, ta là một văn bối, nói thế nào cũng phải tới chúc mừng lão nhân gia.

Lâm Phi Hổ cũng cười ha ha nói, đồng thời làm kiếm lễ tương tự.

Trước đó, những người kia có thân phận địa vị thực lực cũng không bằng hẳn, Lâm Phi Hồ tất nhiên chỉ ứng phó một chút, sẽ không quá mức khách khí với bọn họ. Nhưng Sở Hành Không lại khác. Đó là gia chủ Sở gia hiện tại. Thân phận địa vị này không kém hơn hẳn. Hơn nữa thực lực tuyệt không kém hơn so với hẳn.

- Một thời gian không gặp, tu vi của Thiên Linh tăng lên không ít.

Sở Hành Không nhìn Lâm gia Tam thiếu, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đại thọ bắt đầu! Người tới không thiện (2)

- Thiên Linh ra mắt Hành Không thúc thúc.

Lâm Thiên Linh lúc này làm kiếm lễ, đồng thời cung kính cúi đầu chín mươi độ. Đây là lễ tiết của văn bối đối với trường bối.

- Ha ha, miễn lễ miễn lễ.

Sở Hành Không cười nói, đưa tay làm tư thế mời:

- Lâm huynh, mời vào bên trong. Gia phụ nhìn thấy Lâm huynh tới chúc mừng, nhất định sẽ rất cao hứng.

- Mời.

Lâm Phi Hồ cũng cười nói, đưa tay làm tư thế mời. Sau đó hai người song song bước về phía đại sảnh. Lâm Thiên Linh vẫn đi theo bên cạnh Lâm Phi Hồ, nghe Lâm Phi Hồ và Sở Hành Không nói chuyện.

Ở trong Sở gia, ngoại trừ người hầu thị nữ đảm thủ vệ phái bận rộn lục ở ngoài, con cháu trực hệ và chi thứ của Sở gia, người nào có thể giúp một tay thì giúp một tay. Chỉ có điều, việc cần bọn họ làm rất ít.

Sở Mộ và Sở Thiên đứng ở một góc bên trong đại sảnh. Trừ hai người bọn họ ra, còn có không ít thiếu niên con cháu Sở gia khác. Bọn họ đều khoảng mười sáu, mười bảy, mười tám tuổi, tùm năm tùm ba, nhỏ giọng bàn luận gì đó. Thỉnh thoảng lại có người liếc mắt nhìn Sở Mộ.

Thỉnh thoảng, Sở Mộ có thể nghe được, bọn họ nhắc tới tên của mình. Hình như đang thảo luận về mình.

Nghĩ cũng biết, nội dung bọn họ thảo luận, hơn phân nửa không phải là đang khen mình. Nếu không phải bởi vì đại ca Sở Thiên ở bên cạnh, chỉ sợ những gia hỏa này sẽ xông qua trêu chọc hẳn, giễu cợt hẳn, miệt thị hẳn.

Sở Mộ lại cảm thấy, đây là do vận khí của bọn họ tốt.

Giả như không có đại ca Sở Thiên ở bên cạnh, bọn họ vừa lao tới, bắt đầu châm chọc khiêu khích, chọc cho Sở Mộ không vui, hơn phân nửa là bị Sở Mộ dạy dỗ một trận. Khi đó bọn họ sẽ biết được, bọn họ là ngu xuẩn tới mức nào.

Mà một phía khác, còn có một nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang. Nhìn qua chắc hẳn là lớn hơn so với Sở Mộ một hai tuổi, lưng mang kiếm, mắt lạnh đảo qua Sở Thiên, có ý khiêu chiến. Thờ khắc đảo mắt nhìn qua Sở Mộ, trong mắt lại lóe lên một sự xem thường. Sở Mộ nhận ra nàng. Nàng chính là con gái của nhị bá Sở Hồng, đường tỷ trên danh nghĩa của Sở Mộ.

- Gia chủ Vương gia dẫn theo Vương nhị thiếu gia đến...

Đột nhiên, ngoài đại sảnh truyền đến một tiếng thông báo cao vút.

- Hạ lễ là một thanh Bách Luyện Kiếm gãy...

Âm thanh đến phân nửa, hơi ngừng lại, nhưng mọi người đều nghe được.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dừng nói chuyện. Sắc mặt mỗi người đều lộ vẻ kỳ quái, nhìn về phía cửa lớn phủ đệ của Sở gia. Bầu không khí trở nên vô cùng quái dị.

- Không ngờ đưa tới một thanh kiếm gãy...

Trong đại sảnh, rất nhiều người của Sở gia sắc mặt trầm xuống, mơ hồ tức giận.

Thời điểm đại thọ đưa tới kiếm gãy, ở trên đại lục Cổ Kiếm, đây là một loại tượng trưng cho điềm xấu, giống như muốn cho người ta giảm thọ, có ý nguyên rủa. Nói chung, Vương gia đến, đồng thời đưa kiếm gãy làm hạ lễ, khiến rất nhiều người nghĩ được một dấu hiệu của phong ba.

Tất cả mọi người biết, Vương gia tới đây, chỉ sợ là tới không có ý tốt!

Sở Hành Không đang ở cùng Lâm Phi Hồ, trong mắt lóe lên một tia tối tăm, trên mặt hiện rõ sự tức giận.

- Lâm huynh thông cảm chờ một lát. Ta đi ra xem thế nào.

Sở Hành Không trầm giọng nói.

- Ta đi cùng Sở huynh.

Lâm Phi Hồ nói, âm thầm buồn bực. Gia hỏa Vương Nhật Côn này đang giờ trò quỷ gì vậy? Đại thọ 70 của lão gia tử Sở gia, hắn đưa thanh kiếm gãy tới. Đây không phải là dự định cùng Sở gia xé rách da mặt sao?

Gia chủ Vương gia Vương Nhật Côn chấp hai tay sau lưng, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười quái dị. Trong mắt hắn lấp lánh tinh quang. Hắn bước vào trong tiền viện phủ đệ của Sở gia. Lúc hắn đảo mắt nhìn qua mọi người ở đó, hừ lạnh một tiếng.

Vương nhị thiếu gia, cũng chính là con trai thứ hai của Vương Nhật Côn - Vương Kỳ. Hắn đi theo bên cạnh Vương Nhật Côn, ngẩng đầu, vẻ mặt cao cao tại thượng. Thời điểm xem qua đám người của những gia tộc nhỏ, bang phái nhỏ kia, lộ vẻ xem thường.

- Kỳ Nhi, đợi lát nữa cứ tiến hành theo những gì chúng ta đã bàn trước đó.

Môi Vương Nhật Côn khẽ động, âm thanh truyền vào trong tai Vương Kỳ.

- Yên tâm đi. Phụ thân, con nhất định sẽ làm cho mặt mũi của Sở gia bị quét sạch.

Vương Kỳ không có bản lĩnh dùng kiếm khí truyền âm, tự nhiên lớn tiếng trả lời, nhất thời khiến những người nghe được toàn thân đều chấn động. Bọn họ mơ hồ cảm giác được có phong ba tới gần.

Vương Nhật Côn dẫn theo Vương Kỳ, bước về phía đại sảnh của Sở gia.

- Vương Nhật Côn, hôm nay là đại thọ bảy mươi của phụ thân ta. Nếu đến chúc thọ, Sở gia rất hoan nghênh. Nhưng nếu như là tới quấy rối, vậy đừng trách chúng ta không khách khí.

Sở Hành Không đi vội vàng tới, khí thế hung mãnh sắc bén, giống như trận gió cuồng bạo quét ngang về phía chân trời. Hắn quát ồm, trong mắt bắn ra tinh quang kinh người, khiến rất nhiều người của gia tộc nhỏ, bang phái nhỏ kinh sợ run sợ.

- Sở huynh nói gì vậy?

Vương Nhật Côn tuyệt đối không khiếp sợ, trái lại còn lộ ra một nụ cười quái dị. Hắn không nhanh không chậm nói:

- Đại thọ bảy mươi của Sở lão gia tử, ta đây là một văn bối tới, đương nhiên là chúc thọ.

- Chúc thọ? Không cần nói với ta rằng, ngươi đường đường là gia chủ Vương gia lại không hiểu được khi chúc thọ đưa kiếm gãy tới là có ý gì?

Sở Hành Không cố nén lửa giận đang hừng hực thiêu đốt trong lòng, trầm giọng nói. Làm một người đứng đầu gia tộc, vấn đề hắn cần phải suy nghĩ rất nhiều. Từ rất lâu, hắn đã không có cách nào hành sự dựa theo hi vọng ích kỷ của mình.

Lâm Phi Hồ cũng đã đi tới, nhìn Vương Nhật Côn, không nói gì.

- Sở huynh không nên hiểu lầm. Thanh kiếm gãy này, tuyệt đối không phải là nguyên rủa Sở lão gia tử giảm thọ.

Vương Nhật Côn lộ ra một nụ cười nhạt, bộ dạng đang bày mưu nghĩ kế khiến cho người ta chán ghét:

- Chỉ có điều, Vương nỗ hôm nay đến đây, là có một chuyện rất quan trọng khác phải làm.

- Vương nỗ nghe nói Sở gia có một vài con cháu ưu tú bái nhập các kiếm phái môn hạ tu luyện kiếm thuật. Nói vậy hắn đều luyện được một kiếm thuật tốt. Lúc này là đại thọ bảy mươi của Sở lão gia tử, bọn họ chắc hẳn đều có trở về chúc thọ. Vừa lúc, con ta Vương Kỳ từ kiếm phái trở về, tu vi có tăng trưởng, kiếm thuật cũng có tiến bộ lớn.

Vương Nhật Côn chậm rãi nói, dần dần khiến mọi người hiểu rõ ý đồ của hắn:

- Vương gia và Sở gia là hai trong ba gia tộc lớn tại Khai Dương Thành. Bình thường chắc hẳn thân cận nhiều hơn. Chỉ có điều, thế hệ trước của chúng ta tuổi tác đều lớn, lười động, không giống thời niên thiếu tinh thần phấn chấn. Nhưng hiện tại phần lớn các thiếu niên ưu tú đồng lứa lại đều bái nhập các

Kiểm phái môn hạ, khó có được một lần trở về. Nên nhân cơ hội này, để con ta Vương Kỳ, làm quen với con cháu ưu tú trong Sở gia một chút, tiếp xúc một chút, để tránh đến khi ra bên ngoài, cũng không nhận ra đối phương. Nếu vậy chẳng phải sẽ thành trò cười lớn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Bí pháp: Tật Phong Kiếm Quyết

Vương Nhật Côn tuy rằng nói thật dễ nghe, nhưng mọi người sao có thể không hiểu được ý tứ của hắn, chính là muốn nhân cơ hội này khuấy trộn.

- Bản thân Vương Kỳ là tu vi kiếm khí cảnh cửu đoạn sơ kỳ, tự nhận là kiếm thuật tạm được. Mong các thiếu niên anh kiệt Sở gia nguyên ý chỉ giáo.

Vương Kỳ nhân cơ hội đi ra một bước, chấp tay một cái mang tính tượng trưng, ánh mắt cao ngạo đảo qua các thiếu niên con cháu Sở gia, giọng nói đầy vẻ xem thường.

Sự cao ngạo và khinh thường của Vương Kỳ thoáng cái đã chọc giận các thiếu niên Sở gia. Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ giận dữ, ánh mắt sắc bén như kiếm, dường như muốn xuyên thủng thân thể của Vương Kỳ vậy.

Nhưng không có người dám đi tới. Bởi vì tu vi kiếm khí của Vương Kỳ là cửu đoạn sơ kỳ. Trong con cháu thiếu niên của Sở gia có rất ít người đạt được.

- Sở Thiên Sở gia, tu vi kiếm khí cảnh cửu đoạn sơ kỳ.

Sở Thiên bước ra ngoài, trầm giọng nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Vương Kỳ.

- Sở Thiên không ngờ cũng có tu vi cửu đoạn sơ kỳ. Quá kinh người.

- Vậy thì có là gì. Sở Thiên có thiên phú tu luyện là thất phẩm, vốn tương đối cao, nhưng lại bái nhập kiếm phái trung phẩm. Ngược lại thì người nào đó, thiên phú tu luyện cửu phẩm, cho dù là bái nhập kiếm phái hạ phẩm, cũng không có cách nào lật người. Nói không chừng, đến bây giờ còn chưa có đột phá đến kiếm khí tứ đoạn.

- Kiếm thuật của Sở Thiên vẫn luôn không tệ. Ở trong thiếu niên đồng lứa tại Sở gia chúng ta cũng đứng trong ba vị trí đầu. Chắc hẳn có thể đánh bại Vương Kỳ kiêu ngạo này.

Những thiếu niên con cháu Sở gia đều nhỏ giọng bàn luận.

- Vì để tránh tổn thương hòa khí, theo ta thấy, đấu kiếm thuật là được. Không nên thi triển sát chiêu, để tránh đổ máu, bắt lợi đối với đại thọ.

Lâm Phi Hồ đột nhiên mở miệng nói. Lời của hắn lập tức nhận được sự ủng hộ.

- Rất tốt. Người là người thứ nhất đứng ra, ta sẽ không để cho người bị bại quá khó coi.

Vương Kỳ ngạo nghễ cười nói.

- Bớt nói những lời dư thừa đi. Rút kiếm ra, ta hạ thủ sẽ cố gắng nhẹ hơn một chút.

Sở Thiên hoàn toàn không tỏ ra yếu kém.

Hai bên rút kiếm ra, ở ngay trước đại sảnh của Sở gia, mọi người đều nhường ra một chỗ trống đủ lớn.

- Phu quân, có nên ngăn cản Thiên nhi hay không?

Lý Vân Lan ở một bên, lo lắng nói.

- Không cần. Thân là con cháu của Sở gia ta, phải có loại giác ngộ này. Hơn nữa, lấy tu vi và kiếm thuật của Thiên nhi, cho dù là không địch lại đối phương, cũng sẽ không bị thương.

Sở Hành Vân nói, ánh mắt kiên định, âm thầm cổ vũ cho Sở Thiên.

Lúc này, một thân ảnh cao to uy mãnh lạng lẽ xuất hiện ở trong đại sảnh, nhìn lại. Mọi người cũng không phát hiện ra hắn.

- Ra tay đi, ta sẽ khiến người bị bại mà không có lời nào để nói.

Vương Kỳ cười ngao nghể, kiểm chỉ vào Sở Thiên.

Sở Thiên sắc mặt trầm ổn, một kiếm chậm rãi đẩy ra. Một kiếm này đường đường chính chính, trong suốt đường đi, thoáng chốc phát sinh ra một khí thế uy nghiêm dũng mãnh. Ngay cả không khí cũng bị ảnh hưởng, bị đẩy mạnh về phía trước.

- Tốt.

Ánh mắt mọi người sáng ngời, âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Vương Kỳ cũng có chút kinh ngạc. Sở Thiên vừa ra tay, liền có chút bất ngờ. Chỉ có điều, như vậy mới thú vị, không phải sao?

Vương Kỳ cũng ra tay. Một kiếm chém nghiêng ra, góc độ xảo quyết quý dị, là từ góc chết chém đến.

Cổ tay Sở Thiên rung lên, kiếm quang lóe lên, kéo theo nhiều đóa kiếm hoa. Mỗi đóa đều tràn ngập uy nghiêm, bắn về phía Vương Kỳ.

Cánh tay Vương Kỳ rung lên, thân kiếm rung động, hóa thành hơn mười kiếm, không chỉ phá hồng kiếm hoa, còn hóa thành kiếm ảnh đầy trời đâm về phía Sở Thiên.

Sở Thiên ra tay, hoàn toàn không tỏ ra yếu kém. Hai kiếm giao nhau, không ngừng truyền ra những tiếng leng keng chói tai. Tia lửa bắn ra khắp nơi.

- Tốt. Kiểm thuật của ngươi thực sự nằm ngoài dự đoán của ta.

Vương Kỳ bay ngược lại, sau khi kéo dài khoảng cách, hần cười nói, phong thái vẫn cao ngạo:

- Chỉ có điều, ta đã biết trình độ kiểm thuật của ngươi. Không cần phải tiếp tục đấu nữa. Tiếp theo, ta sẽ lấy ra thực lực chân chính, trực tiếp đánh bại ngươi.

- Ai thắng ai thua vẫn còn không biết đâu.

Sở Thiên nói. Vừa rồi hần lấy ra tài nghệ thật sự, lại cùng đối phương đấu ngang tay. Nay nghe đối phương nói như vậy, lại nhìn thấy sắc mặt đối phương tràn đầy vẻ tự tin thậm chí là tự ngạo, trong lòng hơi trầm xuống, lại không chút e ngại.

- Bí pháp: Tật Phong Kiếm Quyết!

Vương Kỳ quát khẽ. Quanh thân hần, từ trong không trung một kinh phong nổi lên, khiến mái tóc và góc áo lay động, khí thế kinh người. Chợt thấy ngón trỏ ngón giữa bên tay trái của Vương Kỳ khép lại, phía trên có kiếm khí kinh người phun ra nuốt vào. Hần nhẹ nhàng đặt ở trên thân kiếm, chậm rãi di chuyển tới mũi kiếm.

Kiểm chỉ lướt qua. Chỉ thấy trên thân kiếm có một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, giống như có cơn gió nhanh chóng thổi về phía mũi kiếm. Đường nét rõ ràng bắt đầu khởi động, khí tức kinh người.

Trong đám người, ánh mắt Sở Mộ sáng lên.

Bí pháp, hần cũng có. Kiếm khí hộ thể là để hộ thân. Nhưng không biết Tật Phong Kiếm Quyết này có tác dụng thế nào?

Trên đình viện phía trước đại sảnh phủ đệ của Sở gia đang tập trung rất nhiều người. Bọn vây quanh thành một vòng tròn. Ở giữa có một mảnh đất trống.

Sắc mặt Sở Thiên ngưng trọng, nắm chặt Bách Luyện Kiếm đưa ngang trước người, giống như núi cao đồ sộ. Vương Kỳ toàn thân đầy kinh phong tập kích, tóc đen góc áo lay động, phát ra những tiếng phản phật, khí thế kinh người. Trên Bách Luyện Kiếm trong tay hần còn lưu động gió sắc bén.

- Tật Phong Kiếm Quyết?

Sở Hành Không và Lâm Phi Hồ nhướng mày, mơ hồ cảm thấy mình hình như đã từng nghe nói về môn bí pháp này. Chỉ có Vương Nhật Côn lộ vẻ tươi cười, dường như muốn nói "ta cái gì cũng biết".

- Ta nhớ ra rồi.

Đột nhiên, Lâm Phi Hồ vỗ tay nói, trong mắt lộ rõ vẻ mừng tình hiểu ra:

- Tật Phong Kiếm Quyết là một môn bí pháp trung giai. Sau khi thi triển ra, có thể nâng cao tốc độ xuất kiếm lên một thành, tăng tốc độ thân pháp lên một chút.

- Cái gì! Nâng cao tốc độ xuất kiếm lên một thành!

Mọi người vừa nghe, đều khiếp sợ.

Mới nghe, một thành tốc độ xuất kiếm không tính là cái gì. Nhưng hiệu quả thật sự cũng rất rõ ràng. Cùng là hai kiếm giả có tu vi kiểm thuật tương tự, có

nâng cao một thành này, bình thường có thể nhanh phân ra sinh tử hơn.

- Nâng cao tốc độ xuất kiếm lên một thành...

Sở Mộ có chút suy nghĩ.

Kiểm giả khác nhau, tốc độ xuất kiếm hoàn toàn khác nhau. Một thành, nếu xuất hiện ở trên người kiếm giả xuất kiếm chậm, hiệu quả nâng cao không phải rất rõ ràng.

Nhưng nếu như là kiếm giả xuất kiếm nhanh, một thành nâng cao lại rất rõ ràng. Nói ví dụ như chính hắn, chỉ cần có thể nâng cao một thành tốc độ xuất kiếm, vậy thực lực chính thể sẽ tăng lên một hai thành.

- Trong mười chiêu, đánh bại ngươi.

Vương Kỳ tiện tay vung Bách Luyện Kiếm lên, kinh phong lưu chuyển, không khí dập dờn bông bênh, có gió thổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Con cháu Sở gia chẳng qua cũng chỉ có như vậy

- Khẩu xuất cuồng ngôn.

Sở Thiên quát, hai tay cầm kiếm giơ lên. Một kiếm lực mạnh mẽ chém tới, khí thế kinh người, hình như muốn bỏ cả ngọn núi lớn ra.

Trên mặt Vương Kỳ hiện lên một sự khinh thường. Hắn xuất kiếm như gió, kiếm ảnh vô số. Có thể thấy kiếm ảnh rõ ràng nhanh hơn dây đặc hơn so với vừa rồi.

Leng keng.

Tiếng kim loại va chạm liên vang lên. Từng kiếm từng kiếm chém về phía kiếm của Sở Thiên, đánh lệch kiếm của Sở Thiên. Tiếp đó, lại từng kiếm từng kiếm đâm về phía Sở Thiên.

Sở Thiên biến sắc, vội vàng vận dụng kiếm thức, thuận thế từ dưới đi lên đồng dạng vòng qua, ngăn cản kiếm của Vương Kỳ.

Một kiếm phản kích, thân ảnh Vương Kỳ như múa, xuất hiện mấy thân ảnh trùng lặp. Hơn mười kiếm ảnh từ ba phía trái, giữa, phải, toàn bộ đều tấn công về phía Sở Thiên.

Sở Thiên nhất thời luống cuống tay chân, liên tục vung kiếm chống đỡ, đã rơi vào thế bị động.

- Nhanh vung kiếm lên.

Trong đám người, Sở Hồng âm thầm sát ruột hô lên:

- Quá chậm.

Tất cả mọi người đã nhìn ra, luận về kiếm thuật, Sở Thiên sẽ không kém hơn Vương Kỳ. Chỉ ít hai bên phải đấu hơn mấy trăm ngàn chiêu mới có thể phân ra thắng bại. Nhưng sau khi Vương Kỳ thi triển ra bí pháp Tật Phong Kiếm Quyết, tốc độ xuất kiếm nhanh hơn, di chuyển như bình thường, đã cao hơn Sở Thiên không chỉ một bậc.

Chỉ ngần ngừ mấy kiếm, Sở Thiên đã rơi vào hoàn cảnh xấu.

Cấn răng một cái, hai tay Sở Thiên cầm kiếm, từng kiếm chém ra, quét ngang, mở rộng phạm vi, dừng mảnh vô cùng, cuối cùng ép Vương Kỳ lui lại một chút.

- Tốt. Đánh bại hắn, Sở Thiên ca.

- Đánh bay hắn, để hắn biết sự lợi hại của con cháu Sở gia chúng ta.

Đám con cháu Sở gia đều nắm chặt nắm đấm, quát to lên.

Nhưng Sở Mộ cùng số ít người lại nhìn ra được, Sở Thiên bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

- Đánh bại ta sao? Suy nghĩ kỹ lạ. Bại cho ta.

Vương Kỳ lạnh lùng cười, từng bước tiến về phía trước, Giống như thuận gió, tránh kiếm của Sở Thiên, xuất hiện ở bên cạnh người Sở Thiên. Kiếm quang tập kích xung quanh, kiếm ảnh ngang dọc, trực tiếp bao trùm lấy Sở Thiên.

- Thất bại.

Sở Mộ trầm nghĩ.

Quả nhiên, chỉ thấy sau khi kiếm ảnh biến mất, kiếm của Vương Kỳ đã đặt ở trên cổ Sở Thiên. Sắc mặt Sở Thiên tới đổi lui, cuối cùng có chút cụt hứng nói:

- Ngươi thắng.

Khỏe miệng Vương Kỳ cong lên, lộ ra một nụ cười tự đắc. Hắn thu hồi kiếm, kéo ra mấy đóa kiếm hoa, dùng Tật Phong Kiếm Quyết, nhìn về phía đám con cháu Sở Mộ, nói:

- Còn có ai nguyện ý chỉ giáo? Con cháu Sở gia, sẽ không chỉ có một Sở Thiên chứ?

Đám con cháu Sở Mộ trong lòng thậm tức giận, lại không có người nào dám đứng ra. Tu vi của bọn họ quá thấp. Vừa rồi đã nhìn thấy rõ thực lực của Vương Kỳ, bọn họ hiểu rất rõ mình không phải là đối thủ. Cho nên, tuy rằng tức giận, bọn họ cũng không dám đi ra, tự rước lấy nhục.

- Vương Nhật Côn, hôm nay là đại thọ của gia phụ, các người ảm ỉ như vậy cũng đủ rồi chứ!

Sở Hành Không nhú mày, nói.

- ảm ỉ sao? Sở huynh nói lời này là không đúng. Đây chẳng qua là thiếu niên đồng lứa của hai nhà Sở Vương cùng luận bàn mà thôi. Đồng thời, Vương mỗ tới đưa lễ mừng thọ cho Sở lão gia tử. Lễ nào Sở huynh cảm thấy phần lễ mừng thọ này không đủ phân lượng hay sao?

Vương Nhật Côn giả vờ không hiểu, nói.

- Ha ha ha ha... Hiên chất có lòng, đây là món quà mừng thọ đặc biệt nhất mà lão phu nhận được, lão phu thu nhận.

Đột nhiên, một tiếng cười già nua lại trung khí mười phần từ trong đại sảnh truyền đến. Mọi người vội vàng nhìn lại. Chỉ thấy một lão già cường tráng cao lớn vai dày rộng, bước tới.

Lão già này tóc nơi thái dương trắng bệch, mặt lộ hồng quang, khí huyết tràn đầy, long hành hổ bộ. Trên mặt có một loại uy nghiêm kinh người, giống như mãnh hổ xuống núi, uy thế凛冽.

- Sở lão gia tử...

Rất nhiều người vội vàng hành lễ kiến lễ văn bái, đặc biệt cung kính.

Lão gia chủ Sở gia... Sở Đương Hùng, năm đó uy phong vô cùng, không ai bì nổi, được gọi là mãnh hổ Sở gia. Bên trong Khai Dương Thành, cho dù là ai đều phải nhường hắn ba phần.

- Ra mắt lão gia tử.

Lâm Phi Hổ vội vàng làm lễ kiến lễ văn bái. Vương Nhật Côn cho dù là tới khiêu khích, lúc nhìn thấy Sở Đương Hùng, trên mặt cũng hiện lên một phần mất tự nhiên, làm lễ kiến lễ văn bái.

- Được, lão phu đặc biệt cảm ơn các vị đã đến đây.

Sở Đương Hùng nói xong, chợt nhìn về phía Vương Kỳ. Tình quang nội liễm kia khiến Vương Kỳ biến sắc, toàn thân không được tự nhiên:

- Không tệ. Thật sự là nhân trung long phượng, Vương gia có người kế tục. Con cháu Sở gia chúng ta cũng không cần bị coi thường. Tất cả đều có thể ra tay xin chỉ dạy. Thắng bại là chuyện thường của kiếm giả. Thua, không mất mặt.

Sở Mộ âm thầm ủng hộ. Sở lão gia tử này quả nhiên không tầm thường. Vừa ra trận, khí thế kinh người, trấn trụ toàn trường. Một câu nói ra, cũng hóa giải được nỗi xấu hổ bị đánh bại của Sở Thiên, bỏ đi nghi ngờ và sợ hãi trong lòng đám con cháu Sở gia.

- Ta tới.

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên. Sở Hồng bước ra ngoài, liếc mắt nhìn Sở Thiên, lại nhìn về phía Vương Kỳ:

- Sở Hồng của Sở gia, kiếm khí cảnh cừu đoạn sơ kỳ, ta tới để cho ngươi biết Sở gia ta không chỉ có một Sở Thiên.

Sở Hồng là nghĩ như vậy. Kiếm thuật của Vương Kỳ vừa nhìn cũng biết là lấy tốc độ làm chủ, đồng thời kiếm đi lệch. Sở Thiên lại là đường đường chính chính. Phong cách của hai người hoàn toàn khác nhau.

Kiếm thuật của bản thân Sở Hồng lại lấy kỳ và biến là chính. Nàng tin tưởng khi mình thi triển ra, có thể thắng được Vương Kỳ.

- Sở Hồng tỷ nỗ lực lên.

- Sở Hồng tỷ phát uy, đánh bại hần, cho hần biết thế nào là lợi hại.

Sở Hồng ở trong Sở gia cũng rất có nhân khí. Bản thân nàng lại xinh đẹp. Thiên phú tốt, tu vi cao, kiếm thuật tinh tế.

- A, đáng vẻ không tệ. Chỉ là không biết kiếm thuật thế nào.

Vương Kỳ ngả ngón nói, còn huyết sáo một cái, khiến Sở Hồng thâm giận. Đám con cháu Sở gia cũng đều tức giận.

Chợt Vương Kỳ lại thi triển Tật Phong Kiếm Quyết, kinh phong tập kích.

- Ném thử Bách Hoa Kiếm Thuật của ta.

Sở Hồng khẽ kêu lên. Nàng bái nhập chính là kiếm phái trung phẩm Bách Hoa Kiếm Phái. Nàng vừa ra tay, mọi người dường như nhìn thấy được nhiều đóa hoa tươi xuất hiện.

- Có chút thú vị. Hi vọng nàng có thể đánh thêm với ta mấy chiêu.

Vương Kỳ ngao ngễ nói, sau đó liền xuất kiếm. Kiếm nhanh hơn, góc độ càng xảo quyết hơn. Một kiếm phá rơi một đóa hoa. Tiếp theo, hần đâm về phía Sở Hồng.

- Kiếm thật nhanh!

Sở Hồng kinh hãi. Vừa rồi ở ngoài nhìn, nàng cảm thấy Sở Thiên phản ứng quá chậm, khiến cho nàng âm thầm sốt ruột, hận không thể một bước đá văng Sở Thiên ra, nàng thay thế vào. Nhưng thời điểm tự mình lĩnh hội, nàng mới biết được, kiếm của đối phương thực sự rất nhanh. Nhanh tới mức khiến mình khó có thể phản ứng kịp.

Sở Hồng cắn răng một cái, vội vàng vùng Bách Luyện Kiếm lên. Rất nhiều đóa kiếm hoa phóng ra, giống như trăm hoa xuất hiện vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Khẩu xuất cuồng ngôn! Mười chiêu tất bại

- Tất cả phá cho ta.

Vương Kỳ quát khẽ, kiếm di chuyển nhanh hơn. Một trận gió thổi đến, hóa thành từng đạo sắc bén. Kèm theo đó là tiếng thét thê lương. Từng đóa kiếm hoa bị đánh bại. Hai bên xuất kiếm, khiến người ta không kịp nhìn, vô cùng đặc sắc.

Hai kiếm không ngừng giao tiếp va chạm, phát ra vô số tia lửa chuyển động, bay lượn. Sau mấy kiếm, đột nhiên, Vương Kỳ một kiếm quét ngang, đánh bay kiếm của Sở Hồng ra, thuận thế vùng kiếm lên. Thời điểm Sở Hồng vẫn chưa kịp có phản ứng, mũi kiếm đã đặt ở trên cổ trắng như bạch ngọc của Sở Hồng.

Sắc mặt Sở Hồng lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ vạn phần, không có cách nào tiếp nhận loại thất bại này.

Vương Kỳ rất tiêu sái kéo ra mấy đóa kiếm hoa, dừng Tật Phong Kiếm Quyết lại, mỉm cười, đảo mắt nhìn qua đám con cháu của Sở gia, nói:

- Có còn người nào đánh với ta một trận hay không? Không có sao? Nói thật, ta trước khi đến đây, trong lòng vô cùng chờ mong. Nhưng kết quả lại khiến cho ta rất thất vọng. Xem ra, con cháu Sở gia chẳng qua cũng chỉ có như vậy.

Con cháu Sở gia chẳng qua cũng chỉ có như vậy!

Một một chữ, âm âm nổ vang. Sở Thiên Sở Hồng cùng đông đảo con cháu thiếu niên cùng tuổi tại Sở gia, sắc mặt đều đại biến, tức giận không thôi, lửa giận thiêu đốt. Các thiếu niên Sở gia lớn tuổi hơn cũng tức giận bất bình. Nếu không e ngại ý lớn hiếp nhỏ, chỉ sợ sẽ trực tiếp ra tay giáo huấn Vương Kỳ

một phen.

Quá cuồng vọng!

Sắc mặt Sở Đương Hùng hơi trầm xuống, trong mắt lóe lên hàn mang, nhìn về phía Vương Kỳ, nhất thời khiến Vương Kỳ cảm thấy toàn thân tóc gáy dựng thẳng, sắc mặt đại biến, giống như bị núi lớn từ trên đè xuống. Tay hắn run lên, kiếm thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Vương Nhật Côn biến sắc, chợt lách người ngăn cản ánh mắt của Sở Đương Hùng, hít một hơi thật sâu nói:

- Lão gia tử, khuyên tử kiều căng. Ta thay mặt xin lỗi lão gia tử.

Thái độ của Vương Nhật Côn khiến người của Sở gia cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng câu nói tiếp theo của Vương Nhật Côn, lại khiến người của Sở gia rơi vào tình cảnh họa vô đơn chí, giống như lửa cháy đổ thêm dầu vậy, càng thêm giận dữ.

- Chỉ là theo như lời khuyên tử nói, cũng không phải không có đạo lý. Lúc này, khuyên tử tới đây thật sự ôm kỳ vọng lớn lao, hy vọng có thể có người cùng tuổi cùng hắn bàn luận kiếm thuật. Nhưng kết quả này... thật sự...

Vương Nhật Côn nói, lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận.

- Nếu như Sở gia các người có người thiếu niên đồng lứa nào có thể đánh bại ta, ta nguyện ý thu hồi những lời ta vừa nói, đồng thời thừa nhận là Vương Kỳ ta kiều ngạo cuồng vọng, ếch ngồi đáy giếng ánh mắt thiên cận. Sau này, khi nhìn thấy thiếu niên Sở gia các người, ta sẽ tự động nhường đường.

Giọng nói của Vương Kỳ lại vang lên lần nữa, tràn ngập cuồng ngạo, phong thái tự cao tự đại.

Đám con cháu Sở gia bị lửa giận hoàn toàn kích thích, hùng hực thiếu đốt.

- Thối lắm. Hắn cho rằng hắn là ai chứ?

- Hồn dân, không ngờ lớn lối cuồng vọng như vậy.

- Cút ra ngoài, cút ra khỏi Sở gia. Chúng ta không chào đón ngươi.

Dù loại âm thanh giống như thủy triều bắt đầu khởi động, đều nhằm về phía Vương Kỳ. Lời Vương Kỳ nói đã khiêu khích khiến nhiều người tức giận.

Xung quanh, đám gia tộc nhỏ, bang phái nhỏ vv đến đây chúc thọ, mỗi người đều im lặng, cái gì cũng không nói. Bên kia, bọn họ cũng đắc tội không nổi. Duy trì trăm mặt là lựa chọn tốt nhất.

Đối mặt với lửa giận không ngừng phun trào của con cháu Sở gia, Vương Kỳ lại hoàn toàn không có chút sợ hãi nào. Trái lại, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh, nói:

- Muốn ta cút ra ngoài sao? Có thể. Chỉ cần các người có người có thể đánh bại ta, ta liền lập tức cút ra ngoài. Thế nào? Có người hay không? Không dám sao? Mỗi người chỉ biết tức giận? Lẽ nào con cháu Sở gia chỉ là một đám trẻ đàn độn đùa giỡn với lưỡi kiếm thôi sao?

Những người không thuộc hai nhà đều âm thầm lú lừ, trầm nghĩ, Vương gia làm vậy không phải là dự định cùng Sở gia xé rách da mặt, hoàn toàn khai chiến chứ? Bằng không, Vương Kỳ nói thế nào cũng không thể lớn lối tổn hại thanh danh người khác như vậy.

Vào thời khắc Sở Đương Hùng, Sở Hành Không cũng hoàn toàn bị chọc giận, thậm chí còn không nhịn được, muốn ra tay, chợt một giọng nói bình thản vang lên.

- Nhớ rõ lời chính ngươi đã nói. Thất bại, lăn ra khỏi Sở gia. Nhớ kỹ, không phải là đi, mà là lăn.

Mọi người kinh ngạc, đồng thời, vội vàng nhìn sang.

Bất chợt, rất nhiều người đều khiếp sợ.

- Mộ Nhi, mau trở lại.

Lý Vân Lan vừa nhìn qua, thiếu chút nữa thì sợ tới hôn mê, vội vàng kêu lên.

- Mộ Nhi, không nên vọng động.

Sở Hành Vân cũng vội vàng kêu lên, vẻ mặt sốt ruột. Mặc dù bây giờ Sở Mộ hoàn toàn tiến bộ hơn nhiều so với trước đây, nhưng thấy kiếm thuật của Vương Kỳ, bọn họ theo bản năng cho rằng, Sở Mộ căn bản cũng không có thể là đối thủ của Vương Kỳ.

Nhìn Sở Thiên và Sở Hồng, hiện nay ở trong Sở gia, ngoại trừ Sở Hà thiếu niên đồng lứa kiệt xuất nhất ra, còn lại không phải là đối thủ của Vương Kỳ. Chỉ sợ phải là Sở Hà ra tay mới được. Nhưng bất đắc dĩ lúc này đây, Sở Hà đang ở trong kiếm phái bế quan, vẫn chưa trở về.

- A Mộ!

Sắc mặt Sở Thiên cũng biến đổi. Hắn cho rằng kiếm thuật của Sở Mộ miễn cưỡng tương đương với mình, nhưng tu vi lại chỉ có bát đoạn sơ kỳ, không thể nào là đối thủ của Vương Kỳ.

Sở Hồng cũng không ở đây, nàng tràn đầy tự tin lại bị Vương Kỳ mấy kiếm đánh bại, trong lòng tương phản quá lớn, đã sớm xấu hổ rồi đi.

- Không ngờ là hắn. Lẽ nào hắn cho rằng ở kiếm phái hạ phẩm tu luyện mấy tháng, thì rất lợi hại sao?

- Phế vật này, không ngờ đi tới tự làm mình mất mặt xấu hổ."

- Đây là muốn Sở gia chúng ta mất hết mặt mũi sao?

Một vài thiếu niên Sở gia đều chỉ trích Sở Mộ. Bọn họ từ rất lâu trước đây đã khinh thường Sở Mộ. Bởi vậy bây giờ khi nhìn thấy Sở Mộ đi ra ngoài, không phải là cổ vũ, ngược lại còn giễu cợt và xem thường.

- Câm miệng!

Đột nhiên, có một thanh niên quá lớn, sắc mặt có chút nghiêm nghị đảo mắt nhìn qua mọi người:

- Không quan tâm Sở Mộ là phế vật thể nào, nhưng hắn trước sau là người của Sở gia chúng ta, là con cháu trực hệ của Sở gia chúng ta. Hiện tại đối mặt với Vương Kỳ, mỗi người các ngươi chỉ biết nói, cũng không có người nào dám đứng ra. Các ngươi có tư cách gì mà nói hắn.

Lời của hắn nói ra, khiến không ít thiếu niên Sở gia cảm thấy không phục, nhưng không tìm được lời nào phản bác, chỉ có thể giận dữ nhìn Sở Mộ.

- Ngươi là ai?

Vương Kỳ cảm thấy hứng thú nhìn Sở Mộ, hỏi ngược lại.

- Sở gia, Sở Mộ.

Thần sắc Sở Mộ bình thản, nhìn về phía vợ chồng Sở Hành Vân và Sở Thiên gật đầu, để cho bọn họ không cần phải lo lắng. Hắn lại nhìn về phía Vương Kỳ:

- Cho ngươi thời gian một khắc đồng hồ để khôi phục, tránh tới khi thất bại lại kiếm cớ.

Sau khi Sở Mộ vừa nói ra, nhất thời khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Sở Mộ uy vũ (1)

Những người có luyện qua quan khí thuật, nhìn ra tu vi của Sở Mộ là kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ, kém hơn Vương Kỳ một đoạn. Chênh lệch đặc biệt rõ ràng. Lời như vậy, nếu như đổi thành Vương Kỳ nói với Sở Mộ, mọi người sẽ cảm thấy rất bình thường. Nhưng từ trong miệng Sở Mộ nói ra, không thể không khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Tiểu gia hỏa này có chút thú vị.

Sở Đường Hùng cũng nhận ra Sở Mộ. Hắn có chút kinh ngạc trước sự biến hóa của người cháu này.

Sở Hành Không và Sở Hành Phong cũng nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, vì tu vi của Sở Mộ mà cảm thấy kinh ngạc.

- Không cần. Đánh bại hai người bọn họ, ta cũng không có tiêu hao bao nhiêu sức lực.

Vương Kỳ mỉm cười, thầm nghĩ Sở Mộ thực sự không biết lượng sức:

- Ngươi chẳng qua là tu vi kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ mà thôi. Ta rất tán thưởng dũng khí của ngươi. Cho nên, ta sẽ không để cho ngươi bị thất bại quá khó coi.

- Thi triển Tật Phong Kiếm Quyết, trong vòng mười chiêu, ngươi tất bại.

Thần sắc Sở Mộ vẫn lạnh nhạt như cũ, không thay đổi chút nào. Giọng nói không nhanh không chậm, có vẻ hết sức bình tĩnh.

- Cái gì? Ta không nghe lầm chứ?

- Sở Mộ này cũng quá cuồng vọng đi.

- Đúng vậy, quá tự đề cao mình.

- Phế vật này ra ngoài mất mặt xấu hổ cũng thì thôi. Còn tưởng rằng mình là khí diễn xiếc sao.

Người ngoài và đám con cháu Sở gia đứng ngoài xem, đều nhỏ giọng nói.

- Ta còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu biến hóa. Không nghĩ tới, thực lực tăng lên một ít, người lại biến thành cuồng vọng vô biên như vậy.

Sở Hành Phong lắc đầu, dùng giọng giễu cợt nói:

- Lão tam cũng thực sự khổ cực. Sinh ra một đứa con trai không ra gì như vậy.

Sở Hành Không nhướng mày, cảm thấy hết sức bất mãn vì sự cuồng vọng của Sở Mộ.

Sở Đương Hùng khẽ cau mày, nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, dường như muốn nhìn thấu Sở Mộ.

Lâm Phi Hồ và Vương Nhật Côn lắc đầu, một câu nói cũng không nói gì. Nhưng biểu tình của bọn họ trong nháy mắt cũng rất dễ khiến người ta nhìn ra, bọn họ đang xem thường và cười nhạo Sở Mộ vô tri.

Lâm Phi Hồ thậm chí còn nghĩ, Sở Mộ này không phải mấy tháng trước bởi vì nữ nhi của hắn, Lâm Lạc Thủy mà bị Vương Lâm của Vương gia đánh một trận đó sao? Bây giờ nhìn hắn bị đánh đau như vậy, hình như cũng không có gì kỳ quái.

- Ha ha ha ha...

Vương Kỳ đột nhiên cất tiếng cười to, nước mắt thiếu chút nữa cũng rơi ra. Hắn chỉ vào Sở Mộ:

- Ta cho rằng ta đã đủ điên cuồng. Không nghĩ tới, ngươi không ngờ còn điên cuồng hơn cả ta. Đáng tiếc, điên cuồng của ngươi, là điên cuồng vô tri. Rất nhanh, ta sẽ cho ngươi biết, ngươi ngu xuẩn tới mức nào, vô tri tới mức nào. Không cần thi triển Tật Phong Kiếm Quyết, ngươi cũng không tiếp nổi ta mười chiêu.

- Ngươi sẽ hối hận vì những lời ngươi đã nói.

Sở Mộ không hề động đậy, thản nhiên nói. Thái độ và câu trả lời của hắn càng khiến người ta không nói được lời nào. Không nhìn được nữa, mỗi người đều âm thầm lắc đầu.

Sở gia quả nhiên là không người nói nghiệp sao?

Sở Mộ đã trở thành tiêu điểm.

Có thể biết trước, trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, Sở Mộ sẽ trở thành trọng tâm câu chuyện cho phần lớn dân chúng Khai Dương Thành trong lúc trà dư tửu hậu. Đương nhiên, là loại ví dụ phản diện, dùng để trêu chọc cười nhạo.

Cuồng vọng, kiêu căng, vô tri!

Đây là đánh giá của mọi người bây giờ đối với Sở Mộ. Không cần nói đến ai khác, chính là ngay cả vợ chồng Sở Hành Vân và Sở Thiên cũng đang nghĩ, Sở Mộ có phải đã nổi điên rồi hay không.

Đối với sự cười nhạo của người khác, Sở Mộ hoàn toàn không để ý tới. Hắn nhìn Vương Kỳ, nói:

- Xuất kiếm.

Vương Kỳ đã hòa hoãn lại, vẻ mặt xem thường nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, tiện tay đâm ra một kiếm.

Một kiếm đâm ra, gió nổi lên, gào thét lao đến.

Tuy rằng thanh thế kinh người, nhưng mọi người cũng nhìn ra được, Vương Kỳ căn bản cũng không có để Sở Mộ ở trong lòng, chỉ là tùy ý đánh ra một kiếm mà thôi.

Sở Mộ tất nhiên cũng nhìn ra được. Hắn tiện tay một kiếm vung ra. Nhất thời, những cao thủ hóa khí cảnh như Sở Đương Hùng, Sở Hành Không, Lâm Phi Hồ, Vương Nhật Côn, ánh mắt sáng lên, có phần khó có thể tin nổi.

Từ một kiếm này của Sở Mộ, bọn họ thấy một sự đặc biệt, một cảm giác trở lại nguyên trạng.

Sắc mặt Vương Kỳ biến đổi. Hắn chỉ cảm thấy mình đâm ra một kiếm, bị phong tỏa, không chỗ hạ thủ, không thể không biến đổi. Nhưng ngay thời khắc biến đổi, lại cảm thấy trước mắt hiện lên một tia ánh sáng chói mắt. Ở cổ đã truyền đến một cảm giác lạnh như băng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Rất nhiều người đều dụi dụi mắt, ra sức nhìn lại, biểu tình không thể tin nổi. Kiếm của Sở Mộ, không ngờ đặt ở trên cổ Vương Kỳ.

- Ta đang nằm mơ sao?

- Nhất định là tối hôm qua thức đêm xuất hiện ảo giác. Sau khi trở về nhất định phải ngủ nhiều hơn một chút.

- Ta đã nói rồi, thi triển Tật Phong Kiếm Quyết, lấy ra toàn lực của ngươi.

Sở Mộ thu hồi kiếm, giọng nói lạnh lùng.

Sắc mặt Vương Kỳ lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, đổi tới đổi lui vô cùng đặc sắc. Hắn căn bản không có cách nào tiếp nhận được sự thực này. Cho dù vừa rồi, hắn không coi trọng Sở Mộ, không để Sở Mộ ở trong lòng. Nhưng theo suy nghĩ của hắn, Sở Mộ hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

- Hừ, mới vừa rồi là do ta sơ suất. Tiếp theo, ta sẽ lấy ra thực lực chân chính, để ngươi biết, ngươi ở trước mặt ta, là yếu ớt tới mức nào.

Vương Kỳ khôi phục lại sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, lại thi triển Tật Phong Kiếm Quyết ra. Kinh phong tập kích tới, gào thét, khí thế kinh người.

- Tiểu gia hỏa này, thật đúng là...

Trên mặt Sở Đương Hùng hiện lên một vẻ tươi cười không thể phát giác. Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, đầy thâm thúy, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Tiếp ta một kiếm.

Sau khi thi triển xong Tật Phong Kiếm Quyết, Vương Kỳ dự định lấy ra tất cả thực lực kiếm thuật, vô cùng tự tin đâm ra một kiếm. Nhất thời, trong tiếng gió rít gào, hơn mười đạo kiếm ảnh phía sau tiếp phía trước giống như đàn châu chấu bay tới, đâm về phía Sở Mộ, bao phủ hoàn toàn nửa người trên của Sở Mộ.

- Hắn tu luyện kiếm thuật cũng thuộc về kiếm thuật hệ phong, chưa lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong. Ở trước mặt ta thi triển kiếm thuật hệ phong, không khác múa ria trước cửa Lô Ban.

Sở Mộ lại thầm nói với mình, tiện tay một kiếm vung chéo ra.

Sở Mộ xuất kiếm, bình thường không hề có chỗ nào thần kỳ. Bất kỳ kẻ nào cũng làm được.

Nhưng một cảnh tượng quỷ dị lại xuất hiện. Dưới một kiếm của Sở Mộ, hơn mười đạo kiếm ảnh của Vương Kỳ giống như bị gió to quét ngang sương mù vậy, nhanh chóng tiêu tan.

- Không thể như vậy được!

Vương Kỳ hét lên một tiếng, không có cách nào tiếp nhận được sự thực này.

- Đây là yêu thuật sao?

Có người nhỏ giọng thì thầm nói.

- Đây là...

Thần sắc đám người Sở Hành Không, Lâm Phi Hổ, Vương Nhật Côn lộ vẻ xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Sở Mộ uy vũ (2)

Vương Kỳ lại xuất kiếm. Lúc này đây, tu vi kiếm khí cảnh cửu đoạn sơ kỳ thể hiện ra, không giữ lại chút nào. Kiếm di chuyển nhanh hơn mạnh hơn. Kiếm ảnh càng thêm dày đặc hơn. Thân ảnh chia ra làm ba. Mỗi thân ảnh đều đâm ra hơn mười đạo kiếm ảnh, bao phủ lấy toàn thân Sở Mộ.

Sắc mặt Sở Thiên chợt biến đổi. Hắn chính là thua ở dưới một chiêu này của Vương Kỳ. Hắn đặc biệt cảm nhận được sâu sắc loại kiếm rậm rạp ùn ùn kéo đến này. Đường như hoàn toàn không có chỗ nào không có mặt nào mà không bị tập kích, đường như lợi dụng tất cả mọi chỗ để tập kích. Căn bản không có cách nào né tránh, không có cách nào đón đỡ.

Tim của mọi người đều bị nâng lên tới miệng, nín thở hai mắt tròn trũng. Vì bọn họ cũng đều biết, Sở Thiên chính là thua ở dưới một chiêu này. Sở Mộ có bước theo vết xe đổ của Sở Thiên hay không?

Trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Trên trăm đạo kiếm ảnh bao phủ toàn thân Sở Mộ, lại lần nữa giống như sương mù bị gió to quét sạch vậy, bị đẩy lui về phía sau, tiếp đó trở thành mờ nhạt, cuối cùng tiêu tan. Kiếm của Sở Mộ va chạm vào kiếm của Vương Kỳ, bốn mắt nhìn nhau.

Thần sắc Sở Mộ lãnh đạm. Trong mắt hắn có tinh quang lưu chuyển. Sắc mặt Vương Kỳ biến đổi, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Cảnh tượng như vậy giống như một bức tranh in vào trong mắt của mọi người.

- Không thể như vậy được!

Vương Kỳ lại kêu lên chói tai, giọng điệu tràn ngập sự sợ hãi. Đây là chuyện quỷ dị nhất hắn từng gặp qua. Hắn liên tiếp lui về phía sau, cho rằng mình đã gặp quỷ.

- Không có gì là không có khả năng.

Sở Mộ tiến phía trước từng bước một, một kiếm giống như gió mát thổi vào mặt, tập kích tới, vòn quanh. Kiếm của Vương Kỳ bị cuốn lấy, bay lên thật cao. Kiếm của Sở Mộ để ở trên cổ họng Vương Kỳ. Chỉ cần hắn hơi dùng sức đưa về phía trước, mũi kiếm bén nhọn sẽ đâm vào trong yết hầu Vương Kỳ, lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

Leng keng.

Vài tiếng động vang lên. Kiếm của Vương Kỳ rơi ở trên mặt đất, nảy lên vài cái, văng lên vài tia lửa. Hai tay Vương Kỳ mất tự nhiên mờ ra, đầu hơi ngẩng, ánh mắt kinh hoàng, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút. Hắn rất sợ Sở Mộ sẽ đâm kiếm về phía trước, lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

- Dừng tay.

Sắc mặt Vương Nhật Côn đại biến, vô cùng khó coi, quát. Trong nháy mắt, hắn bắn ra một đạo kiếm khí, đánh lệch kiếm của Sở Mộ.

Sở Mộ chỉ cảm thấy thân kiếm chấn động mạnh, tuột ra khỏi tay. Ngón tay hắn khẽ búng vào chuôi kiếm. Bách Luyện Kiếm lộn vài vòng giữa không trung, phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó hạ xuống, cắm thẳng vào trong vỏ kiếm. Cả động tác vô cùng tiêu sái, để lại ấn tượng sâu sắc cho những người đang đứng xem ở đó.

Nhất là các thiếu niên Sở gia càng không ngừng hâm mộ.

- Ngươi thua. Nhớ rõ lời ngươi đã nói qua, lần ra khỏi Sở gia.

Sở Mộ nhìn Vương Kỳ, thản nhiên nói.

Sắc mặt Vương Kỳ nhất thời trở nên trắng bệch. Hắn vội vàng lui về phía sau Vương Nhật Côn, nhìn Vương Nhật Côn, vẻ mặt hoảng loạn hoang mang lo sợ.

- Tha được cho người thì nên tha. Lưu lại cho ta chút mặt mũi, sau này gặp lại cũng dễ ăn dễ nói.

Vương Nhật Côn trầm giọng nói. Nếu như Vương Kỳ thật sự lần ra khỏi Sở gia, lần này Vương gia sẽ rất mất mặt.

- Vương huynh nói lời ấy là sai rồi. Lệnh lang miệng ra hào ngôn. các vị ở đây đều có thể làm chứng.

Sở Hành Không đã kịp phản ứng, cười ha ha. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khoan khoái. Giống như ngày hè nắng chói chang uống một hớp nước ô mai ướp lạnh vậy. Thật quá thoải mái. Tâm tình rất tốt, ngay cả cách xưng hô hắn cũng thay đổi:

- Lê nào, Vương huynh muốn lệnh lang làm một tiểu nhân thất tín bội nghĩa?

- Vậy cũng không tốt. Con người, nếu đã nói ra phải giữ chữ tín.

Lâm Phi Hổ vỗ tay cười nói.

Sắc mặt Vương Nhật Côn đại biến. Sắc mặt Vương Kỳ lúc trắng lúc xanh, hai mắt vô thần.

- Lăn ra ngoài.

Trong lòng Sở Mộ rất sáng khoái. Chỉ ít, hẳn là người của Sở gia. Sở gia bị khi dễ, Sở Mộ cũng cảm thấy rất khó chịu, cho nên mới ra tay.

- Lăn ra ngoài!

- Lăn ra ngoài!

- Lăn ra ngoài!

- Lăn ra khỏi Sở gia. Sở Mộ uy vũ!

- Lăn ra khỏi Sở gia. Sở Mộ uy vũ!

Cảm giác trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát làm cho lòng người dao động cực lớn, giống như lòng sông so với mặt biển vậy. Mỗi người đều vô cùng kích động, vô cùng hưng phấn. Cảm giác này lan ra rất nhanh. Đám con cháu Sở gia đều quát to, thanh uy rung trời. Ngay cả một vài thanh niên không nhìn được kích động, trong lòng cũng thâm quát theo.

Âm thanh giống như sóng lớn ngập trời ùn ùn kéo đến, khiến sắc mặt Vương Nhật Côn kịch biến. Vương Kỳ lại vạn phần hoảng sợ, không nhìn được, thân thể co lại.

Đột nhiên, tất cả âm thanh đều yên lặng. Bởi vì Sở Dương Hùng đã giơ hai tay lên.

- Bất kỳ kẻ nào, làm bất cứ chuyện gì, cũng phải gánh chịu hậu quả tương ứng.

Sở Dương Hùng chậm rãi nói:

- Vương hiền chất, tiếp nhận đi. Không nên để ta phải nhiều lời. Nếu như các người cảm thấy ủy khuất, có thể tìm lão quỷ Vương gia kia tới gặp ta lý luận.

Trong lòng người của Sở gia kích động vô cùng, xúc động tuôn trào mãnh liệt. Những người khác cũng cảm thấy trong lòng vui sướng. Người của Vương gia luôn quen thói bá đạo. Không nghĩ tới, bọn họ cũng sẽ có ngày hôm nay.

- Phụ thân...

Vương Kỳ sợ hãi không dừng.

- Lời bản thân con đã nói ra, phải tự mình chịu trách nhiệm.

Vương Nhật Côn biết, chuyện Vương Kỳ lăn ra khỏi Sở gia trở thành kết cục đã định. Hắn nhắm hai mắt lại, dờ dẩn nói, trong lòng cũng cảm hận đến mức tận cùng.

Vương Kỳ chậm rãi đảo mắt nhìn qua xung quanh, chỉ cảm thấy mọi người đều đang hoan hô đều đang cười nhạo hắn. Âm thanh càng lúc càng xa, giống như ở trong một giấc mộng. Đột nhiên, mắt hắn trở nên trắng dã, thân thể lao đảo một cái, đã ngã sang một bên.

Không ngờ, sợ tới hôn mê!

Tháng này bắt đầu vào mùa đông, Khai Dương Thành phát sinh hai chuyện lớn, có liên quan mật thiết.

Thứ nhất: Lão gia chủ Sở gia đại thọ bảy mươi; Thứ hai: gia chủ Vương gia dẫn Vương nhị thiếu gia Vương Kỳ đi tới Sở gia, ý đồ khiến Sở gia ở trong ngày đại thọ mang tai mang tiếng. Thật không ngờ cuối cùng, là Vương nhị thiếu gia sau khi bị thua vì các loại nguyên nhân như sợ hoặc không cam lòng hoặc phần nộ mà hôn mê. Điều này nhất thời đã trở thành đề tài trọng đại của Khai Dương Thành. Vương gia cũng bởi vậy mà bị sỉ nhục.

Mà trực tiếp dẫn đến chuyện này, chính là do con trai người con thứ ba của mãnh hổ Sở gia Sở Dương Hùng, mấy tháng trước còn được người ta gọi là phé vật... Sở Mộ.

Trong lúc nhất thời, Sở Mộ và Vương Kỳ, trở thành người có danh tiếng vang dội nhất Khai Dương Thành. Đương nhiên, một người là danh tiếng tốt, một là danh tiếng xấu.

...

Trong một viện tại phủ đệ của Sở gia.

- Xem ta đây.

Một tiếng hô vang lên. Chỉ thấy một thiếu niên Sở gia, cầm kiếm trong tay ném lên thật cao. Kiếm chuyển động ở giữa không trung, hạ xuống, thiếu niên nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, một tay cầm vỏ kiếm, chuẩn bị tiếp nhận thanh kiếm hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Người là kiêu ngạo của Sở gia

Động tác này chính là động tác ngày hôm qua Sở Mộ đã làm được, các con cháu Sở gia đều hâm mộ vô cùng. Vì vậy, mỗi người nhìn không được mà học tập. Bọn họ cảm thấy, nếu như mình học được cái động tác thu kiếm có thể nói là phong cách đến cực điểm này, gặp được cô nương mình yêu thích, có thể biểu hiện một chút. Nói không chừng sẽ nhận được trái tim của cô nương đó.

Những chuyện tương tự, ở các nơi trong phủ đệ Sở gia, tùy ý có thể thấy được. Thậm chí có một vài thanh niên Sở gia cũng trốn ở bên trong phòng len lén luyện tập.

Mà Sở Mộ, cũng một lần từ nhân bất tâm thường bị rất nhiều người của Sở gia khinh thường, trở thành nhân vật phong vân danh tiếng vô lượng vượt qua cả Sở Thiên và Sở Hồng. Chỉ có Sở Hà chưa từng trở về, mới có thể bằng được.

- Không có khả năng! Đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng!

Trong Hành Phong Viện, vẻ mặt Sở Hồng không thể tin tưởng nổi. Khi nàng nghe được tin Sở Mộ đánh bại Vương Kỳ, trực tiếp nhận định đây là một chuyện nực cười.

Nhưng khi nàng từ chỗ cha nàng Sở Hành Phong, cũng nhận được tin tức giống như vậy, Sở Hồng liền sợ ngây người. Sau đó, nàng chính là phủ nhận, không muốn tin tưởng.

Sở Mộ là ai?

Sở Mộ chính là một phế vật khiến cho nàng vẫn khinh thường. Ngay cả một vài con cháu chi thứ cũng không bằng.

Mà bây giờ, lại muốn nàng tin tưởng, Vương Kỳ mấy kiếm đánh bại nàng và Sở Thiên, trái lại bị Sở Mộ đánh bại, còn đánh bại một cách thần kỳ như vậy. Đây quả thực là ban đêm nói chuyện trên trời.

- Ta tuyệt đối không tin. Ta muốn đi tìm hắn. Ta muốn đích thân thử xem kiếm thuật của hắn.

Hành vi của Sở Hồng giống như phát điên, thì thảo nói. Nàng cầm kiếm lên, nhanh chóng xông ra ngoài, dự định đi tìm Sở Mộ.

...

- Người là kiêu ngạo của Sở gia ta!

Đây là câu nói đầu tiên của Sở Đương Hùng nói với Sở Mộ, khiến trong lòng Sở Mộ thoáng chấn động.

Sáng sớm hôm nay, Sở Đương Hùng triệu kiến Sở Mộ. Trong trí nhớ của Sở Mộ, Sở Đương Hùng gia này đối với mình vẫn tính là quan tâm, cũng thường xuyên cổ vũ cho mình. Lúc này, ở bên trong căn phòng của Sở Đương Hùng, chỉ có hai người Sở Đương Hùng và Sở Mộ ngồi đối mặt với nhau. Ở giữa có một bàn trà bằng gỗ đen bóng. Một người một bình trà, vẫn còn chưa động tới.

- Nói thật, ở trong mấy tôn tử của ta, ngươi là một người bình thường nhất, cũng là người không được coi trọng nhất.

Sở Đương Hùng đột nhiên thở dài một hơi, ánh mắt có chút phiền muộn nhìn Sở Mộ, nói:

- Thiên phú tu luyện của ngươi quá kém. Ban đầu, ta cảm thấy, ngươi không có cách nào đạt được thành tựu gì. Cho dù là ngươi bá nhập Thanh Phong Kiếm Phái, cũng khó mà đạt được thành tựu gì. Ở trong suy nghĩ của ta, Sở gia sau này vẫn cần người như Sở Hà Sở Thiên nâng lên. Ngươi, chỉ cần dựa theo ý của mình, sống vui vẻ khoái lạc như vậy là đủ rồi.

Sở Mộ yên lặng nghe, không trả lời.

- Ngày hôm nay, Sở Thiên và Sở Hồng đều bị thua. Sở Hà không về. Ta vốn cho rằng, ngày sinh của mình sẽ trôi qua chật vật như thế. Sở gia chúng ta lúc này đây cũng sẽ mất hết mặt mũi, danh tiếng quét ra rác.

Nói đến đây, hai mắt Sở Đương Hùng lóe ra tinh quang hung bạo, lộ ra sự kích động và niềm vui bất ngờ:

- Hoàn toàn ngoài dự đoán của ta, ngươi xuất hiện giống như kỳ tích, lấy kiếm thuật quý thần khó lường đánh bại Vương Kỳ, trái lại khiến Vương gia ăn

phải quá đáng của chính mình, mặt mũi mất hết danh tiếng quét ra rác. Nói nguoi là kiêu ngạo của Sở gia ta, không quá đáng.

- Vương gia chẳng qua là tự chuốc họa vào thân mà thôi.

Sở Mộ mỉm cười, nói.

- Được, không kiêu không nóng nảy.

Sở Đương Hùng vui vẻ tán thưởng nói:

- Sở Đương Hùng ta năm đó được xưng là mãnh hổ Sở gia. Nhưng sau ta, tuy rằng Hành Không Hành Phong Hành Vân đều tính là không tệ, nhưng không có phong thái của ta lúc trước. Sở gia ta không có cách nào tiến thêm một bước, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được cục diện bây giờ. Sở Hà Sở Thiên những tiểu tử này cũng xem như rất tốt. Nhưng muốn để Sở gia ta tiến thêm một bước, lại vẫn chưa đủ. Nguoi, ngang trời xuất thế.

- Gia gia, ta đối với vị trí gia chủ, không có bất kỳ ý tưởng gì. Mục tiêu của ta là kiếm đạo.

Sở Mộ cảm thấy mình cần phải nói rõ ràng.

- Ha ha, ta biết. Từ khi nguoi bắt đầu cho thấy phong thái của mình, ta đã biết, nguoi chỉ ở kiếm đạo.

Sở Đương Hùng cười ha ha nói. Bỗng nhiên, hần đứng lên, chấp hai tay sau lưng đi tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài, nói lần nữa:

- Ta không biết, ở trên người nguoi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho nguoi có thay đổi cực lớn như vậy. Ta chỉ nhận định, nguoi là người của Sở gia. Trên người nguoi chảy chính là máu của Sở gia. Nguoi là tôn tử của Sở Đương Hùng ta. Nguoi nắm giữ kiếm thuật quý thần khó lường, cho dù là Sở Đương Hùng ta luyện kiếm sáu mươi năm, cũng thấy mặc cảm. Nguoi nhất định sẽ giống như mây trên bầu trời, cao cao tại thượng, như gió kìa, thổi vào biến đổi vương triều Đại Khôn, thậm chí thổi vào biến đổi cả Đông Kiếm Vực. Cho nguoi làm gia chủ, chỉ có thể là ràng buộc nguoi, ngăn cản bước chân nguoi truy đuổi kiếm đạo. Ta chỉ là hi vọng, sau khi nguoi cường đại, có thể che chở Sở gia, có thể dẫn dắt Sở gia, khiến Sở gia tiến thêm một bước. Như vậy là đủ rồi.

Sở Đương Hùng nói một hồi, trong lòng Sở Mộ liền sục sôi.

- Gia gia, ta hiện tại chỉ là kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ mà thôi.

Sở Mộ cười khổ nói.

- Ha ha, chính nguoi cũng nói, bây giờ là kiếm khí cảnh bát đoạn sơ kỳ.

Sở Đương Hùng lơ đãng mỉm cười, xoay người nhìn về phía Sở Mộ, ánh mắt sáng quắc:

- Ta biết, trong lòng nguoi cũng vô cùng kiên định với kiếm đạo. Một ngày kia, nhất định có thể không ngừng vượt qua người khác. Hơn nữa, nếu như ta không có nói sai, nguoi đã chạm đến Ý Cảnh Phong.

Câu nói sau cùng của Sở Đương Hùng, khiến sắc mặt Sở Mộ thoáng thay đổi, trong lòng đặc biệt khiếp sợ.

Hắn thật không ngờ, gia gia này của mình lại còn nhận ra được Ý Cảnh Phong. Chẳng lẽ hắn cũng lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong?

Nhưng cái này không đúng. Dựa theo như lời Lăng Phong Chương Viện đã nói, kiếm giả Hóa Khí Cảnh lĩnh ngộ ý cảnh cũng không nhiều. Sở gia tuy rằng xưng là một trong ba gia tộc lớn Khai Dương Thành, nhưng ở bên trong toàn bộ vương triều Đại Khôn, trên thực tế nhỏ bé vô cùng. Ngay cả một viện của Thanh Phong Kiếm Phái cũng không bằng.

- Ta không có lĩnh ngộ được Ý Cảnh Phong.

Dường như biết suy nghĩ trong lòng Sở Mộ, Sở Đương Hùng cười khổ nói:

- Chỉ là, năm đó, lúc ta còn rất nhỏ, ta ở trên người gia gia đã biết được điều này. Nhưng khi đó, ta không hiểu. Mãi đến sau khi lớn lên, ta mới biết được. Ta cũng muốn lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong, nhưng đáng tiếc, lại không đủ thiên phú. Nguoi nói cho ta biết, có phải nguoi đã thật sự đã lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong hay không?

- Đúng.

Sở Mộ vừa nghĩ một chút, liền gật đầu.

- Được... Được... Được... Ha ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Bức tranh gió

Sở Đương Hùng thoải mái cười to, cười đến mức khóe mắt đều trào ra nước mắt. Cười lớn hồi lâu, hắn mới dần dần dừng lại:

- Sở gia ta thật sự có người kẻ nghiệp. Sở Mộ, người đi theo ta. Ta dẫn người đi tới mật thất của Sở gia chúng ta.

Mật thất của Sở gia!

Trong lòng Sở Mộ thầm run lên. Trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ có khái niệm này. Hắn chẳng bao giờ biết, Sở gia có mật thất.

Nhất thời, trong lòng Sở Mộ thoáng động, có cảm giác sẽ phát sinh ra chuyện lớn gì đó.

Xịch xịch xịch.

Tiếng bánh răng chuyển động vang lên. Ở trong sự khiếp sợ của Sở Mộ, giường lớn trong phòng Sở Đương Hùng chậm rãi dời đi, lộ ra sàn nhà. Tiếp theo, sàn nhà cũng chậm rãi tách ra, xuất hiện một cầu thang đi xuống.

- Mật thất của Sở gia chúng ta là gia chủ đời thứ nhất tiêu hao hết sức lực tạo dựng lên, đặc biệt bí mật. Các triều đại tới nay, chỉ có gia chủ Sở gia mới được biết.

Sở Đương Hùng thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Sở Mộ, cười đắc ý nói:

- Hiện tại, ngoại trừ ta và Hành Không ra, lại có thêm người nữa.

Nói xong, Sở Đương Hùng lấy ra một viên minh châu phát sáng, một bước đi trước, tiến xuống cầu thang, Sở Mộ cũng đi theo xuống. Sàn nhà phía trên tự động khép kín. Giường cũng di chuyển lại chỗ cũ.

Ánh sáng từ viên minh châu phát ra rất sáng, chiếu rõ cảnh tượng mười thước xung quanh rõ như ban ngày, hiệu quả kinh người.

Theo cầu thang đi xuống, tiếng bước chân rất khẽ phá tan sự yên tĩnh ở đây. Đại khái đi xuống hai mươi bậc thang, cách mặt đất ước chừng năm thước, trước mắt có một cánh cửa bằng kim loại đen kịt rất nặng.

- Cơ quan ở chỗ này.

Sở Đương Hùng nói xong, vận dụng kiếm khí, đưa tay dùng sức ấn vào một cục gạch ở bên cạnh.

Nhất thời, viên gạch lõm xuống.

Xịch xịch.

Âm thanh lại vang lên lần nữa. Cánh cửa bằng kim loại màu đen chậm rãi trượt sang bên cạnh, xuất hiện một lối vào chừng hai thước.

Sở Đương Hùng và Sở Mộ lần lượt đi vào bên trong mật thất. Cánh cửa kim loại tự động khép kín.

Dưới sáng ánh của viên minh châu, Sở Mộ nhìn xung quanh một vòng. Mật thất này cũng không lớn, chừng năm mét vuông, có một giường, một cái bàn, một cái ghế, không hơn.

Sở Mộ phát hiện, ở trên bàn đặt một quyển sách gì đó.

- Có phát hiện ra bí mật của mật thất ở nơi nào hay không?

Sở Đương Hùng quay đầu nhìn về phía Sở Mộ, cười nói.

Sở Mộ không trực tiếp trả lời, mà lại cẩn thận nhìn qua một vòng. Cuối cùng ánh mắt hắn rơi vào thứ trên bàn, nhưng không dám xác định.

- Thấy không, bức tranh cuộn tròn này.

Lúc này Sở Đương Hùng chỉ vào bức tranh được cuộn tròn trên bàn cách đó không xa. Hắn vừa đi qua, vừa nói:

- Bức tranh này là bức tranh gió, chính là thứ gia chủ đời thứ nhất của Sở gia chúng ta nhận được ở trong một huyền cảnh, bên trong có ẩn chứa bí mật lớn. Gia chủ đời thứ nhất chính là từ trên bức tranh này đã lĩnh ngộ được Ý Cảnh Phong. Sau này, gia chủ mỗi đời Sở gia chúng ta đặc biệt là con em kiệt xuất, đều có tư cách tiến vào mật thất tìm hiểu bức tranh này. Nhưng người có thể từ đó lĩnh ngộ ra Ý Cảnh Phong đã ít lại càng ít.

Sở Mộ lại kinh ngạc không thôi.

Thật không ngờ được, thứ để lên bàn giống như một vật không có mấy giá trị, lại có thể là bảo bối kheiro cho người ta lĩnh ngộ được Ý Cảnh Phong.

Nếu để cho kiếm phái ngoài gia tộc của hắn biết Sở gia có loại bảo bối này, tuyệt đối sẽ nảy lòng tham lam. đến lúc đó, chính là ngày Sở gia bị diệt vong.

- Thật bất ngờ đúng không? Cho nên các triều đại tới nay, chỉ có gia chủ mới có thể biết về sự tồn tại của mật thất, mới có thể biết được bí mật này.

Sở Đương Hùng cũng biết tính nghiêm trọng trong đó:

- Hơn nữa, gia gia của ta, cũng chính là gia chủ Sở gia tốt nhất, thiên phú tuyệt đỉnh. Lần đầu tiên ngài nhìn bức tranh này, ngài đã từ trong bức tranh này lĩnh ngộ được Ý Cảnh Phong, còn cảm nhận được một chút thứ ngoài Ý Cảnh Phong. Chỉ có điều quá tối nghĩa khó hiểu, không có cách nào thật sự lĩnh ngộ được. Cho nên, hắn suy đoán, nếu như là người đã lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong, lần đầu tiên nhìn bức tranh này, có lẽ sẽ có được thu hoạch không giống tầm thường.

- Chỉ có điều, mỗi người đều chỉ có một lần cơ hội lĩnh ngộ. Lần thứ hai nhìn vào, sẽ thấy bức tranh giống một bức tranh bình thường, không có bất kỳ thu hoạch nào. Người của Sở gia chúng ta có thể lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong, đều là lĩnh ngộ từ trong bức tranh gió.

Sở Đương Hùng tiếc hận than thở. Bất chợt, hai mắt hắn sáng lên:

- Nhưng người lại khác. Người còn chưa xem qua bức tranh gió, đã lĩnh ngộ được Ý Cảnh Phong. Nói không chừng, người sẽ từ trong bức tranh gió, có được thu hoạch khác.

Sở Đương Hùng nói như vậy, khiến Sở Mộ cũng có một chút chờ mong.

- Được, những lời dư thừa ta sẽ không nói nữa. Thời gian lĩnh ngộ đều sẽ không quá dài. Nhiều lắm chính là nửa ngày mà thôi. Sau nửa ngày, ta lại đi vào.

Sở Đương Hùng nói xong, để mình châu phát sáng lại, xoay người rất nhanh đã tiến tới mở cánh cửa kim loại ra, rồi rời đi. Chỉ còn lại một mình Sở Mộ đứng ở bên trong mật thất.

- Bức tranh gió...

Sở Mộ nhò giọng nói, sau đó bước về phía chiếc bàn. Ánh mắt hắn rơi vào bức tranh để trên bàn.

Bức tranh được cuộn tròn, cần hắn mở ra.

Sở Mộ để Bách Luyện Kiếm qua một bên, hít một hơi thật sâu, điều tức một phen, khiến khí tức của mình đều đặn, tâm tình tĩnh lặng, tạp niệm hoàn toàn không có.

Chợt hắn đưa một tay chạm đến bức tranh cuộn tròn. Ngay lập tức, hắn có một cảm giác chấn động tới kỳ lạ, lan qua đầu ngón tay.

Ngón tay nhẹ nhàng thoáng động. Bức tranh cuộn tròn chậm rãi mở ra. Trước mắt Sở Mộ dường như có từng đợt gió mát thổi vào mặt. Bên tai, vang lên tiếng gió thổi vi vu khe khẽ. Toàn thân giống như là được gió mát vây quanh.

- Ở đây... Chẳng lẽ là gió biển?

Trước mắt Sở Mộ chỉ có gió mát không ngừng thổi tới. Gió từ bên trái thổi về phía bên phải, lại từ bên phải thổi về phía bên trái, vô cùng vô tận. Toàn thân hình như thật sự đang ở giữa gió biển.

Hắn cảm giác mình hình như nhẹ nhàng bắt đầu, bay lên, được vô số cơn gió mát nâng lên không trung.

Dần dần, Sở Mộ chìm đắm ở trong đó, không thể tự kiềm chế.

Gió mát dần dần tăng lên, càng lúc càng lớn, biến thành gió to gào thét. Gió to tăng lên, biến thành cuồng phong gầm lên giận dữ. Cuồng phong tăng lên, biến thành gió bão rít gào.

Gió nhẹ, gió mát, gió to, cuồng phong, gió bão...

Sức gió càng lúc càng lớn mạnh. Tình cảnh trước mắt Sở Mộ trở nên hỗn loạn, tràn ngập một màu xanh đậm. Toàn thân giống như tấm ván gỗ trôi lơ lửng ở giữa biển rộng, trong cơn gió bão, bị vô số sóng lớn cuộn cuộn không ngừng xô vào người, chìm ngập ở trong gió biển, bị lạc mất phương hướng.

Bất tri bất giác, Sở Mộ cảm thấy mình hình như đã biến thành một ngọn gió. Gió nhẹ, gió mát, gió to, cuồng phong, gió bão...

Huyền diệu của gió... cảm xúc của gió... lĩnh ngộ gió... một lúc một sâu hơn...

Sở Mộ cũng không biết từ lúc nào, chỉ cảm thấy gió lại một lần nữa biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Phong Chi Tương! Ba phần Phong Ý Cảnh! Nửa bước Kiểm Thế! (1)

Trở nên sắc bén vô cùng. Bất kể là gió nhẹ hay gió mát, gió to, cuồng phong hay gió bão, hình như đều biến thành kiểm phong. Hình như trong gió biến có một thanh kiếm vùng lên, chém ra. Lập tức có gió nhẹ gió mát gió to cuồng phong gió bão kiểm quét tới lao ra, cắt ngang trời đất.

Gió đang tức giận gào thét, vang vọng trời đất.

Một kiếm này dường như phát ra về phía mình, khiến trong lòng Sở Mộ chấn động, có một cảm giác bị xé nát. Theo bản năng, hắn vận dụng kiếm khí, ngưng luyện khí thể của bản thân để đối đầu. Hắn có một cảm giác giống như mình đối đầu với trời đất vậy, bản thân quá nhỏ bé.

Nhưng phong mang cứng cỏi, tiến thẳng không lùi, không sợ hãi, vượt mọi chông gai, các loại tất cả lại lan tràn khắp toàn thân.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng, dường như ngày đêm thay đổi bất ngờ, thời không chảy ngược, toàn thân Sở Mộ chấn động, tỉnh táo lại.

Màu xanh biến mất. Gió nhẹ gió mát gió to cuồng phong gió bão biến mất. Tất cả giống như là một giấc mộng. Trong mắt Sở Mộ lộ ra mấy phần mờ mịt.

Ở trước mắt hắn, bức tranh gió đã hoàn toàn mờ ra. Tất cả hiện tượng kỳ lạ đều biến mất. Trên bức tranh, có hình vẽ. Đó là một thanh kiếm. Một thanh kiếm đang vùng lên, chém ra. Dưới thanh kiếm có từng làn gió xanh đang cuốn về phía trước. Hình vẽ có vẻ đặc biệt đơn giản.

Rất khó có thể tưởng tượng nổi, bức tranh vẽ với các đường nét nhìn qua đơn giản, hoàn toàn không có gì tinh xảo, không ngờ lại là một vật chí bảo.

Nhưng Sở Mộ lại biết, cảm giác vừa rồi cũng không phải là giấc mơ. Trong bức tranh này ẩn chứa bí mật lớn. Hắn nhìn chăm chăm vào bức tranh gió, hình như vẫn muốn nhìn được bí mật trong đó.

Kết kết kết.

Tiếng bánh răng lại vang lên lần nữa. Cánh cửa lớn kim loại của mật thất lại từ từ mở ra. Đi vào trong là một bóng người cao to uy mãnh.

Tiếng cửa mở ra quấy nhiễu Sở Mộ đang trầm tư nhìn chăm chăm vào bức tranh gió, khiến hắn tỉnh táo, quay đầu nhìn lại.

- Thế nào? Có linh ngộ được cái gì hay không?

Sở Đương Hùng bước tới, hỏi, đôi mắt sáng long lanh đầy vẻ chờ mong.

- Có.

Ở dưới ánh mắt mong chờ của Sở Đương Hùng, Sở Mộ khẽ gật đầu:

- Có thu hoạch.

- Là thu hoạch gì vậy?

Sở Đương Hùng chợt lách người, xuất hiện ở bên cạnh Sở Mộ, hai mắt càng sáng ngời. Ánh mắt kia khiến Sở Mộ cảm thấy da đầu tê dại.

- Là một chiêu kiếm kỹ.

Sở Mộ theo bản năng lui về phía sau một bước, nói.

- Kiếm kỹ?

Sở Đương Hùng nhướn mày, suy nghĩ một chút:

- Kiếm kỹ thế nào? Phẩm cấp rất cao sao?

- Chắc hẳn là như vậy đi. Kiếm kỹ siêu giai: Phong Chi Tương.

Sở Mộ nói:

- Chỉ là, ta vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, không có cách nào thi triển ra.
- Kiếm kỹ siêu giai!

Sở Đương Hùng kinh ngạc kêu lên một tiếng, trợn mắt há hốc mồm vô cùng kinh ngạc.

Thảo nào Sở Đương Hùng sẽ cảm thấy khiếp sợ. Sở gia là gia tộc nhỏ như vậy, thu thập, tàng trữ kiếm thuật cũng không nhiều. Trong đó, lấy kiếm thuật nhập môn và kiếm thuật cấp thấp là chính. Số ít là kiếm thuật trung giai.

Về phần kiếm thuật cao giai, Sở gia cũng chỉ có một môn mà thôi, còn không phải là bản trọn vẹn. Đối với loại cấp bậc gia tộc như Sở gia này, kiếm thuật cao giai khó cầu. Kiếm kỹ siêu giai chính là thứ chỉ nghe được từ lời bàn tán.

- Có thể viết ra hay không?

Sở Đương Hùng sau khi khiếp sợ, vẫn là mừng như điên. Hắn cố nén kích động trong lòng, âm thanh run rẩy hỏi Sở Mộ, vẻ mặt chờ mong.

- Sợ rằng không được. Trừ khi, chờ ta lĩnh ngộ nắm giữ đã.

Sở Mộ nói.

- Được.

Sở Đương Hùng gật đầu, khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Chờ sau này, người nắm giữ chiêu kiếm kỹ siêu giai này, hi vọng người có thể viết ra, giao cho Sở gia.
- Yên tâm đi, gia gia.

Sở Mộ nghiêm mặt nói.

- Nếu người đã xem qua bức tranh gió, từ đó nhận được một môn kiếm kỹ siêu giai, vậy bức tranh gió này đối với người đã không có ích lợi gì nữa.

Sở Đương Hùng nói:

- Đi thôi.

Sở Mộ quay đầu lại, liếc mắt nhìn bức tranh gió. Hoàn toàn chính xác. Nhìn qua, chính là một bức tranh bình thường, không nhìn ra bất kỳ điều gì huyền ảo. Hắn không thể làm gì khác hơn là cuộn lại, theo Sở Đương Hùng rời khỏi mật thất.

...

- A Mộ, người đi về trước đi. Ta hi vọng người có thể trở nên cường đại hơn. Về phần chuyện của Vương gia, để ta tới xử lý.

Sở Đương Hùng nói.

- Được.

Sở Mộ gật đầu, rời khỏi viện của Sở Đương Hùng, đi về phía Hành Vân Viện.

Hắn hiểu rõ ý tứ của Sở Đương Hùng. Lúc này đây, gia chủ Vương gia Vương Nhật Côn dẫn theo Vương Kỳ tới cửa, nói là chúc thọ, kì thực là quấy rối, muốn khiến cho thanh danh của Sở gia quét rác. Có lẽ ở sau lưng vẫn có nguyên nhân gì đó đặc biệt cũng không chừng. Không ngờ Sở Mộ xuất hiện, không chỉ khiến cho tính toán của bọn họ thất bại, còn khiến cho bọn họ tự ăn quả đắng.

Lần này, Vương gia liền trở thành kẻ bị chê cười. Trong lòng Vương Nhật Côn Vương Kỳ nhất định vô cùng căm hận Sở Mộ. Nói không chừng sẽ lấy ra thủ đoạn ngầm đối phó với Sở Mộ. Không thể nghi ngờ là một phiền phức.

Sở Đương Hùng muốn đích thân xử lý chuyện này, sẽ miễn đi phiền toái này cho Sở Mộ, cũng thể hiện ra uy hiếp và tự tin của mãnh hổ Sở gia.

- Phong Chi Tương là kiếm kỹ siêu giai, uy lực hẳn phải đặc biệt cường đại. Chỉ là, hiện tại ta vừa lĩnh ngộ được một chút da lông, còn xa mới đủ. Hơn nữa, kiếm khí tu vi của ta, vẫn quá yếu. Căn bản là không có cách nào thi triển ra được kiếm kỹ siêu giai.

Sở Mộ vừa đi đường, vừa âm thầm suy nghĩ.

- Chỉ có điều, ngoại trừ kiếm kỹ siêu giai Phong Chi Tương ra, ở trên phương diện lĩnh ngộ Ý Cảnh Phong, cũng rõ ràng đã nâng cao, Ý Cảnh Phong đạt được ba thành, so với Lăng Phong Chương Viện cũng không sai biệt lắm. Chỉ là kiếm khí tu vi mới bắt đầu trung kỳ mà thôi. Trọng điểm hiện tại vẫn là

nâng cao kiếm khí tu vi.

Quan sát bức tranh gió, không chỉ có đề Sở Mộ nâng cao Ý Cảnh Phong lên một thành, đạt được hơn ba thành, đã không thua kém gì với Lăng Phong Chương Viện, lại thu được một môn kiếm kỹ siêu giai: Phong Chi Tương.

Trừ điều đó ra, tu vi kiếm khí của Sở Mộ, cũng mượn tiến bước này, từ bát đoạn sơ kỳ tăng lên tới bát đoạn trung kỳ. Điều này bình thường, cũng cần phải dùng tới ba bốn viên Luyện Khí Hoàn.

- Ngoài ra, kiếm thể vẫn khó có thể nhập môn, ngày hôm nay, lại một lần nhập môn.

Sở Mộ thì thảo nói.

Kiểm thể, khác với ý cảnh, là một loại tiêu chí kiếm đạo nhập môn, cũng không phải mỗi một kiếm giả đều có thể lĩnh ngộ nắm giữ được. Thậm chí còn khó có thể lĩnh hội hơn so với ý cảnh.

Ở trên phương diện kiếm thể, Sở Mộ bỏ ra tương đối nhiều công sức, lúc ẩn lúc hiện chạm tới da lông. Không nghĩ tới ngày hôm nay, sau khi quan sát bức tranh gió, lại có thu hoạch rõ ràng.

- Chỉ có điều, ta cảm giác kiếm thể này lại không hoàn chỉnh. Xấu hửn là xem như là nửa bước kiếm thể.

Sở Mộ trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phong Chi Tương! Ba phần Phong Ý Cảnh! Nửa bước Kiếm Thể! (2)

Mất khoảng một khắc đồng hồ, Sở Mộ bày rẽ, tám ngoặt, đi vào Hành Vân viện, liền nhìn thấy Sở Thiên đang luyện kiếm. Trên ghế đá trong góc bên cạnh có một người đang ngồi. Nhìn kỹ, không ngờ người đó là Sở Hồng.

- Nàng tới nơi này làm gì?

Sở Mộ hiện lên một nghi vấn, nhưng liền vứt bỏ vấn đề này.

- A Mộ, đệ đã trở về.

Sở Thiên đang luyện kiếm, khoe mắt thoáng nhìn thấy Sở Mộ, lập tức dừng lại, hô lên. Hắn bước về phía Sở Mộ, đồng thời, khoe mắt không ngừng liếc sáng bên, bữu môi, ra hiệu cho Sở Mộ nhìn về phía Sở Hồng.

Sở Hồng, cũng thấy Sở Mộ, lập tức đứng lên, mặt không thay đổi hình dáng, nâng kiếm đi nhanh tới.

Sở Mộ nhìn Sở Thiên một chút, lại nhìn về phía Sở Hồng, có phần chẳng biết tại sao.

- Sở Mộ, ta muốn khiêu chiến với ngươi.

Sở Hồng đi tới, rút kiếm ra, nhắm thẳng vào Sở Mộ, quát lớn.

- Chính là như vậy.

Sở Thiên xua hai tay một cái, về mặt bất đắc dĩ nói.

Lúc này Sở Mộ mới biết được, nhưng lại không hiểu, Sở Hồng tại sao phải tới khiêu chiến mình.

- Nàng không tin Vương Kỳ là bị đệ đơn giản đánh bại.

Sở Thiên giải thích:

- Cho nên...

- Không sai. Sở Mộ, ta tuyệt đối không tin, Vương Kỳ là bị người đánh bại. Trừ khi, người có thể dễ dàng đánh bại ta.

Sở Hồng lạnh lùng nói, bộ dạng Sở Mộ không đánh cùng nàng, tuyệt đối không bỏ qua thể.

- Nàng nguyên ý tin cũng tốt, không tin cũng được. Đây đều là chuyện của nàng.

Sở Mộ nói.

- Không được. Ngày hôm nay bất kể như thế nào, người đều phải tiếp nhận sự khiêu chiến của ta.

Sở Hồng nói, quyết không bỏ qua. Nàng chính là một người quật cường, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

- A Mộ, ta nghĩ đề vẫn nên ứng phó một chút thì tốt hơn.

Sở Thiên nói.

Làm đối thủ cũ của Sở Hồng, Sở Thiên đối với tính tình của Sở Hồng, thật ra rất hiểu. Hắn biết bị nàng quán lên là một chuyện rất phiền phức.

- Đã như vậy, xuất kiếm.

Sở Mộ nhìn Sở Hồng, thản nhiên nói. Một khí thế đang ngưng tụ, nổi lên.

- Tiếp ta một kiếm.

Sở Hồng nhất thời có cảm giác bị xem nhẹ. Nàng tức giận quát một tiếng, một kiếm đâm tới. Kiếm quang sắc bén biến đổi, giống như một đóa hoa tươi phóng ra. Không ngờ là một thức lợi hại nhất trong các thức cơ bản của Bách Hoa Kiếm Thuật.

- Kiếm thế!

Sở Mộ khẽ quát một tiếng. Đột nhiên, trong thân thể của hắn hiện ra một khí thế cường hãn sắc bén, giống như núi cao ép xuống, lại giống như sóng thần cuồng bạo, có một loại phong quang dũng mãnh tiến thẳng không lùi, vượt mọi chông gai, không hề khiếp sợ.

Sở Hồng chỉ cảm thấy, Sở Mộ trước mắt hình như trong nháy mắt đã trở nên cao lớn, có một phong quang sắc bén, dường như thanh kiếm hướng thẳng lên trời, nhắm thẳng vào trời cao, bàng bạc, mênh mông, vô cùng vô tận nghiền ép đến.

Tim nàng chợt đập nhanh, hụt hơi, không có cách nào hít thở. Toàn thân như nhũn ra. Sở Hồng chỉ cảm thấy mình bị áp chế, khó có thể nhúc nhích. Dưới bóng dáng Sở Mộ đang không ngừng phóng đại, nàng cảm giác được mình nhỏ bé và vô lực. Trong nháy mắt, tư duy đều dừng lại.

Sở Thiên đứng ở bên cạnh, trong đầu cũng trở nên trống rỗng, toàn thân vô lực, thiếu chút nữa ngã xuống xuống.

Giống như ảo giác vậy, Sở Mộ trong mắt Sở Hồng lại khôi phục nguyên dạng. Bất tri bất giác, kiếm trong tay Sở Hồng rơi trên mặt đất. Sắc mặt Sở Hồng trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại, tóc ướt sũng, dán ở trên gương mặt. Trông nàng có vẻ có chút chật vật. Trong mắt nàng lại tràn ngập sự hồi hộp, lo sợ.

Ở trong nháy mắt kia, nàng không ngờ không có cách nào xuất kiếm, không cách nào chống chế mình xuất kiếm. Nếu như Sở Mộ muốn giết nàng, chỉ cần trong thời gian nháy mắt.

- Cái này... cái này... đây là cái gì vậy?

Sắc mặt Sở Thiên có chút trắng bệch, lắp ba lắp bắp hỏi. Dù sao không phải nhắm vào hắn, cũng có chút khoảng cách, bởi vậy hắn bị ảnh hưởng không mãnh liệt giống như Sở Hồng.

Sở Hồng liên tục hít sâu mấy lần, nhặt thanh kiếm lên, mắt cũng nhìn về phía Sở Mộ, đợi Sở Mộ trả lời.

- Kiếm thế.

Sở Mộ thản nhiên nói, sau đó thu hồi ánh mắt, rời đi. Nửa bước kiếm thế, hiệu quả cũng không tệ. Nhưng Sở Mộ cảm giác được, lực lượng linh hồn của mình rõ ràng đã tiêu hao một ít, có một cảm giác mệt mỏi quá độ.

- Kiếm thế...

Sở Thiên và Sở Hồng thì thảo luận lại một lần, có chút mờ mịt có chút không hiểu, nhìn theo bóng lưng Sở Mộ rời đi. Trong lúc nhất thời, bọn họ đứng ngây ra thành pho tượng.

Nếu như Sở Mộ biết, sau này sẽ gặp phiền toái, như vậy hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn thi triển nửa bước kiếm thế để chấn áp Sở Hồng. Thậm chí, hắn sẽ không đi đánh bại Sở Hồng.

- Sở Mộ, ta muốn đi học tập kiếm thuật của người.

Ánh mắt Sở Hồng vô cùng kiên định, một tư thế cho dù long trời lở đất cũng tuyệt đối sẽ không dao động. Sở Mộ đặc biệt đau đầu.

Sở Thiên ở bên cạnh, âm thầm cười trộm. Hắn nhìn Sở Mộ lộ vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Đây cũng không phải là Sở Thiên có ác ý gì đối với Sở Mộ. Chỉ là bởi vì, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển quá lớn.

Ban đầu, Sở Mộ chính là một kẻ đáng thương sinh sống ở dưới hào quang của Sở Thiên. Tuy rằng chính hắn không mấy lưu ý, nhưng Sở Thiên cũng chưa từng cho rằng như thế. Mà lần này Sở Mộ trở về lại giống như thoát thai hoán cốt vậy, khiến mọi người kinh ngạc vạn phần.

Không nghĩ tới chính là, bởi vì Vương Kỳ xuất hiện, làm cho Sở Mộ cuối cùng ra tay, mới khiến cho đám người Sở Thiên biết, sự thay đổi của Sở Mộ trong mấy tháng qua là lớn tới mức nào. Có thể nói là long trời lở đất.

Vẫn cho rằng kiếm thuật của mình ở trên Sở Mộ, Sở Thiên cũng bị đá kích lớn. Sở Mộ lại là bộ dạng rất lạnh nhạt hờ hững. Dù muốn tìm hiểu bí mật khiến cho Sở Mộ thay đổi cực lớn như vậy, Sở Thiên cũng cảm thấy đặc biệt bất đắc dĩ.

Mà bây giờ, Sở Hồng xuất hiện. Từ mấy ngày hôm trước, sau khi bị Sở Mộ đánh bại, nàng buồn bã rời đi. Ngày hôm sau, tinh thần nàng lại chấn hưng đi tới Hành Vân Viện, trực tiếp tìm tới Sở Mộ. Điều đầu tiên nàng làm, chính là rất thành khẩn xin lỗi đối với Sở Mộ, tiếp theo muốn bái Sở Mộ làm sư phụ để học tập kiếm thuật.

Sở Mộ đương nhiên không có khả năng đáp ứng. Sở Hồng quật cường quán lấy,, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Nàng biến thành cái đuôi của Sở Mộ, suốt ngày đi theo sau lưng Sở Mộ.

Sở Mộ trở về phòng của mình đóng cửa lại. Sở Hồng dựa vào cửa, giống như một hộ vệ. Sở Mộ đi ăn cơm, nàng cũng đi theo. Vợ chồng Sở Hành Vân tất nhiên sẽ không để cho Sở Hồng bị đối, cũng sẽ mời nàng ở lại cùng ăn cơm.

Bất kể nói thế nào, Sở Hồng tốt xấu cũng là cháu gái ruột. Mặc dù nói Sở Hành Vân và Sở Hành Phong luôn luôn không mấy hợp nhau, nhưng bọn họ đều là người của Sở gia, còn là huynh đệ ruột, máu mủ tình thâm.

- Mộ Nhi, theo ta thấy, con chỉ điểm cho Tiểu Hồng một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thành tâm thành ý ở kiếm! Sở Mộ chỉ điểm

Sở Hành Vân suy nghĩ một chút, nói. Trong đầu hắn đã có cảm giác kỳ quái. Chỉ điểm, cách nói này luôn luôn là dùng cho thế hệ trước đối với văn bối. Nhưng bây giờ, tuy rằng Sở Mộ ở trên bối phận không bằng Sở Hồng, kiếm thuật tu vi lại vượt quá xa, cũng có thể tính là tiền bối về kiếm thuật.

Sở Mộ không trả lời, hơi suy tư một chút. Sở Hồng lại lộ ra vẻ mặt mong chờ, nhìn chăm chăm vào Sở Mộ. Hai mắt nàng sáng ngời, ánh mắt nóng rực, nhìn Sở Mộ chăm chăm.

Sở Thiên lại cúi đầu cười trộm. Đồng thời hắn đã nghĩ, nếu như Sở Mộ thật sự chỉ điểm cho Sở Hồng, mình không phải cũng có thể đứng ở một bên nhìn sao? Như vậy đối với mình khẳng định sẽ có lợi ích.

Động thủ? Không có khả năng. Nói như thế nào, Sở Hồng cũng là đường tử trên danh nghĩa của hắn, cùng mình cũng không có bất kỳ xung đột lợi ích nào. Mặc dù nói trước đây, nàng đặc biệt khinh thường Sở Mộ, nhưng trong đó cũng có một phần nhân tố bởi vì bản thân Sở Mộ không tranh khí. Hơn nữa nàng đặc biệt thành khẩn nói lời xin lỗi. Tư thế nhún nhường khiến Sở Mộ cũng quên đi sự không vui trong lòng.

Còn nữa, chính là sự kiên trì của Sở Hồng, một sự nhiệt tình đối với kiếm thuật.

Cuối cùng một điểm chủ yếu nhất. Nếu như đối với kiếm thuật không đủ nhiệt tình, không có loại thành tâm thành ý đối với kiếm, cho dù thiên phú có tốt, cũng không cách nào tiến xa trên con đường kiếm thuật.

Trái lại, thành tâm thành ý đối với kiếm, cho dù là thiên phú bình thường, kiên trì, duy trì nhiệt tình trước sau như một, cuối cùng cũng có thể đạt được một chút thành tựu. Điểm này, ở trên địa cầu, giới kiếm thuật sư đã từng sớm có không ít ví dụ. Thậm chí, trong lịch sử của kiếm thuật sư có mấy Kiếm Thuật Tông Sư, thiên phú kiếm thuật thực sự bình thường, nhưng dựa vào lòng nhiệt tình với kiếm thuật, thành tâm thành ý với kiếm, tập trung tinh thần, thời gian và tinh lực nhiều hơn so với kiếm thuật sư khác, đi tu luyện, cuối cùng mới đạt được Tông Sư.

- Ăn xong chưa?

Sở Mộ dừng suy nghĩ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Sở Hồng, thần nhiên hỏi.

- Xong rồi... Xong rồi.

Sở Hồng có vẻ rất khản trương. Mặc dù nàng quật cường bám lấy hắn, nhưng trong lòng vẫn rất thấp thỏm, lại có chút xấu hổ. Nói như thế nào, nàng cũng là một nữ hài tử.

- Đi thôi.

Sở Mộ đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

- Đi nơi nào?

Sở Hồng theo bản năng thốt ra. Ngay sau đó nàng liền có chút hối hận. Mấy ngày qua tuy rằng nàng vẫn theo sát Sở Mộ, gần như biến thành cái đuôi nhỏ, nhưng nàng cũng biết Sở Mộ là người không thích nói nhiều. Hắn luôn là bộ dạng phong khinh vân đạm. Chắc là không thích người khác hỏi nhiều.

- Luyện kiếm.

Từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của Sở Mộ.

- Luyện kiếm..

Sở Hồng thì thảo luận lại một lần, sau đó liền ngậy người.

- Đi thôi. Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Sở Thiên buông chén đĩa, nhảy dựng lên. Hắn cảm Bách Luyện Kiếm đang đặt ở bên cạnh, đẩy Sở Hồng một cái, vội vàng vàng xông ra ngoài.

- Luyện kiếm!

Hai mắt Sở Hồng mở to, lóe ra ánh sáng vô cùng mừng rỡ. Nàng cầm kiếm lên, vội vàng vàng xông ra ngoài. Nhưng khi đi tới cửa, nàng mới chợt nhớ tới điều gì, liền dừng bước chân lại, vội vàng xoay người hành lễ với vợ chồng Sở Hành Vân xong, lại xoay người vội vàng rời đi.

- Hài tử này...

Lý Vân Lan mỉm cười, nói.

...

- Luyện lại một lần kiếm thuật cơ sở.

Trên mảnh đất trống trong Hành Vân Viện, Sở Mộ nói với Sở Hồng.

Tuy rằng không rõ, nhưng Sở Hồng vẫn căn cứ vào lời Sở Mộ nói, luyện lại kiếm thuật cơ sở. Sở Thiên đứng ở một bên nhìn, cảm thấy cảnh tượng này thật giống như mộng ảo. So với trước đây, quả nhiên là kém hơn rất nhiều.

Chỉ một lát sau, Sở Hồng luyện xong kiếm thuật cơ sở, có chút thấp thỏm nhìn Sở Mộ.

- Kiếm thuật cơ sở là kiếm thuật bắt buộc mà kiếm giả các triều đại đã tổng kết ra, không thể thiếu.

Sở Mộ không nhanh không chậm mở miệng nói:

- Lầu cao vạn trượng cũng phải từ mặt đất bằng phẳng mà lên. Không luyện kiếm thuật cơ sở, chẳng khác nào xây dựng nhà mà không làm tốt nền, không có cách nào xây cao được. Nếu không sẽ đổ nát. Đối với một kiếm giả chân chính mà nói, kiếm thuật cơ sở là kiếm thuật quán triệt suốt đời, phải luyện. Nhưng muốn luyện lại e rằng so với thuần thực, cần tùy tâm sở dục.

Sở Hồng vội vàng điều chỉnh tâm tính, tập trung tinh thần lắng nghe. Sở Thiên cũng vênh tai nghe.

- Cơ sở kiếm thuật của nàng còn chưa đủ thành thạo, còn cần tăng cường.

Sở Mộ nói. Sắc mặt Sở Hồng thoáng đổi, có chút không phục. Vào thời khắc nàng đang muốn phản bác, nàng lại nghĩ đến mấy ngày trước, mình ở trước mặt Sở Mộ, ngay cả việc xuất kiếm cũng không cách nào khống chế được, nên cũng nói không nên lời.

- Ta không có nghĩa vụ cũng không có trách nhiệm chỉ điểm kiếm thuật cho nàng. Nếu không phải nhìn thấy nàng nhiệt tình đối với kiếm thuật, ta sẽ không nói cho nàng những điều này. Có nghe hay không, là tùy ở nàng.

Sở Mộ nói:

- Ta cho nàng một đề nghị. Mỗi ngày, bớt ra nửa canh giờ tu luyện kiếm thuật cơ sở, sau đó, lại luyện kiếm thuật khác.

- Người cũng tu luyện như thế sao?

Sở Hồng hỏi.

- Đúng vậy.

Sở Mộ gật đầu:

- Đem kiếm thuật mà nàng nắm giữ, cũng luyện lại một lần.

Sở Hồng lại xuất kiếm, tu luyện.

Văn Hoa Kiếm Thuật, kiếm thuật nhập môn; Thập Hoa Kiếm Thuật, kiếm thuật cấp thấp; Bách Hoa Kiếm Thuật, kiếm thuật trung giai, Tam Môn Kiếm Thuật, tất cả đều liên quan tới hoa. Trong lúc nhất thời, Sở Mộ và Sở Thiên chỉ thấy đóa hoa nở rộ khắp bầu trời, sáng ngời giống như muôn hoa đua thắm khoe hồng.

Sở Thiên nhìn hoa cả mắt. Nhất là Bách Hoa Kiếm thuật. Nhưng Sở Mộ xem kiếm, quỹ tích của mỗi một kiếm đều hiện ra rõ ràng. Nếu như Sở Mộ nguyện ý, hẳn thậm chí có thể từ hồ lô vẽ bầu, xuất hiện lại Tam Môn Kiếm Thuật. Đương nhiên, không có khẩu quyết Tam Môn Kiếm Thuật, muốn thật sự nắm giữ, chỉ sợ cần một thời gian rất lâu mới thôi diễn ra được.

Sở Hồng luyện xong Tam Môn Kiếm Thuật sau, hơi thở có chút dồn dập, trên mặt hình như hiện lên một tia tự đắc, nàng đối Tam Môn Kiếm Thuật nắm giữ, dày công tu luyện, ngay cả một ít các sư tỷ đều cảm thấy không bằng...

- Không tệ.

Sở Mộ gật đầu, khiến trong lòng Sở Hồng thầm có chút vui vẻ. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến sắc mặt nàng biến đổi:

- Chỉ là hoa lệ có thừa, thực dụng chưa đủ.

- Nếu như ta không có nói sai, Tam Môn Kiếm Thuật này của nàng là một mạch hỗ trợ lẫn nhau, từng tầng tiến dần lên. Có phải tiếp sau đó, còn có Thiên Hoa Kiếm Thuật, Vạn Hoa Kiếm Thuật hay không?

Sở Mộ thuận miệng nói. Sở Hồng kinh ngạc. Bởi vì trong Bách Hoa Kiếm Phái chính xác có một bộ kiếm thuật, là Thiên Hoa Kiếm Thuật, là kiếm thuật cao giai. Về phần có Vạn Hoa Kiếm Thuật hay không, nàng cũng không biết.

- Tinh túy của ba bộ kiếm thuật này nằm ở chỗ, hoa nở hoa tàn sở chế tạo ra huyền. Mục tiêu mê hoặc tầm mắt, khiến cho bọn họ không có cách nào phát hiện ra kiếm của nàng, lấy hai chữ kỳ và huyền là chính.

Sở Mộ nói, khiến Sở Hồng vô cùng khiếp sợ, vẻ mặt giống như gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Trần Thanh Lan! Phủ đầy sát cơ

Lúc đầu, sư tỷ dạy nàng Tam Môn Kiếm Thuật này cũng từng nói qua về tinh túy đặc trưng Tam Môn Kiếm Thuật. Chỉ có nắm giữ được tinh túy, mới xem như là nắm giữ Tam Môn Kiếm Thuật. Tinh túy chính là kỳ và huyền.

- Nàng thật sự nắm giữ kỳ và huyền, nhưng chỉ là hữu hình mà không có thần, miễn cưỡng tính là đại thành mà thôi. Còn cách viên mãn rất xa.

Sở Mộ nói, khiến Sở Hồng và Sở Thiên không còn lời nào để nói. Muốn một bộ kiếm thuật đạt tới đại thành, cũng không dễ dàng. Bình thường cần phải tốn thời gian dài để khổ luyện. Về phần viên mãn, lại càng khó hơn, gần như hoàn toàn không có cách nào đạt được.

- Ta cho nàng một đề nghị, mỗi ngày luyện kiếm thuật cơ sở nửa canh giờ, tiếp đó luyện kiếm thuật nhập môn. Tranh thủ khiến kiếm thuật nhập môn thật sự đại thành thậm chí viên mãn. Khi đó lại đi tu luyện kiếm thuật cấp thấp, sẽ tự nhiên hơn, càng thông thuận hơn. Khi kiếm thuật cấp thấp thật sự đại thành hoặc viên mãn, lại đi tu luyện kiếm thuật trung giai, lấy cách này mà suy ra.

Sở Mộ thần nhiên nói.

- Tam Môn Kiếm Thuật một mạch tương trợ lẫn nhau. Văn Hoa Kiếm Thuật là cơ sở của Thập Hoa Kiếm Thuật. Thập Hoa Kiếm Thuật là cơ sở của Bách Hoa Kiếm Thuật...

Sở Hồng dường như có điều suy nghĩ, liên tục gật đầu.

- Cuối cùng, sẽ cho nàng một đề nghị. Kiếm thuật như kiếm cũng như người, phần lớn kiếm thuật lấy kỳ và huyền làm chủ. Nàng thích hợp tu luyện kiếm thuật hệ thủy hoặc hệ mộc hơn. Có cơ hội, có thể thử một lần.

Sở Mộ nói xong, cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào:

- Đây là ta chỉ điểm cho nàng. Nàng tạm thời tu luyện nửa tháng. Nửa tháng sau lại tới tìm ta.

Nói xong, Sở Mộ xoay người rời đi, lưu lại Sở Thiên và Sở Hồng dường như có điều suy nghĩ.

Trần Thanh Lan giống như trước kia, người đến người đi long xà hỗn tạp.

Trong một sân viện rất bình thường, chợt có một bóng người mạnh mẽ bước nhanh vào.

- Bang chủ, chúng ta phát hiện ra hành tung của Sở Mộ còn cách trấn Thanh Lan có mười dặm.

Một bang chúng của Thanh Lang Bang hướng về phía Đoạn Thanh Lang chấp tay, nói.

- Được. Thông báo đi, tất cả xuất động. Ta muốn hắn có chấp cánh cũng không chạy thoát được.

Đoạn Thanh Lang nắm lấy thanh kiếm bên cạnh từ từ đứng lên, trên mặt hiện lên sát khí, quát lên.

- Vâng.

...

- Ngày hôm nay, chắc hắn có thể trở lại trong kiếm phái.

Sở Mộ vừa chạy đi, vừa trầm nghĩ.

Lần này quay về Sở gia, vì chúc thọ cho gia gia Sở Đương Hùng, rất có thu hoạch.

Nhìn bức tranh gió có thu hoạch cực lớn. Ý Cảnh Phong đạt được ba thành. Lĩnh ngộ nửa bước kiếm thể, còn thu được một môn kiếm kỹ siêu giai: truyền thừa Phong Chi Tương.

Sau này, mỗi ngày Sở Mộ chính là luyện kiếm khí một chút, luyện kiếm thuật một chút, nghiên cứu Phong Chi Tương và kiếm thể một chút, thường xuyên cùng Sở Thiên so chiêu đấu kiếm một chút, cùng song thân tâm sự. Mỗi ngày trôi qua đều hết sức thích ý nhàn nhã.

Bởi vì tự nhiên đánh bại Vương Kỳ, thái độ của đám con cháu thiếu niên Sở gia đối với Sở Mộ đã xoay một trăm tám mươi độ. Trước kia mỗi người nhìn thấy Sở Mộ hoặc là hờ hững, hoặc là xem thường, hoặc là châm chọc khiêu khích.

Nhưng bây giờ mỗi người đều đặc biệt sùng bái. Nhìn thấy Sở Mộ đều sẽ cảm thấy không được tự nhiên, không dám nói thêm một câu, lại rất muốn cùng Sở Mộ kéo gần quan hệ, để Sở Mộ truyền thụ cho mình vài chiêu.

Sở Hồng quật cường, sau khi nhận được Sở Mộ chỉ điểm, dựa theo như lời Sở Mộ khổ luyện kiếm thuật nửa tháng, phát hiện trình độ kiếm thuật của mình, thật sự có một chút tiến bước. Sự phát hiện này khiến cho nàng đặc biệt bất ngờ.

Dựa theo lời Sở Mộ nói, nửa tháng sau Sở Hồng lại tìm tới Sở Mộ một chuyến. Sở Mộ nhìn thành quả tu luyện của nàng, lại chỉ điểm vài câu. Sở Hồng giống như nhặt được chí bảo, lại quay về tu luyện.

Về phần Sở Thiên và Hàn Thụy lại khác.

Sau khi Hàn Thụy thấy được kiếm thuật của Sở Mộ, lại cũng không muốn giao đấu cùng Sở Mộ. Nhưng Sở Thiên lại đặc biệt bền bỉ, lần lượt chủ động tìm Sở Mộ giao đấu, lần lượt bị Sở Mộ dùng một kiếm hai kiếm đánh bại, lại liên tiếp bại liên tiếp chiến đấu, từ đó tìm ra chỗ thiếu sót của bản thân. Đồng thời hắn cũng dựa theo sự chỉ điểm của Sở Mộ tiến hành tu luyện. Sau hai mươi ngày qua đi, trình độ kiếm thuật của hắn có sự nâng cao rõ rệt.

Chỉ là, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan.

Sở Thiên Sở Hồng đều phải quay về kiếm phái của từng người. Sở Mộ cũng hiểu được đã đến thời điểm phải rời đi. Hắn phải quay về Thanh Phong Kiếm Phái, mau chóng nâng cao tu vi lên tới bát đoạn đỉnh phong, lại đột phá đến cửu đoạn.

Bởi vì trải qua nửa tháng lĩnh ngộ đối với Phong Chi Tương, Sở Mộ cảm thấy chỉ có tu vi đạt được Hóa Khí Cảnh, mới có thể tu luyện thi triển ra kiếm kỹ siêu giai này. Nhưng nếu như tiến hành một chút thay đổi, tiến hành đơn giản hoá, lúc Kiếm Khí Cảnh cũng có thể thi triển ra.

Chỉ có điều, Phong Chi Tương sau khi bị Sở Mộ đơn giản hoá đi, vừa thi triển ra, vẫn c tiêu hao rất nhiều kiếm khí. Dựa vào kiếm khí tu vi của Sở Mộ hiện tại, còn chưa đủ để chống đỡ. Chắc hẳn, chỉ có lúc tu vi đột phá đến cửu đoạn, mới có thể miễn cưỡng thi triển ra.

Về phần kiếm thế cũng liên quan đến lực lượng linh hồn. Sử dụng kiếm thế, sẽ lộ rõ sự tiêu hao lực lượng linh hồn.

Điều khiến Sở Mộ cảm thấy nghi ngờ chính là, linh hồn của hắn trải qua dung hợp, sẽ phải mạnh hơn so với người bình thường lên gấp mấy lần mới đúng. Cuối cùng, Sở Mộ cho ra một kết luận, đây là bởi vì nguyên nhân mình linh ngộ kiếm thế chưa đủ, không đủ hoàn chỉnh, chỉ là nửa bước kiếm thế, cho nên thi triển ra, mới có thể tiêu hao nhiều lực lượng linh hồn, cảm thấy tinh thần mệt mỏi.

- Lấy thực lực của ta bây giờ, muốn tiến vào cửu đoạn sơ kỳ, không có vấn đề. Cửu đoạn trung kỳ, cũng có thể. Cửu đoạn hậu kỳ, nếu xuất ra toàn lực, chắc hẳn cũng có thể làm được. Về phần cửu đoạn đỉnh phong, không có cách nào khẳng định.

Sở Mộ đưa ra một phán đoán đối với thực lực của mình lúc này.

Đột nhiên, Sở Mộ nhìn thấy phía trước có rất nhiều người. Thời điểm bản thân đến gần, hắn còn có thể cảm nhận được một sát khí từ trên người những người này.

Trong đó, một đại hán áo xanh đứng ở trên tầng đá, sát khí sắc bén nhất, phát ra dao động kiếm khí cũng mãnh liệt nhất.

- Bao vây lại.

Đại hán áo xanh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, phát tay quát.

- Vâng!

Âm thanh vang lên một cách động loạn, lời nói đầy khí phách. Mọi người xung quanh nhanh chóng xông tới, hình thành một vòng vây, bao vây Sở Mộ vào giữa.

Sở Mộ nhìn chăm chăm vào đại hán áo xanh kia, phát hiện gương mặt của hắn hình như có chút quen thuộc. Hình như mình đã từng nhìn thấy hắn ở nơi nào đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Tổng cộng có ba mươi người bao vây xung quanh Sở Mộ. Tất cả đều thống nhất mặc trang phục ngắn màu xanh, phía trên có thêu hình đầu sói dữ tợn. Trong mắt mỗi người lộ ra hung quang, vẻ mặt hung thần ác sát, một tay cầm chuôi kiếm, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ ba phần, phong quang lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Đạo Độc Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Một bước giết một người! Hỏa lực toàn bộ khai hỏa (1)

Mặt khác, ở bên phía đại hán áo xanh còn có tám người đang đứng, chăm chú nhìn chăm chăm Sở Mộ, thần sắc không hề giống nhau.

Có người vẻ mặt lạnh như băng, sát khí sắc bén. Có người vẻ mặt nghiền ngẫm, bộ dạng giống như nhìn thấy con mồi. Lại có người ánh mắt hìn hấn như nhìn người chết. Còn có một người, trông mắt đảo tới đảo lui, có vẻ hết sức gian trá.

- Các người có chuyện gì?

Sau khi Sở Mộ đảo mắt nhìn qua một vòng, ánh mắt rơi vào trên người đại hán áo xanh. Hắn có thể thấy được, đám người kia lấy đại hán áo xanh này là chủ. Tu vi của đại hán áo xanh này cũng là mạnh nhất, khiến hắn nhìn không thấu. Chắc hẳn đã vượt qua bát đoạn.

Đồng dạng nhìn không thấu còn có bảy người khác. Đó là những người đã cho Sở Mộ cảm giác không giống nhau.

Nhưng Sở Mộ không sợ hãi.

- Bản bang chủ là Đoạn Thanh Lang.

Đại hán áo xanh lạnh lùng nói:

- Sở Mộ, đệ tử nội môn mới tiến vào Thanh Phong Kiếm Phái, hại chết ba gã thành viên trọng yếu của Thanh Lang Bang ta. Ngươi phải cho bản bang chủ một lời giải thích.

Sở Mộ nghe vậy, nhất thời nhớ lại tình cảnh hai mươi mấy ngày trước, lúc mình mới vừa đi ra khỏi trấn Thanh Lan không lâu, có ba kiếm giả muốn giết mình. Người trung niên tướng mạo bình thường trong đó, gương mặt thoạt nhìn không phải gần như là bản sao của Đoạn Thanh Lang này hay sao?

- Người giết người sẽ bị người giết lại. Không có gì để giải thích.

Sở Mộ thần nhiên đáp lại.

- Được. Có can đảm. Bản bang chủ cho ngươi một cơ hội, lập tức nói ra người đứng ở sau lưng ngươi. Bằng không, bản bang chủ sẽ cho ngươi chịu hết ba trăm sáu mươi loại cực hình, hành hạ ngươi cho đến chết.

Đoạn Thanh Lang dùng giọng nói với nét mặt uy hiếp nói.

Sở Mộ vừa nghe, lập tức liền hiểu ra. Hóa ra đối phương cho rằng ba người kia chết, không phải là do mình giết, mà có khác người khác. Người khác này dĩ nhiên chính là người bảo vệ mình.

- Người là do ta giết. Nếu như ngươi có bản lĩnh, cũng có thể động thủ. Ta lại ở ngay đây.

Mặc dù đối phương người đông thế mạnh, đồng thời có tám người tu vi mà bản thân nhìn không thấu, nhưng Sở Mộ cũng không có cảm giác giống như khi đối mặt với trưởng lão kiếm phái. Điều này nói rõ kiếm khí tu vi của tám người bọn họ, đều chỉ ở Kiếm Khí Cảnh.

Hơn nữa, ngoại trừ đại hán áo xanh cho Sở Mộ cảm giác tương đối cao sâu ra, bảy người khác, Sở Mộ mơ hồ có thể đoán được, tu vi của bọn họ đều là trong bát đoạn. Cao hơn mình, như vậy chính là bát đoạn hậu kỳ và đỉnh phong.

Về phần ba mươi kiếm giả đang bao vây xung quanh mình, cũng chỉ là tu vi thất đoạn sơ kỳ và trung kỳ, giống như con kiến hôi.

- Được. Xem ra, ngươi thật sự muốn tìm chết.

Về mặt Đoạn Thanh Lang thâm độc, sát khí càng thêm nồng đậm. Ba mươi tám người phát ra sát khí đằng đằng. Không khí xung quanh hình như cũng muốn ngưng đọng lại, khiến người ta hít thở không thông. Cảnh tượng giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

Sát khí tràn ngập xung quanh, khiến người ta hít thở không thông.

Thần sắc Sở Mộ cũng có vài phần ngưng trọng. Hắn nhìn chằm chằm vào Đoạn Thanh Lang, dư quang của khóe mắt lại quan sát tất cả động tĩnh xung quanh. Theo ngón tay phải thoắt, bất cứ lúc nào cũng sẽ rút kiếm giết người.

Ánh mắt của những người này giống như sói ác, hung ác vô cùng. Bọn họ nhìn Sở Mộ giống như đang nhìn một con mồi.

Đoạn Thanh Lang lộ ra một nụ cười dữ tợn:

- Bắt hắn lại cho ta. Không quan tâm là bị thương hay tàn phế, chỉ cần còn lại một hơi thở là được.

- Bang chủ, để bốn người chúng ta tới là được.

Trong vòng ngoài, bốn kiếm giả trung niên đứng chung một chỗ, hình thể chiều cao không khác biệt nhau cho lắm, thậm chí ngay cả tướng mạo cũng có chút tương tự, lên tiếng tự đề cử mình.

- Đi đi.

Đoạn Thanh Lang cười gằn nói.

Lúc này đám kiếm giả vây xung quanh Sở Mộ chủ động tránh ra. Bốn kiếm giả trung niên này chắc hẳn tu vi là Kiếm Khí Cảnh bát đoạn hậu kỳ hoặc đỉnh phong. Trên mặt bọn họ đều lộ vẻ một vẻ tươi cười nghiền ngẫm. Bọn họ đi thành một đường, bước đi về phía Sở Mộ. Tay phải của mỗi người ẩn ở trên chuôi kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm ra.

- Tiểu quỷ, ta khuyên ngươi vẫn nên giơ tay chịu trói, để tránh đến lúc đó, cụt tay gãy chân, cũng không dễ nhìn.

Một người trong đó cười hắc hắc, nói.

- Bớt nói những lời dư thừa đi.

Sở Mộ lạnh lùng nói, ngón tay chuyển động nhanh hơn.

- Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Lên. Cho hắn biết sự lợi hại của Thanh Lang Tứ Kiếm chúng ta. Để hắn hiểu rõ, sự chênh lệch giữa bát đoạn trung kỳ và bát đoạn hậu kỳ.

Leng keng.

Tiếng kim loại va chạm liên tiếp vang lên. Bốn đạo kiếm quang lóe sáng trong lúc bất chợt đồng thời từ khắp nơi đông tây nam bắc đâm tới. Mỗi kiếm đều nhanh, sắc bén, phong quang lợi hại ép người.

Trên mặt đám người Đoạn Thanh Lang đều lộ ra một nụ cười lạnh. Theo bọn họ, Thanh Lang Tứ Kiếm ra tay, công kích bốn góc độ, có thể dễ dàng bắt được Sở Mộ.

Thoáng chốc, chỉ thấy một tia kiếm quang sáng lên, xé rách phía chân trời, khiến người ta cảm thấy chói mắt, không tự chủ được híp lại một cái. Đồng thời, bên tai vang lên một tiếng kim loại va chạm chói tai, dường như từ trên trời xuyên qua thời không lao đến.

Khi kiếm quang yên lặng, lúc mọi người có thể mở hai mắt ra nhìn, lại phát hiện Sở Mộ vẫn duy trì tư thế cũ. Thanh kiếm vẫn ở trong vỏ.

Mà Thanh Lang Tứ Kiếm lại đứng ở bốn phía đông tây nam bắc xung quanh Sở Mộ. Thần sắc mỗi người đều dẫn, cầm kiếm đâm ra, chỉ về phía Sở Mộ, lại dừng ở giữa không trung.

Tình hình này khiến người ta cảm thấy không hiểu. Không biết kiếm quang vừa rồi sáng tới mức chói mắt kia xuất hiện thế nào.

Sau đó đám người Đoạn Thanh Lang sắc mặt đại biến. Bởi vì bọn họ nhìn thấy, trên cổ họng mỗi người trong nhóm Thanh Lang Tứ Kiếm đều có một vết máu màu đỏ tươi xuất hiện, lan tràn. Máu tươi chậm rãi chảy xuôi.

Ở trong nháy mắt đó, Sở Mộ lấy tốc độ rút kiếm cực kỳ cao, xuất kiếm, liên tiếp bốn kiếm xẹt qua yết hầu Thanh Lang Tứ Kiếm. Kiếm khí còn truyền vào trong đó, phá nát, giết chết.

- Giết!

Cho dù là kẻ ngu si cũng biết, thực lực của Sở Mộ không thể lấy tu vi ra để xác định được. Đoạn Thanh Lang càng thêm tin tưởng vào lời Mạt Duyệt nói, Thanh Lang Tam Tuyệt là chết ở dưới kiếm của Sở Mộ.

Một tiếng quát chói tai vang lên. Đoạn Thanh Lang rút kiếm.

Nói thế nào, hắn cũng không thể để Sở Mộ sống sót. Bất kể là thù hận trước kia hay là thù hận hiện tại, giữa hắn cùng Sở Mộ, cũng chỉ có kết cục người chết ta sống.

Hai người khác vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí, chính là Thanh Lang Song Sát, lập tức rút kiếm, phân ra hai phía trái và phải. Kiếm khí sắc bén ngang dọc, xông về phía Sở Mộ. Hai người bọn họ đều có tu vi cửu đoạn sơ kỳ.

- Người này là thiên tài. Thiên tài chân chính.

Quân sư Mạt Duyệt đứng ở một bên, có chút sợ hãi. Hắn đã từng xem qua nhiều trận đấu. Kiếm giả có thể dễ dàng chém giết người có tu vi cao hơn bản thân mình, đây chính là độc quyền của thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Đạo Độc Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.